
Familia Porter
Inima mea
te caută
Roman
Becky Wade

Familia Porter
Inima mea
TE CAUTĂ
ROMAN
BECKY WADE

existenţa Editurii Scriptum şi faci posibilă publicarea altor titluri noi.

EDITURA SCRIPTUM

Inima

h

AjtC

V TE

CAU

TĂ

Aprecieri pentru această carte

Becky Wade aduce la viaţă personaje pe care

cititorii le vor îndrăgi.

— LISA WINGATE, autoare naţională multipremiată

îmi place să descopăr autori noi, iar Becky Wade este cu siguranţă o autoare demnă de atenţie. Romanul ei de debut oferă o poveste de iubire, umor şi multă emoţie. Combinaţia perfectă pentru o seară petrecută alături de cartea ta.

— DEANNE Gist, autoare multipremiată

Autoarea este o povestitoare excepţională. Scrie cu înţelepciune, creativitate şi dexteritatea unui scriitor experimentat.

— RT BOOK REVIEWS

Fanii poveştilor de ficţiune motivaţională pot pătrunde în lumea familiei Porter în orice moment şi se pot bucura de poveştile de suflet ale lui Becky.

— BOOKLIST, o publicaţie American Library Association

Seria: Familia Porter

Inima mea îţi aparţine *Inima*

mea te caută

Inima mea pereche Inima mea luptă pentru tine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României WADE, BECKY Inima mea te caută / Becky Wade. – Oradea: Scriptum, 2020 ISBN 978-606-031-050-1

JrJtinuh mtOj

TE CAUTĂ

SERIA FAMILIA PORTER

ROMAN

BECKY WADE

O

Editura Scriptum Oradea
Originally published în U. S. A. under the title *Meant to Be Mine* by Becky Wade © 2014 by Rebecca Wade Published by Bethany House Publishers 11400 Hampshire Avenue South Bloomington, Minnesota 55438 *www.* bethanyhouse. com Bethany House Publishers is a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan Printed în the United States of America

Ediţia în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul *Inima mea te caută* de Becky Wade

© 2020 Editura Scriptum® str. Lăpuşului nr. 28,410264 Oradea – Bihor Tel. /Fax/Robot: 0259-457.428 E-mail: scriptum@scriptum. ro Pagina web: WWW. SCRIPTUM. RO

Acest roman este o ficţiune.
Anumite nume, personaje, locuri şi întâmplări sunt produsul imaginaţiei autoarei.

ISBN 978-606-031-050-1

Tiparul executat în U. E.

Pentru Sarah Long *Cum aş putea să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru prietenia, priceperea şi sprijinul pe care mi le-ai acordat?*
A fost o bucurie şi o onoare să lucrez împreună cu tine la cărţile mele.

De o sută de ori, mulţumesc!

Nu cred că a fost o coincidenţă faptul că manuscrisul meu a ajuns printre e-mailurile tale.
Tu ai fost menită să-mifii editoare.

***amilia Porter*; de Becky Wade, este o serie de patru romane contemporane de dragoste, care se constituie ca un adevărat testament al iubirii. Fiecare volum se concentrează în jurul unui membru al familiei Porter, fiecare cu propria sa poveste tulburătoare de viaţă. Când vine vorba despre poveşti de dragoste complicate, alegeri dificile între „raţiune şi simţire”, nimic nu e uşor. Nici în viaţă şi nici în poveştile din paginile scrise. Becky Wade ne propune o serie de patru cărţi ale căror poveşti de dragoste aparent imposibile te vor purta pe un drum în care călătoriile personajelor prin propriile emoţii şi confruntări sunt cât se poate de reale şi de vii.**

Toate titlurile seriei au obţinut premii literare importante, aprecieri din partea criticilor literari şi mai ales aprecierea cititorilor.

INIMA MEA ÎŢI APARŢINE

Megan Cole şi Bo Porter nu aveau cum fi mai diferiţi unul de celălalt. Ea este moştenitoarea unei mari averi, el este un simplu administrator de fermă şi angajatul ei. Şi totuşi, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

De la moartea tatălui ei, Meg a devenit

acţionarul majoritar al companiei petroliere şi venirea ei la conducere a survenit cu o serie de concedieri, deoarece nu putea să gestioneze atât de mulţi angajaţi. Cu toate acestea, lucrurile stau puţin diferit cu Bo, astfel că Meg îi dă un termen de şase luni înainte de închiderea fermei. Va fi acest timp suficient pentru a-i dovedi valoarea fermei şi că el merită încrederea ei?

INIMA MEA TE CAUTĂ

Celia avusese încă din vremea liceului o atracţie specială faţă de Ty, apoi, în facultate, până ce povestea lor nebună de iubire i-a dus în faţa celei mai apropiate capele de nunţi din Las Vegas. În dimineaţa zilei următoare însă s-au trezit cu un certificat de căsătorie şi o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soţia lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soţul nimănui.

Vreme de cinci ani, Celia a încercat să-şi înăbuşe orice vis cu privire la ea însăşi pentru a reuşi să-şi crească fetiţa. Ty, în schimb, a căutat să-şi împlinească toate ţelurile, sau cel puţin aşa crezuse până ce a ajuns să privească din nou în ochii femeii pe care n-a putut s-o uite niciodată şi a copilei de existenţa căreia nu ştiuse până acum.

Cât de mult va fi dispus Ty să sacrifice de această dată pentru ca visurile Celiei să devină realitate şi pentru a-i demonstra că noaptea aceea în care şi-au unit destinele poate deveni o poveste de iubire „până când moartea îi va despărţi”?

INIMA MEA PERECHE

Fostul ofiţer de Marină Jake Porter are cicatrici mult mai adânci decât cea care îi marchează chipul. Se luptă cu sindromul de stres posttraumatic, trăieşte o viaţă solitară şi evită orice relaţie pe cât posibil. Asta până când o reîntâlneşte pe Lyndie James, prietena lui din copilărie, care se întoarce acasă în Holley, Texas. Lyndie ajunge să lucreze la fermă, iar Jake îi încredinţează în grijă unul dintre caii în care el îşi pusese mari speranţe, dar fără prea mult succes.

Jake şi Lyndie au personalităţi total diferite, dar legătura dintre ei este evidentă. împotriva voinţei lui, Jake este cucerit de personalitatea sclipitoare şi optimistă a lui Lyndie, iar zidurile pe care el le-a construit în jurul inimii încep încet-încet să se surpe. O sclipire de speranţă se ivise în inima lui, dar temerile şi regretele nu-i dau pace. Va putea vreodată Jake să o iubească pe Lyndie aşa cum merită sau inima lui este prea zdrobită pentru a mai putea fi alinată?

INIMA MEA LUPTĂ PENTRU TINE

Gray Fowler, star al NFL, este urmărit de un hărţuitor, astfel că echipa sa angajează o agenţie de pază şi protecţie, pentru ca Gray să fie mereu sub atenţia unui bodyguard. Când Gray o întâlneşte pe Dru Porter, agentul desemnat

pentru paza lui, este de-a dreptul indignat. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deşi foarte tânără şi frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină, o trăgătoare de elită şi posesoare de centură neagră. Şi este foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmăreşte pe Gray. Şi, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de ataşament romantic între ea şi acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray şi Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul creşte, Dru şi Gray îşi pot încredinţa inimile – şi viaţa – unul altuia?

În urmă cu cinci ani şi jumătate. rei

să fii soţia mea?

Celia îşi ridică ochii spre Ty şi-i surprinse privirea. Ochii lui albaştri, superbi, o învăluiau de parcă ea era cea mai atrăgătoare femeie de pe planetă.

— Poftim? Era nevoită să-i vorbească mai tare pentru a se face auzită în vacarmul cazinoului din Las Vegas.

— Vrei să fii soţia mea?

— Ty Porter, nu-i amuzant.

— Cine a spus că glumesc?

— Eu. Eu spun asta.

Idila lor începuse de numai patru zile. Ce-i drept, fuseseră cele mai bune patru zile din viaţa Celiei. Datorită lui, trăise clipe de extaz. Nopţile se gândea numai la el, fixând cu privirea tavanul camerei de hotel, cu ochii rotunzi ca mingile de ping-pong, prea entuziasmată pentru a putea dormi.

— E rândul dumneavoastră, domnişoară.

Unul dintre dealerii cazinoului, care împărţea cărţile, a împins două zaruri în direcţia Celiei cu băţul lui subţire, înclinat la capăt într-un unghi de nouăzeci de grade.

— Te simţi norocoasă? întrebă Ty.

— Da.

Ty o plăcea tocmai pe *ea*y ceea ce o făcea să se simtă drept cea mai norocoasă fată din Vegas. Norocul ce le-a surâs în ultimele două ore cu greu

putea fi comparat cu sentimentele ei.

Celia a luat zarurile şi le-a amestecat. Grupul de jucători strânşi în jurul mesei şi-a concentrat atenţia asupra ei. Unii chiar o încurajau.

— Dacă arunci şapte, spuse Ty, propun să ne căsătorim.

— N-ai leac.

— Dacă arunci şapte, draga mea, voi considera că e un semn. Ne luăm în seara asta şi vei rămâne cu mine toată viata.

El îşi puse toate jetoanele pe linia de Pass.

-Ty!

— Tocmai am cerut-o în căsătorie pe această tânără domnişoară, anunţă el. Dacă dă şapte, o iau de nevastă.

Jucătorii au început să ţiuie şi să fluiere.

— Glumeşte, le zise Celia.

Entuziasmul lor îi înăbuşi raţionamentul. Câţiva jucători ridicară paharele. Alţii au plusat la pariurile lor. Toţi aprobară cu căldură planul lui Ty. Părea că decizia lor de a juca la zaruri un angajament pe viaţă nu era deloc una extravagantă în ochii turiştilor ameţiţi din Vegas.

Celia aruncă zarurile. Ele au alunecat în direcţia opusă mesei alungite, au trecut de marginea ei şi s-au oprit. Un 3 şi un 4.

Şapte.

Toţi au izbucnit în urale.

Celia stătea în mijlocul vacarmului. Imaginea zarurilor, unul de trei şi unul de patru, se întipări în creierul ei.

Dealerii au dat jetoane tuturor jucătorilor.

— Tocmai mi-ai dublat câştigul, zise Ty tărăgănat. Mulţumesc frumos, doamnă Porter.

— Nu sunt doamna Porter, îl tachină ea. Nu voia să fie prea aspră cu el, nu tocmai când ideea

că el dorea să o ia de nevastă era atât de măgulitoare.

— Eşti hotărâtă să aştepţi până după ceremonie?

El îi dădu un bacşiş dealerului şi ceru o tavă pentru a-şi strânge jetoanele.

— Vii?

— Bineînţeles. N-ar fi vrut să-i spună, risca să fie patetică, dar l-ar fi urmat oriunde.

Şi-au luat la revedere şi s-au îndreptat spre casierie.

— Se pare că sunt nerăbdători să-şi petreacă noaptea nunţii! strigă unul dintre jucători în urma lor. Apoi hohotele de râs ale celor din jur îi învăluiră.

— În cinstea lunii de miere!

— Casă de piatră!

— Ei chiar cred – Celia se întoarse şi făcu cu mâna celor care le făceau urări de bine – că noi avem de gând să ne căsătorim.

— Aşa şi trebuie! Exact asta vom face.

Odată ce şi-au încasat banii, Celia şi Ty şi-au croit drum către coada de la staţia de taxiuri din faţa intrării principale. Aerul răcoros de decembrie şi mirosul de eşapament îi învăluiră. Ty ţinu jacheta Celiei în timp ce ea o îmbrăca tremurând, apoi îşi petrecu braţele în jurul ei ca să o încălzească mai bine. Stătea lipit de spatele ei în timp ce înaintau în rând.

Celia se uită la ceas. Era unu şi jumătate. Orice alt oraş ar fi fost întunecat şi adormit la ora asta. Însă aici, luminile te orbeau, jocurile mecanice vuiau şi oamenii forfoteau pe străzi. În faţa lor stătea un cuplu mai în vârstă, amândoi purtând trening şi borsete, iar în spatele lor erau nişte tineri de vreo douăzeci de ani, îmbrăcaţi precum familia Kardashian.

Celia nu se simţise niciodată mai străină de viaţa ei obişnuită. Nici nu mai trăise vreodată un sentiment mai puternic de suprarealism. Nici nu fusese mai fericită. Şi toate astea, datorită lui.

Ty Porter, băiatul de care fusese îndrăgostită în liceu şi pe care nu reusise să-l uite vreodată.

În copilărie şi în adolescenţă, familia ei era nevoită să se mute o dată la câţiva ani dintr-un oraş într-altul din cauza slujbei tatălui său. îşi amintea chiar şi acum furia pe care o simţi la vârsta de paisprezece ani când, în vara de dinaintea clasei a noua, fuseseră nevoiţi să se mute din nou. Atunci se stabiliseră în Plano,Texas. Din cauza zonei în care locuiseră, a trebuit să urmeze cursurile liceului Plano East.

Se gândi că va avea să urască locul acela cât va trăi. Şi chiar aşa se şi întâmplă... până când Ty Porter ocupă locul de lângă ea la cursul de arte: Introducere în arta ceramicii.

Isi amintea şi acum ziua aia şi felul cum arăta el: un adolescent

y y y

de clasa a zecea, înalt, bine făcut, cu părul şaten şi ochi albaştri şăgalnici. Arăta chiar bine. Dar şi el o remarcase. începu să-i spună glume pe sub mustaţa abia ivită. Îi ceru sfatul în legătură cu vasul lui de ceramică.

În numai două săptămâni, orice speranţă şi orice vis pe care le avusese vreodată cu privire la sexul opus se materializase într-o dragoste nebună devotată şi de cursă lungă.

— Ţi-e frig? El îşi strânse mai tare braţele în jurul ei.

— Deloc.

Ty îşi puse bărbia pe creştetul capului ei şi mai înaintaseră câţiva paşi.

Ty fusese incredibil de dulce cu ea în timpul anilor de liceu, întotdeauna o făcuse să se simtă foarte drăguţă, deşi ea nu se considera deloc aşa. Însă, oricât de mult şi-ar fi dorit ea, prietenia lor

nu mersese niciodată mai departe decât semnătura *Doamna Celia Porter* mâzgălită în caietele ei cu spirală. O, el ieşea la întâlniri mereu. Dar întotdeauna cu fete frumoase, îndrăzneţe, de vârsta lui sau mai mari. Fete pe care Celia le invidiase cu fiecare strop de emoţie adolescentină pe care o avea.

După absolvire, Ty s-a înrolat în Marină şi s-a mutat în altă parte. Celia a suferit din cauza asta o vară întreagă.

Un an mai târziu, a absolvit şi ea liceul şi s-a mutat în Oregon la facultate. În urmă cu doi ani şi jumătate, şi-a luat diploma şi s-a angajat ca bucătăreasă la restaurant.

Nu îl mai văzuse pe Ty de şapte ani şi jumătate. Dar când Lacey, prietena ei din liceu, o sună şi o informă că Ty avea să concureze la o cursă de călărit tauri în concursul naţional de rodeo din Las Vegas, rostirea numelui său o izbise precum un fulger. Trecerea timpului şi distanţa nu îi înăbuşise sentimentele faţă de Ty Porter.

Celia o convinsese pe Lacey să se întâlnească cu ea în Vegas ca să petreacă weekendul împreună, ca între fete, şi cumpără bilete la rodeo pentru amândouă.

Celiei şi lui Ty le venise rândul să urce în taxi. O maşină opri în dreptul lor şi un angajat al cazinoului le ţinu portiera deschisă în timp ce ei urcară pe bancheta din spate.

Ty se întinse înspre şofer.

— Avem de gând să ne căsătorim -

— Nu! Celia izbucni în râs. *Nu* ne căsătorim.

— Te rog să ne recomanzi cea mai grozavă capelă de nunţi din împrejurimi. Deloc clasic, înţelegi? Pur şi simplu spiritul Vegasului – aşa cum vezi în filme. Cunoşti un loc ca ăsta?

Şoferul încuviinţă din cap, iar taxiul porni în trafic.

Mulţumit de sine, Ty se lăsă înapoi pe spate şi îşi întinse braţul peste spătar.

Celia se întoarse să se uite la el.

— Nu eşti zdravăn la cap.

— Asta aşa-i, recunoscu el, rânjind cu neruşinare.

— Nunta asta e o glumă.

— Pune-mă la încercare.

Genul ăsta de lucru – să împingi un pariu până la limită, să te ţii de o provocare – nu era ceva neobişnuit pentru Ty, cel pe care îl cunoscuse în liceu.

— Chiar vrei să mergem cu maşina la o capelă de nunţi din Las Vegas?

— Chiar vreau.

El îi ridică mâneca jachetei în sus şi o sărută uşor pe braţ.

— Ai dat şapte. Soarta ta e pecetluită.

Celia zâmbi, ameţită de senzaţia plăcută, îmbătată de bucuria de a-l privi. Totuşi, Ty era probabil destul de beat. Cât de mult băuse? Greu de spus. Ea fusese prea ocupată ca să îl admire şi nu dăduse atenţie acestui lucru. Cu excepţia nebuniei legate de nuntă, el nu *părea* beat.

— Eşti adorabilă, murmură el în braţul ei, apoi se lăsă în spate pe scaun.

Ei se uitară profund unul la celălalt.

Luminile de la hotelurile pe lângă care treceau se reflectau pe chipul lui. El avea un zâmbet care pur şi simplu ar fi captivat orice fată. Ochii îi erau de o nuanţă atât de albastră şi de strălucitoare încât îţi tăiau răsuflarea. Cu părul de culoarea nisipului, întotdeauna puţin răvăşit, tuns de

cineva care ştia exact ce efect avea tunsoarea asta asupra inimii.

În seara asta, el purta un tricou alb sub o jachetă uzată de culoare maro în stil sacou. Ty îşi îndesase partea din faţă a tricoului în blugi, în faţa unei curele din piele care nu arăta multele catarame de rodeo pe care ea ştia că el le câştigase.

— Nu mă pot sătura de tine, spuse el.

Drept răspuns, ea încercă să pară obraznică şi glumeaţă în loc să pară îndrăgostită.

— Nu pot, insistă el.

Celia avusese parte de câteva întâlniri plăcute în viaţa ei. Dar nu a cunoscut pe nimeni de care să-i placă atât de mult şi care să îi spună asemenea lucruri.

— Mi-ai intrat la inimă, Celia. Nu văd cum aş putea trăi fără tine.

îşi plecă fruntea.

— Râzi de mine? Nu ai pic de milă!

— Ba da, Ty. Am multă milă. Pur şi simplu nu sunt convinsă că esti sincer.

y

El se apropie de ea şi o sărută.

— Ai darul ăsta, şopti el, de a mă lovi drept în inimă.

Respiraţia ei sacadată se amestecă cu a lui.

— Şi eu simt acelaşi lucru în ce te priveşte.

Parfumul lui, precum cel al pădurilor de pini din Texas, o învălui şi îi înceţoşă şi mai mult raţiunea. În timpul anilor petrecuţi în Texas, nu fusese deloc atras de locul acela, totuşi – în mod iraţional – îl adora pe Ty, al cărui accent era puternic texan, mirosea precum Texasul şi purta ghete de cowboy din piele de aligator.

— Mă pierd cu totul în privirea ta, îi spuse el.

— Şi eu sunt pierdută în ochii tăi.

Ty îi atinse uşor buza de jos cu degetul, apoi îşi plecă capul şi începu să-i sărute degetele.

Celia ajunsese pe aeroportul din Vegas joia. împreună cu Lacey, se duseseră să-l vadă pe Ty concurând în cursa de călărit tauri vineri. De îndată ce evenimentul se încheie, Lacey o trăsese după ea pe Celia, care era extrem de stânjenită şi protesta vehement, spre ieşirea din spate a arenei. Acolo aşteptară până când ieşi Ty. Când îl zări, Lacey o împinse pe Celia drept în calea lui Ty. Aceasta fu surprinsă să constate că el încă îşi amintea de ea.

Era prea buimăcită pentru a-i putea spune prea multe în acele momente. Tocmai ce îl văzuse în plină glorie, călărind tauri îmbrăcat într-un costum de călărie din piele şi cu o pălărie imensă. Unde mai pui că vechiul ei iubit arăta mult mai chipeş la douăzeci şi cinci de ani decât la optsprezece.

În seara aceea, au ieşit să ia cina în patru. Ty adusese cu el un prieten. Spre marea ei uimire, Ty se arătă interesat de ea.

Şi de atunci fuseseră de nedespărţit.

Lacey, ca orice persoană normală, se întorsese duminică seara la viaţa ei obişnuită, aşa cum fusese planificat. Celia, de nebună ce era, l-a lăsat pe Ty să o ademenească să mai stea în Vegas câteva zile. Aşa că plăti cu cârdul la hotel pentru alte câteva nopţi, lăsă avionul să plece fără ea spre casă şi îl sună pe şeful ei de la restaurant să-i mai dea câteva zile de concediu, iar el îi mai îngădui să rămână trei zile. Ceea ce însemna că joia următoare trebuia să se întoarcă la muncă sau avea să-şi piardă slujba.

Era marţea târziu – de fapt, miercurea

dimineaţă. Timpul petrecut alături de Ty trecuse mult prea repede.

Taxiul se opri şi Ty îşi scoase portofelul. Celia coborî pe trotuar. Un gărduleţ alb înconjura un complex care includea o clădire în formă de A în mijloc, un foişor şi o caleaşcă de zâne ruginită prinsă de un cal din metal. Şiruri de trandafiri albi din plastic cu panglică regală albastră decorau uşa din faţă a capelei, împodobeau gâtul calului şi intrarea în foişor. Pe un afiş iluminat se putea citi *Cuibusorul iubirii. Capela de nunţi preferată de toţi, deschisă non-stop.*

Ty o luă de mână şi o conduse pe cărăruia de gazon sintetic. Îi apăru o gropiţă în obraji, în timp ce îl privea.

— Şoferul taxiului ştia ce spune. Chiar e grozavă.

— Extrem.

— Şi perfectă.

— Ai putea spune asta.

— Eşti perfectă. Pot să spun asta?

Celia roşi şi încuviinţă din cap.

Un clopoţel deasupra uşii de la intrare sună când ei trecură sub bolta în formă de A. Era multă vopsea roz şi mai mulţi trandafiri artificiali. În fundal se auzea marşul nupţial.

O femeie de vreo o sută cincisprezece ani stătea în spatele tejghelei. Când ei se apropiară, ea îşi ridică privirea dintr-un număr al revistei *Cosmopolitan* şi spuse cu voce inexpresivă:

— Bine aţi venit la *Cuibusorul iubirii*, căminul reînnoirii jurămintelor la preţul de nouăzeci şi nouă de dolari, unde toate visurile voastre romantice devin realitate.

— Asta sună promiţător, spuse Ty.

— Numele meu este Doris, sunt ofiţer al stării

civile şi zâna cea bună. Mă voi asigura că -

— Toate visurile noastre devin realitate? zâmbi Ty.

Celia îşi muşcă buza ca să nu chicotească. Faptul că veniseră aici se dovedise a fi amuzant până la urmă.

— Deci, spuse Doris, arătând înspre afişul din spatele ei care semăna destul de mult cu cel de la emisiunea *Preţul corect,* care dintre aceste dorinţe vi le pot îndeplini în seara asta?

Ty părea să ia lucrurile cu mult calm.

— Ce aveţi de oferit în materie de nuntă?

Doris arătă cu capul înspre partea din mijloc a afişului.

— Oferta specială de la *Cuibusorul iubirii*, stilul Elvis, varianta western şi varianta de lux.

— Despre ce e vorba în varianta western?

— O ceremonie cu lumânări aprinse în capela noastră: „Nu te pune cu Texasul” -

— Acum mai vii de-acasă.

— ... un buchet din cinci trandafiri galbeni pentru mireasă, o butonieră cu un trandafir galben pentru mire, tariful pastorului, două cântece country la alegere, o ramă drept suvenir şi un CD cu opt fotografii. Toate la numai 149 de dolari şi 99 de cenţi.

— îmi citeşti gândurile, Doris. Cum de-ai ştiut că asta este exact ceea ce îmi doresc?

Doris se uită la el, impasibilă. Celia ştia că Doris nu avea să rămână imună în faţa farmecului lui Ty pentru multă vreme şi, drept dovadă, după câteva secunde, i se formară colţuri în jurul ochilor şi lăsă să-i scape un râs sec.

— Esti un şmecher arătos. Recunosc asta.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi bine.

Ty puse două sute de dolari pe tejghea.

— Pachetul western, vă rog.

Celia îşi reveni din starea de euforie tocmai la timp pentru a lua banii de pe tejghea înainte ca Doris să-şi mişte braţul îmbătrânit.

— Ne scuzaţi o clipă! o rugă ea pe femeia mai în vârstă.

Doris încuviinţă din cap, iar Celia îl trase pe Ty în colţul încăperii.

— Bine, domnule Western. Te-ai dovedit foarte amuzant. Ah, îmi dau seama bine că te distrezi. Dar mergi prea departe. Nu vreau să-ţi risipeşti banii.

— Să risipesc bani? O nuntă costă numai 149 de dolari şi 99 de cenţi, scumpa mea. N-ai auzit-o pe doamna? Asta include şi o ramă drept suvenir.

Era mai înalt decât ea cu mai bine de un cap, aşa că Celia a trebuit să se înalţe pe vârfuri şi să-şi lipească palmele de obrajii lui.

— Poţi să fii serios măcar o clipă? Tu nu vrei de fapt să te însori cu mine aici, la *Cuibusorul iubirii.*

— Ba da, vreau.

— Nu, nu vrei!

— Ba da.

Ty îi luă mâinile în palmele sale şi le cuibări la pieptul său. Privirea lui, serioasă acum, pătrunse până în străfundul speranţelor ei.

— Vreau. Vreau să mă însor cu tine, Celia. Chiar acum. Aici la *Cuibusorul iubirii.* Pe bune.

Ei i se risipi tot aerul din plămâni.

— Vrei să te măriţi cu mine?

— O, Doamne, şopti ea.

— Vrei?

***Da.* El îi oferea şansa de a fi al ei pentru totdeauna. Emoţia era prea puternică pentru a putea fi stăvilită. Prea dulce pentru a fi refuzată.**

Şi totuşi ea ştia că ar trebui să-l refuze de dragul sănătăţii ei mintale. Toate întâlnirile lor romantice au însumat doar aceste ultime patru zile...

Gândurile ei se risipiră în albastrul ochilor lui.

Timpul se scurgea.

— Haide, o îndemnă el. Hai să facem ceva nebunesc de dragul iubirii.

Celia ştia sigur că avea să-l iubească pentru totdeauna, că nu avea să iubească pe nimeni în felul în care îl iubea pe el.

— Vrei să fii soţia mea, Celia?

— Ei bine... spuse ea, şovăitoare. La urma urmei, am scos un şapte.

Ty râse.

— Asta înseamnă „da”?

— Eu... înghiţi ea.

— Da?

— Da.

El chiui, apoi o strânse într-o îmbrăţişare.

În următoarele douăzeci de minute, Ty se ocupă de hârtii şi de formalităţile necesare. Celia stătea lângă el cu mâna încolăcită în jurul cotului său, zâmbind precum un dovleac de Halloween.

Chiar înainte de ceremonie, Celia se duse la toaletă şi se privi în oglindă. Părul ei cârlionţat era de obicei o problemă pentru ea. De data aceasta, aerul deşertic îi devenise un aliat, iar părul îi arăta mai bine decât se aştepta. îşi trecu degetele prin buclele mari, castanii, care îi ajungeau până la baza gâtului în nişte şuviţe pe care numai cineva cu diplomă în frumuseţe le putea aranja. Aplecându-se, ea se dădu cu luciu de buze cu aromă de piersică.

***Mă mărit,* se gândi ea. Femeia emotivă şi îndrăzneaţă din oglindă nu semăna deloc cu ea.**

Chiar acum. Mă mărit cu Ty Porter*; *în seara asta.

îşi aranjă faldurile rochiei argintii pe care o plătise cu cârdul de credit, în acea după-amiază. Un amestec între o togă şi o eşarfa, se lega în spatele gâtului ei şi se revărsa peste trupul ei în jos, până la sandalele strălucitoare cu barete. La fel ca nopţile extra la hotel, rochia era ceva ce de fapt nu-şi putea permite.

Câteva minute mai târziu, păşea alături de Ty pe culoarul capelei „Nu te pune cu Texasul.” Lumina celor două candelabre din faţă iluminau slab locul, poate drept o binecuvântare. Nişte chestii tipice de cowboy erau agăţate pe pereţi alături de portrete vechi de zeci de ani ale cântăreţilor de muzică country. Celia îi recunoscu pe June

şi Johnny Cash şi pe Dolly Parton, dar pe niciunul dintre ceilalţi. Un cântec piţigăiat răsuna din boxe. Petalele trandafirilor galbeni din buchetul ei prindeau o tentă maronie.

Celiei nu-i venea să creadă că totul era aievea.

Dacă ar fi avut la dispoziţie zile sau săptămâni ca să se pregătească pentru nunta asta, ar fi schimbat multe lucruri. Dar în timp ce îl privi pe Ty, Celia ştiu din adâncul inimii că nu ar fi schimbat nimic la mirele ei.

Când ajunse în dreptul lui, Ty îi făcu cu ochiul şi îi luă mâinile într-ale lui. Ochii ei se umplură de lacrimi. Celia îl iubea cu aceeaşi pasiune pe care o avusese pentru el la vârsta de paisprezece ani şi în anii ce au urmat.

Cel care oficia ceremonia îşi pusese insigna unui şerif şi o pălărie cu boruri largi, în ton cu tema nunţii. Rostirea jurămintelor se făcu pe fugă.

De îndată ce le spuse, inima Celiei începu să bată cu putere şi anticipaţie.

— Vă declar acum, tânără domnişoară şi tinere domn – sau, aşa cum le place celor de la oraş să zică, soţ şi soţie.

Asta era tot? Erau căsătoriţi?

Ty o sărută pasional.

Falsul şerif luă un aparat foto şi îi puse să stea în diferite poziţii, fiecare mai romantică decât cealaltă. Ty în genunchi mimând o cerere în căsătorie. Ty în fundal cu bărbia sprijinită în pumni, uitându-se galeş la Celia, care era în faţă. Ty strângând-o de mijloc pe Celia.

La un moment dat, Celia izbucni într-un râs isteric şi nu se mai putu stăpâni. Deodată, văzu situaţia din perspectiva lui Ty. Era într-o postură

îndrăzneaţă şi în acelaşi timp, ridicolă, locaţia lăsa de dorit, şi toate astea nu făceau decât ca totul să pară şi mai incitant. Făceau ceva ce era nebunesc de spontan. La cea de-a cincizecea aniversare a căsătoriei lor, Celia şi Ty aveau să le spună nepoţilor o poveste de nuntă memorabilă.

Falsul şerif îi îndreptă înspre foişorul de afară şi făcu nişte poze cu Ty care scotea jartiera Celiei – ceva complicat, deoarece ea nu purta aşa ceva. Apoi câteva instantanee în caleaşca de zâne, unde erau încurajaţi să salute ca regalităţile.

Când totul se termină, Doris le dărui rama suvenir, un poster din plastic de culoarea bronzului cu un cowboy de desene animate şi cu o ţărăncuţă care se giugiuleau într-un colţ.

Ofiţerul de stare civilă încheie ceremonia de nuntă.

Ty o duse la hotelul lui şi o rugă să accepte următorul pas în căsătoria lor. Apoi o trecu pragul camerei lor în braţe şi împinse uşa cu piciorul.

Capitolul 2

rimul lucru pe care-l simţi Celia când se trezi a doua zi dimineaţă fu căldura. Apoi ceva delicat, o aromă vagă, dar delicioasă de pin. Acel parfum, parfumul lui Ty, îi trezi un noian de amintiri în minte. Cazinoul, capela şi noaptea nunţii.

O, ce noapte avuseseră. Ce plăcere. Ea murmură şi zâmbi, întinzându-se după el pe jumătate adormită.

Braţul ei întins îi dezvălui lipsa lui. încetul cu încetul, Celia deschise ochii.

Ty stătea la fereastra camerei, cu spatele la ea. El îndepărtase puţin draperiile groase şi se uita prin perdelele transparente. îşi trăsese blugii pe el. Picioarele goale i se afundau în covor, iar pielea trupului său sculptat strălucea catifelat.

Chiar era o privelişte excelentă pentru orice femeie care se trezea din somn. Celia s-ar fi bucurat enorm de ea, cu excepţia faptului că ceva anume din postura lui Ty indica tensiune. Probabil faptul că nu se mişca. Poate umerii lui rigizi.

Petrecuseră o noapte de neuitat. Magnifică. Cu siguranţă că după aşa ceva, el n-ar fi trebuit să fie deloc tulburat.

Nu-i aşa?

Existau motive întemeiate pentru care majoritatea oamenilor nu se căsătoreau la o capelă pentru nunţi din Las Vegas după o relaţie ce număra numai patru zile. Era posibil ca acele motive să-l preocupe atât de puternic în dimineaţa asta? Oare regreta ceea ce făcuseră...?

***Totul e în ordine, Celia.* Noaptea trecută fusese prima dintre miile de nopţi pe care avea să le petreacă în calitate de soţie a lui Ty. Avea nevoie de haine. Şi de cafea.**

Celia se apropie de marginea patului în timp ce îşi ţinea strânsă plapuma albă până sub bărbie.

Ty se întoarse.

— Bună dimineaţa.

Ea dădu să se ridice din pat.

— ‘Neaţa.

Ochii lui era blânzi, dar expresia feţei îi rămânea încordată. Nu era ceva foarte liniştitor.

Celia încercă să zâmbească.

— O dimineaţă foarte bună!

Nu era uşor să tragă plapuma de pe pat ca să se acopere cu ea, dar reuşi până la urmă, cu ceva eforturi.

— Da, într-adevăr.

Celia se duse la locul unde îi zăceau aruncate pe jos rochia şi lenjeria intimă. De îndată ce le luă, ea se retrase în baie.

— Scuză-mă o clipă.

Plapuma se prinse la uşă. Ea trebui să o tragă înăuntru înainte să poată închide uşa.

îşi trase uşor rochia argintie pe ea, apoi se dădu pe mâini cu săpunul de la hotel şi se apucă să se spele pe faţă.

Nu se putea ca Ty să se răzgândească. *Nu era posibil.* Nu se putea! Cum de îngrijorarea îi dădea târcoale?

Se spălă pe dinţi cu pasta şi periuţa pe care şi le adusese în călătorie. îşi trecu neglijent peria prin păr. Ei trecuseră de punctul fără întoarcere.

Când se întoarse în dormitor, Celia îl găsi pe Ty stând aproape de piciorul patului, aşteptând-o. El aprinsese veiozele şi trăsese perdelele cu totul. Lumina dimineţii târzii pătrunse în cameră.

— Vino-ncoace.

El îşi deschise braţele.

Ea se năpusti spre el într-o clipeală din ochi.

Căldura şi tăria lui o învăluiră, dându-i un sentiment de mângâiere. Aroma săpunului pe care îl folosise la duş îi învăluia simţurile.

Ty o sărută în scobitura gâtului.

***Vezi? Totul e bine*. Din cauza nunţii lor precipitate, ea nu se simţea atât de sigură pe sine precum majoritatea proaspetelor soţii, asta era tot.**

— Ţi-e foame? întrebă ea.

— Da.

— Putem suna şi comanda micul dejun în cameră. Pun pariu că au foietaje sau brioşe.

Celia ştia totul despre predilecţia lui pentru produse de patiserie la micul dejun.

— Când o să strâng îndeajuns de mulţi bani şi o să am propria mea patiserie, te voi servi cu cele mai apetisante rulouri cu scorţişoară pe care le-ai mâncat vreodată.

De-a lungul ultimelor zile, vorbiseră pe îndelete despre visul ei de a deţine o cafenea şi ţelul lui de a câştiga un campionat mondial la călăritul de tauri. În ultimul sfârşit de săptămână, Ty îi câştigase inima, dar nu şi titlul.

El îi dădu de pe frunte o şuviţă de păr, iar ochii îi erau serioşi.

Neliniştea o năpădi din nou, dar Celia o ignoră. Apelă la *room service* şi, până le sosi mâncarea, pălăvrăgi cu Ty. Când aceasta veni, ea aranjă totul cu mare grijă pe masa rotundă din colţul camerei. Şerveţele groase de în şi tacâmuri din argintărie grea. O omletă vegană pentru ea. Un coş cu produse de patiserie pentru micul dejun. Cafea şi apă cu gheaţă.

După ce se aşezară pe scaune, Ty turnă cafeaua în timp ce Celia încercă să se gândească cum să spargă tăcerea neobişnuită dintre ei.

— Deci... Doris a fost amuzantă aseară, nu?

— Foarte.

— De cât timp crezi că lucrează ca „ofiţer de stare civilă”?

— Şi drept zâna cea bună, nu uita.

— Si zâna cea bună.

— *y* **Nu ştiu. De vreun secol?**

TI

Celia vorbi cel mai mult, amintindu-şi de fiecare aspect hazliu al nunţii lor. În timp ce vorbeau, ea luă îmbucături mici din omleta ei. Ty îşi puse o brioşă cu afine pe farfuria lui şi îşi desfăcu şerveţelul, dar nu mâncă nimic. Nici nu încercă să-şi bea cafeaua care se răcea deja.

Puţin câte puţin, teama Celiei creştea. Tot încerca să-l facă să râdă, tot aştepta ca el să se înveselească şi să înceapă să se poarte normal. Era obişnuită cu şarmul şi tachinările lui, dar nu cu seriozitatea lui.

El se jucă cu brioşa, rupând-o în bucăţi, apoi frământând bucăţile la rândul lor.

Când nu mai rămăsese nimic decât un strat fin de firimituri, Celia nu mai putu rezista.

-Ty-

— Imm?

Ea puse furculiţa deoparte şi-şi dădu scaunul mai în spate cu câţiva centimetri.

— Ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Spun că e limpede că se petrece ceva cu tine în dimineaţa asta. Ce este?

El îşi frecă degetul mare de obraz.

Celia aşteptă răspunsul lui, înconjurată de sunetele îndepărtate ale traficului de pe stradă şi de ciocănitul unei menajere la o uşă din josul holului.

Privirea lui de un albastru senin o fixă puternic.

Celia simţi cum inima îi bate mai repede. Alimentându-se cu sânge. Adunându-şi toată puterea să-l împingă afară.

— îmi pare rău, Celia.

— Pentru ce?

Când Ty nu răspunse, ea aproape că suferi un

anevrism cerebral.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am presat să te măriţi cu mine.

Asta părea a fi... ceva ce putea îndura, ca şi cum poate că era supărat pentru că îşi imaginase că o forţase să se căsătorească cu el, când ea de fapt nu voia lucrul acesta.

— I-am mai convins pe unii să facă chestii nebuneşti şi înainte, dar niciodată ceva asemănător.

Se ridică în picioare şi se întoarse la locul lui de la fereastră, cu spatele la ea. îşi trecu mâinile prin păr, lăsând urme în şuviţele lui şatene.

— Asta e mai tare ca toate.

Zvonurile despre isprăvile nebuneşti ale lui Ty deveniseră legendă la liceul Plano East. Sărise de pe o stâncă la o înălţime de peste treizeci de metri deasupra râului Brazos, doar pentru că mama lui spusese că n-ar putea. O făcuse pe Ashley Sutton să promită că va merge cu el la bal, dacă reuşea să sară cu motocicleta peste o maşină parcată şi să aterizeze cu bine de partea cealaltă. Ty luase parte la întreceri de stradă. Sărise cu coarda deasupra unui canion pentru a strânge bani pentru clubul de rapel. Pierduse pariuri şi a trebuit să sară cu paraşuta, să alerge în jurul terenului de fotbal în izmene şi să arunce o petardă în pragul uşii directorului de liceu.

în calitate de adult, Ty călărea tauri, o profesie care îl putea ucide în orice noapte din săptămână. Era îndrăzneţ. Acesta era doar un aspect cu privire la el pe care Celia – care era plictisitor de isteaţă, precautăşi care nu se preta la nunţi inopinate – îl aprecia.

— E în regulă, Ty.

Celia se ridică în picioare.

— Nu m-ai forţat să mă mărit cu tine aseară.

— Ba da.

Urmă o pauză. Rosti câteva cuvinte de duh care, pe cât de uşor sunară, pe-atât erau de urâte.

Celia tresări. Ceva nu era deloc bine. Stomacul i se strânse precum un burete. Nimic *nu* era bine.

Ty îşi trecu din nou mâinile prin păr, apoi dădu din cap, dând impresia că îi era silă de el însuşi.

— Ty?

Ea ura tonul temător din vocea ei.

El se întoarse cu faţa spre ea, cu privirea aplecată.

— Nu gândeam limpede aseară, ceea ce nu mă scuză.

El arătă cu mâna înspre patul de lângă ei.

— N-am intenţionat ca lucrurile să meargă atât de departe.

— Tu... tu nu m-ai forţat să mă mărit cu tine, dacă asta e ceea ce te supără. Decizia a fost a mea.

— Fără să ştii toate detaliile.

— Ce vrei să spui?

— Sunt îndrăgostit de altcineva.

***Cuvintele acelea.* Patru cuvinte. Izbiră în Celia, luându-i aerul din piept, furându-i viaţa şi visurile, făcându-i inima să se oprească. Tăcerea se detonă ca o grenadă între ei.**

— Poftim? abia reuşi să îngaime cuvântul.

— Există altcineva în viaţa mea.

Durerea o sfâşie, pătrunzându-i prin piele, muşchi, organe. Celia făcu un pas înapoi, iar mâinile îi căzură inerte pe lângă trup. Genunchii i se înmuiară şi cedară, făcând-o să se aşeze la capătul patului.

Ty iubea pe altcineva.

Cu câteva ore în urmă, adormise în braţele lui, plină de bucurie, răsuflarea lui mângâindu-i tâmplele. Şi apoi se trezise în povestea asta. Bărbatul pentru care sacrificase totul, bărbatul cu care *se măritase*, îi spunea acum că exista altă femeie în viaţa lui. îşi dorea să dea timpul înapoi. Un val ameţitor de greaţă o cuprinse. Celia îşi apăsă stomacul cu mâinile şi se holbă la el.

Ty nu se apropie de ea.

— Am o iubită acasă în Holley. Suntem împreună de doi ani.

Pulsul Celiei o luase razna, ca şi cum ar încerca să scape.

— înainte să vin în excursia asta, am vorbit despre căsătorie. Doream să mă însor cu ea de ceva vreme, dar mi-a spus că nu este pregătită. Ne-am certat.

— Şi v-aţi despărţit?

Ty îşi încordă maxilarul.

— Nu?

Celia simţi cum o cuprinde isteria.

— Nu v-aţi despărţit? Voi încă... mai sunteţi împreună?

— Nu. în timpul disputei noastre, ne-am spus că ne despărţim, dar a fost o chestie de moment. Nu cred că vreunul din noi a luat-o în serios.

Voia să-l pălmuiască, să-l zgâlţâie, dar agonia din interior o ţinea pe loc.

— De ce nu mi-ai spus despre ea în prima seară, în afara arenei?

El nu răspunse.

— Pentru că te-a rănit. Nu-i aşa?

— M-a rănit.

— Ţi-a rănit orgoliul atunci când ţi-a spus că nu e pregătită să se mărite cu tine. Apoi ai venit în Vegas şi m-ai găsit aşteptându-te aici,

nerăbdătoare să-ţi gâdil orgoliul, mai mult decât dornică să mă mărit cu tine.

Celia văzu clar acum situaţia teribilă în care se afla. Destrămarea relaţiei lui Ty îl împinsese într-un carusel emoţional, iar ea fusese *premiul lui de consolare.* Mânia începu să se trezească în ea precum două mecanisme ruginite, care se mişcau încet la început, apoi din ce în ce mai repede.

— Având o relaţie cu mine cred că ţi s-a părut a fi un mod convenabil de a te răzbuna pe ea.

— Voiam să uit de ea preţ de câteva zile.

— Obişnuieşti s-o uiţi în fiecare oraş pe care îl vizitezi?

— I-am fost credincios lui Tawny pe tot parcursul relaţiei noastre. Nu am dorit să fiu împreună cu altcineva decât cu ea. Până când te-am întâlnit pe tine.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta.

— E adevărat.

— Adevărat?

De când începuse relaţia lor, Celia fusese tot timpul îndrăgostită şi atentă cu el. Perioada asta trecuse. Furia îi zdruncină trupul şi ea se ridică repede în picioare.

— Adevărat? Cum pot să mai cred o iotă din ceea ce îmi spui? M-ai minţit în tot timpul ăsta.

— Nu. Nu te-am minţit niciodată în privinţa sentimentelor mele faţă de tine.

— Şi ce simţi, mai exact, faţă de mine?

— îmi place de tine.

Ty o *plăcea*, ceea ce numai iubire nu era, iar însuşi cuvântul o insultă.

— Nu se poate să mă placi,Ty.Te-ai folosit de mine. M-ai tratat cu mai multă cruzime decât şi-ar trata majoritatea oamenilor duşmanii.

Ty făcu cu mâna.

— Ne-am distrat bine. Amândoi.

— Dacă n-ai fi *fost* îndrăgostit de altcineva şi dacă ne-am fi despărţit în termeni amicali, atunci aş fi putut să spun că sfârşitul ăsta de săptămână a fost „distractiv”. Dar tu m-ai convins să mai rămân în Vegas câteva zile, iar apoi m-ai dus la o capelă pentru nunţi şi *ai profitat de mine!*

Pieptul ei fremăta de furie.

Ty rămăsese ţeapăn, îmbujorat, iar fruntea i se încreţi.

— Noaptea trecută mi-ai spus că vrei să te însori cu mine,Ty. Ai zis: „Hai să facem ceva nebunesc de dragul iubirii.” Şi în tot acest timp, inima ta era lângă o altă femeie.

— Eram beat, şi eram atras de tine, şi am fost un prost. Totul e numai vina mea.

Ea îşi apăsă fruntea cu mâinile. Putea muri cineva de inimă frântă? Părea că da. Simţise de la bun început că relaţia lor era prea bună ca să fie adevărată. El era superb, plin de succes şi teribil de fermecător. Ar fi putut alege orice altă femeie din Vegas. Şi totuşi, Celia intrase în jocul lui, deşi Ty nu îi spusese niciodată deschis că o iubeşte, că sentimentele lui faţă de ea erau adevărate şi unice. Nu se întâmplase deloc aşa. *El* nu mai era aceeaşi persoană de care se îndrăgostise în clasa a noua. Ty era la fel de nestatornic precum un pod construit pe nisip.

Celia îşi lăsă mâinile în jos.

— Ce ai de gând să faci acum?

Îi era ruşine să recunoască, dar ea voia să îl audă spunând că se hotărâse să o părăsească pe Tawny şi să dea relaţiei lor o şansă.

— Mă reîntorc acasă, în Texas, şi îi spun lui Tawny ce am făcut. O să încerc să îndrept lucrurile cu ea.

Ochii Celiei se umplură de lacrimi pline de

durere şi furie. Nu o cunoştea pe Tawny, dar instinctiv o ura pentru că aceasta se bucura de iubirea lui Ty.

— O să te ierte?

— Probabil că nu. Dar am să-i cer iertare oricum. Avem un trecut împreună. O cunosc de când eram copii.

Celia îşi înşfacă sandalele, apoi se duse să-şi caute poşeta. Se strădui să-şi stăpânească lacrimile, dar nu fu în stare. I se rostogoliră peste gene şi se prelinseră în şiroaie fierbinţi pe faţă.

Avea să se întoarcă la viaţa ei în Oregon, iar Ty avea să se întoarcă la viaţa lui în Texas, deoarece nu o iubea. În ciuda jurămintelor pe care şi le făcuseră şi a ceea ce se întâmplase în patul matrimonial, Ty nu voia să fie însurat cu ea. El voia să se căsătorească cu Tawny, o fată pe care o cunoştea din copilărie şi cu care se întâlnea de doi ani. Doi ani!

Celia fusese atât de euforică în ultimele zile încât saltul înapoi la realitate era dur, iar impactul nimicitor.

Unde îi era poşeta? El îi spusese atât de multe lucruri frumoase! Sărutările lui... Cum avea să se descurce? Modul în care o făcuse să se simtă. Nu suporta ideea de a-l pierde – ba da, putea. Şi avea să o facă. Era un neserios! *Unde îmi este poşeta?* Felul tandru în care o privise. Râsul lui. Totul fusese o minciună. Şi chiar şi aşa, îl iubea. Se dăruise cu totul lui, iar el alesese pe altcineva.

îşi zări poşeta şi şi-o trecu peste umăr. După ce îşi şterse lacrimile de pe obraji, Celia se uită pentru ultima oară la Ty.

El nu se mişcase. încă stătea lipit de fereastră, chipeş în toată bărbăţia lui.

Se întâlnea cu el de patru zile, iar el reuşise să o

trădeze mai rău decât oricine din viaţa ei.

— Doreşti să divorţezi, Ty? Deoarece cred că anularea căsătoriei iese din discuţie.

— Nu mă gândesc atât de departe încă.

— Ca să ştii...

— Da?

— N-o să te iert niciodată pentru asta.

Expresia lui rămase aceeaşi. Dădu din cap o dată, încordat. Celia îşi putea da seama că el nu se aştepta ca ea să-l ierte. Ty voia doar s-o vadă plecată.

Nu putea respira. Disperată să plece de lângă el, din camera asta, departe de propria ei dezonoare, Celia se îndreptă spre uşă. O deschise cu putere.

Celia nu privi în urmă în timp ce mergea cu paşi repezi pe hol în direcţia lifturilor. Nu voia să mai vadă vreodată chipul lui Ty Porter.

Câte zile mai avea pe pământ.

J

ÎN PREZENT

imuzina închiriată de Ty mirosea a apă de colonie şi a lux. El se lăsă pe spătarul scaunului din spate, cu braţele întinse de-a lungul părţii de sus a tapiţeriei din piele, sprijinindu-şi cizma de genunchiul opus.

Patru dintre amicii lui din liceu erau în maşină cu el. Unul era pe punctul de a se căsători, aşa că restul îl însoţeau până în Las Vegas pentru o petrecere a burlacilor. Băieţii abia aşteptau noaptea care avea să urmeze. Atracţiile zonei şi muzica. Băuturile şi jocurile de noroc.

Entuziasmul lor nu-l impresionă cu nimic pe Ty,

cu excepţia faptului că îl făcu să pară mult mai în vârstă decât ceilalţi. Puţine lucruri îi mai stârneau interesul zilele astea. El călărea tauri. O seară în Vegas, un oraş pe care îl vizitase de atâtea ori încât se plictisise de el, îi aducea un gol în suflet.

Ty îşi mută atenţia asupra geamului uneia dintre portierele limuzinei şi privi afară, fără să se uite cu adevărat la ceva, în vreme ce oraşul trecea în viteză pe lângă el. în mai, zilele erau lungi în Nevada. Deşi mergeau să ia cina, soarele era doar la jumătatea drumului său spre asfinţit.

O nuanţă urâtă de roz îi atrase atenţia. Trupul i se încordă. Aplecându-se înainte, privi cu atenţie. O clădire roz cu un gărduleţ alb. O caleaşcă ridicolă legată de un cal fals.

— Poţi opri? îl întrebă pe şofer. Te superi dacă opreşti puţin? Şoferul trase pe dreapta ca să iasă din trafic, aşa încât celelalte maşini să-l poată depăşi.

— Ce s-a întâmplat, omule?

Ty le aruncă o privire amicilor lui, care se uitau la el curioşi.

— Nimic.

El îşi mută din nou atenţia asupra capelei.

— Doar că mi-am amintit că am văzut locul ăsta cu mulţi ani în urmă.

Gazonul sintetic încă acoperea curtea. Foişorul era încă în picioare. Chiar şi afişul pe care scria *Cuibusorul iubirii* rămăsese, deşi era cam şters.

— Nu pare cine ştie ce.

— Nu.

În ochii lor, probabil că era cea mai banală clădire din Vegas. Şi totuşi, ceea ce Vegasul nu putea face, ceea ce nimeni nu putea face pentru el acum, tocmai reuşise capela asta. Îi trezise la viaţă trupul înţepenit şi îi făcuse inima să bată sălbatic.

Nu mai văzuse *Cuibusorul iubirii* din noaptea aceea de demult. Nu făcuse nimic special pentru a evita locul în timpul călătoriilor lui în Vegas, numai că nu avusese un motiv anume să îl caute. De ce să se deranjeze să viziteze un loc care cu siguranţă i-ar fi trezit amintiri neplăcute?

Amintirile nu sunt chiar atât de neplăcute, ***îi reaminti conştiinţa.*** *Nu-i aşa?*

Celia.

Ty nu o uitase deloc. Ochii de un verde deschis şi genele lungi. Nasul delicat. Ten perfect, chiar şi

fără machiaj. Trupul mic de înălţime, dar zvelt, cu forme tocmai potrivite. Părul castaniu cârlionţat care bătea în roşiatic la atingerea soarelui.

Cu mult timp în urmă, când o întâlnise prima oară în clasa a unsprezecea, crezuse că arăta ca o mică zână a pădurii care se rătăcise la Plano East.

Ochii lui cercetară fiecare detaliu al capelei. îl surprindea cât de mult însemna faptul că venise aici.

— Gata s-o luăm din loc? îl întrebă un amic.

— Nu încă.

îi veniră în minte amintiri ale zilelor pe care el şi Celia le petrecuseră împreună în acel decembrie. în noaptea în care veniseră împreună la *Cuibusorul iubirii*, ea arăta la fel de atrăgătoare precum acea batistă argintie căreia ea îi zicea rochie. Mirosea a lămâie. Ea îl privise tandru în timp ce îşi rosteau jurămintele. Se distraseră copios cât timp a durat penibila şedinţă foto de nuntă.

Ce se întâmplase între ei în dimineaţa următoare...

Muşchii i se încordară.

— Ok, hai să mergem. Mă simt bine.

Desi nu se simţea bine.

Maşina merse mai departe, iar Ty rezistă ispitei de a-şi întoarce capul pentru a nu scăpa din ochi capela. O lăsă în urmă.

Amicii lui se holbară la el.

El ridică din umeri, ca şi cum interesul lui faţă de *Cuibusorul iubirii* nu fusese nimic altceva decât un impuls.

— Mersi că v-aţi oprit.

— Nicio problemă.

— Acum hai să mergem la restaurant să vă pot face cinste cu un rând de băutură, băieţi.

Asta îi făcu să se întoarcă la pălăvrăgeală, tachinări, chicoteli. Li se alătură, dar în interiorul lui se dezlănţui o adevărată furtună.

Celia stătea la masa de bucătărie, gata să plângă. Partea bună cu plânsul era că te făcea să te simţi bine pe moment. Partea proastă era că te lăsa cu o durere în piept pe termen lung.

Vechiul ei laptop se odihnea pe masă, deschis la site-ul băncii care afişa o listă cu toate retragerile de numerar din contul ei. Un vraf de facturi se afla lângă computer şi un carneţel cu numere scrise frenetic,

pe coloane. întunericul gros al unei nopţi de la jumătatea lui mai, ora unsprezece, umplea ferestrele bucătăriei ei.

Nu avea destui bani în cont. Din nou. Răsuflând întretăiat, îşi frecă ochii.

Stresul de a datora bani pe care nu îi avea şi pe care nu îi putea restitui o secătuise tot mai mult în ultimele şase luni. Mersese mai departe pentru că asta era ceea ce făcea. De fapt, era acest gen de persoană: Celia, o femeie care înainta pas cu pas în viaţă şi mergea mai departe, indiferent cât de vlăguită sau depăşită de situaţie se simţea.

Totuşi, chestia asta cu banii o îngrijorase serios. Strategia ei de „a merge mai departe” ardea precum o bucată de hârtie ţinută prea aproape de flacără.

în ultima lună, urmărise cu atenţie cheltuirea fiecărui bănuţ. Tăiase cupoane şi evitase consumurile suplimentare, gândindu-se că, dacă mai reducea din costuri, poate că ar fi putut începe să-şi acopere datoria de pe cârdul de credit.

Apoi azi, i se stricase maşina, ceea ce făcu ca bucata de hârtie să se ardă cu totul.

Maşina ei începuse să-şi arate vârsta dând rateuri în ultimii patru ani, dar ea tot o peticise pentru că era achitată integral şi nu-şi putea permite alta nouă sau în chirie. Mecanicul îi spusese azi, că o nouă cutie de viteze avea să o coste o mie cinci sute de dolari.

O mie cinci sute de dolari!

Lipsurile financiare îi ardeau gâtul pe dinăuntru. Nu mai putea depune bani pe card. Deja depăşise limita de credit. I se refuzase eliberarea unui alt card. Dobânda pe care o avea pe cel curent o omora deja, ca să nu mai vorbim de povara mentală de a avea datorii.

Ce avea de gând să facă? Nu suporta ideea de a cere bani unchiului Danny, părinţilor sau fratelui ei mai mare. Părinţii ei locuiau în prezent în Scoţia, iar fratele ei, în Boston. Toţi o cunoşteau drept independentă şi demnă de admiraţie.

Trebuia să se descurce fără maşină. O mulţime de oameni se descurcă cu autobuzul sau bicicleta. Nu? Mintea îi vuia, încercând să-şi imagineze cum s-ar putea descurca.

îşi închise computerul şi fixă cu privirea peretele din faţa ei, absentă. îndoiala de sine îşi ridică capul şi se năpusti asupra ei să o sfâşie, aşa cum se întâmpla întotdeauna când trecea prin cele mai negre momente din viaţa ei.

Poate că nu ar fi trebuit să închirieze acest apartament. Cu cinci ani în urmă, când se hotărâse să stea în locul acesta micuţ, părea atât de convenabil, atât de perfect cu piscina centrală şi gardul împrejmuit de mărimea unei cutii cu cereale. Celia trecu în revistă culorile vesele ale zugrăvelii, modelele aprinse, suvenirurile de la piaţa de

vechituri – fiecare cumpărate cu mult drag de-a lungul timpului.

Poate că nu ar fi trebuit să se angajeze la universitate, în cantina administraţiei. Voise pur şi simplu ceva cu un program bun şi asigurare de sănătate, dar poate că un program mai lung şi un salariu mai mare ar fi fost o alegere mai bună. Astfel ar fi putut să se descurce mai bine din punct de vedere financiar...

— Mami?

Celia se întoarse înspre locul de unde se auzi vocea.

— Da, scumpo?

Fiica ei, Addie, stătea în pragul uşii care dădea din living în hol, purtând pijamaua ei cu Rapunzel şi ţinând în braţe mica pătură de culoarea fildeşului pe care o avea de când era bebeluş.

— De ce stai trează?

— N-am putut să adorm.

Addie avea un ochi închis şi unul pe jumătate deschis în lumină. Părul ei blond închis, drept ca o placă şi tuns bob, era ridicat şi încâlcit în creştetul capului.

— Vino să mă îmbrăţişezi.

Celia îşi deschise braţele şi, atunci când Addie veni la ea, o trase în poala ei. Addie se cuibări exact aşa cum se cuibărise în braţele Celiei de când se născuse: chipul lui Addie lipit de pieptul Celiei, bărbia Celiei pe capul lui Addie, mâinile lui Addie care ţineau strâns păturica şi braţele Celiei care susţineau silueta slabă a lui Addie. Celia inspiră adânc aroma de căpşuni şi frişcă a şamponului lui Addie.

— Te doare burtica?

— Da, cred că am nevoie de ceaiul meu.

— De muşeţel?

— Da.

— Bine, o să ţi-l aduc.

Celia o puse pe Addie pe scaun şi puse ceainicul pe foc. Refluxul gastro-esofagian al lui Addie se manifesta uneori noaptea târziu. Dacă n-ar fi fost boala asta, copilul ei ar fi dormit mai bine şi contul ei bancar ar fi fost în ordine. Costul analizelor pe care gastroenterologul lui Addie le recomandase, inclusiv o internare a lui Addie pentru examinarea esofagului şi a stomacului cu un aparat sub anestezie, epuizase economiile Celiei.

Addie se uită la ce era pe masa din bucătărie.

— Ce sunt astea?

Ea îşi trecu degetele peste vraful de facturi. Celia nu se ocupa niciodată de aspectele financiare în prezenţa lui Addie.

— Nişte scrisori.

— Scrisori despre bani?

— Păi... Celia se eschivă. Deşi făcuse tot posibilul să-şi protejeze fiica, Addie se dovedise întotdeauna a fi atât de perspicace, atât de înspăimântător de isteaţă... o viitoare elevă de grădiniţă care putea foarte bine să-şi ia un doctorat în psihologie.

Addie se încruntă.

— Ce o să facem cu maşina?

Defecţiunea maşinii în drum spre creşă în dimineaţa asta se înregistrase în mintea lui Addie drept un eveniment foarte important.

— Nu m-am hotărât încă.

— O putem repara?

— ***Da, se poate repara.*** *De cineva care are o mie cinci sute de dolari la îndemână.*

— Dacă avem nevoie de ajutor, unchiul Danny ne va lăsa să împrumutăm maşina lui.

— Bineînţeles că da.

Celia puse un pliculeţ de ceai într-o ceşcuţă dintr-un serviciu incomplet. După ce turnă apă nu prea fierbinte, adăugă puţină miere şi o puse în faţa lui Addie.

Addie o privi în felul ei solemn.

Celia luă loc lângă Addie.

— N-ai de gând să-ţi bei ceaiul?

— E prea fierbinte.

— Nu, nu e. Uite. II gust eu.

Celia gustă.

Cu toate astea, Addie tot o fixa cu privirea. Clipi, îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte şi îşi strânse buzele mici şi trandafirii.

— O să-ţi cumpăr o maşină nouă, mami.

— Nu, nu, Dovlecel.

Numele de alint pentru Addie fusese „plăcintă de dovleac[4], mai apoi „plăcinţică de dovleac”. Iar în final, pur şi simplu „dovlecel”.

— Mami o să se descurce...

— Pot să vând limonadă. Ţii minte data trecută? Am făcut o mulţime de bani.

— Da, aşa este.

— Sau pot să vând una din prinţesele mele. Am multe. Poate – îşi muşcă buza – poate pe Tiana? Sau nu – am două păpuşi Ariei. Aş putea să vând una dintre ele.

Addie îşi adora prinţesele Disney. Faptul că adusese numai în discuţie ideea de a-şi vinde măcar una dintre ele îi frângea Celiei inima.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar nu trebuie să strângi bani ca să-mi cumperi o maşină. De fapt, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu maşina sau cu orice altceva, bine? Suntem în regulă.

— Am să-ţi cumpăr un *furar.*

— *Un furar?*

— Da. O să-ţi cumpăr un *furar.* Roşu.

— Un Ferrari?

— Exact.

Celia chicoti şi o sărută pe Addie pe tâmplă, exact în locul în care o mai sărutase de un milion de ori.

— N-am nevoie de un Ferrari. Te am pe tine.

— Bineînţeles că ai nevoie de un *furar.* Maşina noastră e praf. O să-ţi iau un *furar* roşu.

— Ei bine, şi eu o să-ţi cumpăr ţie un *furar* roz. Ce zici de asta!

În sfârşit, Addie zâmbi. Celia zâmbi la rândul ei, apoi o privi pe
Addie cum îsi sorbea ceaiul.

Micuţa era lumea ei, sufletul ei, era totul pentru ea. întreaga viaţă a Celiei se învârtea în jurul acestei fetiţe mici şi serioase, care îşi făcea mereu griji, purta ochelari şi avea o inimă de aur curat.

De când se născuse Addie, Celia avea un singur ţel în viaţă.
Indiferent ce sacrificii trebuia să facă, indiferent cât de mult trebuia să muncească sau cât de obosită era – ţelul ei era să-i ofere lui Addie cea mai bună copilărie posibilă, o copilărie plină de dragoste şi siguranţă.

Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă şi totuşi tot efortul ei nu reuşise să le scoată din situaţia asta: în incapacitatea de a plăti facturile şi, începând de azi, fără maşină.

Când Addie îşi termină ceaiul, Celia o conduse în camera ei şi se cuibări lângă ea în patul dublu îngust al lui Addie. Lumina de veghe scălda camera într-o nuanţă plăcută.

— Vrei să-mi spui o poveste? Addie îşi închise ochii şi îşi trase păturica aproape.

— Care prinţesă?

— Frumoasa adormită, te rog.

Celiei nu-i plăceau prea mult poveştile cu

prinţese. îşi făcea griji cu privire la faptul că ele impuneau un standard nerealist de aşteptări în materie de frumuseţe feminină şi că transmiteau ideea ridicolă că fetele aveau nevoie de prinţi ca să le salveze. Totuşi, lui Addie îi plăceau tare mult poveştile astea, iar Celia a înţeles că nu te poţi pune cu gusturile inimii. Aşa că în dorinţa ei de a o proteja, a încercat să limiteze timpul petrecut de Addie uitându-se la desenele animate cu prinţese, aprecia calităţile de suflet ale prinţeselor şi o asigura pe Addie că prinţesele se puteau salva şi singure dacă prinţii ar fi fost învinşi de personajele negative.

Celia îşi drese vocea pentru a se potrivi cu tonul acela calm de culcare.

— La câţiva ani după ce Aurora s-a măritat cu prinţul Filip, ea s-a hotărât să organizeze un bal special.

— Ooo.

— Balul era în scopul ajutorării bucătăriilor care preparau supă în tot regatul. Bineînţeles că aceste bucătării hrăneau pe oricine era flămând, deoarece Aurorei îi păsa de soarta celor mai puţini norocoşi. Ea a hotărât ca balul să fie pentru toate fetiţele în vârstă de patru ani din ţinut...

— Am aproape cinci ani.

— ... pentru toate fetiţele din ţinut în vârstă de patru ani *care aveau să împlinească cinci ani.* Aurora le-a invitat să vină la castel, să se

îmbrace în rochii de gală şi să poarte tocuri înalte, să-şi aranjeze părul cu bijuterii sau clame strălucitoare în formă de fluturaşi sau diademe.

Addie se relaxă în aşternut.

— Sau dacă fetele preferau blugi sau hanorace, atunci şi aşa era bine. Aurora respecta individualitatea. Fetelor li se permitea să meargă în fabuloasele grădini ale castelului şi să culeagă flori şi să facă buchete.

— Slujitorii, şopti Aurora.

— Aşa-i. Fetele culegeau florile şi apoi slujitorii, care erau toţi trataţi foarte bine şi li se ofereau salarii excelente şi asigurare medicală, le aranjau în cele mai frumoase buchete pe care le-ai văzut vreodată. Aurora, fiind atât de atentă şi generoasă aşa cum o ştim, i-a invitat şi pe băieţii regatului la bal, astfel încât micile prinţese să aibă parteneri de dans.

Celia simţea cum Addie adoarme încetul cu încetul.

— Când băieţii şi fetele au ajuns la bal, ei nu-şi puteau crede ochilor. Au băut ciocolată caldă din fântâni şi punci din fântâni unde îţi puteai pune o dorinţă. O masă regească, încărcată cu cele mai delicioase mâncăruri, îi aştepta. Biscuiţi cu mure, fursecuri delicioase.

Celia oftă.

— Brioşe cu portocale. Foietaje cu ciocolată. Batoane cu alune. Pâine cu nucă şi dovleac...

Ups. Cumva, în timp ce povestea, alunecase în propria fantezie.

Aruncă o privire către Addie, al cărei piept se mişca uşor. Buzele fetiţei erau întredeschise, degetele nemişcate. Era plină de încredere.

Ei bine. Ignoră durerea din piept pe care o va resimţi mai târziu. Deoarece în timp ce se uita la

copilul ei, marea ei iubire, ochii i se încăpăţânară să verse lacrimi.

Era doar o femeie, supusă greşelii. Nu era îndeajuns de bună sau de înţeleaptă pentru a fi mama acestui copil. Şi totuşi, i se încredinţase această onoare sfântă. Acest rol o smerea în fiecare zi, deoarece deşi nu era îndeajuns de bună sau de înţeleaptă, ea voia din tot sufletul să fie.

Era singurul părinte pe care îl avea Addie.

Ty îşi petrecu jumătate de noapte întins pe o parte gândindu-se la Celia şi cealaltă jumătate, visând-o.

De îndată ce se trezi, se duse la sala de gimnastică a hotelului şi alergă pe bandă. Indiferent de cât de repede rula banda, gândul îi fugea mereu la Celia – cu aceeaşi intensitate ca în momentul în care zărise acea stupidă capelă roz.

Frustrat, se întoarse în camera de hotel. De vreme ce amicii lui încă dormeau după petrecerea din seara trecută, îşi luă computerul, înşfacă un sandvici şi un pahar cu suc de portocale şi se instală într-un colţ în prima cafenea pe care o găsi în hol.

După ce căută pe net câteva minute, găsi un site care pretindea că putea localiza oameni. Ty tastă numele *Celia Park* şi ultima adresă pe care şi-o mai amintea, *Corvallis*, *Oregon*, apoi apăsă tasta Enter.

Datele ei apărură imediat.

Ty se holbă la monitor. Chiar fusese atât de uşor să o găsească? Trăia tot în Corvallis, asta nu-l mira deloc. Ce era surprinzător era că site-ul lista numele ei drept *Celia Park Porter.*

I-a folosit numele de familie? îşi încreţi fruntea. Se aşteptase să îi ponegrească numele, să-l calce în picioare, să-l scuipe la nesfârşit.

Poate faptul că îi păstrase numele însemna că nu îl ura de tot...

Nu. Celia îl detesta cu siguranţă. Cea mai plauzibilă explicaţie a faptului că îi păstrase numele era că, tehnic vorbind, erau încă căsătoriţi. Probabil că îi era mai uşor din punct de vedere legal.

Minute întregi, Ty îi cercetă cu atenţie numele şi cele zece cifre ale numărului ei de telefon. Nicio adresă.

îi salvă numărul în telefon.

Amintirea a ceea ce îi făcuse încă avea puterea de

a-i înfiera inima. Din clipa în care s-a trezit lângă ea, în pat, în acea dimineaţă, regretase amarnic faptele din Vegas. Totuşi, Ty nu luase niciodată legătura cu ea ca să-i spună asta şi cu siguranţă nici ea nu-l căutase niciodată.

I-au mai rămas câteva zile din vacanţă. Plănuise să meargă acasă în Holley, Texas. în schimb, avea să se ducă în Oregon şi să se întâlnească cu Celia. Trebuia să lămurească lucrurile între ei, deoarece după atâta vreme, era în sfârşit gata să înceapă un nou capitol în viaţa lui. Mai mult de-atât, *voia* să înceapă un nou capitol. Dorea lucrul acesta cu aceeaşi hotărâre încăpăţânată care îl propulsase în vârful industriei de călărit tauri.

Cei care îl cunoşteau – care îl priviseră devenind campion călărind un şir de tauri, care îi citiseră cartea sau care văzuseră documentarul despre el – înţelegeau un lucru: Ty Porter obţinea întotdeauna ceea ce îşi dorea.

Avea să meargă în Corvallis, Oregon.

ună telefonul, ceea ce o făcu pe Celia să tresară. Era adâncită în gânduri, creionându-şi scenarii diverse, menite să le scoată pe ea şi pe Addie din colaps financiar, în timp ce uda primulele în curtea din spate. Reglă debitul furtunului, îndreptându-l către margarete în timp ce păşi pe veranda ei micuţă cu dale din cărămizi. Luând telefonul de pe masă, apăsă pe tasta de apel.

— Alo?

— Celia? Se auzi o voce masculină.

— Da?

— Ty Porter la telefon.

Inima i se opri, apoi începu să bată cu putere.

— Celia?

Pic. Pic. Pic. Sunetul jetului de apă care lovea florile îi atrase atenţia. *Pic. Pic. Pic.* îşi îneca

margaretele.

— Celia?

— Sunt aici.

Se forţă să vorbească.

— Aşteaptă o clipă.

Zăpăcită, îşi lipi telefonul de piept, scăpă furtunul din mână şi
se aplecă să închidă robinetul. Merse în grabă spre uşa glisantă din spate, pe care o lăsase deschisă înspre camera de zi. Se aplecă înăuntru, încercând să vadă şi să audă ceva înafara sunetelor asurzitoare din trupul ei cuprins de panică. Nici nu o vedea, nici nu o auzea pe Addie, ceea ce însemna că ea încă se mai juca în camera ei, exact aşa cum îi plăcea să facă atunci când se întorceau acasă în după-amiezile de vineri.

Celia păşi înapoi pe verandă, trase cu totul uşa glisantă, apoi se duse în cel mai îndepărtat colţ al grădinii din spate, sperând să nu fie auzită.

Ty. O suna. *De ce*? Faptul că el se afla la celălalt capăt îi trezea în minte nenumărate imagini, furie şi un ocean de resentimente, înlătură toate aceste amintiri, deoarece singurul lucru la care se putea gândi acum era cum să scape de el. Duse telefonul la ureche.

— Sunt aici.

— A trecut multă vreme.

Celia nu era sigură dacă el se referea la cât de mult i-a luat ei să răspundă sau la anii care trecuseră de când se întâmplase povestea cu Vegasul.

— Da.

Trecu o pauză.

Celia înghiţi greu.

— Sunt în Corvallis, spuse el.

Simţi o senzaţie de gol în stomac precum un lift

ale cărui cabluri fuseseră rupte.

— Mi-ar plăcea să ne întâlnim, continuă el. Speram… ei bine, speram să putem ieşi în oraş la prânz ca să putem sta de vorbă.

Vocea aceea. Calmă şi sigură pe ea, cu un accent texan. O uitase de multă vreme, dar auzind-o din nou… o făcea să şi-o amintească.

— Celia? Eşti de acord… să ne întâlnim?

încerca să se hotărască cum ar fi cel mai bine să-l facă să o lase în pace.

— Ştiu că este şocant să mă auzi, după atâta vreme. îmi pare rău pentru asta. Aş putea să te resun mai târziu.

— Nu. Doamne fereşte, nu dorea aşa ceva.

— în regulă, răspunse el. Deci. Ne întâlnim la prânz?

— Nu. Nu am nimic să-ţi spun.

— Poate că nu, dar eu am câteva lucruri pe care aş dori să ţi le spun.

— Uite ce e...

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Dacă ai venit să intentezi divorţul, puteai să nu baţi drumul până aici. Eşti pe mobil?

Ea îşi răsuci încheietura mâinii şi verifică dacă numărul lui apărea pe ecranul telefonului ei.

— Da.

— Voi trimite un mesaj avocatului meu cu numele şi numărul tău de telefon. O să-ţi trimită documentele, de îndată ce le voi semna.

De data asta, Ty fu cel care aşteptă câteva secunde ca să răspundă.

— Ai de gând să divorţezi de mine fără ca măcar să ne mai întâlnim?

— Da.

Celia se aşteptase ca el să o contacteze în legătură cu divorţul în săptămânile şi lunile care urmară după Vegas. Nu făcuse asta – ceea ce întotdeauna i se păruse a fi ciudat şi misterios. Îi verificase profilul de Wikipedia numai de două ori în timpul acelor ani de tăcere. În ambele dăţi detaliile publicate acolo îi confirmaseră ceea ce lipsa actelor de divorţ sugera. Nu se însurase cu altcineva. Nici nu afişase – cel puţin nu în public – vreo iubită.

— Am venit aici ca să stau de vorbă cu tine, Celia. În persoană.

— Nu e nevoie.

— Eu am nevoie.

— Nu. Nu am de gând să mă întâlnesc cu tine. Nu avem niciun motiv să ne vedem sau măcar să mai stăm vreodată în aceeaşi încăpere.

— Hei, Celia, crezi că poţi fi mai explicită?

Ea putu sesiza zâmbetul din tonul lui leneş şi

glumeţ.

— Vorbim pe bune?

O venă de la baza gâtului îi zvâcni.

Un ciocănit dintr-o parte îi atrase atenţia Celiei. Addie o urmărea prin fereastra dormitorului. Fetiţa bătu din nou în geam, apoi făcu cu mâna.

Celia îi făcu cu mâna la rândul ei în timp ce frica îi cuprinse spinarea precum o apă îngheţată.

— Am bătut cale lungă să te văd, spuse Ty.

Addie ţinea deasupra capului o păpuşă Albă-ca-Zăpada şi arăta înspre rochia cu care o îmbrăcase.

Celia îi făcu un semn aprobator şi încercă cu disperare să zâmbească normal.

— Dacă ai nevoie de timp să te obişnuieşti cu ideea de a mă reîntâlni, înţeleg. Pot aştepta. Nu mă grăbesc...

Celia îşi întoarse privirea de la Addie, prefacându-se că atenţia îi fusese furată de părul din grădină.

— ... dar nu plec până nu stau de vorbă cu tine.

— Orice am avea să ne spunem poate fi comunicat prin intermediul avocaţilor noştri.

y y

— Nu sunt de acord.

Addie putea deschide uşa glisantă în orice moment şi se putea trezi cu ea în grădină. Privirea Celiei se îndreptă rapid spre fereastra lui Addie. Nu era nimeni.

Dacă nu-l putea convinge pe Ty să o lase în pace prin intermediul telefonului – şi aşa părea că stau lucrurile – atunci era mai bine să nu scoată asta în evidenţă. Avea să facă orice era nevoie pentru a-l convinge să plece.

— Ne vedem mâine la prânz.

În spatele ei, auzi zgomotul familiar al uşii cu paravan care se deschidea.

— Unde? întrebă el.

— La un restaurant numit *Jana.* În centrul oraşului.

înainte ca el să mai spună ceva sau ca să mai audă vreun cuvânt, în special unul de un copil, Celia întrerupse convorbirea.

— Ce faceţi, doamnelor?4

Uitându-se peste umăr, Өelia îl privi pe unchiul Danny cum intră în apartamentul ei folosindu-şi propria cheie.

— Bună, unchiule Danny.

— Ce mai faceţi?

— Sunt bine, răspunse Addie, în felul ei obişnuit. Tu eşti bine?

Danny se îndreptă spre locul unde Addie stătea pe podea lângă
măsuţa de cafea, colorând. El dădu palma cu ea.

— Sunt bine, dulceaţă. N-am de ce să mă plâng.

El se uită la Celia.

— Şi tu ce faci, C? Pari puţin cam tulburată, fetiţo.

— Cine, eu?

Intrase într-o stare de agitaţie *serioasă* de când cu telefonul lui Ty de seara trecută.

— N-am nimic. Sunt bine.

— Bine atunci. El îi făcu cu ochiul. Te ocupi de rufe?

— Da.

Se uitase la televizor, împăturise haine şi stătuse de vorbă cu Addie. De fapt, de ieri seară o cuprinse mania de a face mai multe lucruri deodată. Era un mecanism de autoapărare menit să-i alunge gânduri precum: *Ty Porter a intrat din nou în viaţa mea — Ce am de gând să fac în privinţa asta? – Cum pot să scap de el?* – gânduri care o asaltau în permanenţă.

Unchiul Danny se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea alături de Addie. O întrebă despre cartea ei de colorat, apoi luă un creion şi se apucă să-şi exerseze talentul la desen pe pagina următoare.

Era atât de săritor cu ea. Când îi spusese că nişte prieteni o invitaseră azi, la prânz, în oraş – deşi Ty nu era un prieten şi ea n-avea de gând să mănânce nimic – el se oferise imediat să stea cu

Addie.

Ea împături două dintre cămăşile lui Addie şi le puse deasupra vrafului de hăinuţe curate de-ale fetiţei, apoi căută mai multe în coşul cu rufe de spălat.

Danny arăta întocmai cum te-ai aştepta să arate proprietarul unui magazin online de surf. îşi purta părul lung şi grizonant în şuviţe lungi şi cârlionţate. Purta un hanorac Baja în culorile alb, albastru şi roşu, un colier cu un dinte de rechin pe o curea de piele, pantaloni scurţi şi nişte şlapi uzaţi maro marca Reef.

Totuşi, nu era un banal surfer burlac de cincizeci şi şase de ani. Era surferul *ei* burlac în vârstă de cincizeci şi sase de ani.

y y

De îndată ce se mutase în Oregon la facultate, părinţii ei urmaseră slujba tatălui ei din străinătate. Ei nu mai locuiseră în America de-atunci. Când unchiul Danny, fratele mai mic al mamei ei, aflase că Celia era însărcinată, intui nevoia de a-i fi aproape şi se hotărî să locuiască în Oregon. Cumpără o căsuţă modernă, de la jumătatea anilor ’50, în Corvallis şi se instală acolo împreună cu colecţia lui veche de surf şi cu discurile formaţiei Beach Boys.

înainte de mutarea lui în Corvallis, era ruda preferată a Celiei. Dar în ultimii ani, devenise mult mai mult: prietenul ei, singura persoană în care avea încredere să o lase pe Addie, cel care se îngrijea de florile ei şi care îi lua corespondenţa când ea pleca din oraş, persoana a cărui fire calmă o asigurase întotdeauna că lucrurile aveau să fie bine.

— Cum a mers cu grupul celor Opt Petrecăreţi aseară?

Adăugă mai multe haine împăturite peste teancul deja format.

Danny încerca întotdeauna noi metode de întâlniri şi site-uri ale burlacilor. În sinea ei, Celia punea ghinionul lui pe seama preferinţei lui pentru femeile bine coafate din Europa de Est. Cum putea spera el să găsească aşa o femeie în Corvallis, cu atât mai puţin să se căsătorească cu ea?

— Femeile erau atât de bătrâne, C. Ceea ce ar fi fost în regulă dacă mi-ar fi inspirat încredere, înţelegi? Dar erau tare demodate. Şi americance.

— Îţi dai seama că trăim în America.

— Erau pasionate de cusăturile în cruciuliţe şi citit. Niciuna dintre ele n-ar fi vrut să meargă cu bicicleta sau să se caţăre pe munte cu mine.

Un defect pe care Celia ştia că el l-ar fi trecut

cu vederea dacă doamnele ar fi fost machiate ţipător sau dacă erau din Belarus.

— Ce păcat.

— Totuşi vorbesc cu o tipă, de pe unul dintre site-uri, care pare destul de interesată. Sună promiţător.

— Cum o cheamă, şi de unde este?

— Olga, din Ucraina.

El zâmbi şi ridică din sprâncene de câteva ori.

— Tu nu întârzii?

Trebuia să se întâlnească cu Ty într-o jumătate de oră.

— Mai am timp.

De vreme ce unchiul Danny nu punea mare preţ pe punctualitate, Celia îl ruga de fiecare dată să ajungă cu o jumătate de oră mai devreme, atunci când stătea cu fetiţa ei, participa la reuniunile familiei şi la programele de şcoală ale lui Addie. Ajungea cam după douăzeci şi cinci de minute după ora cerută de ea, şi toţi erau mulţumiţi.

— Mă bucur că iei prânzul în oraş, spuse Danny. Ar trebui să faci asta mai des.

Scoase ultimele haine din coş, le împături şi le puse frumos în ordine.

— Ar trebui să fie distractiv.

— Ia maşina mea.

Ştia despre cutia ei de viteze, care era făcută scrum.

— Eşti sigur?

— Da, bineînţeles. Oricum voiam să o iau pe Addie la o plimbare pe două roţi. Deja mi-am scos bicicleta din portbagaj.

Danny ataşa o a treia roată în spatele bicicletei lui de fiecare dată când el şi Addie mergeau la plimbare.

— M-am gândit să mergem în parcul

Woodland Meadow

Drumul către parc avea să îi ducă într-o direcţie opusă locaţiei restaurantului *Jana* din centrul oraşului.

— Pare o idee bună.

Celia se duse în bucătărie şi verifică încă o dată mâncarea.

— Aici ai totul pregătit pentru prânz când eşti gata.

— Minunat. Mersi.

Celiei i-ar fi plăcut să se privească în oglindă înainte să iasă, dar rezistă impulsului. De obicei, nu avea nevoie de mai mult de cincisprezece minute pentru a face duş, a se îmbrăca, a-şi aranja părul şi a-şi aplica machiajul. Astăzi însă se întorsese în baie în mod repetat şi îşi petrecuse toată dimineaţa în faţa oglinzii, aranjându-se.

Atitudinea ei era total neortodoxă, dar Celia ştia că Ty avea să arate foarte bine. Pe cât de mult dorea să ignore nevoia de a arăta bine în faţa bărbatului care o părăsise – realitatea o contrazicea. Poate că această nevoie era inevitabilă, era ceva înnăscut în inima unei femei.

Prinse din zbor cheile lui Danny, apoi o sărută pe Addie pe cap.

— Pa, dulceaţă!

— Pa, mami!

Danny o salută, iar ea ieşi din apartament. În drum spre maşină, îşi scotoci prin geantă. Portofel, ochelari de soare, strugurel de buze, telefonul mobil. Un cuţit ca să-l înjunghie pe Ty în piept? Celia le avea pe toate, mai puţin pe cel din urmă, din păcate.

În timpul celor cinci minute cât îi luă să ajungă până la restaurant, se gândi că de fapt, nu voia să-l înjunghie pe Ty în piept. Doar pe aproape. O

tortură lungă şi brutală, menită să-l aducă în pragul morţii, părea o opţiune potrivită.

Găsi un loc de parcare fără probleme şi ajunse la destinaţie la doisprezece fără un sfert, aşa cum plănuise. Neavând control prea mult asupra întâlnirii, voia măcar să aleagă masa.

Restaurantul avea şi locuri înăuntru, dar Celia optă pentru cele din cafeneaua de pe trotuar. Când chelneriţa o invită să aleagă, ea îşi dori o masă chiar în mijlocul celorlalte şi cu faţa la stradă astfel încât să fie sigură că îl vede pe Ty înainte ca el s-o observe.

îşi puse ochelarii de soare şi se aşeză pe scaun întocmai ca un soldat care se pregătea de luptă. Deasupra ei, o marchiză în trei nuanţe de galben ieşea în afara clădirii, oferindu-i umbră. Prelata ataşată se mişca în bătaia vântului. Celia încercă, dar nu reuşi să se bucure de calmul unei zile călduţe, cu pâlcuri de cer senin răsfirate printre nori.

Se uită la ceas, apoi luă înghiţituri mici din apa cu gheaţă pe care i-o aduse chelneriţa. Un cuplu se aşeză la o masă din apropiere. Câteva persoane singure ieşiră pe uşă. Intră un grup de trei prietene care sporovăiau.

Celia tot nu putea să accepte faptul că Ty era aici în Corvallis. Bărbatul în care, odată, făcuse enorma greşeală de a se încrede. Trebuia să ajungă în orice moment.

Aşteptarea i se părea interminabilă. Probabil întârzia. Se uită din nou la ceas. Era numai doisprezece fără două minute.

Oameni care îşi plimbau câinii şi care erau la cumpărături treceau pe trotuar. Celia cerceta cu atenţie fiecare chip. În mod repetat, îi veneau în minte amintiri cu Ty, pe care încerca să le

suprime. Amintirea lui erau un exerciţiu dureros pe care nu-l mai făcuse de ani de zile.

Pur şi simplu trebuie să treci cu bine de întâlnirea asta, Celia, după care el o să plece. Concentrându-se, încercă să-şi relaxeze muşchii care se încăpăţânau să devină tot mai tensionaţi de frică...

Si iată-l.

Celia uită să respire.

Ty înainta cu paşi mari pe trotuar în direcţia ei, uitându-se în sus, probabil căutând semnul pe care scria *Jana.*

Anticipase faptul că Ty era un bărbat chipeş. Dar „chipeş” era un atribut potrivit unui fotomodel masculin dintr-o revistă, în ce-l priveşte pe Ty Porter însă era o apreciere mult prea fadă şi nesărată.

Exercita acel gen de atracţie care îţi atrăgea privirea instant. Simţi cum femeile rămân cu gurile căscate, cum maşinile evită în ultimul moment o coliziune frontală, cum i se fac poze fără permisiunea lui şi sunt trimise prietenelor.

Simţi cum o cuprinde mânia.

Nişte ochelari de soare maro în stil aviator îi acopereau ochii. O rază de soare îi făcu părul să strălucească, păr care fusese tuns în mod impecabil la fel ca întotdeauna. Purta un tricou bej, subţire, nu foarte strâns, dar nici foarte larg, care făcea reclamă cu litere maronii, la un magazin de motociclete. Perechea de ghete în stil cowboy din piele de aligator care păşea cu putere pe asfalt trebuia să fie una nouă faţă de cea pe care şi-o amintea Celia.

Ty se opri la intrarea în localul *Jana* şi survolă cu privirea mesele. Celia şi-a dat imediat seama că el o zărise, deoarece îl putea efectiv auzi, ca un

clopoţel care sună.

Bărbatul se îndreptă spre ea, o privi şi îi zâmbi. Un zâmbet discret, dar cu acelaşi efect electrizant pe care şi-l amintea de atunci, de demult, de la cursul de ceramică din liceu, şi apoi, ani mai târziu, în Las Vegas.

Celia realiză că planul ei cu tortura prelungită şi brutală nu avea să funcţioneze. îşi dori să fi avut într-adevăr un cuţit în poşetă astfel încât să-l poată înjunghia în inimă.

— Bună, zise el.

Ea încuviinţă din cap pe jumătate.

Ty se aşeză pe scaunul liber de la masa lor pentru două persoane, aducând odată cu el şi aroma de pin, atât de suavă încât aproape că nu o simţeai. Continuă să se uite cu atenţie la ea, aparent nedorind să spună mai multe.

În amintirile ei, îl făcuse mic de statură şi parşiv. Dar Ty nu era deloc scund. Era înalt. Şi după cum arăta, nu se îngrăşase deloc în toţi anii care trecuseră de când îl văzuse ultima oară. Stătea în faţa ei, total relaxat şi nonşalant.

Cei aproape cinci ani de când era mamă singură o îmbătrâniseră pe Celia. Dar exact aceiaşi ani fuseseră generoşi cu Ty, ascuţindu-i uşor trăsăturile feţei. Avea nişte cicatrici pe maxilar, iar pielea de sub buza de jos îi oferea un aer masculin care îl făcea şi mai atrăgător decât îl ştia ea.

— Mă bucur să te văd.

Ea ridică din sprâncene. Se aştepta să-i răspundă la fel? Dacă da, putea să aştepte mult şi bine.

— Arăţi minunat.

Celia răsuflă enervată.

Ty ridică din umeri.

— Pe bune.

II săgetă cu privirea prin ochelari, încercând să-l trateze cu dispreţ.

Veni chelneriţa, al cărei chip se lumină când o văzu pe Celia.

— Bună!

— Bună!

Tânăra femeie îi părea cunoscută, dar Celia nu-şi putea aminti de unde.

— Ce mai faci? o întrebă chelneriţa.

— Bine. Tu?

— Foarte bine.

Le dădu amândurora meniuri şi se fâstâci când îl observă pe Ty de aproape.

— Pot... să vă aduc ceva de băut?

Când Ty comandă ceai cu gheaţă, ea îi zâmbi cu gura până la urechi, ca şi cum el ar fi spus ceva amuzant.

După ce plecă, Ty deschise meniul.

— Ce gen de restaurant e ăsta?

— Cu mâncare sănătoasă.

— Servesc burgeri?

— Burgeri vegetarieni.

Un val uşor de satisfacţie o străbătu.

— Sandviciuri cu şuncă, salată şi roşii?

— Cu fibre.

Ty îi aruncă o privire.

— Deci cum sunt?

— Şuncă falsă, salată şi roşii.

— Si din ce e făcută şunca falsă?

— Tempeh organic. E vegetarian.

— îmi pare bine să aud. îmi place mult tempeh-ul.

Puse meniul pe marginea mesei.

— Tu ce iei?

— Nimic.

Ghemul de nervi din stomac nu o lăsa să

mănânce. Plus că nu mai cheltuise un dolar pe mâncare scumpă de restaurant de luni de zile.

— Nu ţi-e foame?

— Nu.'

— Nu ştiu cum poţi rezista unui burger cu fibre.

Zâmbetul lui şăgalnic îi făcu gropiţe în obraji.

— Asta-i masă pentru copii?

Arătă înspre scaunul din lemn, care părea într-adevăr de copil acum că stătea aşezat pe el, iar masa lor rotundă devenise mică.

— De ce-i aşa de mică?

— Nu e mică.

— Ai ales locul ăsta pentru că are mese mici sau pentru că e aglomerat sau pentru că ştiai că n-o să-mi placă mâncarea?

— Pentru că e aglomerat şi pentru că ştiam că n-o să-ţi placă mâncarea. Mesele mici sunt doar un avantaj neaşteptat.

O altă gropiţă în obraji.

Celia nu aminti faptul că scaunele din terasă îi permiteau să-şi folosească ochelarii de soare drept scut.

Chelneriţa aduse ceaiul lui Ty, apoi îi luă comanda cu burgerul vegan în timp ce se uită cu interes la el, făcându-i cu ochiul.

Celia aruncă o privire înjur şi surprinse câteva femei care îl studiau pe ascuns. Femei nesăbuite.

Când chelneriţa plecă, Ty îşi îndulci ceaiul şi amestecă în el ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

— Tocmai eram în Vegas. Am văzut *Cuibusorul iubirii* în timp ce eram acolo. Îţi aminteşti de el?

— Nu.

Sau cel puţin încerca să-l uite.

— Faptul că l-am văzut m-a făcut să-mi doresc

să clarificăm tot ceea ce a rămas nerezolvat între noi.

— S-a terminat totul între noi,Ty. Definitiv şi irevocabil.

— Atunci cum se face că din punct de vedere legal încă suntem căsătoriţi?

Celia se încruntă.

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Eu te-am întrebat primul.

Ea se jucă cu furculiţa ei, aşezând-o perfect.

— N-am făcut nimic în legătură cu mariajul nostru pentru că am presupus că vei intenta divorţul, iar eu doar voi semna actele.

Plus că avea şi un copil de crescut, iar banii erau o provocare constantă. Celia îşi aşeză mâinile în poală.

— De ce nu ai intentat divorţ?

O umbră îi trecu peste faţă.

— N-am avut niciun motiv.

— Cum rămâne cu Tawny?

Spunându-i pe nume celeilalte femei deschise în Celia rana trădării, dar din moment ce el îi solicitase această întâlnire, se gândi că Ty îi datorează nişte răspunsuri.

— Când m-am întors în Holley şi i-am spus despre tine, ea a rupt definitiv relaţia cu mine.

El ridică din sprânceană.

— Ce? Te surprinde că nu m-a iertat?

— Puţin.

Ty se lăsă din nou în scaun.

— După ce vestea nunţii noastre s-a răspândit în Holley, am fost un proscris în propria mea familie timp de săptămâni întregi. Le-a luat ceva timp să accepte situaţia. Oraşul a început să mă ierte atunci când am devenit un profesionist şi am început să câştig competiţii pe bandă rulantă. Dar Tawny nici n-a vrut să vorbească cu mine mai bine

de un an. După încă doi ani am reuşit să-i recâştig prietenia.

— S-a căsătorit cu altcineva?

Celia spera din tot sufletul că da.

— A avut mai mulţi iubiţi, dar nu s-a măritat cu niciunul dintre ei. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, eu şi Tawny suntem făcuţi unul pentru celălalt, iar ea ştie lucrul ăsta. Data următoare când îi face papucii vreunui iubit, n-o să stau degeaba, am s-o recuceresc.

Cuvintele lui o răniră pe Celia mai mult decât se aşteptase. îşi îndreptă umerii.

— în cazul ăsta, hai să semnăm actele şi să ne declarăm oficial divorţul.

El îşi scoase telefonul din buzunar şi era pe punctul de a tasta ceva.

— Unde stai?

— Nu ai nevoie de adresa mea.

Faptul că el îi ştia numărul de telefon şi oraşul natal deja o băga în sperieţi.

— Ca să ştiu unde să-ţi trimit actele de divorţ.

Celia scoase cartea de vizită a avocatului ei şi i-o întinse până la jumătatea mesei. Din fericire, cel mai bun prieten din copilărie al unchiului Danny era dispus să o reprezinte pentru o sumă incredibil de mică.

— Poţi să trimiţi actele avocatului meu.

Ty îşi puse telefonul şi cartea de vizită în buzunar fără să mai scoată o vorbă.

Celia îşi ridică poşeta de pe jos.

— Din moment ce ne-am spus tot ce era de spus, voi pleca...

— Nu. N-am terminat încă.

Ea se opri, încruntându-se.

— Continuarea acestei conversaţii este strict necesară sau opţională?

— Strict necesară. Asta dacă vrei să plec din

oraş.

Buzele i se arcuiră într-o parte, uşor umilit.

— Ceea ce îmi dau seama că-ţi doreşti.

Celia îşi puse din nou poşeta jos.

Ty îşi dădu jos ochelarii de soare şi îi puse pe masă. Albastrul ochilor lui – o nuanţă atât de clară, de strălucitoare şi de impresionantă – o izbi precum un trăsnet. Tocmai când el era pe punctul să vorbească, un ospătar se opri la masa lor pentru a-i reumple paharul cu ceai cu gheaţă.

Celia îşi întoarse capul spre stradă pentru a evita privirea pătrunzătoare a lui Ty. *Poţi să rezişti la întâlnirea asta, Celia.* Mâinile îi tremurau uşor şi tensiunea îi crescu la un nivel îngrijorător. *Numai întâlnirea asta. Apoi el o să-şi vadă de drum.*

Ty îi observă cu atenţie profilul feţei.

Celia în persoană, stând chiar în faţa lui, după tot acest timp. Furioasă şi frumoasă. Aceeaşi dintotdeauna şi totuşi schimbată.

Avea o bentiţă cu elastic, de lăţimea unui şiret de pantofi, care îi ţinea părul strâns. Buclele îi ajungeau până la umeri, cu un centimetru sau doi mai scurte decât îşi amintea el. Bărbia îi era încordată. Nasul subţire. Buzele de un roz palid. Dorea să se uite în ochii ei, dar ea îşi ascunse privirea în spatele ochelarilor de soare.

Purta ceea ce părea a fi o cămaşă de pirat la fel de lungă ca o rochie, de culoare albă, cu excepţia unei cusături de un albastru deschis în partea din faţă. Un talisman cu iniţiala *C* înscrisă pe el

atârna de lănţişorul ei subţire din aur.

Nu-i plăcură colanţii ei maro şi spera că nu dăduse prea mulţi bani pe sandalele ei, deoarece nu erau decât nişte tălpici prinse cu câteva cureluşe din piele. Chiar şi în trecut, în liceu, adoptase stilul hippie.

— Ţi-ai deschis patiseria pe care ţi-o doreai? întrebă el.

Celia învârti închizătoarea uneia dintre brăţările ce-i încadrau încheietura mâinii.

— Nu, nu s-a întâmplat asta.

Brăţara trebuia să fi fost magnetică, de îndată ce a desfăcut cele două capete, s-au închis imediat la loc.

— De ce nu?

— Nu era ceva practic.

— Nepractic?

— Ar fi presupus un împrumut pentru o mică afacere şi, în plus de asta, îmi ocupa tot timpul. Era posibil să dau faliment. N-am vrut să-mi asum riscul.

— Serios? Păreai atât de hotărâtă.

Ea îl privi îndelung.

— A trebuit să mă maturizez.

Ty se încruntă, amintindu-şi cum visul ei de a deţine o patiserie fusese odată atât de important pentru ea. Celia voia să pregătească cafea gourmet, să servească ceai clienţilor în ceşcuţe chinezeşti de porţelan şi să coacă brioşe. Din moment ce primise aşa o lovitură dură din partea lui, Ty sperase ca măcar în ce priveşte cariera să fi avut succes.

— Acum cu ce te ocupi?

— Lucrez în administraţia cantinei universităţii.

La cantină? Ce deprimant.

— Si ai locuit în Corvallis în toti aceşti ani?

— Da.

Celia fusese unul dintre acei copii care în copilărie trebuise să se tot mute, o dată la câţiva ani. Ty înţelese de ce îşi alesese un loc al ei şi se stabilise acolo. Şi înţelese de ce Oregonul. I se potrivea. Era un oraş natural, verde şi puteai mânca granola.*

Veni mâncarea, iar Ty muşcă din burgerul lui vegan. Nu-i plăcea mâncarea obsedaţilor de sănătate. Nicidecum. Credea în mâncarea normală, exerciţiu fizic şi muncă asiduă pentru a se păstra în formă.

— Din moment ce ai întrebat, locuiesc încă în cel mai bun stat din America.

— O? Şi tu locuieşti în Oregon?

El chicoti, apoi înghiţi câteva chipsuri coapte. Aveau gust de hârtie veche.

— Texas. N-o să mă convingi niciodată că nu este cel mai grozav stat, dulceaţă.

Celia înţepeni la auzul vechiului ei nume de alint.

---

* Granola este o mâncare potrivită pentru micul dejun şi gustări, formată din ovăz rulat, nuci, miere sau alţi îndulcitori, cum ar fi zahărul brun şi, uneori, orez puf, care este de obicei copt până când este crocant, prăjit şi maro auriu (n. trad.).

Ty nu intenţionase să-l folosească. Pur şi simplu îi scăpase. Mesteca, în timp ce o studia. Cu mult înainte de a se îndrăgosti de Celia, pur şi simplu îi plăcuse de ea. În liceu, fusese o fată simpatică, îndrăzneaţă şi isteaţă. În Vegas, pe lângă aceste calităţi, se maturizase şi devenise atrăgătoare.

Persoana care stătea acum în faţa lui nu era nici Celia din liceu, nici Celia din Vegas. Această Celia îl ura şi ideea de a fi detestat de o femeie era de neacceptat în lumea lui Ty. Mai ales că era vorba despre Celia. Avea ceva special... ceva care îi intrase în suflet şi îl făcea să-l doară pieptul, chiar şi după toţi aceşti ani.

— Cum se face că îmi foloseşti numele de familie?

Celia păli.

— Când te-am găsit pe internet, explică el, erai listată drept Celia Park Porter.

Nu-i putea vedea mâinile fiindcă şi le ţinea sub masă, dar o auzi cum se joacă iar cu brăţara. *Deschis.* închis. *Deschis.* închis.

— Eram măritată, aşa că mi-am folosit numele de căsătorie.

îşi ridică umerii vădit jenată.

Ty îşi amintea fiecare amănunt din acea dimineaţă când s-a trezit în patul de hotel, cu trupul lipit de al ei. Capul i se odihnea pe umărul lui, iar palma ei, pe pieptul lui. Cum se uita la ea în lumina slabă, ce învăluia încăperea, conştientizarea a ceea ce făcuse îl lovi din plin cu greutatea unei tone. Coborî din pat, făcu un duş şi se opri în faţa acelui geam blestemat de hotel, privind cum maşinile se perindau prin faţa lui, părându-i-se că se holba la ele, de ore întregi, îngrozindu-se în sinea lui în timp ce Celia dormea.

Nu fusese niciodată uşă de biserică. Dintre toţi fraţii Porter, Bo şi Jake fuseseră băieţii buni, iar el era oaia neagră. Chiar şi aşa, Ty întotdeauna se considerase a fi destul de decent. Nu la acelaşi nivel de onoare pe care îl atinseseră bunicii şi tatăl lui, dar în *mare parte* onorabil.

în timp ce stătea în faţa acelui geam în acea dimineaţă în Vegas, ştia că trădase încrederea a două femei şi îşi pierduse şi ultima fărâmă de onoare pe care o avuse.

Ty împinse farfuria cu mâncare într-o parte, pofta de mâncare îi pierise. încet, ca să n-o sperie, se întinse peste masă după ochelarii de soare ai Celiei. încercă să-l oprească, apoi cedă, aparent convinsă că nu merita să se ia la trântă cu el. îi dădu jos şi îi aşeză deoparte. Ea îi întâlni privirea, iar pe chipul ei se citea neliniştea.

Ochii aceia. Frumoşi şi migdalaţi, verzi, adumbriţi de gene groase castanii.

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în Vegas, Celia.

— De asta ai bătut tot drumul până aici?

El încuviinţă din cap.

— înainte de finalizarea divorţului, voiam să-mi cer iertare de la tine în mod personal.

— Ei bine. Te-am auzit.

Celia se uită ostentativ la ceas.

— Acum chiar trebuie să plec. Am o întâlnire.

Regretul îl invada ca străpungerea unei săgeţi ascuţite de dart.

Ea se ridică în picioare.

Si el făcu la fel.

y

— La revedere.

Celia îşi plecă bărbia, apoi se întoarse şi plecă de lângă el, picioarele ei subţiri mişcându-se zorite.

Ty se lăsă din nou în scaun şi o privi cum se urcă într-o maşină veche, genul de maşină pe care o conduc surferii în California. Dădu în marşarier şi dispăru din vedere.

— Scuză-mă. O voce de femeie.

Se uită la cele trei prietene care stăteau la masa de alături. Studente? Niciuna nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Dacă femeia aia vrea să divorţeze de tine, atunci e nebună, spuse cea mai înaltă dintre ele, cu ochii rotunzi.

— Ţicnită, fu de acord cea mai scundă.

— Poţi ieşi cu noi în seara asta, se oferi cea de-a treia. Hai să ne distrăm.

— Mi-ar plăcea, răspunse Ty, dar sunt doar în trecere. Plec în curând.

Fetelor li se citi dezamăgirea pe faţă.

Ty le zâmbi.

— Vă mulţumesc, totuşi.

— Cu plăcere, răspunseră toate la unison.

— O, nu.

Chelneriţa lor ajunse la masă.

— Doamna a plecat deja?

— Da.

— Voiam să o invit la picnicul organizat de Ziua Eroilor, la River Run.

îşi duse mâna la piept, prezentându-se.

— Sunt coordonatoarea socială din complexul de apartamente unde locuim amândouă.

— înţeleg.

Ea îl măsură din cap până în picioare.

— Eşti bine-venit la picnic dacă doreşti să vii.

Ty primise două invitaţii în douăzeci de secunde.

— Mulţumesc, dar nu voi sta în oraş atât de mult.

— O, nu-i nimic. În regulă.

El îi ceru nota de plată. Ea o scoase din buzunarul şorţului ei, o lăsă pe masă şi plecă.

Ty fixă cu privirea locul din care dispăruse maşina Celiei, amintindu-şi cât de furios fusese pe Tawny după ce a făcut acea excursie blestemată în Vegas. Mai târziu, îşi dădu seama că o parte din el dorea să-şi strice relaţia cu Tawny. Şi de asta a făcut-o. Totuşi, de îndată ce s-a întâmplat, îi păru rău. Regreta şi faptul că o folosise pe Celia în povestea asta.

Nu intenţionase niciodată să se însoare sau să intre într-o relaţie intimă cu Celia sau ca ea să afle despre Tawny. Dorise numai să se distreze amândoi câteva zile în Vegas, apoi fiecare să-şi vadă de drum. Sfârşitul poveştii. Dar tocmai asta era problema cu deciziile proaste – aveau consecinţe mult mai grave decât te aşteptai. Atracţia dintre Ty şi Celia fusese mai puternică decât se aşteptase, el se purtase ca un idiot, iar Celia se trezise măritată cu un neisprăvit îndrăgostit de altă femeie.

Frânturi din conversaţiile de la mesele învecinate şi sunetul farfuriilor strânse umplură atmosfera.

Ty îi spusese Celiei mai devreme că nu intentase divorţ deoarece nu avusese niciun pretext. Dar care era adevărul? Avea un motiv să nu intenteze divorţ. Totuşi, ar fi preferat să fie împuşcat decât să recunoască motivul cu voce tare -

Ceva de pe jos îi atrase atenţia. Se uită mai atent şi se aplecă. O brăţară din aur. Brăţara Celiei cu prindere magnetică. După cât se jucase cu ea, trebuie să o fi scăpat.

El o ridică şi căzu pe gânduri un timp. încetul cu încetul, un zâmbet îi apăru în colţul buzelor. Celia nu intenţionase lucrul ăsta – şi probabil că

ar fi furioasă dacă ar şti – dar tocmai îi oferise o ocazie de a-i face o mică favoare.

îi oferise şansa lui Ty să-i returneze brăţara.

Şi să o vadă pentru ultima dată.

Capitolul 5

partamentele de la River Run nu păreau cine ştie ce.

A doua zi dimineaţă, după întâlnirea cu Celia,Ty se afla în camioneta lui şi scruta cu atenţie locul. întregul complex era alcătuit din blocuri cu un etaj, legate între ele. Ziduri gri şi uşi albastre. Proprietatea nu arăta murdară sau lăsată în paragină, doar plictisitoare. Avantajul era că se afla în apropierea râului, care străbătea ţinutul cam la o sută şi ceva de metri în spatele complexului. Spaţiul verde şi copacii înconjurau celelalte trei laturi ale complexului River Run. Ca să ajungă aici, se opri pe ceea ce părea a fi strada principală din Corvallis, apoi străbătu o alee lungă către spaţiul de parcare pentru vizitatori.

Maşina Celiei nu se vedea nicăieri, aşa că el crezu că era plecată. Se hotărî să o aştepte să se întoarcă.

Ty se lăsă înapoi în scaunul şoferului şi îşi întinse braţul peste portieră, lăsând ca încheietura mâinii să atârne peste geamul deschis, începu să bată cu degetele în caroseria camionetei. Plouase mai devreme şi acum totul era umed şi rece, iar soarele făcea bălţile să strălucească. Văzuse multe maşini, mulţi oameni care îşi plimbau câinii şi biciclişti, în această

dimineaţă de duminică...

Stai puţin. Aceea era Celia? Se aplecă înainte, uitându-se cu atenţie. Femeia care mergea pe trotuar în direcţia lui purta un cardigan lejer roz peste un maiou alb şi blugi, ceva ce şi Celia ar fi purtat. Bucle castanii. Constituţia potrivită. Se aşteptase să o vadă intrând în complexul cu maşina conducând, dar iată că venea pe jos. Ciudat. Unde îi era maşina? Şi de ce era însoţită de un copil?

Celia ţinea de mână o fetiţă. Amândouă aveau ghete de ploaie mov cu buline roz peele.

Ty ieşi din camionetă şi se îndreptă în direcţia lor. Oare copila era a unei prietene? Vreo nepoată? Poate era „surioara” Celiei într-unul dintre acele programe de caritate?

CândTy era la aproape zece paşi distanţă, Celia îl remarcă. Se opri imediat şi o trase pe fetiţă lângă ea.

— Bună dimineaţa!

Ajunse în dreptul lor.

— Bună dimineaţa! răspunse fetiţa.

Cum Celia nu zise nimic, fetiţa se uită spre ea, nedumerită.

Celia îl fixă cu privirea, albindu-se complet la faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ty. Te simţi bine?

— Sunt bine. Eu...

Se aplecă spre fetiţă.

— Mi-am dat seama că mi-am uitat... umbrela acasă. Te superi dacă te duci înapoi să mi-o aduci? Vin în urma ta.

— Uşa e închisă.

— Uite.

Celia scoase un rând de chei din buzunar şi le îndesă în mâna fetei.

y

Copilul clătină din cap.

— E în regulă.

Celia o întoarse cu faţa în direcţia apartamentelor şi o împinse uşor.

Micuţa făcu stânga-mprejur înapoi spre ea.

— Nu mă laşi să deschid singură uşa.

— De data asta îţi dau voie.

— Nu vreau să merg.

Fetiţa îndesă cheile în blugii Celiei şi o înconjură cu braţele de picior. Purta o pereche de ochelari de soare de culoare deschisă. Rochia cu mâneci lungi şi pantalonii erau multicolori.

Celia îşi concentră atenţia asupra micuţei preţ de câteva secunde, apoi încet ridică ochii spre el. Arăta de parcă ar fi vrut să-l bată măr, dar juca cartea politeţii în faţa copilului.

— Mă miră faptul că ai venit până aici,Ty. Credeam că ne-am luat rămas-bun ieri.

— Aşa este.

El scoase brăţara din buzunar şi i-o întinse.

— Dar ţi-ai scăpat asta. Voiam să ţi-o returnez.

Sprâncenele micuţei se ridicară.

Celia îi luă brăţara din mână şi şi-o prinse pe încheietura mâinii.

— Mulţumesc.

Îi oferi cel mai crispat zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

— A fost drăguţ din partea ta. Ei bine. Pa.

Micuţa o bătu pe braţ pe Celia.

Celia o privi în genul „nu acum”.

Fetiţa o trase pe Celia în jos, apoi îşi făcu mâna căuş la urechea Celiei.

— Este exact ca în povestea Cenuşăresei, şopti ea tare. Îţi aminteşti cum Cenuşăreasa şi-a lăsat pantoful de cristal la bal şi Făt-Frumos a

trebuit să o caute ca să i-l dea înapoi? El a venit la tine ca să-ţi dea brăţara.

Poate că Celia îl ura de moarte, dar fetiţa îl compara cu un prinţ.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă până acum.

Ty îi zâmbi fetiţei.

— Eu sunt Ty. Cum te cheamă pe tine?

— Addie Porter.

Răspunsul îl năuci. Trecu pe lângă ei o maşină şi îi stropi uşor cu apă. Copacii se legănau în bătaia vântului. Se uită cu luare aminte la fetiţa îmbrăcată în culori vii şi cu ochelari. Simpatică şi micuţă. Păr lung, blond, drept. Ochi verzi. Habar n-avea câţi ani avea copila sau de ce se prezenta cu numele lui.

— Scuză-mă. Cum ai spus?

— Addie Porter, răspunse ea. Aceasta este mama mea.

***Dumnezeule,* se gândi Ty.**

Ty îi aruncă o privire Celiei tocmai la timp ca să o vadă cum îşi închide ochii, cuprinsă de disperare. II trecu un fior dureros şi rece ca gheaţa, ca şi cum ar fi atins un fir electric. Această fetiţă, această Addie, nu putea fi copila *lui.* Cu siguranţă că nu.

Celia era încă măritată cu el. Dar asta nu însemna că nu putea avea un copil cu altcineva. Nu ştia nimic despre viaţa ei din anii în care nu o mai văzuse.

Prin iureşul gândurilor sale, observă cum Addie îl privea, aşteptând să-i răspundă.

— îmi pare bine de cunoştinţă, Addie.

— Si mie.

y

Fetiţa se uită când la unul, când la celălalt, până când privirea i se opri asupra Celiei.

— Mami?

— E în ordine, Addie. II cunosc pe Ty de câţiva ani.

— Ţi-a adus brăţara, insistă ea, tot încercând să o facă pe Celia să îl placă.

— Stiu asta.

Celia îşi scoase telefonul din buzunarul de la spate şi tastă repede un mesaj cu mâini tremurânde.

— Addie, va trebui să stau puţin de vorbă cu Ty. Şi tocmai mi-am amintit că unchiul Danny voia să te scoată la o nouă plimbare cu bicicleta azi. Nu-i aşa că sună bine?

Un entuziasm fals îi coloră vocea.

Expresia lui Addie arăta că nu credea povestea asta.

Ty le însoţi în timp ce se îndreptau spre apartamentul lor. Doi adulţi extrem de tensionaţi, cu un copil. Ty nu se gândise niciodată că Celia ar fi avut un copil. Mai ales o fetiţă care îi amintea vag de sora lui mai mică, Dru, la o vârstă similară.

II străbătu din nou acel fior de gheaţă.

Celia începu să-i pună lui Addie tot felul de întrebări, aparent amuzante, în legătură cu viitoarea plimbare cu bicicleta alături de unchiul ei. Ty tăcu, dar stomacul i se strângea, iar mânia îi creştea. Cotiră după un colţ al complexului către un apartament cu vedere înspre o zonă verde, lângă parcarea pentru chiriaşi.

Celia îi pofti într-un living micuţ. Holul era într-o parte. Bucătăria

şi masa din bucătărie erau în cealaltă parte. în spate, nişte uşi glisante dădeau înspre o curte mică plină de culoare şi de plante.

Celia o privi pe Addie cu sprâncenele încruntate. Addie îl privi pe Ty exact în acelaşi fel.

— Asta e casa noastră, spuse Addie.

— E drăguţă.

De fapt, existau atât de multe culori şi modele încât părea un circ. Mama lui – uf, nu putea să se gândească acum la mama lui – îl crescuse într-o casă înţesată cu lucruri. Poate de aceea alesese exact contrariul. îi plăceau camerele simple, ca să se poată gândi.

— Ţi-ar plăcea să-mi vezi desenele?

— Sigur.

Addie îl conduse în bucătărie şi arătă cu degetul înspre frigider.

— Am făcut asta la şcoală – de fapt, pre-şcoală. O să încep grădiniţa în curând. E o prinţesă, vezi? Poartă o diademă şi o rochie mov de bal...

Ea continuă. Nu sporovăind, ci cu un soi de sfială serioasă. Lui Ty îi fu greu să o audă, să se concentreze. Uşa de la congelator era acoperită cu tot felul de lucruri. Poze cu Addie pe când aceasta era bebeluş, apoi copilaş. Poze cu Celia şi Addie împreună. Invitaţii. Certificate.

în timp ce Addie vorbea, auzi cum uşa de la intrare se deschide şi se închide. Murmur de voci. Câteva momente mai târziu, Celia veni împreună cu un bărbat care arăta precum Crocodilul Dundee.*

— Ty, ţi-l prezint pe unchiul meu, Danny Sullivan.

Ty întinse mâna şi cei doi se salutară. Danny nu era genul de persoană care să-şi facă griji, însă acum îngrijorarea i se citea pe chip.

— Ce mai faci, dulceaţă?

Addie îl lovi uşor cu pumnul, în semn de salut.

— Sunt bine. Plecăm acum?

— Cu siguranţă.

Danny îşi frecă mâinile ca şi cum abia aştepta plimbarea cu bicicleta, cea care îi fusese băgată

pe gât.

— Eşti gata?

*** *Crocodile Dundee* este un film de comedie australian din 1986 (n. trad.)**

68

Danny şi Celia o însoţiră pe Addie până la uşă, vorbind despre caschete, unde vor hoinări şi când aveau să se întoarcă.

În ultima clipă, Addie se opri în prag şi se uită înapoi la Ty.

— Pa.

— Pa.

Apoi ea şi Danny plecară.

Celia închise uşa, zăvorându-i într-o casă goală şi mută, ca un mormânt.

— Al cui este acest copil? întrebă Ty, abia stăpânindu-şi emoţia şi confuzia.

Celia se prăbuşi în cel mai apropiat scaun. Privirea i se afundă în covor şi îşi duse mâinile la faţă. Pieptul i se ridica şi se cobora cu răsuflări neregulate.

Ty nu-i lăsă prea mult timp de gândire.

— Al cui este copila, Celia?

încet, ca şi cum tot trupul i-ar fi fost cuprins de o durere sfâşietoare, se forţă să se ridice în picioare. II privi drept în ochi.

— E fetiţa meu.

— Cine e tatăl?

Nu-i răspunse, dar urma de vinovăţie din expresia ei o dădu de gol.

Stomacul lui se strânse.

— Nu sunt eu tatăl, nu-i aşa? Dacă aş fi fost, mi-ai fi spus de ea mai demult. Nu? Nu mi-ai fi ascuns ceva atât de important.

Celia oftă puternic.

Ty îşi trecu degetele prin păr. îşi lăsă braţele în

jos.

— Sunt tatăl lui Addie?

— Da.

îi răspunse printr-un singur cuvânt, dar acel cuvânt schimbă totul. Identitatea lui. Viaţa lui. Viitorul lui.

— Am petrecut o singură noapte împreună.

— Se pare că doar de atât a fost nevoie.

Cum era posibil? Avea amici care încercau să aibă copii cu nevestele lor ani la rând, fără vreun rezultat.

— Şi eu trebuie să cred povestea asta?

— Nu. Nu trebuie s-o crezi.

— Ce – ce dovadă ai că este copilul meu?

— Niciuna.

— Când s-a născut?

— La opt luni şi jumătate după noaptea nunţii noastre şi cu două săptămâni înainte de termen.

Se gândi la toţi acei ani care trecuseră de atunci. Toate pozele de pe frigider. Un bebeluş cu părul ridicat. O fetiţă care mergea pe bicicletă. O fetiţă mai mare îmbrăcată în costum de prinţesă. Îi veni să urle.

— Dacă e adevărat... dacă e fetiţa mea, atunci de ce nu mi-ai spus de ea?

— Pentru că nu am vrut să faci parte din vieţile noastre.

— Nu credeai că am dreptul să ştiu?

Ty îşi ridică vocea.

— Nu.

— Te-aş fi putut ajuta, o acuză el. Mi-ai urmărit evoluţia carierei?

— Nu/

La scurt timp după Vegas, se alăturase Circuitului Profesionist de Călăreţi de Tauri. Fusese bun în meseria lui, iar Clubul fusese generos cu el.

— Dacă mi-ai fi urmărit cariera, ai fi ştiut că i-aş fi putut oferi mult mai mult decât asta.

Ty arătă cu mâna înspre apartament.

Celia se enervă.

— Mai mult nu înseamnă neapărat şi ceva mai bun.

— Dar ce părere ai despre o copilărie fără tată? Şi asta ţi se pare a fi o opţiune mai bună?

— Până de curând, Addie era prea mică ca să-şi dea seama că alţi copii au taţi. Nu i-a lipsit niciodată nimic.

El îşi înclină capul într-o parte. Furia îi respira în toţi porii.

— Tu aveai libertatea ta, Ty, iar eu am avut-o pe Addie. Mi se părea corect.

— Ai vorbit cu mine la telefon acum două zile. Ai stat la masă cu mine ieri. N-ai suflat o vorbă despre Addie în ambele dăţi. Aveai de gând să mă laşi să plec fără să-mi spui.

Ea nu negă.

— Te-am rănit, spuse el, aşa că mi-ai ascuns fiica de mine.

— Da, aşa am făcut.

Celia se uită urât la el.

— Aşa am făcut. Îi aruncă o privire tăioasă. Am făcut-o pentru că nu credeam că vei fi un tată bun.

Tensiunea era atât de palpabilă în aer, încât o puteai tăia cu cuţitul.

— Pleacă, Ty. Poţi să-ţi continui viaţa, să călătoreşti, să călăreşti tauri şi orice alte activităţi pe care le mai faci. Addie încă nu ştie nimic despre tine. O să divorţăm, iar tu te vei însura cu Tawny şi îţi vei întemeia propria familie. Îţi promit că nu voi lua niciodată legătura cu tine şi nici nu-ţi voi cere nimic.

Muşchii lui pulsară la baza gâtului.

— Dacă tu crezi că am să-mi părăsesc *vreodată* copilul, atunci nu mă cunoşti deloc.

— Îţi ofer o cale de scăpare uşoară.

— Şi eu n-o accept, spuse el categoric. Vreau un test de paternitate.

Celia se dădu înapoi, defensivă.

— Dacă trebuie să aduc o firmă întreagă de avocaţi ca să obţin lucrul ăsta, aşa o să fac. Va fi nevoie de asta?

— Nu.

Ty îşi putu da seama că ameninţarea cu avocaţii o speriase.

— Dacă testul de paternitate dovedeşte că sunt tatăl ei, te voi lăsa pe tine să-i spui. Dar i se va spune, şi asta imediat.

Celia îşi duse mâna la gât, iar degetele i se înfipseră în carne.

— Apoi vom discuta detaliile custodiei.

Se îndreptă cu paşi mari înspre uşă, trântind-o în urma lui.

Ty nu ştia ce să facă.

Se întoarse la hotel. îşi puse echipamentul de sport şi se îndreptă spre banda de alergat din sala hotelului.

începu să alerge. Capul îi vuia de gânduri care mai de care mai furioase. Pieptul îl ardea. Mări viteza. Tot nu-l ajuta. Picioarele îi loveau intens banda de alergat. Curgeau apele pe el. Nu putea înţelege întorsătura pe care o luase viaţa lui azi. Habar n-avea cum să proceseze faptul că avea o fiică, de a căreia existenţă nu ştiuse nimic.

O oră mai târziu, Ty făcu un duş. Simţindu-se

copleşit de vină, se urcă în camionetă şi începu să conducă. Umblă aiurea până când nimeri pe o autostradă. Când autostrada îl duse spre coasta Pacificului, îndreptă camioneta înspre nord.

Se opri o singură dată la benzinărie, dar stomacul lui nu suportă mâncarea de prânz. Nici cea de seară. Orele treceau.

Fratele lui, Bo, se însurase cu aproape doi ani în urmă, dar el şi soţia lui, Meg, încă nu aveau copii. După cum se descurca fratele său Jake, acesta nu avea să se însoare niciodată. Ideea ca sora lui, Dru, să devină soţie sau mamă, era mai mult decât năstruşnică. Asemeni lui şi fraţilor săi, Dru se înrolase în Marină. Fusese trimisă în străinătate, şi nu se putea aproxima cu exactitate pagubele lăsate de ea în tabăra duşmanilor Americii.

Toate acestea făceau ca Addie să fie prima nepoată a familiei Porter. Ty îşi cunoştea foarte bine părinţii aşa încât să ştie că aceştia şi-ar fi vândut tot ce aveau pentru a se îngriji de o nepoată. Ar fi dorit să o legene când aceasta era un bebeluş, să o răsfeţe şi să arate poze cu ea tuturor prietenilor. Asta era treaba bunicilor, nu? În schimb, se trezeau puşi în faţa faptului împlinit, aşa cum fusese şi el.

Ce era mai rău era că purta o mare parte din vină.

Cerul se întunecă. O furtună izbucni deasupra oceanului, fiecare fulger luminând apa cenuşie şi valurile înspumate.

Vreme de cinci ani şi jumătate, Ty se crezuse partea vinovată în scurta lui relaţie cu Celia. Dar acum se dovedea că şi ea greşise faţă de el. Nu-i spusese că avea un copil.

îşi aminti cât de răguşită era vocea ei în acea dimineaţă în Las Vegas când îi spusese: *Nu te voi*

ierta niciodată pentru asta. **Faptul că îi tăinuise existenţa lui Addie dovedea că vorbise cât se poate de serios.**

Ty înţelese acum de ce îşi păstrase numele lui de familie. Se întorsese din Vegas însărcinată. Dacă revenea la numele de fată, copilul era nelegitim. Voia să-i poată spune că a fost conceput în cadrul căsătoriei.

Deodată înţelese şi de ce Celia lucra la cantina universităţii. Nu

y y y

putea să-şi asume riscul deschiderii unei patiserii, deoarece avea un copil de crescut. Avea nevoie de un venit stabil şi de asigurare de sănătate.

Camioneta străbătea kilometri întregi, în vreme ce tăcerea umplu atmosfera dinăuntru. De ce nu o căutase pe Celia cu ani în urmă? De ce lăsase amărăciunea pe care o simţea faţă de el să-i fure şansa lui Addie de a avea un tată? De ce niciunul din ei nu au apelat la metode contraceptive în noaptea din Vegas? De ce nu pusese capăt relaţiei într-o manieră mai delicată?

Ty opri camioneta pe banda de urgenţă a autostrăzii. Priveliştea întunecată şi singuratică se întindea în faţa lui kilometri întregi fără să vezi ţipenie de om. Plin de furie, cu duhul răvăşit de tumultul emoţiilor, începu să se roage. Nu era o rugăciune evlavioasă. Fraze neterminate îi descoperiră gândurile învălmăşite. încercă să-I ceară lui Dumnezeu să intervină pentru a schimba situaţia penibilă în care se aflau, să-l calmeze şi să-i ierte pe el şi pe Celia.

Ty crescuse mergând la biserică. Deşi nu mai fusese la vreo slujbă din noaptea în care se însurase cu Celia, nu încetase să creadă în Dumnezeu. încă se mai ruga.

Şi totuşi, acum, această rugăciune specifică? Simţi că nu avu niciun efect. Nu-l făcu deloc să se simtă mai bine.

încruntându-se, întoarse camioneta în direcţia opusă şi se întoarse în Corvallis.

De fiecare dată când îşi imagina că va avea copii, îşi dorise băieţi. El şi fraţii lui fuseseră toţi copii înalţi, puternici, şi acesta era genul de copil pe care dorea să-l aibă.

Addie nu corespundea deloc imaginii din mintea lui. Era mică şi delicată, plină de culoare.

Nu-i semăna. Aducea oarecum cu sora lui mai mică, Dru, da. Dar mai mult ca oricine, semăna cu Celia.

Când era de vârsta lui Addie, Ty fusese îndrăzneţ, făcea tot felul de pozne şi era dispus să facă orice lucru prostesc pentru a-i face pe oameni să râdă. Addie i se părea opusul: politicoasă, calmă, serioasă.

Era posibil să nu fie copilul lui. înainte să se ambaleze aşa de tare, ar fi trebuit să aştepte rezultatele testului de paternitate.

Mai bine, nu. îşi frecă degetul mare de volan. Poate că Addie nu arăta şi nici nu se purta ca el, dar instinctul îi spunea ceea ce testul de paternitate avea să-i confirme. Avea o presimţire că dacă o va ţine toată ziua aşa, intra pe terenul minat al nebuniei.

Trebuia să-i spună lui Addie.

Celia rămase în acea seară până târziu, sub duş, cu capul plecat, cu apa fierbinte şiroindu-i pe trup. Se simţea ca şi cum ar fi plâns ore întregi – sentimentul acela de extenuare şi fragilitate. Dar nu plânsese. Ce se întâmplase întrecea cu mult limita lacrimilor.

După plecarea luiTy, Celia se aşeză pe canapea în locul ei preferat, de unde se uita la televizor după ce Addie mergea seara la culcare. îşi lipise o pernă de stomac, îşi strânse picioarele sub ea şi stătuse aşa, ţeapănă de groază, tremurând.

Când neliniştea o îmboldi tot mai mult, dădu buzna în bucătărie şi făcu nişte negrese aşa cum ştia mai bine. Zahăr, din plin. Unt, pe măsură. Pregătirea prăjiturilor funcţiona întotdeauna ca o terapie pentru ea. într-un mod misterios,

activitatea creativă a mâinilor o ajuta de obicei, să-şi pună ordine în gânduri. De îndată ce negresele ieşiră din cuptor, îşi zise că va mânca doar un colţ dintr-o bucată pe care nu o va dori nimeni. Până la urmă, înfulecă cinci bucăţi.

După ce Addie se întorsese acasă, micuţa şi unchiul Danny i-au ţinut companie plini de voioşie contagioasă, copleşind-o cu atâta atenţie, neputând să li se opună. Să mergem la film! Unchiul Danny le duse la film. Să hrănim raţele! Să ne plimbăm de-a lungul eleşteului! Să mâncăm pizza şi îngheţată! Din nou, unchiul Danny le făcu pe plac. Stresul şi mâncarea făcură ca stomacul plin de ciocolată al Celiei să se agite.

Addie o întrebă despre Ty de vreo trei ori în timpul după-amiezii şi serii, evident fermecată de cât de bine arăta şi de asemănarea lui cu Făt-Frumos. Celia dăduse, ca de obicei, răspunsuri evazive. în sfârşit o duse la culcare pe Addie cu patruzeci şi cinci de minute mai târziu decât de obicei. Apoi petrecuse o jumătate de oră explicându-i unchiului Danny despre Ty şi trecutul lor.

Se întoarse în duş, simţind cum presiunea apei se mută pe cealaltă parte. îşi încolăci braţele în jurul trupului.

Brăţara aia stupidă! De ce o purtase oare la prânz? Nu-i veni să creadă că fusese atât de neglijentă, scăpând-o pe jos fără să observe. Nu înţelese de ce Ty se deranjase să i-o returneze sau cum îi găsise adresa.

Brăţara era aşa de nesemnificativă, o cumpărase în urmă cu ani de zile, una dintre multele brăţări ieftine din sertarul ei cu bijuterii, care nu valora nimic. Şi totuşi faptul că o scăpase şi o lăsase în urmă – o mică greşeală – fusese

cheia care eliberase această situaţie nefericită care putea să o coste totul: Addie, copilul ei, marea ei iubire.

Dacă se ajungea la aşa ceva, ce avea să se aleagă de viaţa ei?

***Nu e bine să te autodefineşti prin copilul tău,* păru să-i şoptească o voce lăuntrică. Nu era prima dată când această idee îi trecea prin minte. În cele din urmă, faptul că îşi concentra viaţa în jurul fiicei ei poate că nu era cel mai sănătos lucru pentru ea sau pentru Addie. Şi totuşi, era oare atât de rău? Să iubeşti un copil atât de mult?**

Oftă, ridicându-şi faţa şi storcându-şi părul ud cu mâinile. Ar fi trebuit să-i fi spus lui Ty despre Addie de la bun început. Dacă ar fi fost mai curajoasă, mai bună şi mai nobilă, el ar fi putut face parte din viaţa lui Addie de la început.

Pentru că îl exclusese, Ty o ameninţase cu avocaţi şi cu o bătălie pentru custodie – două lucruri care o umpleau de teamă până în adâncul sufletului.

Celia trebuia să-i spună lui Addie. De fapt, era vital să vorbească cu Addie *mâine* că Ty era tatăl ei. În felul acesta, Addie avea câteva zile la dispoziţie pentru a se obişnui cu ideea, înainte să fie nevoită să dea din nou ochii cu el.

Celia nu voia nici în ruptul capului să o împartă pe Addie. Deloc. Şi totuşi trebuia să-i spună fetiţei ei, deoarece ştia sigur ce avea să confirme testul de paternitate.

6

u-i aşa că fost drăguţ din partea acelui bărbat să-ţi înapoieze brăţara? întrebă Addie în dimineaţa următoare.

Buna dispoziţie a Celiei se duse pe apa sâmbetei. îşi promisese că avea să-i spună lui Addie despre Ty data următoare când ea o va întreba. în schimb, îi veniră în minte zece motive pentru care să amâne confesiunea. în primul şi în primul rând, nu avea mult timp la dispoziţie. Mersul cu autobuzul la grădiniţă şi apoi la muncă îi lua mult timp. Plănuise să ajungă la staţia de autobuz în cincisprezece minute, şi drumul până acolo avea să îi ia încă zece minute.

în seara asta avea să fie mai bine...

Nu. îşi făgăduise. *Jurase* că avea să-i spună lui Addie când micuţa o va întreba. îşi puse lingura în bol încetişor.

— Cum se face că îl cunoşti de ani de zile?

Addie luă o înghiţitură de cereale, iar laptele îi curgea de pe lingură în bol. Avea ochelarii cu rame de un albastru verzui şi Celia îi aranjase deja părul şi i-l prinsese la spate într-o parte cu o agrafa. Era îmbrăcată cu o rochiţă dejoacă în dungi roz şi verzi, stilul Hanna Anderson, pe care Celia o găsise la un magazin second-hand din oraş.

Pe neaşteptate, Celia fu cuprinsă de emoţie. Copilul ei. Copilul *ei.* îşi trase scaunul mai aproape de al lui Addie şi îşi ţinu mâinile cu palmele în sus.

Addie se întoarce cu faţa spre Celia astfel încât genunchii lor se atinseră. îşi puse mânuţele ei de copil în mâinile mari ale Celiei.

Celia le privi, amintindu-şi cum ţinuse acele mânuţe de bebeluş. Atunci erau de mărimea unei nuci, iar degetele erau puternic arcuite, încă mai

putea simţi cum acele degeţele îi apucaseră cu putere degetul arătător, cu multă forţă, ca şi cum Addie ar fi înţeles cât de mult depindea de grija Celiei.

Celia îşi reaminti când acele mâini erau ale unui îngeraş preşcolar cu ochii mari şi cu două codiţe de doi centimetri. Mâinile lui Addie fuseseră mici şi groase la acea vârstă, şi cu unghii pe care Celia le tăia cu grijă şi le dădea uneori cu ojă roz pal cu sclipici.

De-a lungul anilor, Celia o ţinuse pe Addie de mână de fiecare dată când copila se ducea să facă vaccin. O ţinuse pe Addie de mână de fiecare dată când aceasta promovase o nouă etapă la creşă şi intraseră împreună în sală, nesigure cu privire la noua educatoare. O ţinea pe Addie de mână atunci când priveau un film împreună, când mergeau în excursii în aer liber, de fiecare dată când Addie avea nevoie ca cineva să o încurajeze în tăcere.

Celia o ţinuse pe Addie de mână în fiecare zi a vieţii acesteia, deoarece fusese alături de copilul ei.

în fiecare zi. O păzea pe Addie de tot ce era rău.

Unde fusese Ty?

A fost exact acolo unde l-ai alungat tu, Celia.

Şi acum că Ty se întorsese, nu putea să o apere pe Addie de el. Putea numai să spere că el nu avea să facă sau să spună nimic care să facă rău copilului.

Când întâlni privirea lui Addie, un văl de lacrimi îi umbri vederea.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, mami.

Addie, mereu perspicace, o fixă cu privirea serioasă, arătând puţin îngrijorată.

— M-ai întrebat cum îl cunosc pe Ty de ani de

zile.

Addie încuviinţă din cap.

Pe scurt, Celia îi povesti cum se întâlniseră în liceu şi apoi, câţiva ani mai târziu după facultate.

— Noi...

Căută să-şi insufle singură curaj.

— ... ne-am îndrăgostit – cel puţin ea – şi ne-am căsătorit.

Ochii verzi ai lui Addie, de aceeaşi nuanţă cu ai Celiei, se făcură

mari.

— Numele de familie al lui Ty este Porter. La fel ca al meu şi al tău. Ty Porter.

Celia aşteptă, dându-i timp lui Addie să proceseze informaţia. Nu era sigură dacă fata avea să-şi dea seama de ce voia să-i spună..

— El e tăticul meu.

Addie cea isteaţă. Celia oftă tremurând.

— Da.

— Mă gândeam eu.

— Da? Cum aşa?

— Deoarece arată exact aşa cum am visat întotdeauna că este tăticul meu.

Celia fu cuprinsă de un val de tandreţe. Voia să spună: *Nu te poţi încrede în înfăţişarea lui, Addie. Spre deosebire de basme, în lumea reală bărbaţii chipeşi nu sunt întotdeauna eroi.*

— Şi, continuă Addie, ţi-ai pierdut brăţara şi el te-a găsit ca să ţi-o returneze, mami. Exact ca -

— Făt-Frumos şi Cenuşăreasa.

— Da.

Din nou, inima Celiei protesta. *El nu este Făt-Frumos. Nu fi prostuţă aşa cum am fost eu şi nu te lăsa înşelată de rânjetul lui stupid şi ochii strălucitori şi trupul lui sculptat perfect.* ***În schimb, întrebă:***

— Ai vreo întrebare pentru mine?

Addie se gândi puţin în timp ce mirosul de cafea plutea în aer. Se auzi cum porneşte o maşină în timp ce cineva se pregătea să plece la muncă.

— Unde locuieşte? întrebă Addie.

— Într-un oraş numit Holley în Texas. Dar el călătoreşte mult. E călăreţ de tauri.

— Un ce?

— Un călăreţ de tauri, ceea ce înseamnă că el călăreşte tauri... ştii tu, nişte vaci mai mari? Cu coarne? Îi călăreşte în cursele de rodeo.

Asta era încă un lucru care nu avea să însemne nimic pentru Addie din moment ce nu fusese niciodată la un rodeo.

— Şi el concurează împotriva altor bărbaţi ca să vadă cine rezistă cel mai mult şi cine călăreşte cel mai bine.

Propriile cuvinte îi sunau de-a dreptul ridicole, şi pentru asta Ty era de vină fiindcă avea o carieră atât de stupidă. Era un bărbat în toată firea care se urca frecvent pe spinarea unor animale mari şi neîmblânzite. Nimeni n-ar trebui să trăiască din ceva atât de absurd.

— Si el nu locuieşte cu noi fiindcă nu v-ati înţeles bine?

În ultimul an, Addie pusese câteva întrebări cu privire la tatăl ei. Celia reluă acum ceea ce încercase să spună atunci.

— Aşa este. Nu ne-am înţeles foarte bine... după nuntă. De aceea eu locuiesc aici, iar el stă în altă parte.

— Si de ce n-a venit niciodată să mă vadă ?

Celia înghiţi.

— Ar fi făcut-o, numai că... n-a ştiut că eşti

fiica lui până ieri.

Fruntea lui Addie se încreţi nedumerită.

Celia n-ar fi dorit niciodată ca Addie să creadă că Ty nu se implicase în viaţa ei fiindcă nu-i păsa de ea, prin urmare, cu riscul ca Addie să se fi supărat pe ea, trebuia să încerce să rămână fidelă adevărului.

— E greu de explicat, dar după ce te-ai născut, te-am iubit atât de mult încât am dorit să am grijă de tine singură. Ştii cât de greu este să împărţi ceva cu cineva?

— Da.

— Ei bine, mi-a fost greu să te împart cu Ty.

— Dar tu îmi spui întotdeauna să împart.

— Adevărat. De aceea cred că am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să-i spun lui Ty despre tine. Ar fi vrut să facă parte din viaţa ta. Voia să te cunoască.

Addie cumpăni vorbele Celiei.

— îmi pare rău, spuse Celia încetişor, cu o sinceritate dureroasă. O învăţase pe Addie să-şi ceară iertare, iar Celia încerca să pună în practică ceea ce o învăţase.

— Mă poţi ierta?

Addie o privi cu toată bunătatea pe care o avea în inimioara ei.

— Da, mămico.

Celia o îmbrăţişă şi o sărută în creştetul capului.

— Vrea să mă vadă acum? întrebă Addie încet.

— Da.

— Când?

— Foarte curând.

— E supărat pe tine?

— Puţin.

— Crezi că o să te ierte?

— Da, cred că da.

Deşi, la drept vorbind, nu avea astfel de aşteptări.

Două ore mai târziu, Celia primi un mesaj de la Ty, în timp ce era la muncă.

Am aranjat prelevarea testului de paternitate. E nevoie numai de o probă de salivă. Crezi că o poţi aduce azi pe Addie, să rezolvăm problema?

Nu avea o maşină. Dar avea nişte colegi de muncă înţelegători care probabil aveau să o lase să le împrumute maşina în timpul pauzei de prânz.

Da,* îi scrise ea într-un mesaj. *Cred că da.

El îi trimise adresa unui cabinet medical din oraş.

Celia nu-i putea spune lui Addie că tatăl ei cerea un test de paternitate deoarece nu avea încredere în mama ei. În schimb, se hotărî să

folosească cuvinte precum *test de rutină, formalitate şi ceva cerut de compania noastră de asigurări* pentru a-i explica lui Addie de ce trebuia să-i preleve o mostră de salivă. Atâta vreme cât nu era vorba de ace, ea se aştepta ca Addie să ridice din umeri şi să fie de acord cu testul. Copiii sunt obişnuiţi să nu înţeleagă anumite lucruri.

UJtLnUV mtOs tib CAjuffc

La trei zile după prelevarea testului, Celia primi un nou mesaj de laTy.

Au venit rezultatele analizelor. Addie e fata mea. Pot să o iau mâine dimineaţă?

Celiei nici nu-i trecea prin cap să-i dea voie lui Ty să plece cu fata ei. Preţ de un minut, lovi cu tocul podeaua de sub biroul ei şi încercă să se hotărască ce să-i spună.

În cele din urmă, se hotărî să-i spună adevărul, într-un mod politicos, sperând că nu avea să o ameninţe din nou cu avocaţii. *Cred că Addie se va simţi mai în largul ei dacă voi doipetreceţi timp împreună la noi acasă, cu mine de faţă.*

***În seara asta?*Trimise el un nou mesaj.**

Celia strâmbă din nas. *Ce zici de mâine seară*?

Mâine nu pot eu. Ce zici de astă seară la şapte?

Bine.

Addie, cel puţin, avea să fie fericită. O tot întrebase pe Celia despre Ty toată săptămâna.

Vrei să-i spui lui Addie vestea ? ***întrebă el.***

***I-am spus deja,* răspunse ea.**

Ty apăruse în seara aceea, în pragul uşii Celiei,

convins că arăta ca un idiot. Era proaspătul tătic al unui copil pe care nu-l cunoştea, ţinând în mână o cutie împachetată în hârtie roz strălucitoare.

Bătu la uşă de două ori, apoi aruncă o privire asupra pachetului. Se hotărâse să-i cumpere lui Addie un cadou cu câteva zile în urmă, în caz că rezultatele analizelor erau aşa cum se aştepta. Deoarece nu credea că magazinele locale aveau marca pe care el o voia, sună la Cavender's şi o întrebă pe doamna de la telefon ce mărime să cumpere. Ty aranjase ca pachetul să-i fie livrat peste noapte la hotelul lui şi o plăti pe fata de la magazinul de cadouri ca să îl împacheteze. Ea pusese în vârf o fundiţă mov foarte amuzantă.

Celia răspunse la uşă purtând pe cap una dintre bentiţele ei
elastice, pantaloni scurţi tăiaţi din blugi, un maiou lejer care îi cădea de pe umăr, multe brăţări, una şi la picior, şi era desculţă.

— Intră.

Apartamentul mirosea a pui copt şi strălucea cu luminiţe colorate. Fiecare veioză fusese aprinsă, deşi soarele avea să apună peste mai bine de o oră.

Addie stătea pe marginea canapelei, cu mâinile la spate. Atenţia i se plimbă de la chipul lui la picioarele ei, care erau încălţate cu o pereche de papuci roz. Era îmbrăcată cu o rochiţă verde şi colanţi.

— Bună, spuse Ty.

— Bună, spuse ea cu privirea în pământ.

— Ce mai faci?

Ea mormăi ceva.

— Addie.

Celia vorbi pe un ton dojenitor, specific

mamelor.

— Ty ţi-a pus o întrebare. Poţi să-ţi ridici privirea şi să-i răspunzi?

Supusă, Addie îşi ridică capul. Ea îşi fixă atenţia asupra spaţiului
gol din apropierea cotului lui.

— Mă simt bine.

— Asta e bine.

Celia o privea insistent pe Addie, muşcându-şi buza. Ty nu se simţea în largul lui.

— E frumos afară.

Remarcă curtea lor din spatele casei.

— Ai vrea să stai afară cu mine, Addie?

Urmă o pauză. Ea încuviinţă din cap.

Nu fusese atât de sfioasă în prezenţa lui în ziua când se cunoscuseră, dar Ty înţelese motivul. Era un lucru ca un copil să vorbească cu un străin. Însă era cu totul altceva să vorbească cu un străin care se întâmpla să fie şi tatăl ei.

El se îndreptă spre curtea din spate. Celia se grăbi să le-o ia înainte şi le deschise uşa glisantă. Ty îi făcu semn lui Addie să treacă înaintea lui. Când Celia încercă să-i urmeze afară, el o avertiză din priviri să stea deoparte.

Ea se strâmbă la el şi îsi încordă bărbia.

El îi arătă cu capul să se întoarcă în casă. Ce credea că avea de gând să facă? Să o arunce pe Addie peste umăr, să sară gardul şi să o răpească?

Celia nu se mişcă din loc.

Ty o privi insistent pe Celia, lăsând-o să-i citească în ochi hotărârea.

După un scurt concurs de priviri fixe, Celia se duse în casă. Totuşi, în loc să tragă uşa glisantă, pur şi simplu închise uşa din plasă înainte să meargă la bucătărie.

Ty petrecuse ultimele zile cercetându-şi inima

în legătură cu toată povestea asta. Era supărat pe Celia. Dar de-a lungul anilor învăţase să le trateze până şi pe cele mai furioase şi mai supărătoare femei într-o manieră amicală. Din Sacramento până la New York şi înapoi, an de an, el îşi perfecţionase arta de a se înţelege bine cu femeile. A presupus că va fi în stare să o suporte pe Celia în seara asta.

Nimic mai greşit. Era în preajma ei de aproape un minut întreg, şi deja voia să o strângă de gât. Şi să o provoace. Şi, dintr-un oarecare motiv, să o şi sărute pe gât... ceea ce era o problemă.

Se aşeză pe o treaptă alături de Addie. Nu prea aproape, nu voia să o sperie.

— Asta e pentru tine.

El îi dădu cutia.

— Mulţumesc.

Fetiţa nu prea ştia ce să facă cu ea.

— Poţi să o deschizi.

Cu grijă, încet, ea rupse hârtia de împachetat şi o puse alături, apoi ridică capacul.

— Ooo.

— Îţi plac?

— Da. Ar trebui să... le păstrez sau le încalţ?

Vorbi atât de încet încât îi puse auzul la încercare.

— Cum vrei.

Addie îşi scoase papucii. Mulţumită colanţilor, picioarele ei intrară perfect în perechea de cizmuliţe cowgirl, roz, pe care el i-o cumpărase. încălţările aveau tălpi negre, vârfuri ascuţite şi trei flori cusute pe alături cu un fir roşu.

Ty le arătă cu mâna.

— Ar trebui să se aprindă.

De îndată ce începu să păşească cu ele, steaua din centrul florii din mijloc străluci.

Văzând-o încălţată în cizmuliţele cowgirl, roz, inima lui Ty se topea aproape într-un mod dureros. Cizmele lui erau aşezate pe podea la numai câţiva centimetri distanţă de ale ei.

Copilul se uită la el pieziş.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Ty zâmbi.

Addie îi zâmbi la rândul ei, iar gura i se arcui uşor.

Stăpânea bine două lucruri în viaţă. Călăritul taurilor şi femeile. Addie era, deşi în miniatură, femeie. Cu ajutorul lui Dumnezeu, spera ca în timp să îi câştige inima.

— Dacă te hotărăşti mai târziu că nu-ţi plac sau poate vrei un alt model sau orice altceva, poţi să le returnezi, da? Nu o să mă supăr.

— Nu.

Ochii ei verzi îl priveau cu sinceritate din spatele ochelarilor.

— îmi plac.

— De unde sunt eu, din Texas, mulţi oameni poartă felul ăsta de cizme. Chiar şi copiii. Am crescut cu ele.

— Chiar aşa?

— Da. Sunt destul de comode. Şi sunt perfecte pentru plimbările pe câmp sau la călărit cai.

— Mi-ar plăcea să călăresc cai.

— Acum că ai cizme, eşti echipată. Acasă în Holley, am nişte cai pe care îi poţi călări.

— Zău?

— Da.

— Poate că... poate că eu şi mama ne-am putea muta în Holley? Şi aş călări caii tăi tot timpul.

— Mi-ar plăcea asta.

Şi spunea adevărul.

— O să vorbesc cu mama ta despre asta.

— I-ar plăcea să locuiască în Holley.

Ty aproape izbucni în râs pentru că ştia că ăsta era ultimul lucru pe care îl dorea Celia.

— Mami e cumsecade. Şi e foarte frumoasă.

Addie îi cercetă faţa, plină de speranţă.

— Nu esti de acord?

Aha. O peţitoare.

— Ba da.

— Mi-a spus că ştii să călăreşti tauri.

— Da. Amuzantă ocupaţie, nu?

Fetiţa îl observă curioasă, apoi încuviinţă din cap.

— O să călăresc mâine seară în Colorado. Emisiunea va fi difuzată la televizor dacă vrei să te uiţi.

— Bine.

Ea îşi plecă sprâncenele.

— Asta înseamnă că pleci?

— Mi-ar plăcea să stau mai mult, dar le-am spus cu luni în urmă oamenilor pentru care lucrez că voi fi în Colorado. Şi după aceea, în Idaho. Şi după, în Montana. Dar dacă nu te superi, te voi suna în fiecare seară cât timp voi fi plecat.

— Nu mă supăr.

— E o chestie pe computer care îţi permite să şi vezi pe monitor persoana cu care vorbeşti. Am putea comunica aşa uneori.

— Bun.

El o studie din cap până în picioare, încercând să creadă că fata care stătea lângă el era copilul lui. Testele de laborator dovediseră acest lucru fără tăgadă. O noapte în Vegas făcuse totul.

— Ţi-a povestit mama ta despre mine? Cine sunt?

Addie îşi plecă bărbia.

— Mă bucur tare mult că sunt tatăl tău.

Ea îşi mută din nou atenţia la spaţiul de lângă cotul lui.

— îmi pare rău că n-am aflat mai devreme despre tine, Addie.

— Mami mi-a zis că nu ţi-a povestit despre mine din cauză că îi era greu să mă împartă. Îi pare rău acum. Crede că a făcut o mare greşeală.

Interesant. Ty nu era sigur dacă Celia chiar spusese acele lucruri sau afirmaţia lui Addie cum că Celiei i-ar plăcea să locuiască în Holley era o născocire prin care îşi exprima de fapt propria ei dorinţă.

— Aş vrea să te fi cunoscut când erai un bebeluş, spuse el. Când erai mai mică.

Addie dădu din umeri.

— Oricum nu puteam face mare lucru atunci.

— Ei bine, sunt acum aici, şi mi-ar plăcea să te cunosc.

— Ihmm.

— Şi mi-ar plăcea să te şi ajut dacă pot. Pot să îţi fiu de folos în vreun fel? Ai nevoie de ceva?

Nu-l deranja să-i cumpere jucării, şi încă multe. Cum ar fi unul dintre acele jeepuri electrice pentru copii? Numai că unde avea să meargă cu el? Curtea din spate a Celiei era plină de flori – îi amintea de o excursie pe care o făcuse pe vremea când era copil la Parcul Dendrologic din Dallas – dar nu era deloc spaţioasă. Stând aici era ca şi cum ar fi stat într-un dulap verde pufos.

— Există un lucru, spuse Addie, de care aş cam avea nevoie.

— Da?

— O maşină. A noastră s-a stricat.

Îi veni în minte chiar acum o maşinuţă de

jucărie, dar bănuia că Addie vorbea despre o maşină adevărată.

— Am văzut-o pe mama ta conducând o maşină cu panouri din lemn pe o parte weekendul trecut.

— Aia e maşina unchiului Danny. Maşina noastră era albă şi – ea îşi încreţi nasul – foarte veche.

— înţeleg.

— Când s-a stricat, unchiul Danny i-a spus lui mami că putem lua maşina lui. Şi eu i-am spus lui mami să facem aşa, dar ea a zis că nu ar fi frumos să-l lăsăm pe unchiul Danny fără maşină.

— Maşina voastră albă este la reparat?

— Nu cred. Costă mult prea mult să o reparăm, aşa că acum trebuie să luăm autobuzul.

Ty se încruntă. Deşi nu era în termeni amicali cu Celia, nu-i făcea nicio plăcere să afle că nu-şi permitea să-şi repare maşina. Şi un lucru era limpede ca lumina zilei: el nu voia ca fetiţa lui sau ca mama copilului său să circule cu autobuzul.

— Aveţi nevoie de maşină.

Privirea ei îi ceru să dovedească că poate avea încredere în el.

— Da.

Tocmai aflase două lucruri importante despre Addie. Unul, drumul către inima ei depindea de mama ei. Doi, părea că micuţa moştenise ceva de la el până la urmă. La fel ca în cazul lui, nu-i era teamă să obţină ceea ce dorea.

— Până mâine după-amiază, tu şi mama ta veţi avea o maşină.

Speranţa se citi în ochii copilului.

— Îţi promit.

Ty întinse o mână.

— Dăm mâna?

Ea îşi puse mâna într-a lui, şi ei îşi strânseră mâinile. Ty îi zâmbi, iar când Addie îi întoarse zâmbetul, îi apăru o gropiţă în obraz.

Ca şi cum i se ridicase de pe o suflet o mare greutate, Addie se ridică în picioare şi îi făcu semn să o urmeze. încet, ea îl plimbă în jurul grădinii, prezentându-i fiecare floare de parcă ar fi fost fiinţe umane. El ascultă, puse câteva întrebări, făcu nişte glume.

Când se văzuse în calitate de viitor tată şi se gândise la copiii lui, şi anume că va avea băieţi, îşi imaginase că va fi ca propriul său tată. îndemânatic, răbdător, sever atunci când situaţia o cerea. În schimb, el părea că avea să fie uşor de manipulat. Tocmai fusese de acord să-i cumpere lui Addie o maşină. Dacă ea îl fermeca din nou cu acel zâmbet luminos şi îl ruga să-i cumpere o barcă sau un ponei sau o piscină, probabil că i le-ar cumpăra şi pe acelea.

Celiei s-ar putea să nu-i convină.

Odată ce Addie termină turul grădinii, îl conduse pe Ty într-un tur al apartamentului. Celia îi privea din postul ei de observaţie din bucătărie ca un şoim prost dispus.

Addie păstră camera ei pentru la sfârşit. Era ordonată: patul dublu era făcut, majoritatea lucrurilor de copil erau organizate pe un raft înalt. Celia decorase camera în culori de bebeluş: pereţi de culoare galben-pal, perdele de un albastru deschis şi o scenă subacvatică, dintr-un vers de leagăn al cărui nume nu şi-l amintea, pe o cuvertură. Dar judecând după păpuşile şi îmbrăcămintea de păpuşi cu care Addie se jucase pe podea, fetiţei îi plăcea mult rozul aprins.

Micuţa se lăsă pe covor în mijlocul păpuşilor şi îşi încrucişă picioarele. Ty se aşeză aproape de ea, cu spatele sprijinit de bucătăria de jucărie din plastic, cu un picior întins, în timp ce îl avea pe celălalt îndoit. Addie alese o păpuşă şi, în felul ei serios, începu să vorbească. Următoarea oră, abia se mai opri. Află că păpuşile erau prinţese. Îi povesti despre fiecare în parte, ce anume preferau ca vestimentaţie şi cum îşi aranjau părul.

Celia veni la ei de vreo două ori. Dădea semne că voia să scape de el. El însă îi ignoră aluziile.

Ty habar n-avea despre prinţesele Disney. Nici măcar nu auzise de cele mai multe din ele. Jasmine? Belle? Tiana? Basmele nu erau genul lui, şi cu siguranţă nu-i păsa cum se îmbrăcau sau cum îşi făceau coafura.

Dar bărbatul care devenise cinic nu-şi putea aminti să fi petrecut o seară mai frumoasă. Addie îl fascina. Il fermeca. Il făcea să se topească. Il amuza simpla auzire a vocii ei.

Se aşteptase să treacă ceva timp până avea să-i câştige inima. Dar ea îl cucerise în întregime.

Această reuniune tată-fiică dura prea mult. Celia se uită la ceas şi se hotărî să îi pună capăt. Deja încercase să-l facă pe Ty să plece de două ori apelând la comentarii subtile, dar fie era prea greu de cap, fie reacţiona cu întârziere la cele spuse de ea. Se apropie de dormitorul lui Addie.

— ... şi Rapunzel avea părul magic.

Addie îşi ţinea în braţe păpuşa Rapunzel pentru ca Ty să se uite la ea.

— Când mama ei – cea rea, nu cea bună – îl pieptăna şi îi cânta, atunci părul îi strălucea.

— E foarte tare, zise Ty.

Celia intră în cameră.

— Addie, e timpul să te pregăteşti de culcare.

— Deja?

— Ei bine, n-ai pic de milă.

Ty îi aruncă o privire tăioasă Celiei.

— N-am apucat să aflu totul despre Rapunzel.

— Mami, nici măcar n-am ajuns la partea unde Flynn -

— Addie, o avertiză Celia.

Addie oftă îndelung, vădit afectată. Atât ea, cât şi Ty se ridicară în picioare.

— Celia, mi-ar plăcea să vorbesc cu tine un minut, înainte să plec, dacă nu te superi.

— Imm...

Nu-i convenea.

— Sigur. Stai să o pregătesc pe Addie pentru baia de seară şi vin imediat.

Celiei îi luă numai un minut să dea drumul la apă, să adauge gel de duş în cadă şi să o ajute pe Addie să intre în apă. Reveni în cameră făcându-i semn lui Ty să o urmeze în dormitorul ei – un loc drag inimii ei şi pe care îl umpluse cu douăzeci de nuanţe de albastru, zece nuanţe de alb, cinci

modele şi prea multe perne decorative. închise uşa în urma ei.

Ty se uită la pat, apoi îşi ridică încet privirea spre ea. Ridică o sprânceană.

— Nu e prea devreme?

Celia îşi îngustă ochii.

— E adevărat că suntem căsătoriţi şi toate cele, dar nu sunt pregătit pentru o noapte romantică.

— Te-am adus aici ca să putem discuta între patru ochi. Nu vreau ca Addie să ne audă.

— Să audă... ce?

O roşeaţă îi acoperi obrajii şi fruntea. îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Voiai să vorbeşti ceva cu mine?

Ty pufni în râs, fără motiv.

— Ei bine? întrebă Celia, lividă.

El râse cu poftă.

— Chiar nu mă placi deloc, nu-i aşa, Celia?

— Ce anume te face să crezi asta?

— Odată îţi plăcea de mine.

— Asta înainte să mă mărit cu tine.

El îi rânji neruşinat. Era îmbrăcat în ţinuta lui obişnuită – un
tricou care-i venea bine şi blugi. Deborda de vitalitate, o întruchipare a ispitei, un bărbat stăpân pe sine, care conducea o camionetă, aprecia mult femeile şi bea testosteron la micul dejun.

În apartamentul ei nu prea se bucura de intimitate. Chiar şi aşa, Celia îşi dădu seama că făcuse o greşeală să-l invite aici. Aşa cum remarcase şi el atât de grosolan, faptul că stăteau în dormitorul ei o făcu să-şi aducă aminte de ce se întâmplase între ei în acel pat de hotel. Nu conştientizase lucrul acesta înainte de a intra cu

el aici, fiindcă niciun bărbat nu îi mai călcase pragul în dormitor.

— Ce nu-ţi place la mine? întrebă el.

— Ştii prea bine ce.

— Personalitatea mea?

— Excentrică.

— Cariera mea?

— Absurdă.

— Felul cum arăt?

Ea îl studie puţin preţ de un minut.

— Uşor efeminat.

— Ce?

Ty se uită în jos la el. Provocarea pe care i-o lansase şi hilaritatea spuselor ei i se citeau în ochi.

— Să ştii că eşti răutăcioasă, ca să nu mai spun de faptul că nu este adevărat.

Răutăcioasă? Da. Neadevărat? De *o sută de ori* da. Ty Porter era antiteza unui efeminat.

— Mă surprinde să aflu că ştii ce înseamnă cuvântul „efeminată Nu credeam că înţelegeai sensul cuvintelor ce trec de două silabe.

— Ei bine, ştiu. Sunt multe lucruri -

— ... asta da -

— Dar *nu sunt* efeminat.

Cu o umbră de hotărâre în maxilarul încordat, Ty îşi întinse degetele înspre fruntea ei.

Celia şuieră şi îi îndepărtă repede mâna.

— Fără atingeri.

— Voiam doar să-ţi aranjez o buclă.

— Nu.

— Pe bune, Celia.

El îşi îndesă mâinile în buzunarele din spate şi o privi amuzat.

— Care e distracţia în relaţia asta dacă nu ne atingem?

— Relaţia noastră nu va fi deloc distractivă. Va fi doar tortură.

Îi apăru gropiţa din obraji. Nu se aşteptase să descopere ceva din Ty în Addie. Dar acea gropiţă din obraji, doar pe o parte, se potrivea perfect cu cea a micuţei. Iar părul fetei era doar cu câteva nuanţe mai deschis decât al lui.

— De asta voiai să vorbeşti cu mine? întrebă ea. Ca să auzi toate motivele pentru care nu te simpatizez?

— Doar ca să ştii, nici mie nu-mi place de tine.

— Foarte bine. Asta a fost pretextul? Să-mi faci cunoscută antipatia ta faţă de mine?

— Nu, de fapt, voiam să-ţi mulţumesc pentru că m-ai primit în seara asta. Cred că lucrurile au mers bine între mine şi Addie.

Şi Celiei i se părea la fel. Pe deoparte se bucura că Addie părea să accepte fără probleme situaţia, dar o măcina faptul că vedea admiraţie în ochii fetiţei când se uita la Ty. Celia nu avea niciun motiv să creadă că Ty avea să se dovedească demn de admiraţia copilei. Sentimentele micuţei faţă de el puteau foarte bine să se sfârşească într-o mare dezamăgire.

— De îndată ce Addie a aflat că am cai în Holley, ea a sugerat să vă mutaţi acolo.

Vorbele lui o izbiră ca un duş rece.

— Nicio şansă.

— I-am spus că voi discuta cu tine problema asta.

— Nu ne mutăm sub nicio formă. Corvallis este căminul nostru.

Ty îi studia mişcările, atent. Chiar când se

pregătea să se lanseze
într-o tiradă şi să enumere toate motivele pentru care nu avea să părăsească niciodată Corvallisul, el ridică nepăsător din umeri.

— Bine.

Capitularea lui îi trezi suspiciuni.

— Plec. Trebuie să fiu mâine seară în Colorado la un eveniment.

Ştia ea! Ticălos fără scrupule...

— Nu mă privi aşa, spuse el.

— Cum aşa?

— Privirea care spune că ştiai că am să dispar la prima ocazie.

— Acţiunile tale dovedesc cumva contrariul?

El fluieră pe sub barbă.

— Pe bune, chiar eşti obraznică.

— În general sunt perfect agreabilă.

— I-am explicat lui Addie de ce plec şi i-am spus că o voi suna în fiecare seară câtă vreme lipsesc. Eşti de acord?

— De acum înainte, aş dori să mă întrebi înainte să-i promiţi ceva lui Addie.

— Voi încerca să-mi amintesc asta.

— Asta nu sună foarte promiţător.

— E tot ce pot face. Pot să sun ca să vorbesc cu Addie?

Celia oftă.

— Da, dar va trebui să suni între orele şase şi opt. Mai târziu, ea doarme.

— Am înţeles.

Cât ai clipi, el întinse repede mâna şi îi aranjă bucla de mai devreme. Atât de rapid ca o străfulgerare.

Celia tresări.

— Nu mă atinge!

Ty chicoti şi se îndreptă cu paşi mari pe hol ca şi cum n-avea nicio grijă pe lume.

— Un bărbat trebuie să aibă şi anumite avantaje

într-o relaţie, dulceaţă.

— Nu-mi spune aşa!

— Voi încerca să-mi amintesc şi asta.

elia încercase să practice religia creştină de mai multe ori. În copilărie, părinţii ei o duseseră uneori la biserică. Pe măsură ce crescuse, activităţile extraşcolare s-au suprapus cu slujbele de duminică, dar chiar şi aşa, ea fusese în tabăra organizată de biserică împreună cu Lacey în două vacanţe de vară, de asemenea, participase la studiile biblice din liceu de fiecare dată când prietenii o invitaseră. Acele influenţe o motivaseră să se rededice credinţei în anii adolescenţei. De câte ori se hotărâse să-şi citească Biblia şi să se roage zilnic, aşa cum ştia că trebuia să facă. De atâtea ori dăduse greş. Toată povestea asta îi produsese multă vină şi îi răpise pacea.

Pe la jumătatea facultăţii, ea renunţase la religie aşa cum te descotoroseşti de o haină care ţi-a rămas mică. A mers mai departe, fericită şi sigură pe ea însăşi. Absolvise facultatea magna cum laudae. Găsise o slujbă de bucătăreasă, închiriase un apartament şi se bucurase de grupul de prieteni pe care îl avea.

Şi apoi se întâmplă povestea din Las Vegas.

— Ce e, mami? întrebă Addie de pe scaunul ei din autobuz, de lângă Celia.

Celia se uită la ea şi ridică din sprâncene.

— Tocmai ai repetat sunetul ăla.

Addie făcu o faţă supărată şi mimă un oftat furios.

— O, scuze.

Era vina lui Ty! întoarcerea şi vizita lui de-aseară îi trezise gânduri care fuseseră îngropate adânc în mintea Celiei, de ani buni.

— A fost o zi lungă, scumpo. Atâta tot.

Addie o bătu uşor pe braţ pe Celia în semn de consolare.

Celia îşi aranjă sacoşa cu cumpărături în poală, îşi puse mâna ei deasupra mâinii lui Addie şi se întoarse să privească prin geamul autobuzului.

Când se întorsese în Corvallis după ce Ty îi făcuse inima bucăţi în Vegas, petrecu o lună adâncindu-se în depresie, devastare şi furie. Fusese o lună *teribilă de tot.* Atât de cumplită, încât nu se gândi că lucrurile se puteau înrăutăţi.

Până când începu să bănuiască că era posibil să fie însărcinată. Eventualitatea unei sarcini sporise nivelul de *teribil* pentru tânăra de douăzeci şi patru de ani, fără un soţ alături.

Disperată, se întorsese spre Dumnezeul pe care Il lăsase în urmă. Se rugase pe genunchi în fiecare dimineaţă şi seară timp de o săptămână până îşi făcuse curaj să cumpere un test de sarcină. În timp ce aşteptase rezultatul, îngenunchease pe podeaua băii şi se rugase cu toată puterea. Plânsese şi tremurase de groază. Il *implorase* pe Dumnezeu să nu fie gravidă.

Când venise timpul şi se uitase la rezultatul pozitiv al testului, ştiuse că Dumnezeu îi auzise rugăciunea. O auzise şi refuzase să aibă milă de ea. Nu fusese o creştină bună, iar El o pedepsise pentru greşelile ei.

La rândul ei, Celia Il acuzase pe Dumnezeu pentru neiertarea Lui. Unii oameni erau pricepuţi când venea vorba de redecorarea interiorului caselor. Din ziua în care testul îi confirmase sarcina, Celia preluase frâiele propriei ei vieţi, slujbe şi ale meseriei de mamă.

Drept vorbind, ştiuse regulile creştinismului, gustase simţământul că nu era – şi nu avea să fie niciodată – îndeajuns de vrednică să Il mulţumească pe Dumnezeu. Lepădarea de religie lăsase în viaţa ei nimic altceva decât un gol mic şi

inofensiv. În cea mai mare parte a timpului, fusese atât de silenţios încât abia dacă o mai deranja.

7

întoarcerea lui Ty reuşise să îi tulbure echilibrul interior. Confruntarea cu el aşezase o nouă povară pe umerii ei, făcând golul din inima ei, pe care odată îl umpluse Dumnezeu, să se extindă. Sesizabil.

în momente ca acestea, îşi dorise ca Dumnezeu să fie cineva pe care să se poată baza. Chiar şi pentru o săptămână. Doamne! Măcar pentru o zi.

Autobuzul ajunse în staţia lor cu frânele scârţâind şi zdruncinându-se din temelii. Celia coborî cu Addie. Nici nu se dădură bine jos din autobuz şi începură plângerile lui Addie cu privire la drumul spre River Run.

— Mami, sunt obosită.

— Ştiu. Ajungem acasă imediat.

Câteva minute mai târziu.

— Mă dor picioarele.

— îhm.

Incalţâ-te şi cu altceva în afară de cizmuliţele cowgirl.

Mai târziu:

— Ai ceva de băut? Mi-e tare sete.

Addie mai făcu câţiva paşi.

— Am chef de o gustare.

Mai târziu, un oftat dureros.

— Nu pot să merg *atât de departe.*

— Dacă eu pot şi pe deasupra cu sacoşa plină de cumpărături, Addie, atunci şi tu poţi să mergi restul drumului.

Ca de obicei, Celia trebui să o ia pe Addie de mână şi să o tragă după ea pe ultima bucată de drum către apartamentul lor. Celia lăsă jos sacoşa şi îşi căută în poşetă cheile când zări o cutie mică care atârna de mânerul uşii. Hârtia de împachetat roz şi funda mov erau identice cu cele în care fusese împachetat cadoul lui Ty pentru Addie seara trecută.

Celia se opri. Un cadou surpriză de la oricine

altcineva pentru Addie ar fi fost mai mult decât bine-venit. Dar un dar din partea lui Ty îi producea Celiei un nod în stomac. Ce urmărea? încerca să cumpere afecţiunea lui Addie oferindu-i cadouri?

Şi Addie văzuse cutia. O privi încântată pe Celia.

— Se pare că cineva ţi-a făcut o surpriză.

Celia încercă să pară mai puţin indignată şi extenuată decât era deja.

— Dar nu este pentru mine.

Addie dădu la o parte funda şi descoperi că pe eticheta pachetului fusese scris *Celia.*

Pentru ea? Nu-şi putea imagina ce i-ar dărui Ty în afară de un discurs. Celia desfăcu funda. În timp ce scotea hârtia de împachetat, observă că Addie ţopăia de pe un picior pe altul, îşi împreuna mâinile şi zâmbea.

— Ştii ceva despre asta? întrebă Celia.

— Nu, mămico.

Tonul ei era atât de solemn, încât Celia ştiu că o minţea.

Odată îndepărtat ambalajul descoperi o cutie albă. Scoase capacul şi găsi un portchei. Pandantivul de argint ataşat de el era în forma semnului păcii şi avea gravate cuvintele: *Dă păcii o şansă.* Dubios. Inelul conţinea un singur element. O cheie... electronică? Semăna cu gadgeturile folosite de unii oameni pentru a activa alarme de la distanţă sau pentru a porni noi modele de maşini -

O, nu. *Nu.*

Addie nu-i spusese lui Ty despre maşina lor stricată, nu-i aşa? îngrozitor gând. Chiar dacă Addie o *umilise* atât de tare, dând-o de gol, Ty n-ar fi avut cum, mai exact n-ar fi făcut nimic în privinţa maşinii lor. Cu siguranţă.

Celia îndreptă cheia inteligentă în direcţia parcării şi apăsă butonul pentru deschidere. O maşină parcată la doar câteva locuri distanţă făcu un beep şi aprinse farurile.

Nu-i veni să creadă. Sau putea. Nu...

Cu ochii mari cât cepele şi cu gura căscată, Celia se îndreptă către maşină.

Addie se repezi înaintea ei, ţopăind tot mai frenetic.

— Asta e, mămico!

Celia se opri direct în faţa unei Toyota Prius nou-nouţă, de culoare turcoaz. Turcoazul era exact genul de culoare strălucitoare şi veselă pe care ea îl prefera. Şi deşi nu mărturisise acest lucru nimănui, Prius era exact marca pe care ar fi ales-o dacă şi-ar fi permis să-şi cumpere una. Avea în vedere standardele de siguranţă, consumul redus de combustibil.

Cum putea Ty Porter, dintre toţi oamenii, să o cunoască atât de bine? Gestul ăsta o copleşea cu totul. Era vorba de generozitate, nebunie, mită sau nesăbuinţă? Ce anume? Trebuia să fie ceva între nebunie şi mită.

— Mami, hai să ne urcăm. Să mergem cu ea.

— Deocamdată doar intrăm în ea.

Când deschiseră uşile şi se urcară, mirosul de autoturism nou-nouţ le învălui. Celia nu zări un fir de praf pe nicăieri, nici pe bord, nici pe consolă, nici pe scaune.

Nu avusese niciodată o maşină nouă. Nu stia deloc cum arată un

interior atât de perfect şi de strălucitor.

— Îţi place? Addie radia, plină de speranţă.

Celia nu-şi putea aminti să-şi fi văzut fetiţa ei cea serioasă atât de entuziasmată.

— Da.

— Acum nu va mai trebui să luăm autobuzul.

Celia îşi aminti deodată ce spusese Addie în seara când se stricase maşina lor veche.

0 *să-ţi cumpăr o maşină nouă, mami.* La vremea respectivă, Addie plănuise să strângă bani din

vânzarea de limonadă. Se pare că descoperise o metodă mult mai eficientă.

Atât de multe îndoieli năpădiră mintea Celiei, încât nu reuşea să le descoase pe toate.

— Nu e grozavă maşina asta? Cred că e nou-nouţă!

— Si eu cred asta.

— Nu a fost drăguţ din partea lui Ty să ţi-o facă cadou?

— Da, a fost. Dar, scumpo... nu e frumos să le ceri oamenilor să-ţi cumpere lucruri.

— Dar n-am făcut asta, mămico. *El* m-a întrebat *pe mine* ce ar putea să facă.

— Ty?

— Da. O să înregistrezi concursul din seara asta, nu-i aşa? Chiar vreau să mă uit la el.

Addie mai spusese chestia asta de vreo zece ori azi.

— Da, o să-l înregistrez.

— Şi pot să mă uit la el dimineaţă?

— Da.

Celia refuzase să o lase pe Addie să se uite la concursul lui Ty în direct. În primul rând, era difuzat după ora ei de culcare. În al doilea rând, Ty putea fi străpuns de un taur în orice moment, şi nu voia cu niciun chip ca fata ei să vadă aşa ceva şi să fie traumatizată pe viaţă. Avea de gând să se uite chiar ea la rodeo în seara asta şi să se asigure că era potrivit pentru un copil de pre-grădiniţă.

Au rămas în maşină preţ de zece minute, examinând totul, discutând despre fiecare detaliu. După aceea, în timp ce urmase rutina obişnuită de seară ce consta în pregătirea cinei, strângerea mesei şi baia lui Addie, mintea ei încerca să proceseze faptul că Ty îi dăruise – *dăruise*? – ei o maşină. Nu ştia cum să interpreteze chestia asta. Nu se potrivea cu imaginea de *Băiat Rău* pe care i-o

asociase lui Ty.

Sună telefonul în timp ce Celia pieptăna buclele ude ale lui Addie. Fetiţa se grăbi să răspundă, iar pijamaua cu Ariei flutura în urma ei.

— Dacă e Ty, aş dori să vorbesc cu el când termini, strigă Celia după ea.

Era el. Şi din ce auzi Celia, mare parte din lunga lor conversaţie se învârti în jurul noii maşini şi a băiatului de la creşă care intrase în bucluc pentru că îşi muşcase prietenii.

— Mami vrea să vorbească cu tine, îi spuse Addie în sfârşit... E în regulă, bine. Mulţumesc pentru maşină. Pa.

Îi întinse telefonul Celiei.

Celia îl luă şi îl lipi de piept.

— Du-te şi spală-te pe dinţi şi alege o carte din care să-ţi citesc înainte de culcare. Vin imediat.

Addie plecă, iar Celia ieşi în grădină şi se retrase în colţul cel mai îndepărtat. Cădea o ploaie măruntă învăluită în ceaţă care îi umezea părul, vârful nasului şi umerii. Se adăposti sub o ramură de copac.

-Ty?

— Bună.

— În seara asta când m-am întors de la muncă, am găsit o cheie pe mânerul uşii.

— Chiar aşa?

— Cheia a venit cu o maşină.

— Hm.

Judecând după zgomotul din fundal, Celia ghici că el era deja în arena din Denver.

— Am dreptate să cred că ne-ai dăruit *o maşină?*

— Am întrebat-o ieri pe Addie dacă avea nevoie de ceva. Ştia destul de bine ce voia.

Umerii Celiei căzură.

— Ei bine, copiii pot exagera uneori. Cred că...

că ne-am descurcat bine fără maşină.

— Preferi autobuzul?

— Imm, spuse ea slab, căznindu-se să pară entuziasmată, transportul public din Corvallis este cât se poate de eficient.

Ty pufni.

— Serios?

Celia îşi lipi vârfurile degetelor de frunte.

— Maşina a fost un gest frumos,Ty. Dar sincer, nu pot să o păstrez.

Era o mamă singură obişnuită să se descurce pe cont propriu.

— Mă simt prost să accept un asemenea dar.

Cu atât mai puţin din partea ta.

— Nu accept refuzul tău, răspunse Ty. Totuşi, trăim într-o ţară liberă, aşa că dacă doreşti să treci pe lângă ea în fiecare zi în drum spre autobuz şi să nu o foloseşti, n-ai decât.

Celia se gândi să revină la vechiul ei tic nervos de a-şi rupe pieliţele de la unghii.

— Dacă ar fi – ipotetic vorbind, înţelegi – să-ţi accept maşina, ce ti-aş datora în schimb?

Urmă o pauză pe fundalul căreia se auziră voci îndepărtate.

— Nimic.

— Haide, Ty. Chestia cu maşina trebuie să fie o mită. Vreau să cunosc condiţiile.

— Nu există niciun fel de condiţii. Este un dar, fără obligaţii.

— Nu-mi vine să cred că ne-ai dăruit o maşină.

— Ascultă, cred că-ţi datorez o avere în ce priveşte pensia alimentară neplătită, nu-i aşa? Deci dacă vrei, consideră maşina drept un avans.

— Ce-ar fi să-mi eliberezi un cec pentru pensia alimentară?

— Ce-ar fi să-mi mulţumeşti pentru maşină?

Gura şi mintea îi îngheţară.

— Tot mă mai urăşti? întrebă el.

— Da.

Ty râse.

Enervarea ei părea să-l binedispună.

— Tu mă mai urăşti? întrebă Celia.

— Cu siguranţă. Mi-a făcut plăcere să vorbim, dulceaţă. *Clic*.

— Nu-mi spune aşa! mârâi ea în tăcere.

Şi-ar satisface setea de răzbunare dacă ar lăsa pur şi simplu maşina în parcare. Chiar aşa ar putea face. Dar ce ar crede Addie? Extazul care o cuprinse pe fetiţă mai devreme, când fuseseră împreună în maşină! Addie credea că ea însăşi fusese cea care îi dăruise o maşină mamei ei. Cum îi putea spune Celia acum că ea se hotărâse să nu accepte darul?

Vezi tu, Addie, asta e sansa mea de a mă răzbuna pe Ty pentru modul în care el mi-a dispreţuit dragostea şi intimitatea pe care odată i le-am oferit. înţelegi tu? Nu? Ei bine, Addie, mama ta e prea orgolioasă ca vreodată, vreodată, vreodată să accepte ceva de la alţii.

Ty nu purta cască de protecţie.

Cel puţin unii dintre cowboy aveau îndeajuns de multă minte încât să-şi protejeze capul în timp ce călăreau tauri de şapte sute şaptezeci de kilograme. Ty nu făcea parte din categoria asta.

Celia o pusese pe Addie în pat în urmă cu o oră, îşi citise e-mailurile şi terminase treaba prin casă, iar acum stătea în locul ei preferat de pe canapea de unde se uita la televizor. Nu-l mai văzuse pe Ty făcând asta de când cu povestea din Vegas şi avusese de gând să nu-l mai privească niciodată

călărind tauri. Şi totuşi, iat-o aici.

Camera de filmat îl aduse în prim-plan pe Ty care stătea pe un taur înăuntrul boxei, încercând să-l ţină de funii înainte să se deschidă poarta şi taurul să se năpustească afară. Purta o pălărie neagră şi

o cămaşă neagră, o vestă protectoare cu logoul sponsorilor săi şi pantaloni din piele deasupra blugilor şi cizme. încerca să călărească o fiară pe nume Pummeler. îşi tot potrivea mănuşa, îşi verifica strânsoarea în timp ce taurul de sub el se tot agita, dădea cu capul în poarta cuştii şi arăta sălbatic.

Răutăcioasă, Celia se pomeni că e de partea taurului.

— Dă-l jos, mormăi ea, şi mai retează-i aroganţa.

La semnul lui Ty, poarta se deschise larg. Pummeler se năpusti în arenă, lovind, învârtindu-se, zvârcolindu-se în aer, toate în acelaşi timp.

Niciun om n-ar fi fost în stare să se ţină pe el. Dar Ty reuşi, cu un braţ în sus, iar echilibrul şi tăria lui te lăsau cu gura căscată. Când sirena sună după opt secunde, el lăsă ca furia taurului să-l arunce în aer şi ateriză cu uşurinţă în picioare. Mulţimea izbucni în urale.

De îndată ce Pummeler dispăru pe culoarul pentru tauri, Ty îşi ridică pălăria, zâmbi mulţimii şi se roti în cerc complimentând spectatorii. Comentatorii de acasă îl numeau „preferatul fanilor” şi „campion mondial pentru a treia oară” şi „al treilea în clasamentul sezonului”.

Frumoasă încercare, Pummeler.

Celia dădu din cap şi derulă înregistrarea.

Ty călărise din nou şi reuşise să nu fie doborât.

Din păcate, nimeni nu avea să zdrobească aroganţa lui Ty în seara asta.

A doua zi dimineaţă – o dimineaţă preţioasă de sâmbătă în care ar fi putut dormi mai mult – Celia se trezi cu o voce care îi şoptea în ureche.

— Mami? Mami, te-ai trezit? E timpul să te scoli, mami. Sunt gata să mă uit la concursul de călărit tauri.

Celia oftă şi-şi acoperi capul cu perna. Copila se dovedi a fi insistentă.

Zece minute mai târziu, Celia o aşeză pe Addie în fotoliu cu faţa la televizor în timp ce Circuitul Profesionist al Călăreţilor de Tauri se derula. Celia pregăti nişte clătite integrale cu nucă şi miere şi i le aduse lui Addie pe o tavă. Addie mâncă fără să-şi dezlipească privirea de la rodeo. În cele două dăţi când Ty călări, Addie îşi lipi pumnii de piept şi îşi ţinu respiraţia. De fiecare dată când Ty se ridică, Addie îşi aruncă braţele în aer într-o mişcare care îi aminti Celiei de un arbitru de fotbal care semnala un gol.

Mai târziu, când veni timpul să se ducă la unchiul Danny, Celia şi Addie se urcară în noua maşină în loc să meargă la staţia de autobuz. La prima încercare a Celiei de a porni maşina, aceasta se trezi la viaţă, bordul se lumină, iar sistemul hibrid torcea foarte silenţios. Îi aruncă o privire lui Addie care stătea pe locul ei din spate.

Addie rânji şi îi făcu semnul victoriei.

Celia se îndreptă de spate în scaunul şoferului şi îşi încordă hotărâtă maxilarul. Nu era ceva obişnuit pentru ea să accepte un dar atât de costisitor precum o maşină. Ca să o primească, trebui să-şi spună că Ty îi datora nu doar o maşină ci şi încă douăzeci la fel pentru tot calvarul mental şi emoţional pe care i-l provocase.

îndreptă uşor maşina înspre şosea fără vreo urmă

de mândrie sau dorinţă de a impresiona pe cineva.

Ty se ţinuse de cuvânt şi o sună pe Addie aşa cum îi promise. Telefonul sunase în fiecare seară între orele şase şi opt, Addie se repezea să răspundă, iar cei doi stăteau la taclale. Ritualul ţinuse o săptămână, care se transformase în două, apoi trei, apoi patru.

La insistenţele micuţei, Celia cumpără o hartă a Statelor Unite pe care o lipi pe peretele de lângă spălătorie. De fiecare dată când Ty călătorea la un concurs de călărit tauri, mama şi fiica găseau locul pe hartă şi îl marcau cu o pioneză.

Celia se aşteptase ca Ty să uite să sune. Era chiar pregătită să îi trimită un mesaj în care să îi reamintească de neglijenţa lui, dar el nu-i dădu niciodată ocazia. Indiferent unde se afla, îşi ţinuse promisiunea şi o sunase în fiecare seară pe fetiţa care abia aştepta să stea de vorbă cu el.

Cât despre Celia? N-avea niciun chef să stea de vorbă cu el. Ţinea legătura cu el numai prin mesaje, şi asta numai dacă era strict necesar. Duminica, atunci când Addie şi Ty vorbeau pe Skype, Celia făcea tot posibilul ca să nu apară pe camera video a computerului. Se ascundea sub masă şi îşi întindea degetele pentru a muta cursorul în vreme ce Addie se uita la ea ciudat.

La fiecare sfârşit de săptămână, Celia înregistra transmisia televizată a rodeoului. Interesul ce se stârnise în ea pentru călăritul taurilor era împotriva voinţei ei, a principiilor ei ideologice şi a statutului ei de persoană educată. Mai mult de-atât, Ty era toreador, deci ar fi preferat să nu-i placă concursul. Totuşi, cu cât se uita mai mult, cu atât mai mult se temea că ea, o fată care iubea partea de nord-vest a Pacificului, avea un defect înnăscut. La fel cum unchiul Danny avea o slăbiciune pentru femeile est-europene, Celia avea o mică slăbiciune vinovată pentru – pentru...

Cowboy.

Ruşinos! Abia avea curajul să recunoască acest lucru faţă de ea însăşi.

Ce era şi mai supărător? Slăbiciunea ei părea să se concentreze asupra unui anumit cowboy cu ochi albaştri şi cu o doză dublă de şarm.

Pe măsură ce trecuseră săptămânile şi văzuse cum câţiva dintre toreadori se răniseră, începuse să o lase mai moale cu aclamarea taurilor pe care îi călărea Ty. Doar un pic. Totuşi. Era greu să urască un bărbat care o suna pe fiica ei în fiecare seară.

Se descurcase să-l urască pe jumătate.

În clipele în care dădea dovadă de mai multă maturitate, Celia înţelese că trebuia să fie recunoscătoare. Ty plecase, ceea ce însemna că nu trebuia să se întâlnească cu el personal şi nici nu trebuia să împartă custodia fetei cu el. Totuşi, deşi nu era prezent fizic, influenţa lui începuse să se

facă simţită peste tot.

Ty şi oraşul Holley din Texas deveniseră subiectele preferate de discuţie ale lui Addie. Celia obişnuia să-i spună lui Addie o poveste la culcare, iar Addie întreba deodată:

— Mami? Ştii că a avut loc o paradă de toamnă în Holley?

Apoi, cu mult dor:

— Tare mi-ar plăcea să locuiesc acolo.

La cină, Celia o întreba pe Addie cum i-a mers în ziua respectivă, iar Addie spunea:

— A fost bine. Mami? Cum crezi că este atunci când călăreşti un taur?

Mergeau cu maşina la muncă dimineaţa şi Addie ofta.

— Pun pariu că au educatori buni în Texas. Ar fi foarte distractiv să merg la grădiniţă în Holley. Copiii de acolo sunt atât de norocoşi.

Pălăvrăgeala lui Addie despre Ty, conversaţiile telefonice, discuţiile pe Skype şi harta Statelor Unite erau mai mult decât Celia putea suporta. Dar ea mai avea ceva care îi amintea constant de Ty: cizmuliţele cowgirl.

Addie refuzase să poarte orice alt tip de încălţări. De când era bebeluş, Celia o îmbrăcase în stil scandinav. Căuta febril pe eBay şi la consignaţii pălării mici tricotate cu ciucuri. Colanţi groşi. Mănuşi cu un deget pentru iarnă. Rochii din bumbac cu model de buline sau dungate sau cu modele viu imprimate. Pulovere. Pantofi marca Mary Jane.

Cizmuliţele cowgirl stricaseră stilul danez al lui Addie. Dar fetiţa, care fusese întotdeauna înţelegătoare, *insistase* să le poarte. Şi Celia, care crezuse întotdeauna că copiii ar trebui să fie liberi să-şi exprime propriul stil creativ, se prefăcu că îi plac cizmuliţele când de fapt, tot ce voia era ca

micuţa ei să fie din nou ea însăşi.

Vieţile lor se schimbaseră. Lucrul acesta o sufoca pe Celia de fiecare dată când se gândea la el – dar indiferent cât de amestecate îi erau emoţiile, cât de tare resimţea durerea din piept, cât de mult îi slăbiseră puterile – nu mai era cale de întoarcere la viaţa de dinainte de Ty, când familia lor fusese un cerc închis format din două persoane.

Simţea cum pierde controlul. Şi cum lucrurile deviaseră de pe fagaşul ştiut de ea, golul din interior – cel pe care Dumnezeu îl ocupase cândva – se mărea. Acel spaţiu liber care continua să crească îl umplea cu Addie. Şi cu cât încerca mai mult să-şi găsească împlinirea în copilă, cu atât mai mult îşi dădea seama că aceasta nu mai avea la fel de multă nevoie de ea aşa cum avusese odată.

Celia voia ca fetiţa ei să fie fericită. îşi dorea cu adevărat acest lucru. Fără îndoială, implicarea lui Ty în viaţa lui Addie părea să-i

UJtLnUV mtOs tib CfMiĂ;

aducă micuţei bucurie. Celia însă era copleşită deopotrivă şi de încântare, dar şi de întristare. Ty deţinea o mulţime de lucruri. Ea o avusese numai pe Addie. De ce, se întreba ea uneori, era nevoită să renunţe la o parte din unica ei comoară în favoarea unui bărbat care fusese deja mai mult decât binecuvântat?

ntr-o seară obişnuită de miercuri de la sfârşitul lui iunie, cineva bătu la usa Celiei.

Puse deoparte lingura de lemn pe care o folosise să rumenească curcanul tocat folosit la sosul pentru spaghetti şi se duse să răspundă. Deschise uşa larg, aşteptându-se să o vadă pe vecina ei care se întorcea cu Addie de la timpul de joacă pe care cele două mame îl plănuiseră pentru fetele lor.

În schimb, Ty era cel care îi stătea în prag, umplând tocul uşii cu înălţimea lui impunătoare.

Celia îngheţă. Blestemul vieţii ei se materializase, pe neaşteptate.

Ty o observă cu atenţie, iar în ochii lui se citi un amestec de surpriză şi amuzament.

— Salutare.

— Salutare.

Celia îşi dădu seama că după ce venise de la muncă, îşi luase în grabă un maiou galben, care-i dezvăluia formele şi pe care nu l-ar fi purtat în văzul tuturor fără o cămaşă ţărănească pe deasupra. O pereche veche de pantaloni scurţi şi un prosop de vase pe umăr completau ţinuta ei de casă.

— Am venit să-i fac o surpriză lui Addie. Este acasă?

— Păi... e la câteva case distanţă la joacă cu o prietenă. Ar trebui să se întoarcă în curând.

— Pot să intru?

Drept răspuns, Celia se dădu înapoi fără chef şi îl lăsă să intre.

— Ce mai faci, dulceaţă?

— Bine, îngâmfatule.

El rânji strâmb.

— îngâmfatule?

— Da.

Sfârâiala cărnii de pe aragaz îi aminti de sosul de spaghetti. Se întoarse în bucătărie, cu Ty în urma ei.

— Din moment ce insişti să mă poreclești, m-am gândit că este corect să-ţi răspund în aceeaşi manieră.

Celia se postă în faţa aragazului şi continuă să amestece curcanul tocat.

Ty îşi încrucişă braţele musculoase şi îşi sprijini şoldul de marginea blatului din bucătărie.

— Nu puteai găsi un apelativ mai bun decât „îngâmfatule”? Nu-mi place ăsta.

— Foarte bine.

— Ce zici de Maverick? Adonis?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Poate că e prea evident, dar ce zici de „Armăsarul”?

— Crede-mă. Nu e câtuşi de puţin sugestiv.

— Ei bine, „îngâmfatul” nu sună bine.

Ea pufni.

— Ghinion. Nu-i alegerea ta.

Ea adăugă peste carnea de curcan ceapa, ardeiul gras şi ciupercile pe care le sotase. Apoi turnă sosul de tomate. încerca să nu pară afectată de prezenţa lui, dar oricât se străduia, adevărul o tulbura ţinând cont că în ultimele săptămâni îi urmărise fiecare competiţie şi chiar acum el stătea în bucătăria ei, fixând-o cu privirea în timp ce gătea.

— Mi-ai văzut vreun concurs de călărit tauri în ultima lună?

— Da.

— Şi ce părere ai?

— Ce păcat că n-ai putut să înghesui mai multe sigle de-ale sponsorilor pe vesta ta, indiferent cât de mult se vede că ai încercat. Te-ai gândit să-ţi lipeşti vreo câteva pe frunte?

Ty râse copios.

Celia nu-şi putu ascunde pe deplin zâmbetul din voce.

— Sau pe gură? Drept bonus pentru noi ceilalţi, asta te-ar împiedica să vorbeşti.

— O, miorlăi el. Faptul că m-ai urmărit călărind ţi-a făcut inima să tresalte, nu-i aşa, dulceaţă?

Ea îi întoarse o privire sfredelitoare.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-a deschis apetitul pentru mine.

— Nici pe departe.

— Recunoaşte, ţi-a fost dor de mine cât am fost plecat.

— Nicidecum.

— Tot mă urăşti?

— *Da.* Hoţul de copii.

Ca de obicei, enervarea ei îl amuza. Ty îşi vârî în gură o bucată de pâine franţuzească, arătând foarte mulţumit de sine în timp ce o mestecă. Orice femeie ar fi fost dispusă să plătească o avere pentru părul lui castaniu cu vârfuri de culoarea bronzului. Nu părea corect că Dumnezeu i-l dăruise gratis lui Ty.

— îmi pare bine că te-am prins singură, Celia.

— Nu-mi pot imagina motivul.

— Doream să stăm din nou de vorbă în privinţa mutatului.

Ea îşi îndreptă imediat atenţia asupra lui.

— în Holley?

La încuviinţarea lui, ea dădu din cap.

— Nu are rost să mai discutăm despre asta. Nu mă mut.

— Addie mi-a tot pus întrebări despre Holley. Mi-a spus de câteva ori că vrea să locuiască acolo.

Cuvintele lui o răniră profund pe Celia, mai ales fiindcă ştia că ăsta era adevărul.

— Ai îmboldit-o să se mute în Holley?

— Nu. Dacă doresc ceva, nu o voi folosi pe Addie ca să obţin lucrul acela. Voi veni direct la tine.

Ty o măsură din cap până în picioare în felul în care un leu amuzat ar măsura din priviri un câine de prerie curajos.

— Eşti tu fioroasă, dar nu mă sperii.

Celia amestecă sosul care fierbea mai mult decât era necesar.

— Addie vrea să se mute în Holley.

— Da, şi după o săptămână ea ar putea dori să se mute în Japonia şi după aceea în Australia. Nu las ca mofturile lui Addie să-mi spună unde să locuim.

— Holley e oraşul meu de baştină. Dacă voi două aţi locui acolo, asta mi-ar face viata mai

uşoară.

— Nu trăiesc ca să-ţi fac ţie viaţa mai uşoară, Ty. Ştiu ce e bine pentru noi. În plus, locul meu de muncă e aici.

— Îţi voi găsi o slujbă acolo.

— Unchiul meu locuieşte aici.

— Familia mea locuieşte în Holley. Am o familie numeroasă şi toţi te vor ajuta.

— Casa noastră, a mea şi a lui Addie, este aici în Oregon.

Celia arătă cu mâna în jurul apartamentului.

— Aici am locuit dintotdeauna.

El o privi cu atenţie cu ochii aceia de un albastru rar. O altă calitate pe care Dumnezeu i-o dăruise pe nedrept lui Ty.

— Ce-ar fi dacă aş face ca totul să merite mutarea?

— Nimic din ce ai putea oferi -

— O casă a ta? Cu titlu de proprietate? Achitată deja integral?

Cuvintele lui avură darul de a elimina toată furia care se acumulase

în ea. II privi cu neîncredere, şi totuşi cu greu îl putea acuza că i-ar face o ofertă neserioasă... nu atunci când o maşină Prius nou-nouţă stătea afară în parcare.

— Ţi se pare că aş fi o vânătoare de avere, Ty?

— Poate că una extrem de drăguţă.

— Tocmai m-ai complimentat şi m-ai jignit în acelaşi timp.

— Asta e o artă.

Ea răsuflă şi îşi şterse mâinile de prosopul de bucătărie, după care îl aruncă din nou peste umăr.

— Nu sunt o vânătoare de avere.

— Nu te înfuria, Celia. Ştiu asta. Te tachinam numai.

— Nici Addie nu e ceea ce ai insinuat că aş fi eu.

Eşti conştient de faptul că dragostea ei nu e de vânzare, nu?

Ea îl urmări, încercând să-i citească intenţiile.

— Nu-ţi poţi cumpăra intrarea în viaţa ei. Îţi vor trebui câţiva ani ca să devii tatăl ei.

— încerc doar să mă revanşez pentru timpul pierdut.

— Dacă crezi că folosindu-ţi cârdul de credit poţi da timpul înapoi, atunci te înşeli amarnic, Ty. Asta nu e iubire.

— Bine, dar vreau să ştii că dacă decizi să vă mutaţi, voi acoperi toate costurile implicate.

Mai rupse o bucată din pâine.

— Voi amenaja interiorul casei după gusturile tale. Mă voi ocupa de tot. Dacă vă hotărâţi, în vara asta, să vă schimbaţi adresa, Addie poate începe grădiniţa în acelaşi timp cu ceilalţi copii de acolo. Acum e momentul perfect.

Celia aşeză ce mai rămăsese din bucata de pâine pe partea cealaltă a mesei, departe de el.

— S-ar putea să nu o las la grădiniţă de anul acesta. Ziua ei de naştere e chiar la sfârşitul verii. Va fi cea mai mică din grupa ei.

Ty îşi înclină capul, ca şi cum ar cântări cuvintele ei, în căutarea adevărului.

Celia îşi dori să găsească un alt motiv, înafara celui legat de ziua de naştere a lui Addie, ca să nu fie nevoită să o piardă. Addie era un copil isteţ, matură şi cu o inteligenţă mult peste vârsta ei. Era pregătită chiar pentru şcoală.

— Nu vorbeşti serios când zici că vrei s-o înscrii pe Addie la grădiniţă doar de anul viitor, spuse Ty.

— Nu.

— Atunci e perfect, veniţi să locuiţi în Holley la timp pentru începutul anului şcolar.

— Tu eşti aproape tot timpul plecat. De ce ai vrea să stăm în Holley când tu abia dacă petreci timp acolo?

— În cea mai mare parte a timpului sunt acolo. Copilul meu aş

vrea să crească în Texas, aşa cum am trăit şi eu. Am terenuri pe care se poate juca în voie, am cai.

Oare văzuse ce i se întâmplase lui Bonnie Blue Butler în filmul *Pe aripile vântului*?

— Răspunsul meu rămâne categoric, nu. Nu ne mutăm.

— Gândeşte-te. Oferta e bună.

Era o ciocnire a voinţelor – a ei, tenace, a lui, subestimată – două voinţe diferite, dar egale ca forţă.

Ty întrerupse momentul începând să se plimbe prin bucătăria ei, îndreptându-i vraful de corespondenţă. Observându-i pozele de pe frigider. Uitându-se la setul ei de chei.

— Ce s-a întâmplat cu portcheiul pe care ţi l-am dat?

— Hmm? O, cred că l-am rătăcit pe undeva.

Celia dădu din umeri, prefacându-se indiferentă.

— Din greşeală.

Luă de pe foc oala cu paste şi răsturnă conţinutul printr-o strecurătoare, în vasul aşezat în chiuvetă.

— Cât timp mai rămâi în oraş?

încă o jumătate de oră? Era prea mult să spere?

— Zborul e rezervat pe mâine seară. Peste zi aş vrea să stau cu Addie. E în regulă?

Ea îşi muscă buza.

— Doar în orele în care eşti la muncă.

— Ce planuri ai cu ea?

Ty ridică din umeri.

— Chestii obişnuite. Un film. M-am gândit s-o scot în oraş la prânz. Să mergem în parc.

Voia să-i respingă propunerea la fel de categoric cum făcuse cu insistenţa lui legată de Holley. Dar apoi îşi aminti de cele patru săptămâni de convorbiri telefonice. Tehnic vorbind, a petrece câteva ore cu Addie nu era ceva

nerezonabil. Dacă devenea prea posesivă, Celia se temea că Ty va tăbărî cu avocaţii în curtea ei.

— Celia? întrebă el.

— Bine, dar voi stabili... nişte reguli. Şi trebuie să fii pe fază să-mi răspunzi la telefon oricând te-aş suna.

— S-a făcut.

Se auzi un ciocănit scurt, urmat de nişte voci de fetiţe.

— Mă ascund. Ty făcu cu mâna înspre spălătorie.

Celia sporovăi puţin cu vecina ei, îi mulţumi pentru că a ţinut-o pe Addie, apoi le făcu cu mâna mamei şi fiicei în timp ce cele două se îndreptau spre propriul lor apartament.

— Te-ai distrat? o întrebă pe Addie.

— Da.

Cu multă tandreţe, Celia îi cuprinse în palme obrajii lui Addie, o sărută pe creştet, apoi îndreptă câteva dintre şuviţele de un blond închis care îi căzuseră peste bentiţa de păr. Era tentant, o, atât de isptitor să-l uite pe Ty în spălătorie toată seara. Numai de-ar fi fost îndeajuns de timid sau de supus ca să rămână acolo.

— Ce zici de o surpriză?

Aceste patru cuvinte garantau atenţia oricărui copil.

— O surpriză? Da!

— Să vedem dacă pot să-ţi dau trei indicii. Hmm...

Celia se prefăcu că se gândeşte intens.

— Unu. Harta Statelor Unite.

Addie îşi înclină capul.

— Doi. Călăreţ de tauri.

Addie rămase cu gura căscată, iar silueta ei subţire se îndreptă.

— Trei -

— Nu ştie prea multe despre prinţese.

Ty ieşi de după colţ.

— M-am gândit să trec pe la voi pentru încă o lecţie.

Celia văzu cum sfiala o cuprinse pe Addie. Fata ei rămase înţepenită pe loc, prea timidă pentru a-l îmbrăţişa pe Ty sau pentru a se uita direct la el şi, în acelaşi timp, prea entuziasmată pentru a-şi stăpâni bucuria. Se însenină la faţă. Roşi. Afişă toate semnele legendarului efect al lui Ty asupra femeilor.

***Boboacă*, se gândi Celia.**

— Porţi cizmele, spuse Ty, cu mândrie în glas.

— În fiecare zi.

— Le toceşti bine, nu? Sunt comode?

— O, da.

Addie îi aruncă o privire plină de sinceritate. — îmi plac tare mult.

În ciuda anilor în care Celia o învăţase bunele maniere, Addie îl invită pe Ty să rămână la cină fără să îi ceară mai întâi voie Celiei. Şi fiindcă nu putea respinge, de faţă cu Ty, invitaţia lansată de fiica ei, el rămase şi mâncase spaghetti cu ele. După aceea, el o urmă pe Addie în camera ei şi asistă la o prelegere lungă, plină de învăţăminte despre prinţese.

Celia nu ştia ce să facă cât timp cei doi erau împreună, aşa că se aşeză la masa ei din bucătărie cu un carneţel şi cu un stilou.

y y y

Câteva reguli pentru timpul petrecut cu Addie, scrise ea la început de pagină.

1. **Te rog, evită mâncărurile care conţin uleiuri parţial hidrogenate, siropurile de porumb cu grad ridicat de fructoză, alimentele modificate genetic, grăsimile nesaturate şi coloranţii alimentari de culoare roşie.**
2. **Ca să meargă cu maşina, Addie trebuie să stea într-un scaun pentru copii şi să poarte centură de siguranţă tot timpul. Te sfătuiesc să conduci sub limita de viteză, cu grijă.**
3. **Dacă intenţionezi să faceţi un tur cu bicicleta sau să întreprindeţi orice altă activitate în care ea ar putea să cadă şi să se rănească (mersul pe role, skateboardul etc), va trebui să îi dai o cască şi, în funcţie de activitate, să îi prinzi şi apărătoarele pentru genunchi şi coate.**
4. **Nu are voie să se uite la alt gen de filme decât cele care sunt potrivite pentru vârsta ei.**
5. **Dacă o duci la Mountain View Park, ai grijă că toboganul de metal este alunecos şi periculos.**

Dacă mergeţi în Fielding Park, nu vă apropiaţi de leagăne. Barele de metal se deteriorează. Dacă aş fi în locul tău, aş evita parcul Valley North; există un eleşteu în care din neatenţie ar putea să cadă.

*** **Te rog să vii să o iei la ora opt fără zece dimineaţa şi să o aduci**

înapoi nu mai târziu de ora cinci şi jumătate după-amiază. între timp, să ai telefonul încărcat şi întotdeauna la îndemână.

Celia mai voia să mai adauge cel puţin zece reguli, dar se stăpâni. Nu voia ca Ty să creadă că e super-protectivă.

Celia era totuşi o mămică ciudată.

De ce, se întrebă Ty în timp ce pleca cu maşina din River Run, nu încercase să-l stoarcă de bani în toţi aceşti ani? Nu aşa erau etichetate mamele singure? Dacă i-ar fi cerut, ar fi fost generos. Aproape zilnic era asaltat de oameni care voiau bani – pentru opere de caritate, comitete de strâns fonduri, prieteni şi rude îndepărtate care erau în nevoie, Societatea pentru Restaurarea oraşului Holley. Avea cecuri în alb cu semnătura lui pentru a satisface orice solicitare. Faptul că dădea bani oamenilor îl făcea fericit.

Dar Celia? Soţia sa legală şi mama copilului său? Cu greu o putea *convinge* pe încăpăţânată să-i accepte ajutorul. îi insulta orgoliul.

Se opri la un semafor şi îşi scoase din buzunarul din faţă al pantalonilor lista de reguli a Celiei pentru ziua ce urma să o petreacă cu Addie. Alimente modificate genetic? Habar n-avea ce însemna asta, dar era destul de sigur că Celiei nu i-ar fi convenit un burger cu brânză şi cartofi prăjiţi de la McDonald’s, meniu pe care îl savurase din plin în copilărie. Unde putea găsi un film care să primească acordul părinţilor în Corvallis şi să fie potrivit pentru vârsta micuţei? Apărătoare pentru genunchi? Tobogane

periculoase? Pe bune?

Când ajunse în camera de hotel, se dezbrăcă de tricou, ghete şi şosete. Găsi telecomanda sub ochelarii de citit şi un număr din *Investors Business Daily.* Instalat în pat, survolă grila de programe TV, dar mintea nu îi stătea la emisiunile care i se derulau prin faţa ochilor, ci la Celia. Cam aşa se întâmplase în ultima lună. Numai că acum era mai rău, fiindcă tocmai se întâlnise cu ea.

în primele săptămâni după ce aflase despre Addie, nutrise faţă de Celia un resentiment asemănător cu felul în care topeşti în gură

un drajeu pentru tuse. îi ascunse adevărul despre copilul lui, şi asta îl îndreptăţea să rămână furios pe ea. Totuşi, odată cu trecerea săptămânilor, drajeul pentru tuse începu să se topească. Tăinuise copilul de el *fiindcă* se purtase ca un neisprăvit cu ea.

Dacă ar putea nutri un sentiment de bunăvoinţă faţă de Celia, ar fi perfect. Asta căutase când îi trecuse pragul astă seară.

în schimb, atunci când Celia îi deschise uşa, vederea ei îl umpluse de plăcere. După ce-şi petrecuse atât de mulţi ani pe drumuri, văzând-o în faţa lui cu o casă luminoasă şi care miroase bine, era ca şi cum ar fi venit acasă. Acel gen de *cămin* care n-avea nimic de-a face cu apartamentul ei ieftin.

Ty nu se putea abţine să nu-i placă spiritul ei combativ. Celia era cu mult mai isteaţă şi mai independentă decât avea dreptul să fie. Şi tot umorul ăla tăios al ei îl făcea să râdă cu poftă. Spre deosebire de chicotelile false pe care le dăruia altor femei.

Aprobase chiar şi porecla pe care i-o dăduse. Ar fi preferat ceva mai masculin, dar „îngâmfatul” era destul de amuzant. Se prefăcuse că nu îi place, deoarece ştia că orice altă reacţie ar fi stricat tot hazul situaţiei.

Ty nu voia să-i răpească umorul, nu atunci când faptul că o văzuse gătind fusese unul dintre cele mai atrăgătoare lucruri pe care le văzuse de-a lungul anilor. întreaga seară – gătitul, tricoul acela galben, încăpăţânarea ei, cina lor împreună cu Addie – îl făcea să-şi amintească de ce se îndrăgostise atât de tare de Celia în Vegas.

Vedeţi, acesta era efectul pe care îl avea asupra unui bărbat traiul de pustnic timp de cinci ani şi jumătate. îl făcea să-şi piardă minţile. Dorea cu atâta ardoare o iubită, încât zăcea într-un pat de

hotel din Oregon, dorind-o pe *Celia*. însă ea îi era interzisă. Şi, pe deasupra, nici nu îl suporta. Ty nu putea avea încredere în ea. Cu siguranţă că n-ar mai fi făcut nimic ca să o rănească vreodată. Nu acum când ştia de Addie. Şi cireaşa de pe tort? Atracţia lui faţă de Celia putea – din nou – să-i distrugă orice şansă la un viitor alături de Tawny, care era cea mai perfectă femeie din lume.

Dădu peste o emisiune educaţională despre ocean, apoi de o emisiune despre vânătorii de aligatori, înainte să se oprească la o emisiune de arte marţiale.

Punându-şi o mână sub cap, urmări doi tipi care se băteau în interiorul ringului.

Ty cunoştea femei care erau mai drăguţe decât Celia. Femei care purtau bluze cu decolteul adânc şi blugi mulaţi pe corp. Femei care se purtau, cerul îi e martor, mult mai frumos cu el.

Ar face bine să-şi amintească că Tawny era atât drăguţă, cât şi o luptătoare de prima clasă. Cu părul ei lung, brunet şi trupul atletic, Tawny ar fi putut fi un bun fotomodel, dacă nu s-ar fi decis să devină juristă.

îşi câştigase în sfârşit dreptul de a cuceri inima lui Tawny. Şi exact asta plănuia să facă de îndată ce ea se despărţea de iubitul ei, care era medic pediatru.

Din păcate, trebuia mai întâi să termine sezonul înainte să aibă puţin timp liber în Holley pentru a o cuceri pe Tawny. Mâine seară avea să zboare la Nashville la un eveniment şi după asta, în Billings, San Antonio şi Boise.

Programul competiţiilor îl lăsa indiferent. Multe lucruri îşi pierduseră farmecul de-a lungul anilor, dar călăritul taurilor niciodată. Era cu totul dedicat acestui sport. Dorinţa lui puternică de a câştiga îi şlefuise întreaga viaţă de adult.

Până de curând. În ultima vreme, mintea

începuse să-i zboare aiurea, iar spiritul lui competitiv se cam domolise. începuse să-i pese mai mult de vorbitul la telefon cu o fetiţă care îi trasase pe o hartă a Statelor Unite locaţiile evenimentelor la care participase, ce stătea agăţată pe un perete lângă spălătoria Celiei.

Addie îi spusese despre hartă cu ceva timp în urmă, dar văzând-o acolo, îl emoţionase. Tocmai pe el, care se înăsprise cu trecerea anilor, încât credea că nu îl mai putea mişca nimic.

Se pare că fetiţa lui devenise punctul său vulnerabil, un lucru pe care îl acceptase.

Dar cumva, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda legii lui Murphy şi a bunului-simţ, era foarte probabil să dezvolte şi pentru Celia o slăbiciune. Iar el nu putea permite acest lucru.

y ajunse a doua zi dimineaţă conducând un Cadillac Escalade de culoare neagră, lucioasă. Celia îşi putea numai imagina cât îl costase să închirieze un autoturism ca acesta de la aeroport, îndeajuns de mult încât pentru ea ar fi echivalentul cumpărăturilor timp de o lună, la care s-ar adăuga şi costul noilor haine de iarnă de care Addie probabil va avea nevoie la sfârşitul toamnei.

Celia avea pregătit deja scaunul de copii. În ciuda faptului că îi era tare rău de la stomac, îl aşeză pe al doilea rând de scaune al maşinii. O ajută pe Addie să se instaleze confortabil în el.

— Distracţie plăcută.

— Aşa o să fie. Pa, mami.

Addie arăta la fel de entuziasmată de parcă Ty o ducea la Disneyland.

Celia închise portiera în dreptul fetei. Îi aruncă o privire lui Ty, care stătea lângă ea în parcare.

— Mi-ai citit regulile?

— Pe toate.

El lăsă să treacă câteva secunde.

— Te simţi bine?

Ea încuviinţă.

— O să ai grijă?

— Evident.

— În regulă. Dă-i drumul.

Ty se urcă la volan. Pe măsură ce maşina se îndepărtă, Celia îi făcu semn cu mâna lui Addie prin geamul colorat. În toată viaţa fetiţei, Celia o lăsase singură numai la grădiniţă sau la unchiul Danny. Nu era obişnuită să aibă încredere în altcineva. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet fals în timp ce în mintea ei încolţi un gând: *Asta poatefi ultima oară când îmi văd copilul.*

Inima i se micşoră precum o minge mică şi dezumflată.

O mamă neliniştită nu era de niciun folos angajatorului ei.

În primele ore la muncă, Celia îşi făcu griji că Ty s-ar putea să o răpească pe Addie. Văzuse prea multe ştiri despre mame şi taţi din familii monoparentale care îşi lăsaseră copilul în vizită la celălalt părinte şi se treziseră că le-a fost furat şi dus într-o altă ţară. Când nu mai suportă scenariile teribile pe care i le născocea mintea, îi trimise lui Ty un mesaj. *Cefaceţi?*

Bine, răspunse el imediat. Replica lui nu o linişti foarte mult căci ea nu avea cum să îi verifice locaţia. Putea să-i trimită mesaje de la bordul unui avion cu destinaţia Brazilia.

Telefonul ei bâzâi. Ne uităm la un film tare prost cu Winnie de Plus la un cinematograf ieftin, scrise el în mesaj.

În următoarele ore, Celia îşi făcu griji că Addie

s-ar putea să alerge în mijlocul străzii. Fetiţa nu mai făcuse lucrul ăsta de când avea doi ani, dar azi putea fi ziua fatală, iar Celia nu specificase în mod expres acest pericol în lista cu regulile ei. *E totul în regulă*? Ea apăsă pe butonul Trimitere.

Da. Luăm prânzul. După asta, mergem în parc.

În următoarele ore, Celia îşi făcu griji că Ty nu o va supraveghea îndeajuns de mult pe Addie în parc. Răpirea copiilor de către părinţi nu era singurul gen de răpire. Un străin o putea sechestra pe Addie

şi... mai apoi, să o vândă pe o piaţa de sclavi din străinătate. Se întâmplau lucruri de genul ăsta. înainte să îi poată trimite un mesaj lui Ty, numai ce primi unul. ***Ne distrăm. Am grijă de tot.***

în ultimele ore, Celia îşi făcu griji că ar putea fi implicaţi într-un accident de maşină. S-ar putea nici măcar să nu fie din vina lui Ty. Cel mai responsabil dintre şoferi putea fi spulberat câteodată de un şofer beat. ***Sunteţi bine*****?**

Da. Cumpărăm jucării.

CândAddie vede o jucărie care îi place, ***răspunse Celia,*** *îi spun că are două opţiuni, fie o cumpără din banii pe care îi va strânge ajutându-mă la treburile casnice, fie o trece pe lista de dorinţe pentru ziua ei.*

0 las să cumpere tot ce-şi doreşte.

Celia privi mesajul îngrozită. Simţi furnicături în degete. ***îi poţi cumpăra un singur lucru.***

Cinci?

Unul!

Trei?

Două. Nu mai multe.

Când se apropie clipa revenirii acasă a micuţei, Celia se postă în faţa apartamentului ei, cu telefonul în mână, aşteptând. Escalade coti pe drumul care ducea către River Run, iar umerii ei încordaţi se relaxară pentru prima oară în ziua aceea. Maşina părea întreagă şi o aducea pe Addie înapoi cu zece minute înainte de ora stabilită.

De îndată ce maşina se opri, Celia deschise portiera lui Addie, o ajută să iasă şi o îmbrăţişă.

Ty se ridică de pe scaunul şoferului părând să fie întruchiparea calmului.

— Ce faci?

— Bine.

Privirea perspicace din ochii lui ghicise chinurile prin care Celia trecuse. Se duse la portbagajul maşinii, îl deschise şi scoase două cutii. Cea mare conţinea o casă de păpuşi în formă

de castel pentru prinţese. Cea subţire, de mărime medie, conţinea o tabletă.

Când Celia deschise gura pentru a protesta, Ty îi făcu cu ochiul.

— Am cumpărat numai două lucruri.

— Dar...

El se îndepărtă cu paşi mari, cărând cutiile.

— Rămâi unde eşti. Le duc eu înăuntru.

— Nu-i aşa că-i minunat, mami? şopti Addie. E tare minunat.

— V-aţi distrat?

Cu mult entuziasm, Addie îi spuse Celiei tot ce făcuse în ziua respectivă până când Ty li se alătură.

— Trebuie să plec la aeroport, Addie. Pot să te îmbrăţişez?

Addie se lăsă cuprinsă de braţele lui larg deschise.

Ty o îmbrăţişă respectuos, nu foarte strâns, nici nu o ridică în braţe prea mult.

— Ne vedem mai târziu.

— Ne vedem mai târziu, fu de acord Addie.

El se îndreptă de spate şi o privi pe Celia, cu un licăr jucăuş în ochi.

— Nu mă îmbrăţişezi?

Ty o pusese într-o situaţie delicată şi era conştient de lucrul acesta. Cu Addie de faţă, nu putea să strige „Nu!” şi să fugă înăuntru. II îmbrăţişă rigid într-o parte, acel gen de îmbrăţişare oferit unei rude nesuferite. Căldura trupului său o învălui. Îi simţi muşchii puternici, arăta ca un cowboy şi mirosea a pin.

— Fără atingeri, îi şopti ea în ureche. Îţi aduci aminte?

— Cred că mi-a scăpat din vedere.

Se retrase de lângă ea şi merse la maşină.

— La revedere, doamnelor.

Celia şi Addie priviră cum maşina lui Ty se

îndepărtă. Ca şi cum ai pocni din degete, Celia şi Addie erau din nou singure, înapoi la viaţa lor obişnuită, frumoasă şi fără Ty.

Având nevoie să se destindă după o zi stresantă, Celia o duse pe Addie în grădina din spate. Cele două udară florile, Celia era cu furtunul, Addie cu stropitoarea şi cu o avalanşă de laude la adresa filmului, prânzului, parcului, cumpărăturilor şi caracterului lui Ty.

— Mami, conchise ea, îmi plac tare mult cizmuliţele mele cowgirl.

— Ştiu că îţi plac, scumpo.

— Mi-am dorit dintotdeauna să am o pereche ca acestea.

Aşa cum fac mamele, Celia interpretă exact ceea ce fiica ei tocmai

spusese. Nu perechea de cizmuliţe cowgirl era ceea ce îşi dorise Addie dintotdeauna.

Ci un tată.

în drumul ei spre uşă în dimineaţa următoare, Celia îşi luă cheile. O greutate necunoscută îi apăsă în palmă. Brelocul cu *Dă păcii o şansă* reapăruse în mod miraculos în portcheiul ei.

Nu-i veni să creadă. Ty fusese în apartamentul ei numai un minut, atât cât îi trebuise să lase cadourile lui Addie. Nu-i veni să creadă că el avusese timp să-i pună un alt pandantiv sau să-l găsească şi să-l ataşeze pe cel vechi. Dar era clar că reuşise într-un fel sau altul.

Dând din cap, buzele i se arcuiră într-un zâmbet reticent şi deschise sertarul din bucătărie unde ţinea tot felul de mărunţişuri. Vechiul breloc era acolo, unde îl aruncase atunci când îl scosese din portcheiul ei.

Potrivi noul breloc cu acesta şi le compară. Identice. Un set de portchei numit Drăcii o *sansă.*

De două ori pace.

— Se pare că ai nevoie şi de ouă, mai mult iaurt, carne...

Celia notă pe o hârtie alimentele amintite, apoi începu din nou să-şi lovească pixul de buză şi evaluă frigiderul deschis al unchiului Danny.

— Aproape că ai terminat untul şi gemul.

— Arată foarte apetisantă.

Unchiul Danny luă o îmbucătură din pâinea cu dovlecei pe care ea o copsese mai devreme.

— E cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

Dumnezeu să-l binecuvânteze, el îi lăuda talentele culinare de
fiecare dată când avea ocazia şi întotdeauna cu multă sinceritate.

— Mulţumesc.

Era sâmbătă, iar ea şi Addie se opriseră în vizita lor săptămânală, acasă la unchiul Danny. De fiecare dată când venea, Celia îi verifica frigiderul şi cămara, îi alcătuia o listă de cumpărături, îi spunea ce facturi avea de plătit, îi făcea curat şi se uita prin casă să vadă ce necesita atenţia ei imediată (precum ferigi neudate de mult timp, cearşafuri stătute sau coşuri de gunoi ce dădeau pe afară).

Unchiul Danny îşi lansase un magazin de surf pe internet şi continua să se ocupe de problemele de ansamblu. Dar nu se pricepea la detalii.

— îmi dai voie să vând pâinea asta cu dovlecei clienţilor mei de pe site? întrebă el.

— Nu cred că merge să vinzi pâine cu dovlecei şi ceară de surf în acelaşi loc.

— Surferii apreciază mâncarea, C.

El îşi ridică felia de pâine cu nuci şi bucăţi de dovlecei în aer.

— E mare păcat să nu ofer aşa ceva publicului.

Fusese o vreme, cu mulţi ani în urmă, când Celia sperase să-şi facă public talentul ei culinar.

— Mă bucur că-ţi place.

Ea închise uşa frigiderului cu piciorul şi aşeză lista de cumpărături şi pixul pe masa din bucătăria lui.

— Uite aici.

— Ţi-am zis că mă întâlnesc mâine la prânz cu

Sandy?

— Sandy?

Numele american al lui Sandy nu avea nicio şansă la o poveste de dragoste cu final fericit împreună cu unchiul Danny.

— Este una dintre femeile care fac parte din grupul Celor Opt.

— Credeam că mi-ai spus că sunt prea bătrâne.

— Ce pot să spun? Sunt disperat.

Unchiul Danny ridică din umeri şi muşcă din nou din pâinea cu dovlecei. Bronzul lui şi braţele vânjoase se iţeau prin tricoul său vechi de cincisprezece ani.

— Sandy poartă după ea o butelie cu oxigen, de care e ataşat un tub prin care primeşte aer în nări, dar mă gândesc că poate merge şi aşa.

Celia râse.

— Poate că ar trebui să-ţi aranjezi puţin părul înainte de întâlnirea amoroasă.

— Trebuie să mă tund?

— Da.

Celia se uită în sufragerie, unde Addie se juca pe noua ei tabletă.

— Esti bine, Addie?

Addie încuviinţă din cap fără să se uite în direcţia ei, aşa că Celia se întoarse în bucătărie, strânse corespondenţa lui Danny de la uşa de la intrare şi o luă cu ea pe canapeaua din camera de zi. Aranjă nişte vrafuri pe măsuţa de cafea – reclame, scrisori, facturi. Apoi se apucă să le deschidă pe toate.

Danny stătea în spatele ei, iar atenţia îi fu atrasă de un program TV care rula, un ghid de călătorie care lăuda minunăţiile Pragăi.

— Cât e ceasul?

El îşi pipăi buzunarele, îşi lovi uşor pieptul, şi

chiar capul înainte de a-şi aminti că Ironman Timex-ul său era prins chiar de încheietura mâinii lui.

— Probabil că Ty e la călărit acum. Unul dintre concursurile lui e în plină desfăşurare.

— Nu începe şi tu, unchiule Danny. Nu se poate să-ţi placă călăritul de tauri, nu-i aşa?

— Ba da. O, *da,* îmi place. E drăguţ.

El găsi telecomanda şi schimbă canalele. Concursul lui Ty ce se desfăşura în Nashville apăru pe ecran.

— Addie mi-a spus că se uită la înregistrările curselor de rodeo la care participă el. Aşa am început să mă uit şi eu şi m-a cam prins. Le-am şi înregistrat. Om versus animal, ştii? Lupta eternă. Foarte tare.

Celia nu-l putea dojeni pe unchiul Danny după ce ea însăşi devenise un fan pe ascuns. După ce privise concursurile săptămâni la rând, ea ajunsese să cunoască fiecare călăreţ şi fiecare taur. Urmărea Circuitul Profesionist al Călăreţilor de Tauri pe Twitter şi pe Facebook. Şi câteodată în timpul pauzelor la muncă, dădea o geană peste postările de pe bloguri şi citea articole online. Interesul pentru rodeo i se stârnise fără voia ei, iar vinovăţia o bântuia în

egală măsură ca atunci când savura pe ascuns şi fără limite deserturi făcute în casă.

Celia îşi roti capul în jur. O vedea pe Addie stând tot la masa din sufragerie.

— Nu o las pe Addie să se uite la rodeouri în direct, spuse ea coborându-şi vocea, dar de vreme ce se distrează acolo, am putea să-l urmărim un minut în timp ce... ne uităm pe facturi.

— Sigur.

Unchiul Danny se aşeză pe canapea, cu ochii ţintă pe ecran.

Celia îi înmână carnetul de cecuri şi un stilou, îi puse prima factură în faţă, arătându-i suma ce o datora. Comentatorii anunţară că Ty Porter, veteran şi de trei ori campion mondial, avea să-şi facă apariţia în curând. Urma să îl călărească pe CrushEm*, cel mai lăudat taur al sezonului, care fusese călărit numai opt secunde în toate cariera lui.

Unchiul Danny fluieră.

— În sfârşit Ty o să aibă şansa să se înfrunte cu CrushEm. Cred că este încântat.

îngrijorarea începu să pună stăpânire pe Celia încetul cu încetul. Un cowboy se rănise mai devreme în acelaşi sezon încercând să rămână pe spinarea taurului CrushEm.

— Cred că Ty are şanse serioase, spuse Danny. Ce crezi?

— Nu ştiu.

Concursul se întrerupse cu o reclamă în care apăru Ty. Un fond muzical plin de suspans îi acompania mişcările. Cu lumina bătându-i din spate, Ty se îndrepta spre cameră într-un hambar învăluit în particule de praf. Apucă frânghia cu o mână înmănuşată, pălăria lui cea neagră îi cădea peste ochi, iar franjurile pantalonilor din piele se mişcau în mers. Praful se ridica în aer sub cizmele sale de cowboy. Expresia hotărâtă de pe

chipul lui promitea răzbunare oricărui taur care îndrăznea să stea în calea gloriei lui.

Celia îşi dădu ochii peste cap în sinea ei. Nesuferit arogant!

În vreme ce se derulau o serie de reclame, îngrijorarea Celiei continua să crească. Îi înmână mai multe facturi unchiului Danny. Acesta scrise cecurile, apoi ea le puse în plicuri şi le timbră.

*** „Zdrobeşte-i", în engleză (n. trad.)**

CrushEm era un taur de temut. Reclama aia stupidă probabil că le făcuse pe starletele cu chitare din Nashville să leşine de emoţie deoarece îl făcea pe Ty să pară indestructibil. Nu era aşa.

Nu de dragul ei, ci *numai* de dragul lui Addie, Celia începuse să spere căTy avea să scape nevătămat din toate astea. Teama că nu avea să reuşească o făcea câteodată să-i fie frică. Doar câteodată. Şi numai de dragul lui Addie.

Concursul reveni în direct, iar Celia înţepeni. Ty stătea călare pe CrushEm în boxă, strângând în repetate rânduri frânghia cu putere în stilul lui caracteristic.

Poarta se deschise, iar CrushEm se năpusti în arenă. Taurul sărea vijelios, iar când credeai că se răsuceşte într-o parte, se rotea cu o putere nemaipomenită în cealaltă parte. În mod uimitor, Ty îşi păstra echilibrul!

Celia se ridică în picioare.

— Călăreşte!

Ty continuă să se lupte, să se mişte odată cu animalul, să-şi păstreze echilibrul.

— Călăreşte, cowboy-ule, *călăreşte!*

Sună sirena.

Celia strigă cu putere.

Ty alunecă de pe animal, aterizând în genunchi

şi pe palme. Clovnii de la rodeo îi distraseră suficient de mult atenţia lui CrushEm pentru caTy să aibă timp să se ridice în picioare. CrushEm se năpusti asupra lui, dar reuşi să sară la timp şi cu uşurinţă peste gardurile din apropiere. După ce se năpusti la clovni de vreo câteva ori, CrushEm începu în sfârşit să se retragă din arenă.

Celia răsuflă uşurată. Ty urcă pe podiumul acoperit de praf. îşi ridică pălăria, zâmbi, se roti în cerc şi salută mulţimea.

Celia îşi dădu deodată seama că vraful de facturi al unchiului Danny se făcea tot mai mare în mâna ei. Danny se uita fix la ea.

Addie veni repede în camera de zi, mutându-şi uşor privirea de la televizor la Celia.

— Tocmai a călărit Ty?

Celia îşi lăsă în jos braţul.

— Da.

— A rămas pe CrushEm, o informă Danny pe Addie. Timp de opt secunde.

— Da! CrushEm? Pe bune? Pot să mă uit?

Cei trei se aşezară pe canapeaua lui Danny. Reluară vizionarea casetei care reda spectacolul uimitor al lui Ty de patru ori la rând în timp ce Celia era contrariată de euforia ce o cuprinse în timpul cursei. Chiar se ridicase în picioare, îşi aruncase pumnul în aer şi ţipase: *Călăreşte, cowboy-ule, călăreştel* în faţa martorilor? Ea, căreia nici măcar nu îi plăcea de Ty... făcând excepţie de dragul lui Addie?

Pe bune! Călăreşte, cowboy-ule, călăreşte?

Scorul ridicat obţinut de Ty cu CrushEm îi asigură o victorie fulminantă în Nashville. La

finalul fiecărui rodeo, cowboy-ul care câştiga evenimentul stătea pe o platformă ridicată în mijlocul arenei. Ty îşi înfipse cu putere ghetele pe platforma din Nashville, arătând impresionant, încrezător, ca şi cum s-ar fi născut pentru aşa ceva. În jurul lui se ridicau aburi şi confetti.

De îndată ce o puse pe Addie în pat, Celia încercă să se relaxeze uitându-se la o emisiune culinară şi gustând din nişte mere şi chipsuri organice. Amintirea lui Ty pe acea platformă, arătând încrezător în sine şi toate acele confetti în jur, nu o lăsa în pace.

Având nevoie de o terapie prin gătit, se apucă să prepare nişte fursecuri rulate în scorţişoară. Când scoase prăjiturile din cuptor, calde şi ispititoare, Celia o puse pe cea mai deformată pe un şerveţel. Ca de obicei, simţea că avea o datorie de onoare să mănânce fursecurile pe care nu le voia nimeni.

îşi punea deoparte cel de-al patrulea *snickerdoodles când primi un mesaj de la cowboy-ul triumfător.**

Ştiai că Holley este numit Capitala Culorilor din Texas? ***întrebă el.***

* ***Snickerdoodles*** **sunt fursecuri rulate prin zahăr cu scorţişoară, pufoase pe interior, uşor crocante în exterior, potrivite pentru masa de sărbători, dar şi pentru a le face cadou celor dragi.**

Oraşul e bine-cunoscut pentru florile sale. Gândeşte-te la toate florile pe care le-ai putea creste în noua ta grădină.

*Amflori în grădina mea de-aici**, îi răspunse ea, aroma de scorţişoară şi zahăr umplându-i gura.** Eu şi florile mele suntem fericite aici unde suntem.*

— Mami?

Celia se întoarse şi o văzu pe Addie venind înspre ea cu pătura ei albă în mâini.

— Bună, scumpo.

Celia puse deoparte telefonul şi o îmbrăţişă pe Addie.

— Te supără stomăcelul?

Addie încuviinţă din cap.

— Ce zici de un ceai de muşeţel şi un *snickerdoodle*?

Veni şi luna iulie, cu zile însorite şi calde. Când era acasă, Celia îşi ţinea uşa glisantă deschisă astfel încât briza şi aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Addie înota în piscina de la River Run la sfârşit de săptămână, în vreme ce Celia o supraveghea dintr-un scaun de grădină din apropiere.

Celia se bucură de căldura binefăcătoare a soarelui, privi cum îi înfloresc florile şi îşi dori să se poată bucura mai mult de ele. Problemele cu banii o cam împiedicau să savureze din plin viaţa, îşi gestiona venitul în aşa fel încât să-şi poată plăti cele mai urgente facturi. Dar indiferent de cât de inventivă era, nu reuşea s-o scoată la capăt. Datoria o apăsa tot mai mult. Unul sau doi

creditori începuseră să o sune.

Ca lucrurile să fie şi mai complicate, Ty îşi înteţi eforturile de a o convinge să se mute în Holley. El insista să stea de vorbă cu ea la telefon de vreo câteva ori pe săptămână. De fiecare dată Celia îl certa şi îi repeta că prefera comunicarea prin mesaje.

Se dovedi că nu-l afectau deloc dojenile ei.

Ty ajunse în Boise într-o zi de joi cenuşie şi ploioasă de la începutul lui august. Luă cina împreună cu amicii lui de călărit la fel ca întotdeauna. Alergă pe banda de alergat a doua zi dimineaţă ca de obicei. Pentru prima lui reprezentaţie din cadrul Circuitului Profesionist al Călăreţilor de Tauri îi fu repartizat Meteor, un taur slab pe care îl întâlnise de cinci ori şi pe care îl învinse de patru ori.

Chiar şi aşa, toată ziua de vineri îl învălui o nelinişte fără temei. Nu-i era foame, dar se forţă să mănânce acelaşi lucru pe care îl mânca întotdeauna la prânz în ziua deschiderii unui eveniment: un sandvici cu carne de curcan. La fel ca restul călăreţilor de tauri, îşi avea şi el superstiţiile lui şi ţinea morţiş de obiceiuri.

Când ajunse la arenă, Ty se instală ca la el acasă în vestiar. îşi aşeză hainele în obişnuita ordine, apoi îşi puse pe cap pălăria lui neagră marca Resistol – aceeaşi firmă pe care o folosise de când se apucase de călărit.

Găsi un colţ liniştit într-una dintre camerele din spate rezervate pentru călăreţi şi unse cu smoală frânghia pe toată lungimea ei, având mâna înmănuşată, pregătindu-se astfel să-şi facă treaba cu ea prinzând taurul.

Ty îşi petrecuse vara plimbându-se prin ţară, aşa cum era obişnuit s-o facă, stând la hoteluri în toate oraşele cunoscute, luând parte la concursuri şi câştigând. Avea mai mulţi fani ca oricând. Veneau să-l privească, îi trimiteau mesaje pe internet, îi cereau autografe şi dădeau mâna cu el.

Răsfoia reviste de investiţii în fiecare seară şi se antrena la sălile de gimnastică de la hotel în fiecare dimineaţă.

El urmărea NASCAR[*] şi UFC[†]. Citea paginile de sport pentru a fi la curent cu presezonul cowboy-ilor săi. Avea prieteni în turneu. Avea bani de cheltuit şi libertate şi timp.

Şi totuşi, Ty nu mai era în apele lui de când pasiunea pentru călărit tauri, singurul lucru pe care se bazase întotdeauna, îl părăsise. Călărea la fel de bine ca întotdeauna. De fapt, era chiar în fruntea clasamentului şi era unul dintre cei mai buni ani ai săi. Ceea ce se

---

*** NASCAR, celebrul circuit de curse auto din America (n. trad.)**

† Campionatele de luptă (n. trad.)

schimbase nu ţinea de forma lui fizică excelentă, şi nici nu era vorba despre prestaţia lui. Ci era la nivel mental.

El aranjă din nou frânghia şi se apucă să lucreze pe o altă porţiune.

Ce fel de tată avea să fie pentru Addie dacă o vedea numai o dată pe lună? Celia nu făcuse presiuni asupra lui ca să o viziteze mai des. De fapt, simţea că ea nu dorea să-l vadă prea implicat în relaţia cu micuţa lui. Dar Ty ştia că nu este corect. El nu crescuse fără tată. Tatăl lui, John, fusese prezent la masa de seară în fiecare zi, spunând rugăciunea de mulţumire şi înfruptându-se cu cea mai mare bucată de vită.

De la ultima lui vizită în Corvallis, o voce lăuntrică începuse să-i şoptească. Îi spunea – ocazional la început, iar apoi mai des – că avusese parte de glorie din plin, iar acum venise vremea să se retragă din competiţii.

îşi ascultase propria voce stridentă şi încăpăţânată atât de multă vreme încât cu greu mai recunoştea cealaltă voce, mai suavă. Şi cu siguranţă n-avea încredere în ea, fiindcă nu-i înţelegea rostul. Ty începuse să călărească cu opt ani în urmă, în timpul acelor luni în care nu-şi găsea scopul după întoarcerea lui acasă din Marină. Asta era ceea ce dădea sens şi semnificaţie vieţii lui. Ar fi fost un nimeni fără meseria asta.

În plus, îşi luase angajamente şi semnase contracte. *Trebuia* să termine sezonul. La sfârşitul lui octombrie, programul lui se încheia şi avea mai mult de două luni libere acasă în Holley. îşi va limpezi gândurile atunci. întotdeauna avusese în plan să-şi cumpere o bucată mare de pământ şi să crească vite pentru

rodeo de îndată ce se retrăgea din afacere. Avea să se gândească în mod serios la asta în octombrie.

Era aproape rândul lui să călărească. Vorbise cu Addie mai devreme în acea seară, dar nu şi cu Celia. Mâna i se opri. Avea nevoie să-i audă vocea.

Prinse colac frânghia pentru taur, Ty merse la vestiarul său. Telefonul îl notifică că ratase un apel de la părinţii săi. îi spusese familiei lui despre Addie cu o lună în urmă. Mamei lui îi trebuise câteva zile pentru a-şi reveni din şoc. De atunci încolo, în fiecare zi, îl suna şi îl bătea la cap deoarece, împreună cu restul familiei Porter, doreau cu disperare să o cunoască pe Addie.

El o apelă pe Celia. în timp ce sună telefonul, el îşi înfipse călcâiul cizmei în podea. Ea nu răspunse.

Ty încercă din nou, ştiind că ea nu avea să răspundă. Nu răspunse. Timpul îi expirase.

încălecă pe Meteor în boxă exact aşa cum făcuse de sute de ori. Totuşi, în sinea lui, simţea că ceva nu era în regulă. Gândurile i se întunecaseră. Inima i se topise.

Cowboy-ii care erau la poartă îi aşteptau semnalul. Mulţimea numeroasă îi aştepta semnalul. Nu era cale de întoarcere.

Ty făcu semn cu capul omului de la poartă şi taurul se năpusti afară. Trupul lui Ty se încordă bine, ceea ce îl ţinu în şa. Taurul se mişcă, iar el îi contracară bine mişcarea. îşi mări concentrarea. Se descurca bine...

Mai repede ca o clipeală din ochi, ca şi cum nişte mâini uriaşe s-ar fi coborât şi l-ar fi dat jos de pe taur, el îşi pierdu echilibrul. Fu aruncat în aer. Se rostogoli. Ateriză pe partea dreaptă cu atâta forţă încât îşi pierdu răsuflarea. Ameţit, se

uită în sus şi văzu picioarele din spate ale taurului care se ridicau, aproape de el. Deasupra lui. încercă să se ferească din calea lui. Nu putu. Copitele lui Meteor veneau să-l strivească.

Din nou, încercă să se mişte, să se rostogolească...

Prea târziu.

CcfctM/o

elia îi urmări pe câţiva dintre primii călăreţi din Boise, îşi pierdu răbdarea, şi începu să deruleze înainte concursul înregistrat în timp ce observa cu atenţie imaginile. Oftă. Pierduse şirul zilelor de vineri în care stătea pe canapeaua ei ca să-l vadă pe Ty Porter – fostul ei soţ, care îi era fost numai în inima ei, bărbatul pe care îl iubise odată şi care o respinsese atât de brutal – cum călăreşte tauri.

Poate că ăsta nu era cel mai sănătos mod de a-ţi petrece timpul liber. O femeie de treizeci şi ceva de ani ar fi trebuit să iasă în oraş în seara asta.

II zări pe Ty. Apăsă pe butonul Start.

Arăta la fel de teribil de chipeş ca întotdeauna, îmbrăcat în negru, cu pălărie cu tot. Ea încercă să ignore acest aspect. Incălecă pe Meteor. Era un adversar bun, dar nu foarte dificil.

Meteor se năpusti afară şi începu lupta. Ca de obicei, Ty se mişca bine şi era pe deplin în control...

îşi pierdu echilibrul. La fel de repede precum bătaia unei inimi. Izbitura taurului îl aruncă în aer. Ty, un expert la aterizări, căzu prost, lovindu-

se tare pe o parte şi neputând să-şi amortizeze căderea.

Celia se ridică rapid de pe canapea.

Meteor se răsuci, iar picioarele lui din spate se apropiau periculos deTy.

— Nu, şopti Celia cu răsuflarea tăiată.

Clovnii de la rodeo alergară să-i vină în ajutor, dar erau prea departe pentru a interveni. Copitele lui Meteor se înfipseră în praf, apoi se ridicară din nou, apropiindu-se şi mai mult de Ty cu o precizie fatală.

— Nu!

Ty încercă să se dea din drum, dar înainte să reuşească să facă asta, copitele lui Meteor îi zdrobiră un picior. Faţa lui Ty se schimonosi de durere.

Celia îşi acoperi gura cu mâinile. Stomacul i se strânse.

Cu iuţeala unui fulger, taurul îşi înfipse ambele picioare din spate în pieptul lui Ty. Impactul îl aruncă pe Ty pe spate. Capul i se lovi de pământ cu o forţă zdrobitoare.

Clovnii ajunseră între Ty şi taur, în sfârşit alungând animalul din drum.

Trupul lui Ty zăcea în praf, inert. Celia se holbă la ecran îngrozită, înţepenită, cu excepţia lacrimilor care îi umpleau ochii. Câţiva oameni alergară înspre el şi îl înconjurară.

Nu se poate întâmpla aşa ceva. Celia aşteptă ca Ty să-şi revină.

Nu se întâmplă asta. Personalul medical îl aşeză pe o targă şi îl ridică în spatele unei ambulanţe. O, *Doamne, nu se poate întâmpla aşa ceva.*

Accidentul fu derulat de câteva ori cu încetinitorul, iar comentatorii erau rezervaţi în

aprecierile lor. Celia nu suportă să mai vadă încă o dată imaginile şi se uită în altă parte.

Cât timp trecuse de la accident? Ea verifică să vadă ora când programul începuse să se înregistreze. Boise şi Corvallis erau pe acelaşi fus orar. Poate că fusese rănit... cu două ore înainte?

De ce nu o sunase nimeni? De îndată ce se gândi la asta, Celia îşi recunoscu idioţenia. Soţia lui Ty timp de douăsprezece ore nu figura pe lista de priorităţi a nimănui.

Alergă la telefon. Ecranul o notifica că ratase două apeluri. Inima i se înmuie. Erau de la Ty. Apelurile fuseseră făcute cu două ore şi
jumătate înainte. Mintea ei se întoarse în timp, încercând să-şi amintească. Atunci îi făcuse baie lui Addie. Nu auzise telefonul sunând. Deşi telefonul nu indica vreun mesaj vocal nepreluat, ea îşi verifică de două ori mesajele, numai ca să fie sigură. Nimic. El nu îi lăsase mesaj.

Celia îl bătuse la cap săptămâni întregi cu privire la apeluri. Acum ratase două apeluri la care îşi dorea cu disperare să fi răspuns. Îi formă numărul de telefon şi aşteptă să sune, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

Ty fusese rănit grav, de asta îşi putea da seama cu uşurinţă, uitându-se numai la imagini. Exista posibilitatea de a fi rănit fatal, ceea ce o înnebunea de-a dreptul. În casa asta era o fetiţă care dormea în capătul holului şi care îl iubea.

Nimeni nu răspunse la telefonul lui Ty. încercă din nou şi din nou, cu degetele tremurânde pe ecran, iar inima bătându-i cu putere.

în mintea ei se derula mereu imaginea copitelor lui Meteor care zdrobeau piciorul lui Ty, apoi îl loveau cu putere în piept. Era numai vina luiTy fiindcă făcea ceva atât de periculos! Şi era

greşeala ei pentru că îl primise din nou în vieţile lor. Şi era naivitatea lui Addie pentru că se încredea atât de mult în el. Şi era nepăsarea lui Dumnezeu pentru că lăsase să se întâmple aşa ceva.

Oftând furioasă, Celia îşi aruncă telefonul pe masa din bucătărie. Trebuia să ştie în ce stare se afla Ty. Dădu mai tare televizorul, apoi încărcă tableta lui Addie, care funcţiona mult mai repede decât vechiul ei laptop. Se apucă să verifice fiecare site care îi venea în minte. Nu află nicio veste.

Gândurile îi erau împrăştiate în zece direcţii diferite. Deveni tot mai îngrijorată. în cele din urmă, epuizată, îşi înlănţui degetele şi îşi lipi mâinile de frunte.

Fă-/să se facă bine, se rugă ea. Celia nu se mai rugase de ani de zile, dar o făcea acum.

Cu stăruinţă.

fO

133

Ty îşi recăpătă cunoştinţa la spital după operaţie. Primul lucru pe care îl simţi era un sentiment profund de dor, o goliciune interioară care îl înfuria şi îl durea.

Îi era dor de Celia.

Unde este Celia?

încetul cu încetul, îşi dădu seama că vorbea cineva. El îşi deschise ochii. Era o asistentă, cam de-o seamă cu mama lui.

— Cum vă simţiţi, domnule Porter?

— Celia.

Vocea îi era spartă.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— întâi o să te pregătim, apoi în doar câteva minute, vei putea să o vezi.

— Nu locuieşte aici.

Ty îşi aminti unde o putea găsi. în acel apartament luminos din Oregon care era întotdeauna atât de departe. Regretă că era mult prea departe. De ce îngăduise să se întâmple aşa?

— Trebuie să o sun.

— Sigur că da.

Atenţia asistentei se mută la fişa pe care o ţinea în mână şi apoi la aparatele din jurul lui.

— *Acum*, mârâi el, fără să-i mai pese de şarmul lui masculin. Trebuie să vorbesc cu ea acum.

Asistenta se opri, uitându-se la el din spatele ochelarilor.

— Am de făcut ceva înainte. Nu durează mult.

Continuă să-şi vadă de treabă, verifică tot felul de chestii, într-un nesfârşit du-te-vino. Se vedea clar că făcea meseria asta de ani buni. De atâta vreme încât să ştie că ea era şefa, iar el, fraierul ţintuit la pat.

La fel se întâmplase şi atunci când fusese luat cu ambulanţa. Se gândise numai la Celia. Şi atunci ceruse să vorbească cu ea, dar şi atunci îl refuzaseră.

Ty se chinui să-şi amintească ce se întâmplase de ajunsese aici. Mersul cu ambulanţa fusese plin de lumini, aparate, cadre medicale. Senzaţia de mişcare. Sirena asurzitoare. Şi durerea. Durere amară. Fusese nevoit să scrâşnească tare din dinţi ca să nu folosească cuvinte colorate.

De îndată cum intră în spital, totul se învălui în ceaţă. Fuseseră doctori care îl plimbaseră repede pe holurile spitalului, în timp ce luminile

fluorescente treceau cu viteză pe lângă el. Radiografia. Şi apoi îl duseseră în sala de operaţii.

Asta era tot ce îşi putea aminti.

Se părea că îl mutaseră într-o încăpere jalnică împreună cu alţi câţiva pacienţi, toţi fiind despărţiţi de perdele agăţate în tavan. Se auzeau conversaţii şoptite şi zgomot de paşi. Mirosea a cearşafuri încălzite de trupuri suferinde.

Se examină atât cât reuşi. Mare parte din durerea care îl chinuise mai devreme fusese ameliorată de anestezie şi analgezice. Rămânea o durere de cap vagă. Şi îl durea şi să respire profund. Fusese aşezat în şezut şi, sub cearşaful care îl acoperea, părea că îi înfaşuraseră piciorul stâng umflat în tifon şi îl imobilizaseră.

Genunchiul. Genunchiul lui era distrus.

Conştientizarea acestui fapt îl sfâşie profund, aşa cum îl tăiase bisturiul chirurgului. Cu numai câteva ore înainte, fusese bine mersi, sănătos şi întreg. Realiză că seara asta schimbase totul. *Doamne, ce mi s-a întâmplat? Ajută-mă.* Accidentarea asta însemna sfârşitul multor acţiuni pe care până la ea le întreprinse – era ceva la care nu putea face faţă acum.

Avea nevoie de Celia. Când putea să vorbească cu ea?

Asistenta îl invită să bea suc sau să mănânce biscuiţi. El le refuză pe amândouă. Ea continuă să zâmbească, îi puse întrebări şi îi monitoriză evoluţia stării generale, apoi dispăru. Când se întoarse, veni însoţită de doi dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui din Circuitul Profesionist al Călăreţilor de Tauri, amândoi colegi de breaslă. Băieţii aveau întipărite pe faţă acele expresii pe care le au de obicei oamenii în jurul celor bolnavi. Zâmbete încurajatoare şi ochi înţelegători.

— Cum te simţi, omule? întrebă unul.

— O să mă fac bine, răspunse Ty.

— Pentru liniştea ta, să ştii că am vorbit cu părinţii tăi toată seara şi i-am ţinut la curent în ce priveşte starea ta de sănătate.

— Mulţumesc. Cât timp a trecut? De la accident?

— În jur de cinci ore.

— Atunci e târziu.

— Aproape de miezul nopţii.

— Are vreunul dintre voi telefonul la el?

— Eu.

Amicul lui îsi scoase din buzunar telefonul şi i-l dădu.

— Vreau să sun pe cineva.

— Sigur, omule.

Ei încuviinţară din cap, rămânând în preajmă.

— O convorbire particulară.

Ty le făcu semn cu capul să iasă pe hol.

Părură surprinşi, dar după o scurtă ezitare, se îndreptară spre sala de aşteptare.

Îi trebui un minut să se gândească bine şi să-şi amintească numărul Celiei, după toată zăpăceala din mintea lui. De îndată ce reuşi, telefonul sună numai o dată înainte ca ea să răspundă.

— Ty? întrebă Celia.

La auzul vocii ei, el îşi închise ochii relaxat. Se lăsă mai pe spate în pat.

— Da.

— *Slavă Domnului!* ***Eşti bine?***

— Depinde ce înţelegi prin bine.

— Vei supravieţui?

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Doreşti asta?

— Da. ’

— Erai îngrijorată că nu o să-mi revin?

— Bineînţeles că da. Am văzut la televizor ce s-a întâmplat.

— Arăta rău?

— Arăta *foarte* rău. Am încercat să aflu informaţii cu privire la starea ta ore întregi şi am citit diferite declaraţii. Ce spun doctorii?

— În primul rând, am o contuzie uşoară. Nu-i mare lucru.

— Totuşi... te-ai izbit cu capul de pământ,Ty.

— Poate, dar praful din arenă e moale, iar capul meu e zdravăn.

— Ei bine, zise ea fals, partea asta o cred.

— Am şi câteva coaste lezate.

— Dar niciuna nu este ruptă?

— Nu. Purtam o vestă de protecţie.

— Şi piciorul tău?

Ty tăcu.

— Piciorul tău? insistă ea.

— O arteră a fost atinsă, aşa că au trebuit să se ocupe de asta întâi. Mi-au spus că taurul s-a năpustit peste genunchiul meu şi l-a zdrobit, înainte să mă anestezieze, mi-au spus că am ruptură de ligamente încrucişate, anterior şi posterior şi că vor trebui să-mi înlocuiască articulaţia genunchiului cu una artificială.

El putu auzi cum Celia expiră uşor.

— Tocmai am ieşit din operaţie.

— Te doare tare?

— Acum nu. Addie nu m-a văzut căzând, nu-i aşa?

— Nu, şi nici nu va vedea. Dar va trebui să-i spun ce s-a întâmplat mâine dimineaţă fiindcă primul lucru pe care îl face când se trezeşte este să se uite cum călăreşti.

— Da.

Tăcere, Ty se bucură de ea. Singurul

medicament de care avea nevoie acum era vocea ei, chiar şi tăcerea ei, de departe, îl ajuta.

— Mi-e dor de tine, Celia.

Din nou o tăcere de-o clipă.

— Eşti ameţit de la analgezice.

— Da, fu el de acord. Deci tot ce spun acum nu poate fi folosit împotriva mea mai târziu.

Celia chicoti jalnic, ca şi cum Ty era o cauză pierdută.

Ceea ce putea fi. *Tawny* era femeia vieţii lui. Gândurile lui erau împrăştiate, dar era destul de sigur că nu trebuia să simtă nimic pentru Celia – cu excepţia amabilităţii.

— Ai ceva special care mă dă gata.

— Aşa cum ţânţarii îţi pişcă pielea?

— Nu. Aşa cum ţi se urcă băutura la cap. Eşti frumoasă.

— Ty Porter! Dacă îţi imaginezi că am de gând să stau să-ţi ascult complimentările şi linguşelile tale -

— Ai cei mai frumoşi ochi verzi, spuse el. Sunt superbi.

— Nu sunt vreo fană pe care să o zăpăceşti de cap -

— Părul tău e atrăgător. Şi eşti inimoasă, deşi te prefaci că eşti rea. Şi îmi place acel colier mic pe care îl porţi cu litera *C* gravată pe el -

— încetează în clipa asta! Faptul că ai fost călcat de un taur nu-ţi dă voie să -

— Esti isteată. Mă faci să râd. Nu cunosc vreo femeie care să mă

facă să râd. Miroşi a lămâie.

El fluieră.

— îmi place cum miroşi.

— Contuzia ţi-a făcut creierul praf. Pot numai să sper că vei uita totul până dimineaţă şi că vom

putea relua schimbul nostru de replici acide.

Ty rânji.

— Dulceaţă.

— îngâmfatule!

El râse şi în acel moment – în ciuda genunchiului făcut praf, a condiţiilor precare din spital şi a viitorului sumbru ce i se creiona – totul era perfect în lumea lui.

— Chiar urăsc porecla aia, minţi el.

— N-ai decât.

— Spune-mi cât de fericită eşti pentru că am supravieţuit.

— Mă bucur de dragul lui Addie.

— Şi de dragul tău?

— Sunt... parţial mulţumită. Acum nu va mai veni nimeni să-mi revendice maşina Prius.

— Asta nu-i foarte frumos.

— Nu, nu sunt foarte drăguţă. Sunt insensibilă. Răzbunătoare. Oricum, din moment ce sunt sigură că îţi vor aranja pernele sau îţi vor injecta morfină sau îţi vor lăsa fanii să te dădăcească, ar fi mai bine să plec.

Ty nu avea de gând să încheie atât de repede convorbirea cu ea.

— Nu.

— Cum adică, nu?

— Poate că ziua ta a fost floare la ureche, dar a mea a fost teribilă. Vreau numai un singur lucru şi ăsta este să stau întins aici şi să te ascult vorbind încă puţin. Deci dacă nu te deranjează prea tare, mai spune-mi ceva.

— Păi...

— Pur şi simplu povesteşte-mi cum ţi-a fost săptămâna asta. Ce a făcut Addie. Chiar şi unchiul Danny. Orice.

Celia era neobrăzată, dar avea compasiune.

Vorbi. Şi în timp ce depăna evenimentele trăite,Ty se cufunda tiptil în lumea viselor ajutat de analgezicele care îi fuseseră administrate. Precum un balon cu aer cald ţinut de pământ cu o frânghie, Celia îi insufla calmul prin vocea ei. încetul cu încetul, ea îl linişti.

— Deci, îşi încheie Celia relatarea despre accidentul lui Ty, asta s-a întâmplat. Este rănit la genunchi, dar o să se facă bine.

Ea zâmbi discret. Stăteau faţă în faţă pe scaunele din camera de zi, îmbrăcate încă în pijamale.

Buza de jos a lui Addie începu să tremure.

0, *nu.*

— Addie. Ty o să se facă bine.

— E rănit.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, aşa este. Dar e puternic şi se va înzdrăveni.

— Va mai putea să călărească tauri vreodată?

— Nu ştiu.

Ceea ce era destul de adevărat. Celia nu avea nicio dovadă cum că el va mai putea călări. Totuşi, după ce îl văzuse pe Meteor cum aterizează pe piciorul lui şi după ce îi auzise tonul vocii seara trecută – apoi după ce se trezise dis-de-dimineaţă ca să verifice ultimele date cu privire la starea lui pe internet – instinctul îi spunea că accidentul îi pusese capăt carierei.

— Dar – Addie îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă – el trebuie să fie în stare să călărească.

— Nu, nu trebuie. Ty face asta de ani buni. De

mult mai mulţi decât majoritatea bărbaţilor. Ar putea realiza... şi alte lucruri.

— Precum?

— Păi....

Celia nu ştia pentru ce anume îl calificau aspectul fizic şi şarmul personal. Avea Ty şi alte talente?

— Ar putea lucra cu caii aşa cum fac fraţii lui.

Addie nu păru convinsă.

Celia aşteptă până când Addie îşi linişti trăirile şi emoţiile. Noaptea trecută o epuizase pe Celia şi o făcuse să se simtă la fel de goală precum un ştiulete fără boabele de porumb. După ce vorbi cu Ty, stătuse trează multă vreme. Adormi puţin, iepureşte. Apoi petrecu mai multe ore oscilând între frământare şi visare.

Ty n-ar fi trebuit să-i fi spus aseară toate acele lucruri la telefon. Da, fusese rănit, operat şi sub influenţa analgezicelor. Totuşi! N-ar fi trebuit să-i spună „Mi-e dor de tine" sau „Eşti frumoasă". Chestia asta încălca toate regulile stabilite între ei.

Celia îşi avea arsenalul ei propriu de luptă împotriva lui Ty, dar acele complimente ridicole pătrunseseră în ea precum săgeţile. Auzind cuvintele lui, ceva din lăuntrul ei se emoţionase şi se umpluse de euforie.

Propria-i reacţie o trădă. Era mai isteaţă de-atât, ştia că nu era bine să-i *zvâcnească inima* din cauza lui Ty Porter. Experienţa personală fusese un dascăl foarte costisitor. O, şi ce bine ştia! Toată linguşeala asta ieftină, rostită cu atâta uşurinţă, avea un efect asupra ei, o făcea să se simtă o toantă. Probabil că el folosise ieri expresia „părul tău e atrăgător" la cel puţin alte trei femei.

Ai uitat, Celia? Ai uitat când a împărţit patul cu tine şi apoi ţi-a zis „Sunt îndrăgostit de altcineva" în dimineaţa următoare?

— Putem merge să-l vedem? întrebă Addie. Te rog?

Celia se uită la Addie cu ochii aproape închişi de nesomn. Nu ştia ce perfuzie îi puneau lui Ty în dimineaţa asta, dar ei i-ar fi prins bine una cu

espresso.

— Nu, scumpo. E în Boise, în statul Idaho.

— Atunci să mergem acolo.

— Nu putem. E departe, iar eu trebuie să fiu la muncă luni dimineaţă.

— Poţi să-ţi iei concediu.

— Mi-am folosit toate zilele de concediu în aprilie când au venit bunicii în vizită la noi.

Părinţii ei veniseră în vizită din Scoţia şi le făcuseră cinste cu o excursie în Parcul Naţional Olimpic.

Addie se bosumflă.

— Oricum, Ty nu va sta mult în Boise. Mi-a spus aseară că vrea să plece acasă în Texas de îndată ce îl externează.

— Când?

— Nu ştiu. Poate mâine sau poimâine? O să te sune mai târziu şi poţi să-l întrebi.

— Are nevoie de noi, mami. Trebuie să mergem să-l vedem.

— Nu putem, iubito.

Addie îşi mută privirea înspre măsuţa de cafea cu atâta intensitate, încât părea că ar fi vrut să facă o gaură în ea prin telepatie.

— Mai ai şi alte întrebări pentru mine?

Răbdarea Celiei ajunsese cam la limită.

— Vrei să mai vorbim despre asta?

Addie dădu din cap, iar buza de jos îi ieşi în afară.

Celia dădu drumul la televizor la un episod din serialul *Word Girl.* Nu era despre călărit tauri, dar n-avea altă opţiune.

— Mă duc să fac un duş.

Addie o ignoră.

Celia merse în baie şi se bucură de stropii de apă ce o învăluiau. Se spălă pe cap şi folosi o

porţie generoasă de gel de duş cu aromă de lămâiţă. De îndată ce ieşi de sub duş, era atentă la zgomotele pe care le făcea Addie aşa ca întotdeauna atunci când se ştergea cu prosopul. Auzea slab sunetul televizorului din camera de zi.

— Addie?

Nu primi niciun răspuns, ceea ce era neobişnuit.

— Spune „da, mami”.

Niciun „da, mami”.

O cuprinse neliniştea.

— Addie? strigă ea mai tare şi îşi luă în grabă halatul pe ea.

Se zori spre camera de zi, dar scaunul lui Addie era gol.

— Addie?

Celia se repezi înspre bucătărie, se uită în curtea din spate, căută în holul din spate, în spălătorie. Toate erau goale.

— Spune „da, mami” chiar acum!

Niciun răspuns. O tot strigă pe Addie în timp ce fugea înspre camera ei. Verifică dulapul, se apleca să se uite sub pat, apoi se năpusti în baie.

— Addie! ţipă ea.

Îi răspunse tăcerea.

Addie plecase.

//

***nde este*? Pulsul Celiei o luă razna.**

Addie trebuie să fi părăsit apartamentul cât timp ea fusese în baie. Şi unde s-o fi dus? În ce direcţie? Putea să fie lovită de o maşină, să se

înece în râu sau să fie răpită de cineva care voia să îi facă rău.

Panica întunecă mintea Celiei, iar spaima i se cuibări în inimă. Cât timp stătuse la duş? Zece minute? Ar trebui să apeleze numărul pentru Urgenţe. Nu, ar trebui să pornească în căutarea ei. Sau să le facă pe amândouă.

Celia se năpusti în bucătărie, îşi înşfacă telefonul şi ieşi în viteză pe uşă, lăsând-o întredeschisă. Disperată, cercetă cu privirea împrejurimile în speranţa că o va zări pe Addie. Păr blond, pijamale roz.

Nu o văzu nicăieri. Totul înjur părea să fie total nepotrivit – liniştit, normal şi însorit. Oamenii îsi vedeau de treabă ca şi cum nimic nu

s-ar fi întâmplat. Ca şi cum lumea nu se scufunda.

— Addie! ţipă ea, vocea fiindu-i răguşită de spaimă.

Nu primi niciun răspuns. Instinctele Celiei o îndemnau să meargă în direcţia aleii care dădea din River Run înspre drumul principal.

Ea şi Addie aproape că mereu o luau pe acolo atunci când ieşeau din apartament. Ţinându-şi halatul de baie strâns cu o mână, alergă, iar picioarele goale striveau iarba.

Poate că ar fi trebuit să meargă la râu întâi. Se opri brusc. Se uită în urma ei. Poate că Addie se îneca acolo în timp ce ea alerga în direcţia greşită.

Nu, avea să verifice strada întâi. Avea îndoieli, nu ştia ce să facă, dar trebuia cel puţin să verifice strada. îşi făcu mâinile căuş la gură.

— Addie!

Nu o vedea pe fetiţa ei. Unde era? Unde? Nu o auzea.

Strigătul ei disperat răzbea prin vidul din jur,

în timp ce îşi continua căutarea în ritmul lacrimilor şi al suspinelor. Formă un număr pe telefon. Pentru Urgenţe. Trecu o maşină.

— Ajutor, îi strigă ea şoferului, dar cuvântul i se risipi în vânt.

Imaginaţia i-o luă razna şi o bombardă cu imagini de coşmar în
care poliţia venea la faţa locului, bărbaţi însoţiţi de câini în căutarea lui Addie, detectivi care îi puneau întrebări. Viaţa fără Addie.

Pietricelele şi beţele îi răniră tălpile picioarelor. Pieptul îi ardea de extenuare. încercă să formeze tasta 1, dar apăsă pe 2 în schimb. Chiar în timp ce ştergea numărul, Celia văzu ceva roz. Acolo, în faţă, printre copaci şi umbre. Speranţa aproape că o sufocă. îşi înclină capul înainte, uitându-se cu atenţie. Alergă înspre drumul principal şi văzu trotuarul.

Addie, nevătămată, stătea pe o bancă în staţia de autobuz la patruzeci şi cinci de metri distanţă.

Celia fu cuprinsă de uşurare. O găsise. Addie era în siguranţă, slavă Domnului. Peste pijama, în spate căra un rucsac. Papucii care atârnau de marginea băncii se legănau uşor. Fata se uita cu atenţie la şoseaua cu două benzi unde maşinile rulau cu viteză la numai câţiva centimetri în faţa ei.

Voia să ia autobuzul? Singură? Cu siguranţă că nu părea să-şi facă griji cu privire la mama pe care o lăsase în urmă.

— Addie Porter!

Addie îşi întoarse repede faţa spre ea. Fetiţa îngheţă preţ de o clipă când o văzu pe Celia că se îndreaptă spre ea. Apoi se ridică încet de pe bancă.

Celia o luă pe Addie de braţe şi se aruncă în

genunchi pe trotuar.

— M-ai speriat de moarte!

Addie se făcu mică şi speriată.

— Nu ştiam unde ai plecat. Nu ai voie să ieşi din apartament aşa. *Niciodată*\| Ştii asta. Ţi-am spus de multe ori.

Celia îşi dădu seama că purta halatul de baie, avea părul ud şi obrajii scăldaţi în lacrimi.

— De ce – de ce ai plecat? Ce faci aici?

— Mă duc în Texas, răspunse Addie, atât de încet încât vântul aproape că o acoperi. Să-l văd pe tati.

Faptul că Addie folosise apelativul *tati* o făcu pe Celia să tresară. O observă cu atenţie pe fiica ei, încercând să înţeleagă. înainte să intre la duş, refuzase să o ia pe Addie să-l vadă pe Ty. Deci Addie... îşi pregătise un rucsac şi se hotărâse să plece singură în Texas. *Tati* era cineva de dragul căruia Addie ar fi plecat de acasă? De când? Dar Celia ştia răspunsul. Din momentul în care Addie aflase despre accidentul lui Ty.

— Nu poţi să pleci nicăieri fără mine, ai înţeles? Ai patru ani.

— Aproape cinci.

— Ce ţi-am spus în legătură cu plecatul de-acasă de una singură?

— Că n-am voie să fac asta.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Addie clipi de vreo câteva ori.

— Vreau să trăiesc în Holley, mami. Mai mult decât orice mi-aş fi dorit în *toată* viaţa mea.

Copila rosti aceste cuvinte calmă, fără să se alinte. Le spuse cu o sinceritate dezarmantă.

— Tati e rănit şi are nevoie de noi. Trebuie să mergem în Texas.

Celia îşi deschise gura, fără să spună o vorbă.

— Trebuie să mergem, mami. Nu-ţi dai seama?

Celia *nu* avea de gând să recompenseze fuga de-acasă a lui Addie prin faptul că era de acord cu mutatul în Holley. Totuşi, stând acolo în genunchi pe trotuar, cu maşinile care rulau cu viteză pe lângă ele, Celia îşi dădu seama. Viaţa ei se schimbase. în ciuda îndoielilor cu privire la Ty şi a faptului că Addie îl cunoştea de puţină vreme -

Addie îl iubea. Atât de mult încât îşi riscase siguranţa şi stârnise mânia Celiei pentru a ajunge la el.

Mai putea Celia să facă vreun duş vreodată fără ca Addie să fugă în staţia de autobuz?

— Fuga de-acasă nu reprezintă modul de a obţine ceea ce vrei, Addie.

Se aştepta ca fata ei cea dulce să-şi ceară scuze. În schimb, bărbia lui Addie se încordă într-o expresie bătăioasă.

— Poţi să-ţi ceri scuze? întrebă Celia. M-ai speriat foarte tare.

Addie ezită preţ de câteva momente, apoi îşi scutură capul a

negare.

— Addie?

Addie se încruntă, apoi cu o uşoară încordare repetă gestul.

Spaima pe care tocmai o experimentase Celia probabil că îi mâncase vreo cinci ani din viaţă. Cinci ani! Şi lui Addie nu părea să îi pese. Furioasă, o luă pe Addie de încheietură şi se îndreptă înapoi spre casă.

Rucsacul lui Addie se bălăngăni.

— Mami, dacă ne-am muta în Holley...

— încerc să mă calmez. Cred că ar fi mai bine

dacă n-am mai spune nimic acum.

De îndată ce intrară înapoi în apartament, Addie îşi lăsă jos rucsacul şi se duse în camera ei. Celia rămase în hol, tremurând, îşi dori să fi avut o amică sau un amic la care să alerge, pe care să îl îmbrăţişeze şi pe umărul căruia să plângă. Dacă ar fi avut aşa o persoană în viaţa ei, atunci s-ar fi lansat într-o tiradă împotriva ideilor nebuneşti ale lui Addie şi ale lui Ty de a locui în Holley, Texas. Ar fi strâns din pumni şi şi-ar fi apărat cu îndârjire decizia de a rămâne în Corvallis. Ar fi scos în evidenţă faptul că bunul simţ era de partea ei.

Nu-i aşa? îşi roti privirea prin apartamentul ei viu colorat şi eclectic.

După terminarea liceului, Celia venise în Oregon deoarece îi plăcea oraşul. Acea dragoste, şi poate şi siguranţa oferită de lucrurile familiare, o ţinuse aici. Căminul lor, slujba ei, grădiniţa lui Addie, unchiul Danny, micul lor cerc de prieteni şi singurul stilist din ţară care îi putea aranja aşa cum trebuie părul cârlionţat – totul era în Corvallis.

Totul cu excepţia lui Ty.

Absenţa lui Ty n-ar trebui să conteze atât de mult pentru Addie. El nici măcar nu făcuse parte din vieţile lor cu trei luni în urmă!

Celia se lăsă într-un scaun, îşi puse o pernuţă în poală şi se jucă cu franjurii acesteia. Poate că ar fi trebuit să ia mai în serios ideea mutării în Holley? Judecând la rece, trebuia să ia în considerare faptul că Ty îi oferea o casă gratis, ceea ce ar fi un câştig pentru bugetul ei. El îi promisese să-i găsească o slujbă. Într-una dintre conversaţiile lor telefonice, el o asigurase că le va include pe ea şi pe Addie în asigurarea lui de

sănătate dacă ea renunţa la slujbă pentru a se muta.

Chiar şi aşa, Celia nu se gândise la Holley ca la o opţiune viabilă. În primul rând, deoarece Ty călătorea în mare parte din an. Părea ridicol să locuiască într-un oraş din care Ty era aproape tot timpul plecat. Argumentul acela se schimbase. Acum că terminase cu călăritul taurilor, probabil că Ty avea să rămână în Holley tot anul.

Deci. Îi mai rămânea o singură mare obiecţie la schimbarea domiciliului: nu voia să trăiască în Texas.

UaUy Celia! Nu eşti cam egoistă?

Se considerase altruistă în sinea ei deoarece era o mamă singură care muncea şi a cărei viaţă se învârtea în jurul copilului ei. Dar fusese şi egoistă în anumite aspecte, nu-i aşa? Nu îi spusese lui Ty despre sarcină. Ty nu o cunoscuse pe Addie când aceasta fusese bebeluş şi copilaş, deoarece Celia o păstrase numai pentru ea. Nu luă în considerare posibilitatea de a locui în Holley deoarece îi plăcea mai mult în Corvallis.

Totuşi, nu preferinţele ei erau problema. Esenţa dilemei? Dacă era mai bine pentru Addie să-i aibă aproape pe ambii părinţi.

Poate că aşa era. Fapt ce o umplea de spaimă.

Of **se gândi ea. Pe bune! Toată chestia asta cu sacrificiul de sine o zgândărea.**

Când se duse înspre dormitor ca să-şi scoată halatul, zări rucsacul lui Addie. Oprindu-se, îl ridică de pe jos şi se uită prin el.

Addie îşi pusese rochia ei preferată. O păpuşă Rapunzel. Pătura ei de culoarea fildeşului. Doi dolari mototoliţi. Un pumn de mărunţiş din puşculiţa ei.

Şi un set asortat de cizmuliţe cowgirl roz.

Cu excepţia dozei de morfină, lui Ty nu-i plăcea nimic în spital. Făcuse presiune asupra doctorului şi le fermecase pe asistente până când îl externară. Părinţii lui ajunseseră în Boise ieri şi îi împinseseră căruciorul cu rotile de-a lungul a trei aeroporturi pentru a prinde zborurile care îi aduceau înapoi în Texas mai devreme în cursul zilei de azi.

Astfel, la numai două zile după accident, Ty stătea în scaunul lui din piele de la birou de-acasă, cu piciorul ridicat pe un taburet. Dacă îl ţinea nemişcat, îi pulsa de durere. Dacă îl mişca, durerea se făcea atât de ascuţită încât îi tăia răsuflarea.

După ziua pe care o avusese, Ty ar fi trebuit să doarmă sau să stea întins pe canapeaua din camera de zi uitându-se la NASCAR. În schimb, un gând obsesiv îl făcu să se ducă în birou şi să caute pe internet detalii referitoare la accidentul lui. Citise fiecare articol pe care îl găsi şi se uită atent la fotografii până când nu mai putu. Cel mai greu era să se uite la înregistrările de pe Youtube cu Meteor.

Când mama lui îi aduse cina, închise videoul de pe Youtube şi schimbă pe ESPN*. Ea şi tatăl lui insistaseră să rămână cu el în seara asta, deşi el le spusese că nu era nevoie. Când mama lui plecă din cameră, Ty nu se atinse de farfuria cu mâncare şi se uită din nou pe YouTube.

*** ESPN este un canal de televiziune din SUA specializat în transmisii sportive. înfiinţat în urmă cu 40 de ani, ocupă o poziţie de top printre favoritele din această nişă (n. trad).**

Fixă cu privirea ecranul, încordat, şi reluă de mai multe ori momentul căderii lui. Văzu înregistrarea cu încetinitorul, încercând să înţeleagă de ce căzuse de pe Meteor. Cu toţi anii lui de experienţă, nu-şi dădea seama. Personalul de la Circuitul Profesionist al Călăreţilor de Tauri, comentatorii şi ceilalţi călăreţi care fuseseră intervievaţi în articole, toţi au spus acelaşi lucru. îşi păstrase echilibrul. Se ţinuse bine. Şi apoi se trezise în aer, prins între o prestaţie bună şi posibilitatea de a pierde totul.

Viaţa lui în calitate de călăreţ de tauri se sfârşise. Poate că reuşea să accepte asta dacă îşi dădea seama cu ce greşise.

Cineva sună la uşă. Ty se uită la ceasul de pe computerul său. Era trecut de nouă. Se simţea oribil şi putea numai să spere că mama lui avea să îi respecte instrucţiunile măcar o dată şi să gonească vizitatorii.

Auzi voci de femei, apoi zgomot de paşi care se apropiau de biroul lui. Eliberă şoptit câteva cuvinte deloc plăcute pentru auzul cuiva şi îşi mută din nou atenţia la emisiunea ESPN.

Mama lui bătu încetişor la uşă, apoi aruncă o privire înăuntru, zâmbind.

— Ai un oaspete. Sunt în camera de zi dacă ai nevoie de ceva.

— Bine.

Mama lui plecă, iar Tawny apăru în pragul uşii.

Ty înţepeni.

Părul ei de culoarea siropului de ciocolată îi cădea peste umăr până aproape de talie. Purta o rochie roz cu verde şi sandale cu tocuri. Ţinea o caserolă cu mâncare în mână.

Ty o vedea pe Tawny destul de des când se afla în Holley, iniţia conversaţii cu ea pe Facebook şi

ţineau legătura prin mesaje atunci când el era plecat. Nimic din toate astea nu făceau ca efectul să scadă în intensitate atunci când o vedea în persoană. Era frumoasa regină a balului, având exact înfăţişarea care lui îi plăcea cel mai mult la o femeie: păr drept, ochi albaştri strălucitori, picioare lungi care nu o făceau să pară o pitică în comparaţie cu el, aşa cum se întâmpla cu Celia.

— Carevasăzică.

Ty zâmbi şi se lăsă pe scaun, făcându-l să trosnească.

— E o adevărată bucurie să te văd. M-aş ridica ca să te întâmpin, doar că nu pot sta în picioare.

— Cum te simţi?

— Mai bine acum, că eşti aici. L-ai părăsit deja pe medicul pediatru?

— Nu.

Tawny se amuză.

— Eu şi Vance ne simţim foarte bine. Uite, ţi-am adus asta.

Cu grijă, ea aşeză mâncarea pe un dulap mic cu cărţi.

— Ţi-am adus micul-dejun care îţi place: ouă şi cârnaţi la caserolă. M-am gândit că vă va prinde bine de dimineaţă, ţie şi părinţilor tăi.

— Vezi tu, Tawny, ăsta este încă un exemplu de cât de atentă eşti cu mine. Esti amabilă. Ai fost întotdeauna cumsecade.

Era adevărat. Chiar şi atunci când avuseseră acea discuţie aprinsă când ea i-a spus că nu e pregătită să se mărite cu el, chiar şi când ea i-a spus că totul s-a terminat între ei pentru totdeauna după ce Ty îi mărturisise ce se întâmplase în Vegas, ea nu îl pălmuise, nici nu ţipase la el şi nici nu-i blestemase numele.

— Mulţumesc că mi-ai adus mâncare.

— Cu plăcere.

Tawny îşi încrucişă uşor braţele.

— Te simţi bine? Cu adevărat?

— Da.

— Te doare tare?

Ty dădu din umeri, minţind.

— Nu.

— Ce ţi-au spus în legătură cu recuperarea?

— Numai că va trebui să fac multă fizioterapie.

El îşi plimbă degetele peste bandajul care îi acoperea mare parte din piciorul stâng.

— Trebuie să port asta timp de câteva săptămâni, apoi îl vor schimba cu unul mai lejer.

Ea încuviinţă, plină de compasiune.

— Ai voie să faci exerciţii fizice?

Tawny îl cunoştea îndeajuns de bine să ştie că îi plăcea mult să alerge.

— Singurul exerciţiu cardio pe care mă lasă să îl fac este înotul. Mi se permite să ridic greutăţi cu partea superioară a corpului.

— Cu ce te pot ajuta?

— Poţi să-l părăseşti pe actualul iubit. Chiar te mai întâlneşti cu Dr. Amator?

UJtLnUV mtOs tib CfMiĂ;

— Dr. *Amsteeter* şi eu suntem tot împreună, da.

— Nu te-a plictisit încă de moarte cu toată pălăvrăgeala lui despre propria persoană?

Pe Ty îl scoase din pepeni, în cele două dăţi când îl întâlnise pe tip.

— Nu încă.

— De cât timp sunteţi împreună?

— Cam de un an.

— Poftim?

Ty îşi scărpină bărbia.

— Tu rămâi de obicei cu un iubit între paisprezece şi optsprezece luni. Doctorul nu prea mai are mult timp.

— Chiar aşa?

— Am avut răbdare în ultimii ani, dar de îndată ce rupi relaţia cu Amatorul, am de gând să-ţi pun o verighetă pe deget.

Tawny îl privi cu acea curiozitate feminină atât de evidentă încât el uită de durerea din picior.

— Ai divorţat, Ty?

— Pot divorţa mâine dacă îmi dai un motiv.

îşi ţinu respiraţia câteva bătăi de inimă, apoi întrerupse momentul pufnind în râs.

— Vezi-ţi de treabă şi rămâi căsătorit. Eu şi Vance suntem fericiţi împreună.

Piciorul începu să-l doară din nou.

— O să mai fii fericită vreo două sau şase luni. Apoi vraja se va destrăma.

— Cred că el ar putea fi alesul.

— *Eu* sunt alesul. După cum bine ştii.

Ty se trase de tricou, apoi îşi desfăcu mâinile.

— Eu.

— Mă bucur să văd că eşti din nou în apele tale. O să mă rog pentru tine şi am să o sun pe mama ta mâine să văd cum te simţi.

— Nu pleca.

— Nu pot să rămân. Vance îmi pregăteşte o tartă cu piersici pentru desert.

— Ce bărbat face aşa ceva? Nu o fi de altă orientare?

Ea îi făcu cu mâna şi se îndreptă spre uşă.

— Mulţumesc că ai venit, strigă el.

— Cu plăcere, îi răspunse ea.

Tawny Bettenfîeld fusese crescută cu bame prăjite şi bune maniere. Tatăl ei dentist şi mama ei casnică o protejaseră şi făcuseră toate lucrurile

pe care părinţii din orăşelele sudiste *ar trebui* să le facă împreună cu fetele lor: să le ducă la biserică, să le înveţe să călărească, să le încurajeze să fie majorete şi să plătească pentru rochii cu paiete pentru ca ele să poată concura pentru titlul de Miss Adolescenta Texas.

Ty o întâlnise pe Tawny în clasa întâi. Pe vremea aceea, avea două codiţe castanii perfecte şi purta rochii călcate. Fusese dulce şi înţelegătoare. Când ieşise din armată, iar ei începuseră să-şi dea întâlniri, ea rămăsese aceeaşi fată dulce şi înţelegătoare.

Tawny iubea oraşul Holley la fel de mult ca el şi îşi dorea să-şi petreacă aici toată viaţa.

Era o doamnă.

Era o texană, pentru numele lui Dumnezeu.

Ty ştiuse de la prima lor întâlnire că erau meniţi să fie împreună.

El îşi întoarse scaunul cu faţa spre computer şi se uită din nou pe înregistrările cu ultima lui competiţie. Le privi încă mult timp după ce mama lui încercă să-l facă să se ducă la culcare. Le privi până după miezul nopţii, apoi după ora unu.

Când în cele din urmă închise computerul, nu reuşise să înţeleagă ce anume îl făcuse să cadă. Se sprijini în braţe pentru a se ridica, şuierând de durere. *Genunchi afurisit.* îşi puse cârjele sub braţ şi se îndreptă încet pe hol în direcţia dormitorului. Mergând şontânc, la fiecare pas durerea îl străfulgera precum un cuţit în picior şi îi radia în sold şi coaste.

Până când ajunse la baie, mâinile îi tremurau. Ty cotrobăi printre sticluţele cu medicamente pe care medicii i le prescriseră să „se distreze” cu ele. Antiinflamatoare. Antibiotice. Rostind vorbe de duh, înşfacă o sticluţă de pe suport şi miji

ochii la ea, încercând să suporte durerea care îi înfăşură capul ca o menghină.

Vicodin. îl înghit bucuros.

Nu-şi aminti şi nici nu-i păsa când fusese ultima oară când îşi luase doza. îi păsa şi mai puţin de cât de multe pastile îi prescrisese doctorul ăla fandosit din Idaho. Bău apă de la robinet şi luă două pastile.

Dacă ar fi avut puterea să facă un duş, ar fi făcut unul. Să facă cale întoarsă era singurul lucru pe care îl putea face pentru a ieşi din lumina băii şi a se scufunda în întunericul patului său. Genunchiul îl străfulgeră de durere când îl ridică pe saltea. De îndată ce şi-l aşeză, Ty îşi scoase cămaşa şi se întinse pe un turn de perne, gemând.

Casa lui răsuna a gol. Viitorul lui era sumbru, iar scopul şi mai întunecat.

Unde era Celia? Faptul că ştia răspunsul nu-l împiedică să-şi pună întrebarea. De când îşi zdrobise genunchiul, faptul că ea şi Addie locuiau în Oregon îl irita constant. Asta putea fi explicaţia că se gândea atât de mult la Celia. De cum se trezea: era în gândul lui. Când era ameţit de la medicamente: ea ocupa primul loc. Când era obosit. Când era înconjurat de familie. Când durerea era mai atroce. Ea. Ea. Ea.

Tawny fusese aici cu câteva ore în urmă, totuşi de îndată ce se întinsese pe pat, la cine se gândise?

Ty voia ca Celia şi Addie să se mute în Holley mai mult decât voia analgezice, somn sau chiar sănătate. Nu avea sens.

îşi îndoi braţul şi-l puse peste ochi. Cu ceva timp în urmă, Celia îl apostrofase pentru că încerca să le cumpere lucruri. El o înţelegea. Dar

din experienţa lui, banii rezolvau totul. Nu avusese niciodată răbdare. Nu-i stătea în fire să şadă politicos, să nu facă nimic şi să spere că Addie şi Celia aveau să vină în Holley.

Trebuia să le aducă în Texas.

Ty ştia exact ce cadou să-i facă lui Addie de ziua ei.

Şi mâine avea să-i cumpere Celiei o casă.

Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim asa$_y$ ***se gândi Celia, fixând cu privirea contul ei bancar online.*** *întâlnirea asta a noastră în fiecare săptămână mă deprimă foarte tare.*

Punându-şi un cot pe masa din bucătărie, îşi sprijini capul pe o parte în palmă. Ea tot trebuia să plătească factura de electricitate, iar Addie avea nevoie de rechizite...

Îi sună telefonul mobil, iar zgomotul brusc o făcu să tresară, întoarse telefonul cu faţa în sus, confirmând două suspiciuni. Trecuse de zece seara. Şi era Ty.

De când se accidentase în urmă cu trei zile, o sunase des. Devenise mai ţâfnos şi chiar mai direct. Lucruri pe care le-ar putea gestiona mult mai bine, dacă nu ar fi avut sentimentul ăsta de slăbiciune care o copleşea de fiecare dată când se gândea la el. Un cowboy fusese călcat de un taur, îi spusese că are ochi superbi, şi – ***gata!*** **– ea se topise ca o îngheţată. Dezgustător! îşi duse telefonul la ureche.**

— Alo?

O voce imperativă îi spuse.

— Vreau să te muţi în Holley.

— Pot să ştiu cine este la telefon?

— Am avut multă răbdare în toată povestea asta, dar acum am ajuns la capătul ei. Vreau să vii aici.

— Serios? Nu zău. Chiar nu mi-am dat seama.

— Ai cinci ore la dispoziţie? O să îţi înşir, *din nou,* toate motivele, pentru care tu şi Addie ar trebui să vă mutaţi aici.

— Mersi, dar chiar nu vreau să le ascult.

— Ei bine, o să ţi le spun oricum...

— Iau în considerare ideea, Ty.

Celia rostise cuvintele calmă. Totuşi, ele avură destulă putere ca să-l liniştească. Simţi surprinderea lui.

— Mă gândesc să mă mut în Holley.

— O să-ti trimit un camion la usă mâine.

— Am spus numai că mă gândesc!

— Ei bine, gândeşte-te la asta. Dacă nu te muţi aici, casa pe care tocmai ţi-am cumpărat-o va rămâne goală.

Spatele i se îndreptă, iar ea se încruntă la reflexia ei din uşa glisantă. O izbi o claie de bucle şi o siluetă subţire.

— Ne-ai cumpărat o casă?

— M-am gândit să-ţi trimit doar pe e-mail o copie a tranzacţiei, dar nu am vrut să fiu insistent.

— în cazul tău, a nu fi stresant demult nu mai este o opţiune.

— Şcoala începe în trei săptămâni, dulceaţă. Am dorit să am o casă pregătită în caz că vă hotărâţi să locuiţi în Holley.

— Ne-ai cumpărat o casă. *Pe bune*?

— Poţi să-ţi agăţi pălăria aici.

Celia presupuse că ăsta era felul texanilor de a spune *da.*

— Când ai adus în discuţie ideea asta mai de mult, ţi-am zis să nu o faci, Ty.

— Faptul că am cumpărat-o m-a făcut fericit, Celia.

— Cred că te foloseşti de cadouri ca să obţii ce vrei.

— Merge?

— Categoric nu.

Ea îşi muşcă vârful buzei, iar curiozitatea fu mai puternică decât dorinţa de a rămâne nepăsătoare.

— Cum arată?

— E o combinaţie între o cutie de pantofi şi o casă de păpuşi. Numi place deloc, deci m-am gândit că o să-ţi fie perfectă.

Celia zâmbi şi se jucă cu vârful creionului pe masă. Privirea i se plimbă pe situaţia contului bancar care-i stătea deschisă pe computer.

— Uite ce mă îngrijorează...

— Da?

— Să zicem că ne mutăm în cealaltă parte a ţării. Poate că mie şi lui Addie o să ne placă noua locuinţă. Poate că îmi vei găsi şi o slujbă...

— O, îţi pot găsi o slujbă. Sunt ca un rege aici.

Ea pufni.

— Tot aştept să aud ce te frământă, zise el

— Mă nelinişteşte faptul că nu-ţi mai poţi permite să fii atât de generos. Se pare că ai ajuns la capătul carierei.

Celia îl auzi cum se întoarce, ca şi cum şi-ar fi schimbat poziţia în pat.

— Mi-e ruşine să-ţi spun asta, Celia. Chiar aşa este. Speram să pot ţine secretul, fiindcă

imaginea mea de cowboy necioplit este importantă pentru mine.

— Sunt destul de sigură că nimic nu-ţi va ameninţa imaginea ta de cowboy necioplit.

— Am avut... oarece noroc cu tranzacţiile la bursă.

Celia îşi încruntă fruntea.

— Cei de la Circuitul Profesionist al Călăreţilor de Tauri m-au plătit bine, dar bursa mi-a adus câştiguri şi mai mari. În anii de început ai profesiei mele, am investit câştigul încasat de pe urma călăritului şi asta a generat profit care s-a înmulţit în fiecare sezon.

— Ai un planificator financiar sau investeşti chiar tu banii?

— Eu. Dar dacă spui chestia asta cuiva din Holley, o să mă supăr. Va trebui să... Nu ştiu, să mă revanşez ducând-o pe Addie la un film care cere acordul părinţilor.

— Eşti un guru al investiţiilor pe piaţa bursei?

— Pot să-mi permit cu uşurinţă o maşină de mărimea unei sticle de Cola şi o casă mică de tot.

— îmi trimiţi pe mail nişte poze cu ea?

— Da. Vii în Holley? Cât de curând? Vreau să te văd ca să ne putem certa faţă în faţă.

— îmi trimiţi pozele în seara asta? Adică în următoarele zece minute?

— Frate, eşti autoritară! Am un genunchi zdrobit, să ştii.

— Nu te preface că nu ai vreun dispozitiv electronic lângă tine în pat.

— Ştiu ce mi-aş dori să am cu mine în pat.

Vocea lui se făcu dulceagă. Precum un caramel fierbinte.

Celia fu cuprinsă de dorinţă. L-ar fi admonestat pentru comentariul ăsta, numai că mustrarea nu

făcea decât să îl încurajeze.

— Trimite-mi pozele, îngâmfatule. Vorbele tale dulci n-au niciun efect asupra mea.

— Eşti sigură? Zici că n-au niciun efect?

— Deloc, minţi ea.

— Cum ar fi dacă ţi-ş spune cât de mult îmi place de -

— Nu. N-au niciun efect.

De îndată ce întrerupseră convorbirea telefonică, îşi deschise e-mailul. II tot verifică până când îi ajunse mesajul lui Ty. Celia descărcă pozele.

Uau. **Privi cucerită o căsuţă în stil victorian. Fusese zugrăvită cu albastru franţuzesc, avea ornamente de un albastru pal şi cu multe şi complicate accente de modă veche nuanţate în culoarea turtei dulci albe. în loc de ţigle dreptunghiulare pe acoperiş, casa avea ţigle mici în formă de solzi. Gardul de un alb strălucitor al verandei şi stâlpii înconjurau partea din faţă a casei şi cea laterală.**

Părea a fi o căsuţă de jucărie de exterior la care o fetiţă de milionar visa. Numai că mai mare.

Următoarea imagine era un prim-plan al faţadei. Uşa de la intrare fusese făcută dintr-un lemn vechi de mahon şi avea inserate patru geamuri pătrate din sticlă finisată.

Ultima poză înfăţişă ceea ce trebuia să fie camera de zi – un spaţiu vesel plin cu ferestre. Lumina soarelui inunda locul, punând în evidenţă şemineul şi podelele din lemn care-ţi tăiau respiraţia.

Cu totul pe neaşteptate şi fără să vrea, Celiei începu să-i placă foarte mult casa.

Ty – un Casanova cu piciorul făcut zob – nu juca cinstit.

în zilele ce urmară, Celia şi Addie avură câteva discuţii serioase cu privire la perspectiva mutării. Celia o avertiză cu privire la diferenţele de climă. Aveau să îl piardă pe unchiul Danny, să piardă prietenii lui Addie, parcurile ei preferate, apartamentul, piscina.

Addie o asigură pe Celia că, înafara unchiului Danny, renunţa de bunăvoie la restul. Pentru amândouă, Danny era impedimentul. El se mutase în Oregon tocmai de dragul lor, ca să fie familia lor. Cum puteau să îl părăsească? De fiecare dată când Celia se gândea la asta, stomacul i se strângea. Se bazau unul pe celălalt.

Când Danny a venit la ele acasă câteva seri mai târziu, Celia l-a tras în grădina din spate, închizând uşa după ei.

— Ţi-a spus Addie ceva în legătură cu posibilitatea ca... noi să ne mutăm în Holley, Texas?

— Da, mi-a zis. Te gândeşti la asta?

Uitându-se la el, curajul Celiei se evaporă. De ce îşi pierduse timpul şi îi dăduse speranţe lui Addie numai luând în considerare ideea plecării în Holley? Nu-l puteau părăsi pe unchiul Danny.

— Nu-ţi face griji, nu cred că se va întâmpla -

— Să-mi fac griji? Mi-ar plăcea să mă mut în Polly, Texas.

Celia fu atentă la el.

El dădu din umeri, apoi zâmbi, iar albul ochilor lui contrasta cu bronzul pielii.

— Sunt gata să fac o schimbare, ştii? Nu obişnuiesc să stau prea mult într-un loc. Nu face bine firii mele aventuroase.

— Ai fi dispus să te muţi cu noi?

— Oriunde mergeţi voi, merg şi eu. Suntem o echipă.

Celia fu cuprinsă de mulţumire şi dragoste.

— Plus că s-a golit balta de peşte, C. Lucrurile merg tare prost. Ţi-am zis că am rupt relaţia cu Sandy?

— îmi pare rău să aud asta.

— M -aş fi descurcat cu ventilatorul ăla scârţâit, cu tubul care-i atârna din nas şi cu toate celelalte, dar când mi-a spus că nu-i place plaja fiindcă *eprea mult vânt*?

— Ai ştiut de îndată că nu e femeia potrivită pentru tine.

— Pun pariu că sunt nişte femei pe cinste în Statul Stelei Singuratice*.

Când fu în pat în acea seară, Celia se gândi cu febrilitate la decizia care îi stătea în faţă. Trebuia să se gândească la partea financiară. La şcoală. La împachetat şi despachetat. La casa de culoarea turtei dulci, întrebarea era dacă putea să locuiască atât de aproape de Ty. Sau ce era mai bine pentru Addie.

***Tati e rănit şi are nevoie de noi.* îşi aminti cuvintele lui Addie din staţia de autobuz în ziua**

*** Denumire atribuită statului Texas în urma luptei pentru independenţă din 1836 de sub dominaţia mexicană (n. trad.)**

când fugise de-acasă. Vântul îi fluturase şuviţele, iar ochii îi străluceau de emoţie. *Trebuie să mergem în Texas.*

Celia se întoarse pe o parte, apoi pe burtă. în cele din urmă, se aşeză pe spate şi fixă cu privirea tavanul. Tocmai se hotărâse, iar conştientizarea acestui fapt îi făcuse pulsul să crească.

în cele din urmă, decizia ei nu trebuia să fie influenţată de casa de culoarea turtei dulci, ci avea legătură cu unicul lucru de care ei îi păsa cel mai mult pe lume: bunăstarea fiicei ei. Fericirea lui Addie era singurul ei ţel şi în Holley, Addie putea locui aproape de Ty. Nu era bine să fie despărţită de el, la celălalt capăt al ţării, ducându-i mereu dorul.

Poate că Celia avea să regrete fiecare aspect al acestei decizii. De fapt, aşa s-ar putea să fie. Dar nu existau garanţii în viaţă. Trebuie să mergi pe cale aşa cum ştii mai bine, să încerci să discerni ce este corect şi apoi să speri că va ieşi bine.

Aveau să se mute în Texas.

(3a^ictsfuff2

elia şi Addie stăteau una lângă alta şi se ţineau de mâini în timp ce avionul de tip 737 ateriza pe aeroportul Fort Worth din Dallas. Era o după-amiază însorită. Jos le aştepta o metropolă.

De pe locul ei din mijloc, Celia putea vedea autostrăzi, o aglomerare de zgârie-nori la distanţă, şiruri de case, lacuri şi pâlcuri, tuşe de vegetaţie maronie. Nu existau dealuri sau zone cu copaci verzi. Nicio urmă de frumuseţe naturală izbitoare. îşi înghiţi îngrijorările care-i lansau

stomacul într-un carusel şi îşi mută atenţia la fiica ei.

Nicio urmă de nesiguranţă. Obrajii lui Addie se arcuiră într-un zâmbet poznaş în timp ce fetiţa îşi lipi fruntea de geam şi savură priveliştea.

Avionul cotise, se redresă, schimbase din nou direcţia. Trenul de aterizare se puse în mişcare cu o bufnitură, apoi în sfârşit ele aterizară cu o serie de zdruncinături. Addie o privi încântată pe Celia.

— Am ajuns!

— Da.

Texas. Un stat renumit pentru grătare, ferme de animale, bătălia de la Alamo şi asasinarea lui John Rtzgerald Kennedy.

Addie sări în scaun, pălăvrăgi despre Ty şi casa lui din Holley, apoi îşi întoarse atenţia înspre fereastră.

Celia îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi îşi închise pleoapele. Totul se întâmplase prea repede. Se hotărâse să se mute în urmă cu zece zile, care trecuseră ca prin ceaţă şi care îi lăsaseră un dor sentimental în suflet.

Când îşi prezentase preavizul la locul de muncă, şeful ei o promovă imediat pe fata care deţinea poziţia de sub Celia. înlocuirea ei fusese atât de promptă, încât Celia fusese rugată să rămână numai încă o săptămână.

Şeful ei se gândise că îi face Celiei o favoare. Dar în unele privinţe, ar fi preferat să muncească mai mult astfel încât să aibă mai mult timp pentru a-şi lua rămas-bun de la oraşul care fusese căminul ei de când avea optsprezece ani.

De cealaltă parte a ţării şi recuperându-se după un genunchi zdrobit, Ty le aranjase mutarea în mare grabă. Trimisese oameni la River Run care îi luară patul din apartament înainte ca ea să fie

gata. Le cumpărase bilete de avion înainte ca ea să aprobe orarul de zbor. Fără permisiunea ei,Ty îl sunase pe unchiul Danny şi îl întrebase dacă ele puteau sta cu el în ultimele nopţi în Corvallis, înaintea plecării astfel încât camionul cu lucrurile lor şi şoferul care le conducea

maşina Prius în cealaltă parte a ţării să ajungă înaintea lor.

Celia şi Addie aşteptară să debarce din avion, apoi merseră prin terminal către o uşă glisantă care ducea în zona bagajelor. La mică distanţă stătea un bărbat de vârstă mijlocie. El purta un costum negru elegant şi ţinea în mână o foaie de hârtie pe care scria *Dulceaţă.*

***Fenomenal*, se gândi Celia sarcastic.**

Ea şi cuTy se contraziseră cu privire la cine avea să le întâmpine la aeroport. Doctorii lui Ty îi interziseseră acestuia să conducă, iar Celia îl rugase pe Ty să nu-şi trimită familia. Cei din clanul Porter erau mulţi, mânaţi de o voinţă puternică, şi probabil că nu o simpatizau prea mult. în cele din urmă, Celia fu de acord să îl lase pe Ty să trimită un şofer să le ia de la aeroportul internaţional Dallas-Fort Worth.

Ea se apropie de bărbat şi îi zâmbi spăşită.

— Cred că pe mine mă aşteptaţi.

— Cum vă cheamă, doamnă?

— Celia Porter.

Ochii îi scânteiară amuzaţi.

— Am venit într-adevăr după dumneavoastră.

El le luă bagajele de mână şi le conduse către uşile automate. Când ei ieşiră din aeroportul bine răcorit de aerul condiţionat, pătrunseră într-o atmosferă de seră, umedă şi caldă ca un cuptor. O învălui pe Celia cu atâta putere încât se opri şi se înăduşi. Addie se uită în jur, fascinată. Şoferul lor merse mai departe.

Ce era cu temperatura *asta*? 46°? 65°? Cu siguranţă te puteai coace încet.

Addie o luă de mână şi o trase.

— Haide, mami!

II urmară pe şofer într-o parcare acoperită. Celia se aşteptase la o maşină simplă de oraş, dar bărbatul se opri lângă... o limuzină. Caroseria ei lungă şi albă fusese acoperită pe toate părţile cu tot felul de desene în stil animat de prost gust, care înfăţişau cai sălbatici, pinteni, pălării mari, stele şi mingi de fotbal. Sloganul *Totul e mai mare în Texas* era scris pe o parte în caractere italice. Steaguri ale statului Texas fluturau din toate colţurile şi capete de cornute fuseseră montate în partea din faţă a maşinii, precum catargul unui vas.

Addie chicoti.

Obrajii Celiei se îmbujorară puternic. Se afla pe pământ texan de mai puţin de o jumătate de oră, şi deja voia să îl omoare pe Ty.

— Aş vrea ca unchiul Danny să fie aici, mami. Lui i-ar plăcea maşina asta.

— Da, probabil că da.

— Când o să ajungă aici?

— A zis că o să fie aici până la ziua ta.

Danny se hotărâse să pornească în drumeţie şi

să petreacă câteva zile pe drum între Oregon şi Texas, oprindu-se oriunde avea chef.

Şoferul le ţinu deschisă portiera din spate, iar Celia nu avu de ales decât să o bage pe Addie în limuzina în stil cabalin şi să intre după ea. Oare era sigur ca un copil să meargă cu chestia asta? În limuzina texană era loc pentru doisprezece adulţi, avea două televizoare cu ecran plat şi un bar. Ea şi Addie ocupară locurile din spate. În cazul unui accident, Addie avea să fie aruncată înainte şase metri.

— Nu-i aşa că e amuzant? Uită-te la asta!

Addie arătă cu mâna înspre mocheta de pe tavan şi ledurile încorporate în ea.

De îndată ce o aşeză pe Addie în scaunul ei de copil şi puse centurile de siguranţă, maşina porni. Nişte orificii de aerisire îi răcoreau faţa şi pieptul Celiei.

Ce m-o fi apucat să mă mut aici?

Addie petrecu următoarea oră bombardând-o pe Celia cu întrebări, sorbind bere de ghimbir cu cuburi de gheaţă şi schimbând posturile TV.

În cele din urmă, priveliştea oraşului dispăru. În faţa lor apărură câmpurile şi, după mai mult timp, trecură de indicatorul oraşului Holley.

Prima impresie a Celiei era că totul era un spaţiu întins şi plat. Stâlpii pentru liniile electrice erau poziţionaţi de-a lungul drumului, înalţi şi simetrici. Garduri deschise de ardezie împrejmuiau bucăţi de pământ – unele goale, altele înţesate cu cai sau vite. Trecură de o biserică veche din lemn, a cărei vechime era atestată pe placa din faţă, câteva mori de vânt şi un indicator spre o biserică de cowboy de la ferma Swingin S. Secţia de poliţie din Holley, primăria şi departamentul de pompieri voluntari aveau o

parcare comună.

În cele din urmă, limuzina o coti la stânga pe o stradă care părea mai mult de ţară decât rezidenţială. Ty nu locuia într-un cartier de case, ci într-o zonă de ferme. Pe măsură ce strada le îndepărta tot mai mult de civilizaţie, Celia zări ocazional case răsfirate între copaci şi terenuri.

— Am ajuns? întrebă Addie pentru a douăsprezecea oară.

— Cred că da.

— Aici locuieşte tati?

— Aşa se pare. Vezi?

Celia arătă cu mâna înspre o cutie poştală pe care scria *Porter.* Limuzina urcă uşor la deal pe o alee pavată. O păşune îngrădită se afla pe partea dreaptă. Partea din stânga era goală. Nu se găsea nicio casă acolo deocamdată.

În sinea ei, Celia fremăta de emoţie. Vorbise des cu Ty, dar nu îl mai văzuse de când fusese ultima oară în Corvallis.

îsi examina tinuta şi încercă să-şi netezească cămaşa ei albă ţărănească. Pantalonii scurţi de culoare turcoaz şi sandalele cu barete pe care alesese să le poarte i se părură potrivite când le îmbrăcase. Acum nu mai era atât de sigură.

O casă se profilă în raza ei vizuală – spaţioasă şi scumpă, cu o grădină simplă care ar fi putut fi întreţinută numai de către stropitoare şi de personalul care tundea iarba. După părerea Celiei, casa era prea nouă pentru a avea multă personalitate. Cărămida maronie acoperea mare parte din exterior, iar stucatura netedă era puţină. Cu excepţia stâlpilor negri din lemn şi a contraforturilor care încadrau intrarea, nu existau prea multe detalii decorative şi cu

siguranţă că nu se vedea pe nicăieri vreo amprentă feminină.

Celia şi Addie ieşiră din limuzină în căldura sufocantă de afară.

Mâna lui Addie se agăţă de mâna Celiei. Fetiţa ei, care fusese atât de încrezătoare, părea să fi fost cuprinsă deodată de sfială.

Uşa de la intrare se deschise, iar un cuplu se grăbi să iasă afară. Erau oare părinţii lui Ty? Păreau să aibă vârsta potrivită. În frunte venea o brunetă jovială care purta pantaloni capri de culoare bej, un maiou din bumbac de culoarea pepenelui şi nişte sandale comode. Un cowboy suplu, curat ca lacrima, o urmă.

încordate, Celia şi Addie se îndreptară spre ei. Celia ştia că aveau motive întemeiate să o urască. Se rugă numai să nu-şi manifeste făţiş antipatia în faţa copilei.

— Bine aţi venit! strigă femeia, făcând cu mâna. O, cât de mult am aşteptat momentul ăsta! Eu şi John am rămas aici în living toată dimineaţa, gândindu-ne că veţi sosi în orice clipă, şi iată-vă.

Cuplul se opri în faţa lor.

— Eu sunt Nancy, iar el e John. Suntem părinţii lui Ty.

— Eu sunt Celia.

Femeia care s-a măritat cu fiul vostru într-o capelă de ocazie din Las Vegas şi care apoi v-a tăinuit existenţa nepoatei voastre.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

— Şi noi ne bucurăm, răspunse John, prietenos.

Şuviţa cu urme vizibile de încărunţire ce străbătea partea din faţă a părului lui Nancy se potrivea cu culoarea ochilor ei, ochi care păreau

să emane o afecţiune sinceră. Ea se întinse şi o strânse pe Celia de braţ.

— îl tot bat la cap pe Ty de săptămâni întregi că vreau să te cunosc. E o adevărată plăcere.

Celia habar n-avea cum să reacţioneze în faţa bunăvoinţei lor nemeritate.

Atenţia lui Nancy şi a lui John se mută asupra lui Addie, aceştia fiind fascinaţi şi plini de admiraţie şi tandreţe. Un licăr se ivi în ochii lui Nancy. Ea îşi împreună mâinile şi îşi acoperi gura şi bărbia.

— Ea e Addie.

Celia netezi cu mâna părul fiicei ei.

Nancy se lăsă pe genunchi în faţa fetiţei, punându-şi palmele pe coapse. O privi pe Addie cu atâta dragoste încât Celia fu cuprinsă de o emoţie puternică.

— Mă bucur că eşti aici, Addie, spuse Nancy. Mulţumesc că aţi venit.

— Cu plăcere.

Addie îşi împinse ochelarii mai tare pe nas.

— Ne bucurăm că aţi venit.

Nancy se apropie de John, împletindu-şi mâna cu a lui şi trăgându-l în faţă.

— Amândoi suntem atât de fericiţi că tu şi mama ta o să locuiţi aici.

— Si eu sunt fericită.

— O, scumpo. Vai, dar eşti o fetiţă superbă.

— Mulţumesc.

— Ty spune că îţi plac prinţesele. Vrei să vii înăuntru şi să-mi povesteşti despre ele?

Addie încuviinţă.

Urcară pe o cărare de parcă mărşăluiau la o paradă: Nancy se lansă în conversaţie cu Addie, iar John şi şoferul insistară să care trolerele.

La fel ca la exterior, şi în interiorul casei lui Ty

trona culoarea maro: podele din lemn de culoarea castanei, pereţi de culoare kaki, mobilă nici modernă, nici tradiţională, mai degrabă o combinaţie între cele două. îi amintea Celiei de o expoziţie de mobile la preţ redus, fără niciun element personal.

— Oh!

Nacy îşi duse mâna la frunte.

— Trebuia să îi spun lui Ty de îndată ce aţi venit. M-am entuziasmat atât de tare încât am uitat.

— Nicio problemă.

— O să se cam supere pe mine. Nu a fost într-o dispoziţie prea bună în timp ce vă aştepta să ajungeţi aici.

— O să mă duc eu să-i spun că am ajuns.

Nancy îi explică unde se afla dormitorul principal, apoi ea şi John o luară pe Addie în bucătărie, promiţându-i o gustare şi ceva de băut.

Un hol acoperit cu covoare marca Berber, care se îndepărta de foaier, o duse pe Celia pe lângă ceea ce părea a fi biroul de acasă al lui Ty, înspre o intrare pe jumătate deschisă. Dormitorul lui Ty. Oprindu-se în prag, aruncă o privire înăuntru. El stătea aşezat pe pat, susţinut de perne care îl sprijineau de tăblie. Avea căşti în urechi, citea un număr al revistei *Money* şi purta ochelari de citit. Ochelari?

Lumina lămpii de citit de pe măsuţa de toaletă se răsfira în părul lui şi îi evidenţia ceasul din argint. Purta un tricou gri cu mesajul *Under Armour.* De când fuseseră la liceu, nu îl mai văzuse niciodată purtând altceva decât blugi, dar în după-amiaza asta, avea o pereche de pantaloni scurţi, largi, probabil anume aleşi pentru a face loc pansamentului voluminos din ghips care

începea de undeva de sub tivul pantalonilor şi continua până sub pulpa lui.

îşi concentra atenţia asupra revistei, dar nu părea să fie liniştit. O cută adâncă i se formă între sprâncene, iar chipul îi era umbrit de durere.

Un val de compasiune înşelătoare o cuprinse pe Celia. Ty fusese întotdeauna sănătos, chipeş şi puţin cam prea impulsiv. Dar într-un mod misterios, acesta era modul în careTy Porter era menit să trăiască pe lumea asta.

În ciuda problemele pe care le aveau, reuşiseră să înfiripe un soi ciudat de camaraderie. Celiei îi părea rău că nu va mai putea călări tauri, lucru care însemnase atât de mult pentru el. Plus că, judecând după expresia de pe faţa lui, piciorul îl durea teribil.

***Fii tare, Celia.* Era plină de tandreţe şi într-o zi ar fi dispusă să o arate unui bărbat. Numai că pur şi simplu Ty nu era bărbat.**

UJtLnUV mtOs tib CfMiĂ;

Celia împinse uşa.

Faţa luiTy se îndreptă în direcţia ei într-o clipă. Acei ochi albaştri, care puteau să zăpăcească inima oricărei fete, îşi fixară atenţia asupra ei. Preţ de o clipă îndelungată, niciunul dintre ei nu zise nimic. Atmosfera dintre ei era densă, dar devenea din ce în ce mai clară.

Fără niciun avertisment, Celia intrase în dormitorul lui.

Chiar ea în persoană... aici *.Aici,* slavă Domnului. În sfârşit. Ty păru că răsuflă uşurat pentru prima oară de la accident.

Era mai frumoasă decât şi-o amintea, atât de frumoasă încât o sorbi din ochi. Uitase că buclele ei băteau în roşcat şi că părul ei dezordonat contrasta cu trăsăturile naturale şi bine

conturate ale feţei. Ty omise cât de înaltă era sau, în acest caz, cât de scundă era. Ce îşi amintea era modul perfect în care trupul subţire avea forme bine conturate.

Zâna pădurii. Îi luase cu siguranţă mult timp pentru a ajunge la el.

încetişor, el îşi scoase cu un deget căştile din urechi. Şi le pusese numai pentru că mama lui îl lăsa în pace atunci când îl vedea cu ele.

Pe măsură ce Celia se apropie de patul lui, ea îşi arcui o sprânceană şi îsi încrucisă braţele.

y y y y

Familia lui, prietenii, Tawny şi doamnele de la biserica din Holley îl trataseră în ultimele două săptămâni ca şi cum era făcut din sticlă. Dar judecând după expresia de pe faţa ei, Celia nu avea să adopte această atitudine. Era pe cale să-i dea o lecţie, în timp ce el nu se putea gândi la altceva decât la cât de bucuros era şi la cât de mult îi lipsise.

Celia de la telefon şi cea din gândurile lui nu se comparau cu Celia în persoană.

Ea se opri la câţiva paşi distanţă, îi observă bandajele şi apoi chipul.

— După starea în care eşti se pare că te-ai străduit din greu să ne aduci aici. Ţi-a ieşit planul.

Făcu o grimasă..

— A funcţionat, nu-i aşa? îmi place să obţin ce vreau.

— Ce o să faci data viitoare când o să vrei altceva? O să te vâri în ghips până la gât?

— Dacă va fi cazul.

— Ochelarii şi revista sunt parte din costumaţie?

— Ce vrei să spui?

— Ştiai că vin, aşa că ai făcut rost de nişte ochelari, ai cumpărat un număr din revista *Money* şi ai aşteptat să ajung şi să cad în capcana unui tip ce se vrea a fi inteligent.

— Interesantă teorie.

— Mă simt ca Daphne din serialul *Scooby-Doo.*

— E atât de greu de crezut că am nevoie de ochelari pentru citit, Daphne din *Scooby-Doo*?

— E greu de crezut că poţi măcar să citeşti.

Ty îşi lăsă capul pe spate şi râse. Cât timp trecuse de când râse ultima oară? De când îl făcuse ea să râdă ultima oară, presupuse el. îşi scoase ochelarii şi îi puse deoparte, laolaltă cu revista.

— Când am debarcat din avion, spuse ea, şoferul ţinea o pancartă pe care scria *Dulceaţă.*

— Serios? Habar n-am ce vrei să spui.

— Nu mai spune! Şi mulţumesc atât de mult că ai trimis o limuzină pe care numai Conway Twitty[*] şi copiii sub zece ani ar putea-o îndrăgi.

— I-a plăcut lui Addie?

— Da. Dar ea are sub zece ani. Mie, pe de altă parte, aproape că mi-a venit să mor de ruşine.

— Bun.

Se ridică puţin în şezut sprijinindu-se de un braţ şi îl întinse pe celălalt înspre ea.

— Vrei să mă ajuţi să mă ridic?

Ty n-avea nevoie de ajutor. Nu era ca şi cum nu-şi putea coordona mişcările. Sau ca şi cum ar fi fost prima dată în viaţa lui când purta cârje.

Fără să stea prea mult pe gânduri, ea îl apucă

*** Harold Lloyd Jenkins a fost un cântăreţ american de muzică country, cunoscut cu numele de scenă Conway Twitty. Activitatea sa muzicală este recunoscută de Country Music Hall of Fame (n. trad.).**

de mână. Cum o făcu, el se lăsă înapoi pe perne, trăgând-o peste el. Braţele Celiei aterizară drept pe pieptul lui Ty, iar şoldurile ei de-a lungul marginii saltelei. I se tăie respiraţia.

Decizia lui impulsivă de a o prinde în braţe poate că a surprins-o, dar pe Ty îl uimi. Deoarece un dor imens îl năpădi drept răspuns la modul în care trupul ei căzu peste al lui. Simţurile lui sesizară pielea ei catifelată, aroma lămâilor amestecată cu dulceaţă, vederea chipului ei care era la numai câţiva centimetri deasupra lui.

II părăsi orice urmă de umor. Sângele îi clocoti în vene, iar pulsul îi zvâcnea la încheietura mâinii şi în scobitura gâtului. îndoiala şi durerea ultimelor două săptămâni se evaporară până când nu mai văzu nimic decât pe ea.

— M-ai păcălit, îl acuză ea.

— Da.

Privirea lui se mută pe buzele ei.

— Sunt un ticălos. Ştii asta deja.

Ty o prinse cu o mână pe după gât, o trase înspre el şi o sărută.

Celia ezită şi apoi se topi în braţele lui, lăsându-se mai tare pe el. Abstinenţa lui de cinci ani şi jumătate în care nu mai sărutase o femeie se terminase.

Gemând, prinse mâna liberă făcută pumn materialul de la spatele rochiei. Nu-i veni să creadă că ea îl lăsa să facă asta. întregul lui trup ardea de dorinţă şi posesivitate. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, nici măcar pe jumătate atât de -

Celia se trase înapoi şi *pleosc,* îl articulă zdravăn.

Faţa lui Ty se smuci într-o parte. Se întoarse la timp pentru a o vedea cum se repede doi paşi

înapoi, departe de pat. Zări o licărire de foc în ochii ei, care începea să-l ardă.

— Tocmai m-ai *plesnit}*

Lui Ty nu-i păsa atât de mult de palmă – era mititică şi lovea ca o fată – dar nu-i convenea că a întrerupt sărutul. Se simţea precum un lup căruia îi fusese luată prada de sub nas.

— Tocmai m-ai *sărutat*? îi reproşă ea.

— Tu m-ai plesnit, spuse el încet, încruntându-se. Am un genunchi distrus!

— O să ţi-l distrug eu pe celălalt dacă mai încerci vreodată să mă săruţi. Cum de îndrăzneşti!

— Ţi-a plăcut!

Celia îşi deschise gura, dar nu spuse nimic. Pieptul îi fremăta de indignare, iar ea îşi propti pumnii de şolduri.

— Ţi-a plăcut şi poţi să fii sigură că *mie* mi-a plăcut.

Crispându-se din cauza durerii, el îşi împinse ambele picioare
peste marginea patului.

— Vino înapoi aici ca să te pot săruta mai mult.

— Categoric nu.

— O să fiu foarte sinceră cu tine,Ty. Am un soi de... slăbiciune pentru tine. Aş vrea să nu fie aşa, dar aşa este.

— Şi eu simt la fel. De când m-am accidentat, mi-a fost dor de tine. Aproape că am înnebunit aşteptând să vii.

— Nu văd nicio logică în purtarea ta, Ty. Nu mai fac parte din viaţa ta de ani de zile. De ce ţi-ar fi dor de mine acum?

— Nu ştiu.

Ea îşi lipi palmele de tâmple.

— E o nebunie!

El ridică o sprânceană.

— Ceva foarte puternic.

Ea îşi lăsă braţele în jos şi îl privi foarte precautăi.

— Cum rămâne cu Tawny?

— Ce-i cu ea? Oricum are pe altcineva în viaţa ei.

— Dacă vrei să te însori cu ea, nu crezi că n-ar trebui să săruţi alte femei până când ea e disponibilă?

— Aşa m-am gândit. Dar acum m-am răzgândit.

Ty nu pusese la cale sărutul. Dar de îndată ce o trăsese deasupra lui, nu fusese în stare să se stăpânească. Nu se gândise la Tawny.

Şi nici nu voia să se gândească acum la ea. Nu atunci când faptul că o sărutase pe Celia părea cea mai bună idee pe care o avusese în ultimii zece ani.

— Vino ncoa şi sărută-mă, dulceaţă! Vom vedea dacă putem rezolva totul aşa.

y

— încetează să mai spui lucruri de genul ăsta! Nu ne mai putem săruta. Niciodată. Vorbesc serios, Ty. Nu...

El văzu că ea spunea adevărul.

— Nu te juca cu mine. Ai înţeles?

— Nu vreau să mă joc cu tine. Vreau să discut deschis despre atracţia dintre noi.

Ty arătă cu mâna înspre ei.

— Se poate să fie ceva mai mult?

— Nu poate fi ceva mai mult. Suntem doar prieteni.

— Suntem căsătoriţi.

— Numai deoarece – vocea i se frânse un pic, dar Celia îşi îndreptă umerii şi continuă – noi n-am semnat încă actele de divorţ.

De la accident încoace, gândul la Celia fusese singurul lucru care îl calma în timpul şedinţelor afurisite de terapie, la plictiseală, sau când îl cuprindea regretul cu privire la cariera pierdută. El simţea atât de multe lucruri contradictorii faţă de ea şi nu îl înţelegea pe niciunul. Ştia numai că nu se aşteptase niciodată că ea să îl lase să o sărute, dar aşa făcuse, iar cea mai mare dorinţă a lui era să continue să o sărute până la răsăritul soarelui.

Poate faptul că nu mai avusese demult de-a face cu o femeie nu fusese cea mai bună idee.Ty încercase să se comporte onorabil. Numai că nu era deloc aşa şi nu putea cumpăra acest lucru. Era un neruşinat, iar acum acea perioadă de abstinenţă se poate să-l fi înnebunit cu totul. O durere brutală îi pulsă în picior, iar muşchii de la gât se făcură tari ca piatra.

— Trebuie să ne gândim la Addie, spuse ea.

— Crezi că divorţul este cel mai bun lucru pentru Addie?

— Cel puţin asta ar pune capăt poveştii. Cred că ai observat că îşi face speranţe cu privire la relaţia noastră.

în fiecare seară la telefon, Addie nu mai contenea să îi spună cât de frumoasă, cât de dulce şi practic cât de disponibilă era mămica ei.

— Dacă ne-ar vedea ţinându-ne de mână, sărutându-ne sau ceva de genul ăsta, Ty, asta i-ar umple capul cu tot felul de speranţe false. În cele din urmă ar suferi şi eu nu voi permite asta.

— *Eu* nu vreau să o rănesc.

Ceva din încăpăţânarea ei se stinse.

— Stiu asta.

Ty nu avea nevoie ca Celia să îi explice de ce Addie le strica relaţia. înţelegea. Frustrat, privi încruntat priveliştea de la una dintre ferestrele dormitorului. Addie avea aproape cinci ani, era obsedată de prinţese şi îndeajuns de naivă încât să creadă în finaluri fericite. Fetiţa credea că el era o persoană mult mai bună decât era în realitate, deci bineînţeles că voia ca ei să devină cu adevărat soţ şi soţie. Dacă porneau pe drumul ăsta numai ca lucrurile să sfârşească prost din nou, copila avea să fie distrusă.

îşi trecu o mână prin păr şi dorind să ia o pastilă de Vicodin. Cât timp trecuse de la ultima doză?

—Ty?

îşi întoarse atenţia asupra ei. înnebunitor de frumoasă. De la accidentul lui încoace, devenise foarte importantă pentru el.

Celia părea neîncrezătoare şi enervată.

Ty ştia că putea să o potolească cu farmecul lui. Toată viaţa lui se folosise de şarmul personal pentru a ieşi din bucluc. Era ceva înnăscut pentru el.

— Ai de gând să institui din nou regula aia a ta fără atingeri?

El o privi cu un umor sec.

— *Da.*

— Motivele medicale sunt discutabile? De exemplu, acum aş avea nevoie de ajutor ca să ajung în living-room.

— Nicidecum n-am să mă las păcălită pentru a

doua oară.

— Dar dacă te ating foarte politicos? De exemplu, dacă îmi plimb vârful degetului peste încheietura ta sau ceva de genul?

— Nu.

— Ei bine, ca să ne înţelegem, tu mă poţi atinge oricând doreşti.

— Mulţumesc, dar nu mulţumesc. Aş prefera să...

— Să bei sirop de porumb cu multă fructoză? sugeră el.

Când Celia chicoti fără să vrea, Ty ştiu că redirecţionase discuţia lor pe vechiul fagaş. Ieşi din cameră, legănându-şi uşor ghipsul, şi deplasându-se binişor pe cârje. Celia îl urmă.

— Sunt gata să-ţi arăt noua ta locuinţă, spuse el.

— Nu crezi că eu şi Addie ar trebui mai întâi să petrecem puţin timp cu părinţii tăi?

— Zece minute?

— Cel puţin o oră.

Ty gemu.

Addie probabil îi auzise că vin, deoarece atunci când trecu pe sub o arcadă şi o zări stând la masa lui din bucătărie, capul ei era deja întors în direcţia lui.

— Tati! strigă ea.

Cuvântul îl făcu să înlemnească şi îl lăsă fără glas.

Cu un chip plin de entuziasm, Addie fugi la el şi îi îmbrăţişă piciorul sănătos. O îmbrăţişă la rândul lui pe cât de mult îi permiteau cârjele. Dragostea faţă de ea îi învălui inima. *Fetiţa mea*, se gândi el mândru. Ty pierduse primii cinci ani din viaţa ei, dar ea îi spunea *tati* oricum pentru că inima ei era suficient de mare şi de generoasă ca să-i facă loc.

Lui îi plăcuse aproape fiecare femeie pe care o întâlnise, începând cu mama lui. Dar niciun copil nu-l întâmpinase cu atâta fericire şi nimeni nu îi

spusese *tati.*

Addie se uită în sus la el.

Ty îi zâmbi.

— Bună, Addie.

— Bună.

Voia să fie tăticul ei. Nu greşise deloc când se gândise că Addie îl credea o persoană mai bună decât era în realitate. Totuşi, când îl privea în felul ăsta, Ty îşi dorea să fie bărbatul pe care şi-l imagina copila.

Realizase câte ceva în viaţă, dar când îşi analiza succesul, nimic nu se compara cu aşa ceva. Indiferent ce ar fi fost, Ty era hotărât să fie protectorul, susţinătorul şi cel mai mare fan al lui Addie. Cel care avea să îi fie alături în cele mai importante momente ale vieţii ei de acum încolo, ţinându-i pumnii şi crezând în ea. Tăticul ei.

— Te simţi bine? Ea îl bătu uşor pe braţ.

— Da. Si tu?

— Sunt bine.

— Văd că ţi-ai pus cizmuliţele. Addie se lumină la faţă de încântare.

— Dacă maşina asta ar fi mai mică, ar fi de mărimea unui Jelly bean.

— Jelly bean!

Addie chicoti din scaunul ei de pe bancheta din spate a Priusului.

— Haha!

Celia se prefăcu amuzată.

— De acum înainte o să o numesc verdele Jelly bean.

Ty încercă să-şi îndrepte piciorul bun.

— Cred că Toyota a construit-o pentru acei oameni scunzi din *Vrăjitorul din Oz.*

Addie nu se mai oprea din râs.

— Maşina asta are dimensiunea perfectă. Celia nu avea de gând să îl lase să îi critice maşina, chiar dacăTy se simţea jignit de faptul că mergea cu o maşină hibrid şi, mai rău, că era o femeie la volan.

Ty şi Addie se lansară într-o discuţie despre *Vrăjitorul din Oz,* un film pe care Celia nu îl considerase potrivit pentru Addie din cauza vârstei.

Celia strânse volanul cu mâinile în poziţia regulamentară pentru condus. Plecaseră de-acasă de la Ty către noua ei locuinţă, după ce petrecuse o oră cu părinţii lui Ty. Ty se zgâise la ea pe toată durata vizitei şi nu luase parte la conversaţie. Celia trebui să vorbească şi în locul lui, deşi propriile gânduri îi erau într-un haos total. Tot timpul cât răspunsese întrebărilor lui Nancy şi ale lui John, în mintea ei îl arăta cu degetul pe fiul lor mare şi chipeş şi striga: *El tocmai m-a sărutat! Tocmai m-*

***a sârutat*!**

Ty o SĂRUTASE. El nu avea voie să facă aşa ceva.

Nu, era un bărbat în toată firea. Avea voie să facă ce poftea. Mai bine zis era faptul că *ea* nu avea voie să-l sărute la rândul ei. Totuşi, Celia o făcuse. Amintirea acestui fapt o făcu să se îmbujoreze.

Fusese atât de surprinsă atunci când Ty o trase spre el, şi apoi atât de... pierdută încât îl sărutase înapoi.

Timp de ani de zile, sentimentele ei rămaseră amorţite, cu excepţia unui fior ocazional de atracţia faţă de un profesor chipeş sau vreun candidat la doctorat. Cum se poate să o fi *trădat* chiar acum, cu atâta forţă în faţa lui?

— Virează aici.

Celia dădu pe o stradă înţesată cu case în stil victorian, încercând să se concentreze asupra împrejurimilor şi nu asupra bărbatului care stătea atât de aproape de ea.

Casele îi aminteau de nişte patiserii meşteşugite făcute de către un maestru cofetar. Fiecare dintre ele era frumoasă, elegantă şi cu totul unică. Zări nişte mici victorieni sculptaţi cu gust. Cei mari şi impunători, realizaţi în mod desăvârşit şi aşezaţi cel mai bine pe loturile cu copaci bătrâni. Toţi fuseseră zugrăviţi în cea mai frumoasă paletă de culori – roz, albastru, de culoarea oului, a piersicii, verde – trei sau patru nuanţe pe fiecare. Stâlpi de iluminat de modă veche decoraţi cu coşuri cu flori suspendate stăteau la intervale regulate de-a lungul trotuarului.

— La stânga, spuse Ty.

La un bloc şi jumătate distanţă, el arătă cu mâna.

— Uite-ţi casa.

Celia intră pe alee şi se apleca înainte, admirând priveliştea ce îi stătea în faţă. *A ta,* spusese el. Casa ei de turtă dulce. El o asigurase că îi dăduse casa drept un simplu cadou, fără alte obligaţii. Spera atât de mult... că nu o să îi ceară mai multe săruturi în schimbul ipotecii.

Casa se falea cu două nuanţe de albastru, cu multă tâmplărie înzorzonată şi cu o verandă albă care o împrejmuia. Graţie pozelor trimise deTy, o

recunoscu ca pe un vechi prieten. Era chiar mai drăguţă decât în poze, în parte datorită străzilor istorice şi fermecătoare care o înconjurau.

Cei trei traversară peluza. Celia folosi noua cheie pe care i-o dăduse Ty pentru a deschide uşa, iar ei intrară într-un decor care mirosea plăcut a pin şi a lemn vechi. Un hol li se deschidea drept în faţă. Addie se duse în camera de zi, aşa că Celia şi Ty o urmară. Un şemineu înconjurat de nişte sculpturi strălucitoare din lemn domina un perete, în timp ce ferestrele albe îi puneau în evidenţă pe ceilalţi. Foştii proprietari zugrăviseră spaţiul într-o nuanţă suavă de gri, iar plintele groase, în culoarea crem.

— Am lăsat pereţii aşa cum erau.

Ty ridică un braţ musculos pentru a se scărpina la ceafa.

— M-am gândit că vrei să-ţi alegi propriile tale culori de zugrăvit.

— Chiar vreau. Mulţumesc.

Totul era atât de ciudat! Să se prefacă ca şi cum totul era normal între ei când capul îi vuia cu amintirea felului în care fusese strivită de pieptul lui.

Addie îl bombarda pe Ty cu întrebări pe care Celia abia le auzea în timp ce trecură din camera de zi în sufragerie în care era un dulap mare cu uşi de sticlă încorporat în perete şi destinat etajării veselei de porţelan.

Bucătăria ocupa un colţ din spatele casei. Şi aici predomina culoarea gri. Electrocasnice cumpărate în ultimii ani. Multe dulăpioare înşiruite sub blaturi frumoase din marmură, altele mai puţine suspendate pe perete cu uşi cu geamuri din sticlă de formă dreptunghiulară.

Era o bucătărie în care se putea găti. Una în care *ea* putea găti. Celia se vedea gătindu-şi aici caserola

cu cartofi dulci de Ziua Recunoştinţei sau prăjiturile de Crăciun, sau preparatul din ouă pe care ea şi Addie îl mâncau întotdeauna în dimineaţa de Paşti. Cu

o vedere spre curtea din spate, reuşea în acelaşi timp să pregătească mâncarea şi să o supravegheze pe Addie când se juca. Asta dacă vremea avea să se răcorească suficient de mult încât temperaturile să poată fi suportate.

Când ajunseră în hol, Ty arătă cu capul înspre o uşă închisă.

— Asta e camera ta, Addie, dar o să ne întoarcem la ea. Păstrăm ce-i mai bun la sfârşit, da?

— Corect.

Podeaua din baie fusese ornată cu mici dale octogonale, toate albe, cu excepţia unui rând de dale negre la aproape jumătate de pas distanţă de la perete.

Ajunşi în acest punct al casei, aproape reveniră în perimetrul zonei de intrare în locuinţă.

Ty arătă cu cârja înspre o cameră spaţioasă şi aerisită din partea din faţă a casei.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea ca aici să fie camera ta, Celia.

Numai felul în care spusese „camera ta” o făcu să roşească. Se
vedea clar că trecuse multă vreme de când fusese complimentată de un bărbat.

— E frumoasă.

Podele din lemn învechite de vreme. Cu vedere la curtea din faţă şi cea laterală. Spaţiul era gol cu excepţia unei singure cutii – o cutie de pantofi poate? – care aştepta în mijlocul camerei.

— Ce-i asta?

— Un cadou de casă nouă.

Celia se aplecă şi scoase capacul, descoperind o pereche de cizme de damă în stil cowboy. Cu vârful ascuţit şi tocuri de mărime mijlocie. Fuseseră confecţionate din piele gri cu tot felul de cusături sofisticate.

— Nu-i aşa că-s frumoase, mami?

— Aşa este.

— I-am spus lui tati să-ţi cumpere unele roz, ca ale mele. Dar el a spus că ţi-ar plăcea mai mult cele gri decât cele roz, deşi îţi cam place stilul hippie...

— Hippie?

Celia îi aruncă o privire lui Ty.

Acesta ridică din umeri.

Nu era genul de femeie care să poarte astfel de cizme. În plus, nu voia să mai accepte daruri din partea lui. De îndată ce rămâneau între patru ochi, avea să încerce să-l convingă să le returneze şi să păstreze banii.

— Mulţumesc pentru cizme.

— Cu plăcere.

— Mergem acum în camera mea?

Addie îl fixă cu privirea pe Ty aşa cum un câine se uită atent la o veveriţă.

— Camera ta, Addie, fu el de acord.

Addie se grăbi să ajungă în pragul camerei, îi aşteptă, apoi deschise uşa.

— O! suspină ea.

Restul casei era gol, dar camera lui Addie fusese decorată în stilul regal al prinţeselor. O nuanţă suavă de roz acoperea trei dintre pereţi. Cel de-al patrulea, care era la capul patului dublu cu baldachin, era de un roz aprins. O diademă strălucitoare din argint pictată manual trona deasupra patului.

Ty, sau un designer feminin, sau altcineva adusese un set de mobilă albă asortată. Un candelabru revărsa mici cristale roz. Perdelele fuseseră confecţionate din tartan de culoare mov deschis şi alb, apoi dichisit cu franjuri roz închis. Lămpi care semănau cu castelele de prinţese făcute din zahăr erau aşezate pe măsuţele de toaletă. întreaga cameră părea să fie desprinsă dintr-un catalog Pottery Barn Kids.

Addie stătea nemişcată, cu ochii cât cepele.

Ty chicoti.

Ca şi cum amuzamentul lui Ty o trezi pe Addie din vrajă, se puse în mişcare, atingând totul, fascinată.

— Mulţumesc, tati. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Ty şi Celia o priviră pe Addie îndelung. Celia cunoştea în adâncul inimii sentimentul dulce-amar care venea din faptul că micuţa ei avea să crească. Camera asta era menită să aparţină unei fetiţe mai mari. O copilă mare. Iar Celia...

Ei bine. Celia dorise ca Addie să rămână un bebeluş toată viaţa.

— Te superi că nu te-am întrebat mai întâi?

întrebă Ty pe sub mustaţă.

— Nu. E în regulă.

Deşi o cam nemulţumi puţin.

— Am dorit să fac ceva pentru ea. Speram că n-o să te deranjeze.

— E o cameră minunată.

Celia îi aruncă o privire cu colţul ochiului, observând tricoul lui clasic, profilul bărbătesc. Vedea limpede în ochii lui Ty plăcerea pe care i-o adusese faptul că îi dăruia această cameră lui Addie.

Din experienţa Celiei cu Ty, ştia că putea fi foarte generos. Şi mai ştia şi că el îi putea frânge inima.

Poţi fi tatăl lui Addie, Ty. Putem fi atraşi unul de altul. Ne putem tachina cât e ziua de lungă şi poate chiar reuşim a înfiripa o prietenie neaşteptată.

Dar orice ar fi, nu îmi voi permite să te iubesc din nou.

elia se trezi a doua zi dimineaţă înconjurată de întuneric şi de un val de dezorientare. Unde se afla? Se ridică repede în capul oaselor, cu inima bătându-i cu putere.

Lumina lămpii de veghe în stil de prinţesă dezvăluia un colţ din cameră. Se afla în patul regal al lui Addie dinăuntrul casei de turtă dulce din Holley.

Acesta era noul ei normal.

Alături de Celia, Addie dormea pe o parte, fără îndoială visând la vreun prinţ curajos şi la fecioara dulce şi îndrăzneaţă de care acesta se îndrăgostise la prima vedere. îşi strânsese păturica de bebeluş la piept, iar buzele ei erau întredeschise a relaxare.

Judecând după lumina slabă care răzbătea prin perdele, zorii zilei abia mijiseră. Cu grijă, Celia se dădu jos din pat. Cără noul scaun de birou al lui Addie afară din cameră ca să aibă pe ce sta şi se

îndreptă spre bucătărie. De îndată ce porni cafetiera, se postă în faţa ei în pijamaua din două piese, cu pantaloni scurţi. înainte ca aceasta să termine de preparat o ceaşcă întreagă, Celia îşi turnă puţină cafea. Apoi se aşeză pe scaunul lui Addie, simţind cum singurătatea o învăluie precum o mantie. Luă înghiţituri mici din cafea în timp ce privi răsăritul soarelui în prima ei dimineaţă în Holley, Texas.

***Acesta e noul tău cămin*, îşi spuse ea, încercând să se convingă de asta.**

Celia se obişnuise să trăiască într-un apartament, să aibă chiriaşi de-o parte şi de alta. Această casă particulară părea aerisită şi expusă în comparaţie cu fosta ei locuinţă. Îi oferea şi un nou început, atât în privinţa mobilei, cât şi a experienţelor de viaţă. Avea atât de multe amintiri dragi legate de vechiul apartament. Acele clipe în care *am ţinut-o pe Addie în braţe când era nou-născută, i-am făcut baie când era bebeluş, am inventat povesti de noapte bună timp de o mie de nopţi* — Celia vărsase lacrimi în secret în fiecare cameră în timpul ultimelor lor zile la River Run. Deja îi lipsea...

Gata, Celia! Acum trăieşti aici. Stabileste-ţi nişte scopuri. Fâ-ţi o listă şi vezi-ţi în continuare de viaţă.

Ea îşi scoase un mic carneţel din poşetă şi un stilou.

1. Rezistă farmecelor lui Ty.

Se opri, apoi sublinie asta de două ori. Celia îşi dădu seama că asta era mult mai dificil decât crezuse ieri, când Ty se uitase la ea cu acea dorinţă în ochi şi îi spusese lucruri de genul: *Mi-a fost dor de tine. Aproape că am înnebunit asteptându-te să vii aici.* Desenă un asterix şi adăugă: *fără alte săruturi.*

Refuză să rişte sănătatea emoţională a ei şi a lui Addie punându-şi din nou încrederea în Ty. Dacă avea să-şi mai dea întâlniri cu cineva în viaţa asta (şi asta era un mare „dacă”), Celia trebuia să se întâlnească cu cineva care era capabil să-şi asume răspunderi faţă de ea. Singura femeie faţă de care Ty părea să-şi asume vreo răspundere era Tawny.

Celia luă o gură din cafeaua ei care era acum călduţă şi îşi bătu stiloul de buze. Era vreo şansă ca ea trăiască aici în Holley fără să fie nevoită să o vadă pe Tawny faţă în faţă? Ea se ruga să fie aşa.

2. Instaleaz-o pe Addie în casă.

Camionul de mutări avea să sosească în curând. Nu avea cum să pună totul în ordine înainte de cea de-a cincea aniversare a lui Addie, care era atât de aproape. Dar avea să-şi dea toată silinţa ca lucrurile să fie în ordine până când Addie începea şcoala luni. Ziua de luni era la mai puţin de o săptămână distanţă, dar dacă lucra din greu, avea o şansă.

3. Găseste-ţi o slujbă.

Trecuseră ani de zile de când îşi căutase o slujbă. Nu se pricepea prea bine să scrie un CV şi nu cunoştea pe nimeni în oraşul ăsta. Chiar şi aşa, Celia dorea cu disperare, de dragul propriei ei demnităţi, să-şi găsească o slujbă fără ajutorul lui Ty.

Ridicându-se în picioare, puse carneţelul înapoi în geantă. Avea nevoie de terapie prin gătit. Televizorul nu îi venise încă, deci nu avea acces la emisiunile ei culinare. Dar mulţumită mamei lui Ty şi cumnatei ei care îi umpluseră cămara, Celia avea rafturi pline cu faină, zahăr, praf de copt...

În jurul orei zece sună cineva la uşă.

Celia deschise şi văzu un cuplu care stătea pe verandă. O blondă drăguţă aproape de-o seamă cu ea

ţinea în mână un cadou împachetat în hârtie Williams Sonoma. *

Alături de ea stătea un cowboy înalt cu părul închis la culoare, tuns bine şi cu ochi cenuşii scânteietori.

— Celia? întrebă blonda.

— Da.

Femeia zâmbi.

— Bună, eu sunt Meg. El e Bo.

— Fratele lui Ty, adăugă cowboy-ul.

Acesta îi întinse mâna, iar Celia i-o strânse.

— încântaţi de cunoştinţă.

Erau o pereche foarte atrăgătoare.

— Mulţumesc. Şi eu mă bucur să vă cunosc.

— Ty ne-a spus că aştepţi camionul de la mutări.

Meg îşi strânse o şuviţă de păr după ureche.

— Speram să te putem ajuta cu despachetatul.

— Sigur că da. Poftiţi înăuntru.

Din câte îi spusese Ty, Celia ştia că Bo conducea o fermă de cai de rasă pentru curse şi că se însurase cu Meg acum doi ani. Meg moştenise o avere, norocoasa de ea, iar acum conducea o organizaţie caritabilă pentru familiile monoparentale şi copiii lor.

De îndată ce intrară, Meg îi dădu Celiei cadoul.

— Bine ai venit în Holley. Acesta e un mic dar de casă nouă din partea noastră.

— Uau! Mulţumesc.

— Suntem atât de încântaţi că te-ai mutat aici.

— Mami?

Addie ieşi din camera ei.

Bo şi Meg se întoarseră spre ea, la fel de fascinaţi

---

* Williams-Sonoma, Inc., este o companie americană de vânzare cu amănuntul pentru consumatori care comercializează articole de bucătărie şi mobilier pentru casă (n. trad.).

cum fuseseră părinţii lui Bo. Celia le făcu cunoştinţă, apoi îşi desfăcu cadoul în timp ce Meg şi Bo îi puseră întrebări lui Addie.

Celia scoase un set minunat de ustensile pentru gătit care includea o spatulă, o furculiţă de paste şi un polonic printre altele. Cutia strălucitoare din metal în care se aflau era gravată cu litera C.

Bo şi Addie nu terminaseră de vorbit, dar Meg îi atrase atenţia.

— Am auzit că îţi place să găteşti.

— Chiar aşa. E un set minunat. Mulţumesc. II voi folosi mereu.

— Mă bucur că-ţi place.

Celia arătă cu mâna înspre camera de zi.

— Dacă aş avea mobilă, v-aş invita să vă aşezaţi. Dar cum nu am, tot ce pot să vă ofer este mâncare.

— Multă mâncare! se băgă Addie în discuţie.

Ea le făcu cu mâna nou-veniţilor să o urmeze.

— Haideţi să vă arăt.

În bucătărie, pe unul dintre hiaturile de marmură tronau la loc de cinste brioşe cu banane, biscuiţi tradiţionali scoţieni şi un tort de cafea cu scorţişoară.

Meg şi Bo se opriră amândoi la vederea festinului.

— Ai făcut toate astea azi-dimineaţă? întrebă Bo.

Celia încuviinţă şi se abţinu să mărturisească faptul că asta era o mică obsesie. Prefera ca ei să creadă că era pur şi simplu harnică.

Bo aşeză o felie din tortul de cafea pe o farfurie din hârtie, iar Meg alese o brioşă. Atât Addie, cât şi Celia se serviră cu biscuiţi.

— Deci, Addie.

Meg scoase hârtia de pe brioşă.

— Te-ai distrat în vara asta?

— Da.

— Ce ai făcut?

În felul ei calm şi serios, Addie îi povesti despre piscina din River Run şi despre băiatul care intrase în bucluc pentru că o stropise în faţă cu un pistol cu apă.

Meg şi Bo se sprijineau de masă, unul lângă altul. îşi vedeau de mâncare, ascultând cu atenţie, punând întrebări. Meg îşi încolăci o mână de cotul lui Bo. El îşi lipi cotul aproape de trup într-un gest protector.

Exista o atracţie între cei doi. Atât de puternică încât era aproape palpabilă pentru Celia. Cum e să ai o astfel de legătură cu soţul tău? Probabil că era ceva minunat.

în vreme ce Meg nu era neapărat o frumuseţe, chipul şi atitudinea ei aveau un farmec aparte care îi plăcu Celiei. Meg purta un tricou roz, pantaloni asortaţi scurţi marca Nike, pantofi de tenis, era machiată discret şi îşi ţinea părul strâns într-o coadă de cal. Chiar şi aşa, femeia arăta elegant.

Bo îi semăna puţin lui Ty atât fizic, cât şi ca personalitate. Celia nu îl cunoscuse în timpul anilor de liceu deoarece absolvise chiar înainte ca ea să vină acolo. Băieţii din familia Porter pe care îi cunoscuse la vremea respectivă, Ty şi Jake, apăruseră în mii de poveşti de dragoste imaginare. După cum arăta, Celia ghici că probabil şi Bo fusese implicat în astfel de fantezii.

Când Addie se opri în sfârşit pentru a se uita la cei care o ascultau şi pentru a-şi trage răsuflarea, Celia profită de ocazie.

— Cum v-aţi cunoscut?

Ochii lui Meg sclipiră amuzaţi.

— Am încercat să-l concediez. N-a mers.

— Să-l concediezi? întrebă Addie.

— Da, îi spuse Meg lui Addie. El era responsabil de un loc numit Whispering Creek Horses. Era un grajd. Când am preluat ferma tatălui meu, m-am

gândit că nu am nevoie de un grajd plin de cai.

Meg ridică din umeri.

— M-am înşelat. S-a dovedit până la urmă că îmi plăcea şi că...

Ea îşi ridică privirea spre Bo. El se uită la ea.

— ... chiar îmi plăcea de bărbatul care avea grijă de el.

Bo îi zâmbi soţiei lui atât de afectuos încât sentimentul era aproape palpabil în cameră. Ei bine, asta era. Povestea Celiei cu Ty – ne-am căsătorit, iar soţului meu i-a părut rău a doua zi dimineaţă – nu se putea compara cu a lor.

— Ştiai, spuse Addie, că tati i-a returnat lui mami brăţara când ea a pierdut-o?

— Nu, răspunse Meg, nu ştiam povestea asta.

— A fost ca în basmul cu Cenuşăreasa.

Obrajii Celiei se încălziră. Exact asta îi lipsea. Fetiţa ei inventa o poveste de iubire între ea şi Ty în faţa unui cuplu care se iubea cu adevărat.

— Îţi aminteşti de pantoful de cristal? continuă Addie. A fost chiar aşa, numai că tati i-a adus o brăţară. Nu un pantof. E foarte, foarte drăguţ.

Meg şi Bo încuviinţară.

— El mi-a dat cizmuliţele astea, spuse Addie.

— îmi plac, îi spuse Meg.

Bo înghiţi ultima bucată din tortul de cafea.

— A fost delicios, Celia.

— La fel şi asta.

Meg ridică ce îi mai rămăsese din brioşa ei.

— Mulţumesc.

— Vreau să spun că e de-a *dreptul* bun, spuse Meg. Eşti foarte talentată.

Zgomotul unui motor puternic şi scârţâitul frânelor o întrerupseră.

Venise camionul de mutări.

Ieşiră în verandă să vadă cum cei doi bărbaţi care

veniseră cu camionul au deschis uşile din spate ale vehiculului, au pus o rampă şi au descărcat primul obiect de mobilă. Canapeaua ei.

— Eşti de acord, o întrebă Bo, să aduc câţiva voluntari de la şcoala biblică să ne ajute?

— Da.

Era o zi lucrătoare şi încinsă de flăcările iadului. Celia nu-şi imagina că vreunul dintre prietenii lui Bo avea să-i accepte invitaţia, dar nu strica să-l lase să îi întrebe. Din experienţa ei, nici măcar familia apropiată nu dorea să ajute pe cineva cu mutatul.

Bo îşi scoase telefonul şi începu să tasteze ceva, apoi se îndreptă spre rampa camionului. Meg îl urmă. El se opri la jumătatea drumului.

— Nici vorbă, Contesă.

— Bo, pot să car -

— Nu cu mine în preajmă.

Bo îi zâmbi ştrengăreşte, un zâmbet care dezvăluia tot felul de slăbiciuni în ceea ce o privea.

Meg dădu din cap, iar buzele i se arcuiră.

— N-ai leac.

— Aşa-i, fu el de acord.

Meg se îndreptă spre Celia.

— Pot să te ajut cu ceva înăuntru?

— Sigur că da.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla?

În timp ce fratele său, Jake, parcă vizavi de casa Celiei, Ty, de pe locul din dreapta observă cu atenţie scena. Camionul de mutări pe care îl angajase stătea

în curbă şi mulţi tipi de vârsta lui descărcau cutii şi le cărau înăuntru în casa Celiei.

Ty se încruntă. Cine îi invitase?

Ieşi din maşină şi se îndreptă spre casă în cârje. Jake puse mâna pe un bax de apă îmbuteliată din portbagajul camionului şi merse la pas cu el.

Ty arătă cu bărbia înspre baxul de apă.

— Ce-i asta?

— Voiam să-i dau ceva Celiei. Ştii tu, ceva de casă nouă.

— Apă îmbuteliată?

— E o chestie practică.

Ty l-ar fi tachinat pe Jake dacă ar fi avut pe cine. Dar de când se întorsese acasă din Irak, rănit şi luptându-se cu stresul posttraumatic, fratele lui mai mic fusese întors pe dos. Jake nu mai era fratele pe care Ty îl ştia, cel care se lăsa angrenat în agasări şi răspundea cu aceeaşi monedă, sâcâindu-l. Nici nu mai era cineva care să râdă. Sau să zâmbească măcar.

În timp ce se apropiau de uşa de la intrare, Bo ieşi cu faţa îmbujorată de la căldură şi muncă.

— Hei.

Se opri în faţa lor.

— Cum stau lucrurile la fermă? îl întrebă pe Jake.

— Bine.

— Cine sunt toţi oamenii ăştia?

Ty arătă înspre bărbaţii care treceau pe lângă ei.

— Sunt prieteni de-ai noştri de la biserică.

Căsătoriţi sau burlaci? **vru Ty să întrebe. Era de-a dreptul iritat. Nu voia ca nişte tipi necăsătoriţi a căror picioare nu erau lezate cum erau ale lui, să care lucrurile Celiei.**

— Descărcăm destul de repede, continuă Bo. Cred că golim camionul într-o jumătate de oră.

— Mă duc să pun asta jos şi te ajut.

Jake intră în casă.

Bo îl măsură cu privirea pe Ty.

— Am stat puţin de vorbă cu Celia. Pare cumsecade. Şi fetiţa ta e superbă.

— Da.

— Seamănă cu tine.

— Zău? Eu zic că seamănă cu mama ei.

— În mare parte. Dar îţi moşteneşte gropiţa din obraz, numai că pe partea cealaltă. Pe tine nu te prinde, dar ei îi vine bine.

Bo zâmbi, îl bătu pe umăr, şi trecu pe lângă el.

În living, Ty văzu că mobila Celiei fusese împinsă în mijlocul încăperii. Fără nicio îndoială voia să îşi lase suficient loc pentru zugrăvit înainte de a aranja totul.

Aruncă o privire înspre dormitorul din faţă în timp ce trecu pe lângă el, căutând-o pe Celia. Părinţii lui îi asamblau patul, iar o cutie deschisă din carton se afla între ei. în camera lui Addie, femeile despachetau cărţi şi le aşezau pe rafturi.

— Tati!

Addie alergă la el şi îl îmbrăţişă.

— Bună, scumpo.

— Ne-au venit lucrurile.

— Bun.

— O să fiu aici.

Fetiţa intră în camera ei roz.

— Să ajut.

— în regulă. O să vin şi eu un pic mai târziu.

Ty le găsi pe Meg, cumnata lui, şi pe alte două femei în bucătărie despachetând vesela din hârtia de ziar. O îndrăgea tare mult pe cumnata lui, care se dovedise a fi una dintre cele mai cumsecade persoane din lume.

— Bună, Meg.Te-ai hotărât să-l părăseşti pe

fratele meu şi să fugi cu mine?

— Am auzit asta! urlă Bo din cealaltă parte a casei.

— Upss, şopti Ty.

Meg râse.

— Cred că deocamdată rămân cu Bo. îmi cam place de el.

— Mi-era teamă de asta.

Le privi întrebător pe celelalte două femei, o blondă şi o roşcată. Blonda, Kelsey, fusese în grupul lui din liceu.

— Doreşte vreuna dintre voi să fugă cu mine?

— Eu! răspunseră la unison.

— Ei, aşa mai merge.

— Mă bucur să te revăd, Ty, spuse roşcata. Au trecut câţiva ani.

Nu-şi amintea de ea. Deloc.

— Andria, îl ajută ea.

Tot nimic.

— Aşa. Ce mai faci?

— Foarte bine.

— Ce mai faci *tu* în ultima vreme? îl întrebă Kelsey, iar pe chipul ei se citea compasiunea. Tot oraşul şi-a făcut griji din pricina ta de când cu accidentul.

S-a zis cu speranţa lui ca toţi oamenii de la biserică care trebăluiau de zor prin casa Celiei să fie căsătoriţi. Acestea două erau clar necăsătorite.

— Sunt în regulă.

Ty ridică din umeri.

— E vina mea. Am primit ce-am meritat pentru că am căzut de pe taur.

— O, îl compătimi Andria.

Meg dădu ochii peste cap.

— Sper să te simţi mai bine în curând.

Kelsey vorbi cu o simpatie atât de mieroasă, încât

şi-ar fi putut turna siropul pe clătite.

Celia îşi făcu apariţia în pragul bucătăriei, care ducea în sufragerie, şi părea supărată. Dumnezeu să aibă milă, purta din nou acel maiou galben. îşi pusese nişte pantaloni scurţi din blug tăiat şi îşi strânsese părul la spate cu una dintre bentiţele ei elastice. Nu purta pantofi, doar o brăţară de picior, avea o bucată de folie cu bule şi o dâră prăfuită pe frunte. îl privi tăioasă, apoi dispăru din nou în sufragerie.

Lui îi veni să râdă.

— Vă mulţumesc că aţi dat o mână de ajutor azi, le spuse el femeilor.

— A fost plăcerea noastră, Ty.

în timp ce trecea pe lângă ele către sufragerie, zări nişte farfurii aproape goale.

— Ce-i cu mâncarea asta?

— Celia a făcut-o, răspunse Meg. Totul e delicios.

Ca şi cum maioul galben nu era de-ajuns. Celia *gătise?* îi plăcuseră dintotdeauna dulciurile. Călătorise ani buni şi mâncase cât pentru trei vieţi meniuri de restaurant, dar nici pe departe suficient de multe dulciuri de casă.

Din moment ce era nepoliticos să ia tot ce mai rămăsese în farfurie, deşi şi-ar fi dorit, Ty înşfacă o brioşă şi două dintre prăjiturile gustoase.

— O să-ţi fie greu să le cari.

Kelsey se grăbi şi îi oferi un şerveţel.

— Uite, dă-mi voie.

— Mersi.

Puse mâncarea pe şerveţelul ei şi se îndreptă în sufragerie cu Kelsey pe urmele lui.

Celia stătea lângă dulapul încorporat în perete, trăgând folia cu bule de pe farfurii şi punându-le înăuntru. Nu se uită în direcţia lui.

— Te simţi bine?

Kelsey îi aşeză cu grijă mâncarea pe masa din sufragerie care se afla lângă el. O făcea pe asistenta.

— Sigur că da.

— Să-mi spui dacă te mai pot ajuta cu ceva.

— Mulţumesc.

Femeia îl privi îndelung înainte să se întoarcă în bucătărie. Dacă o săruta pe Kelsey, cu siguranţă nu avea să fie pălmuit de blondă.

Ţinându-se în echilibru în cârje, muşcă din brioşă. De îndată ce gustă din ea, aroma îl îmbătă. Banane, nuci, zahăr, scorţişoară – toate în proporţia corectă. Nu se compara cu ceva cumpărat de pe piaţă. Proaspătă şi moale... încât ţi se topea în gură. El gemu.

Celia îi aruncă o privire.

— Am o slăbiciune pentru dulciuri, explică el.

— Nu mi-am amintit.

— Se spune că drumul către inima unui bărbat trece prin stomac.

— Nu le-am copt pentru tine, îngâmfatule.

În locul programărilor la fizioterapie, al turelor de bazin pe care era nevoit să le parcurgă zilnic, şi al medicamentelor, medicii ar fi trebuit să îi recomande să mănânce ce gătea Celia şi să o asculte cum îi pune porecle. Aceste două lucruri îl făceau să se simtă mult mai bine decât toate celelalte.

— Nu-mi place porecla aia.

— *Marele* îngâmfat. Ce zici de asta?

Ty înghiţi, apoi muşcă din nou şi aproape că se lăsă în genunchi de plăcere.

— Nu e puţin ironic faptul că femeia care este împotriva colorantului roşu pentru mâncare găteşte cele mai dulci deserturi din ţară?

— Am o personalitate complexă.

— E cel mai bun lucru pe care l-am mâncat în

viaţa mea.

Celia îşi îndepărtă o şuviţă ondulată de păr care îi căzuse pe faţă şi îl observă cu atenţie.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu atunci când vine vorba de mâncare.

Atenţia ei se mută pe maxilarul lui, zăbovi acolo, apoi coborî şi îi observă pieptul.

Ty deveni conştient de ce se întâmplă. Se opri din mestecat.

Celia se întoarse la aranjatul veselei.

— Tocmai te holbai la pectoralii mei? întrebă el.

— Ce? Nu!

Stătea cu spatele la el.

— Aşa cum am spus în discuţia noastră ieri, suntem doar prieteni.

Celia o folosise pe Addie drept motiv pentru care nu ar trebui să-şi
dea întâlniri. Ty se gândise la sărutul şi la discuţia lor toată noaptea şi toată ziua.

Nu te juca cu mine, ***îi spusese Celia.*** *Ne-am înţeles?*

Addie nu era singura care trebuia să fie păzită de acţiunile lui. O rănise atât de rău pe Celia ultima oară, încât ea îi tăinuise existenţa fetiţei.

Celia îl convinse ieri că era cel mai bine pentru toţi trei dacă Ty îşi ţinea mâinile acasă. Fără atingeri, în urmă cu o oră, stând în intimitatea casei lui, fusese un adevăr ce-i era clar în minte, iar planul lui de a se însura cu Tawny părea plauzibil. Dar aici, cu Celia în faţa lui, totul devenise neclar. Din motive pe care nu le înţelegea, Celia avea puterea de a-l zăpăci, de a face ca toate bunele lui intenţii să se facă praf şi pulbere. II făcea să-şi piardă încrederea în sine.

Concentrează-ţi toată atenţia asupra lui Addie, omule. Nu te mai gândi la mama ei. **Acum că Celia şi Addie se aflau în Holley, Ty pur şi simplu trebuia**

să-şi consolideze relaţia cu fiica lui.

Poc. Poc. Poc. Poc. Celia stivui mai multe farfurii în dulap.

— Ai de gând să te faci util? Sau o să te plimbi prin preajmă mâncând toată ziua?

Ty devoră brioşa şi jumătate dintr-o prăjitură.

— Am piciorul zdrobit, ai uitat? Acum mă pricep doar la mâncat.

— Nu uita flirtatul.

— Flirtatul?

— Esti bun la aşa ceva.

Ty îşi lăsă capul într-o parte. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

— Eşti geloasă?

Celia pufai.

— Eu sunt. S-a dat vreunul dintre tipii ăştia la tine?

— Da. Toţi.

— Si?

— Nu m-am hotărât pe care să-l aleg ca iubit, dar ziua nu s-a terminat încă.

— Dacă trebuie să bat pe careva de aici, Celia, voi face asta.

— Atunci începe cu Jake. Mi-a adus asta.

Celia arătă cu piciorul ei graţios în direcţia baxului de apă.

— Trebuie să recunoşti că e ceva foarte romantic.

— Dacă-i aşa, atunci înseamnă că n-am priceput definiţia termenului de romantism.

Se aşeză pe un scaun şi se aplecă să descarce una dintre cutii.

— Toţi din familia ta mi-au adus câte ceva azi. Părinţii tăi mi-au adus plicuri cu lavandă din Franţa. Meg şi Bo mi-au dăruit un set de ustensile de bucătărie. A fost foarte drăguţ din partea lor. Nu mă

aşteptam să primesc ceva.

— Suntem ospitalieri aici în Texas.

Celia deschise o nouă cutie din carton.

— Meg şi Bo par fericiţi împreună.

— Aşa este.

Ty o auzea pe Meg cum era angajată în discuţie cu celelalte femei din bucătărie.

— Bo era normal înainte să se îndrăgostească nebuneşte de ea. Ar trebui să-l vezi de fiecare dată când unul dintre noi sugerează să facem ceva chiar şi puţin periculos.

— Precum?

— Săritul cu maşina pe patru roţi. Skiul pe apă. Bo, Jake, Dru şi eu am crescut făcând lucruri din astea. Dar numai să menţionezi chestiile astea în faţa lui Meg, iar lui Bo îi sare ţandăra. E ca un om al grotelor când vine vorba de ea.

— Mult prea protector?

— Cam aşa cum eşti tu cu Addie.

— Nu o sufoc. Sunt doar... grijulie.

-Ty?

— Hmm?

— Te frământă ceva.

— îmi fac griji că ai de gând să zugrăveşti sufrageria într-o culoare nebunească.

— Ei bine, cu siguranţă nu o să vopsesc cu maro ca la tine acasă.

— Poftim.

Ty scoase două cărţi de credit din buzunarul din spate şi le puse pe masă.

— Ţi-am luat un card Lowe. Plăteşte cu el când faci cumpărăturile pentru casă. Zugrăveală sau orice ai nevoie.

Celia îşi încreţi fruntea.

— Celălalt e un card de debit. Ţi-am deschis un cont la banca mea. M-am gândit că Addie are nevoie

pentru şcoală.

Se întoarse să scoată lucruri din cutia de lângă el. Ştia că Celiei îi era greu să accepte ajutorul lui, aşa că nu voia să facă mare tam-tam pe chestia asta.

— Mulţumesc, dar nu pot să accept cârdurile.

Era de aşteptat.

— Bineînţeles că poţi. Sunt tatăl lui Addie şi îţi datorez pensia alimentară.

— Ne-ai inclus în asigurarea ta medicală şi ne-ai cumpărat o maşină şi o casă, Ty. Eu zic că suntem chit.

Sprâncenele lui se lăsară în jos.

— Nu, nu suntem. Un judecător ar hotărî să-ţi ofer sprijin financiar lunar pentru Addie.

Ty puse cârdurile pe masă în direcţia ei.

— Măcar atât pot să fac.

Celia îşi strânse buzele.

— Te rog, spuse el.

— Nu pot.

Lui îi era tare frică că ea vorbea serios. Se ridică în picioare, iar şoldul lui stâng fu săgetat de durere. Strânse din dinţi.

— Aş fi zugrăvit deja casa, numai că voiam să-ţi alegi culorile care-ţi plac. Dacă nu vrei să primeşti cârdul Lowe, atunci o să cumpăr vopsea maro.

— îmi voi cumpăra singură vopseaua, Ty Porter. Şi cu asta am încheiat subiectul.

— Celia, mârâi el.

Ty voia să le ofere ei şi lui Addie orice fleac colorat, de fetişcană, pe care îl doreau. Dacă nu putea face măcar atât, atunci la ce îi foloseau toţi banii pe care îi câştigase?

Bărbia Celiei se încăpăţână.

— Până acum ţi-am făcut pe plac. M-am mutat aici, conduc maşina pe care mi-ai dat-o, dar asta e tot. Nu merg mai departe. Şi apropo, apreciez

cizmele pe care mi le-ai luat, dar nu le pot primi nici pe ele. înainte să pleci, o să ţi le dau ca să le poţi returna.

— Nu le returnez.

— Ba da...

— Nu. Categoric nu.

Ty o înfruntă făţiş, comunicându-i dincolo de cuvinte: *Eşti o pacoste.*

Celia îi răspunse cu o privire care spunea: *La fel şi tu, amice.*

Se considerase întotdeauna o persoană îndrăzneaţă, dar femeia asta micuţă cu păr ondulat şi chip frumos ar putea fi mai curajoasă decât el.

— Ai de gând să mă omori, Celia?

— Nu chiar. Ai uitat? Dacă mori, rămân fără maşină.

— Cioc, cioc.

O voce masculină. Ty aruncă o privire spre uşa care dădea în living. Un bărbat stătea în prag având doi băieţi în faţa lui, unul de-o parte, altul de cealaltă.

— îmi cer scuze că vă întrerup. Am venit numai să mă prezint. Locuiesc alături.

— O, bună!

Celia abordă o expresie bucuroasă pe care nu o avea niciodată în prezenţa lui Ty şi se duse la noul venit ca să îi strângă mâna.

— Celia. Eu şi fata mea, Addie, ne mutăm azi.

— Neill Martin.

Celia spusese fiica *mea.* Cu siguranţă că nu avea de gând să zică fiica *noastră.*

— El este Ty.

Celia făcu un semn în direcţia lui.

Neill se aplecă peste băieţi, iar cei doi adulţi îşi strânseră mâinile.

Făcând un pas înapoi, Neill îi luă pe băieţi pe

după umeri.

— Aceştia sunt fiii mei, Tanner şi Tyson.

Unul dintre ei arăta de-o seamă cu Addie, celălalt cu câţiva ani mai mare.

— Addie o să fie încântată să vă cunoască.

Celia le zâmbi băieţilor.

— Este în camera ei de după colţ dacă doriţi să o salutaţi.

Băieţii se uitară la Neill, care încuviinţă. Ei plecară.

— Îi am la mine o dată la două săptămâni şi în serile de miercuri, îi spuse Neill Celiei. Stau cu mama lor în restul timpului.

Dintre toate casele din Holley, Ty îi cumpărase Celiei o locuinţă chiar lângă un tip divorţat. Minunat.

— Ar trebui să planificăm o întâlnire pentru copii, spuse Neill, holbându-se la Celia aşa cum un viţel se holbează la mama lui.

Ty se abţinu să nu refuze oferta lui Neill. Bănuia că Celiei nu o să îi convină lucrul ăsta.

— Mi-ar plăcea, răspunse Celia.

— De unde te-ai mutat?

În timp ce Neill şi Celia stăteau de vorbă, Ty rămase tăcut, privindu-i. Atitudinea veselă pe care o abordase Celia în prezenţa acestui străin se potrivea prea puţin cu personalitatea ei adevărată, acea latură bătăioasă pe care o afişa în faţa lui Ty.

Ty îşi dădu bine seama că Neill era atras de Celia, şi de ce nu ar fi fost? Un bărbat ar trebui să fie chior să nu o placă pe Celia. Mai ales în acel maiou galben. Mai ales cu atitudinea asta falsă pe care o afişa.

— Sunt avocat, spunea Neill. Fac naveta în Plano la muncă.

Neill arăta înjur de treizeci şi cinci de ani. Avea

păr negru lucios, o cămaşă polo, pantofi de navigaţie. Neill era la fel de diferit de Ty precum era caviarul de chipsuri.

Celiei nu avea cum să îi placă de nesăratul ăsta. Chipsurile erau mai gustoase decât caviarul. Toată lumea ştia asta.

Totuşi, pe măsură ce stăteau de vorbă, părea că Celia ar prefera caviarul. Ieri îi spusese că nu putea fi vorba de vreo relaţie romantică între ei şi că voia să oficializeze divorţul. Acest Neill era probabil genul de bărbat cu care s-ar întâlni de îndată ce s-ar usca cerneala pe certificatul de divorţ.

Pieptul lui Ty se încordă la gândul acesta. Nu voia nimic altceva decât să-şi întindă braţul şi să o împingă pe Celia în spatele lui. Era soţia *lui.*

În acelaşi timp, Celia nu era soţia lui. Nu avea niciun cuvânt de spus în deciziile ei. Ea trăia singură în casa asta împreună cu Addie. Neill locuia alături. Iar Ty locuia în cealaltă parte o oraşului. Celia şi Neill erau aproape unul de celălalt, iar Ty nu era suficient de aproape ca să facă ceva în privinţa asta.

Chiar şi aşa. Ce gând îl măcina?

Numai peste cadavrul meu.

f5

elia zugrăvi interiorul casei în culori care se găseau mai degrabă într-o pungă de bomboane Starbursts cu arome tropicale. Pentru camera de zi: albastru-verzui. Sufrageria: un galben deschis. Bucătăria: galben-portocaliu. Holul şi baia: un verde de culoarea pepenelui. Dormitorul ei: mov deschis ca petala de orhidee.

Timp de două zile lucră neîncetat la zugrăvit.

Membrii din BAFP (brigada de ajutor a familiei Porter) veniră des să-i dea o mână de ajutor.

Cea mai plăcută companie şi cel mai neinspirat zugrav era: Meg. Celia îşi putea număra toţi prietenii adevăraţi pe degetele de la o mână, iar unchiul Danny ocupa un deget întreg. Se întâmpla foarte rar ca ea să întâlnească pe cineva în prezenţa căruia să simtă acel *click* misterios. Dar după ce petrecuse o singură oră de zugrăvit împreună cu Meg, Celia era dispusă să o zbughească pe uşă şi să cumpere lănţişoare cu pandantivul prieteniei în formă de inimă ruptă în două, o parte pentru Meg şi una pentru ea. Nu o deranja faptul că trebuia să refacă porţiunile pe care le zugrăvise Meg, după ce rămânea singură.

Cea mai dificilă companie era şi cel mai bun zugrav: Jake.

Cu numai optsprezece luni mai tânăr decât Ty, Jake fusese în clasă cu Celia pe toată durata liceului. Faptul că Celia fusese atât de amorezată de Ty o făcuse să îl bage în seamă pe Jake, deoarece era fratele lui Ty. Fusese mereu atentă când îl văzuse pe Jake, vorbise cu el sau îi auzise pe alţii că vorbeau despre el.

Jake fusese incredibil de chipeş la vremea aceea, în plus mai era şi fundaşul echipei de fotbal. Fundaşii chipeşi de la liceele importante din statul obsedat de sporturi al Texasului erau adesea încrezuţi, elitişti sau pur şi simplu enervanţi. Nu şi Jake. Şi-l amintea fiind isteţ, abordabil şi cumsecade, şi cineva care îşi alegea cu grijă vorbele.

Amintirile ei cu Jake din liceu făceau să-i fie greu să interacţioneze cu Jake de acum. Cicatricea de pe faţa lui nu era încreţită sau roşie. Era albă, fină şi subţire ca ascuţişul unei săbii. Cu toate astea, nu aveai cum să nu o vezi. începea de la nasul lui şi îi

străbătea faţa. Nu îl urâţea. Nimic nu ar fi putut face aşa ceva. Dar părea să fie dovada vizibilă a unor cicatrici interioare mult mai adânci.

în cele două dăţi când a venit să o ajute cu zugrăvitul, Jake a fost foarte scump la vorbă. La început, Celia a încercat să depene amintiri cu el despre liceul Plano East. El răspunse, dar atitudinea lui o asigură că prăpastia dintre băiatul din trecut şi cel de acum nu era o provocare doar pentru ea. Cu prima ocazie, îşi luă găleata cu vopsea şi se duse să zugrăvească în altă cameră.

Celia ajunsese la concluzia că războiul ucisese ceva în sufletul lui Jake Porter. Poate că văzuse prea multe şi fusese afectat prea profund. Se ascunsese în spatele unui scut de nepătruns şi – din ce îi spusese Ty – îşi omora timpul antrenând cai pursânge pentru curse. Dar în afară de asta, nu-i mai rămăsese nimic altceva. Uitându-te în ochii lui era ca şi cum te-ai fi uitat în ochii unui bătrân ursuz în vârstă de şaptezeci de ani, amărât de viaţă.

Cea mai absentă companie era şi cea mai palpabilă: Ty.

Din moment ce nu putea să ajute cu zugrăvitul din pricina genunchiului, o ţinea pe Addie acasă la el câteva ore pe zi pentru ca Celia să poată trebălui în voie. Numai dacă l-ar fi putut uita atât de uşor! în schimb, *nu* îşi putea scoate din minte acel sărut afurisit. De fiecare dată când o lăsa pe Addie la el sau venea să o ia şi trebuia să stea puţin de vorbă cu Ty, Celia era extrem de conştientă de atracţia care plutea între ei. Ce nu se spunea în cuvinte era mai puternic decât cuvintele în sine.

Celia gătea dimineaţa devreme pentru a se calma, lucra în casă toată ziua, apoi continua munca şi după ce o punea seara pe Addie la culcare.

Golul ei interior care nu putea fi umplut părea să

îi ceară insistent să se liniştească şi să asculte. Celia sperase că o situaţie financiară mai stabilă avea să o facă să se simtă împlinită, dar nu era aşa. Golul părea că se măreşte în fiecare zi. Ceea ce vocea părea să sugereze era faptul că dacă se oprea să se odihnească, atunci îi putea da pace.

Odihnă? Dormea prea puţin, se îngrijora prea mult, şi gătea mai multă mâncare înainte de răsăritul soarelui decât un participant la concursurile culinare. Nu o putea ţine aşa la nesfârşit. Dar *odihnă*?

Odihna nu avea niciun sens pentru Celia.

Era o mamă singură. Mamele singure nu se odihneau.

Ziua celei de-a cincea aniversări a fetiţei veni ca orice dimineaţă obişnuită de august în Texas: călduroasă, umedă şi atât de strălucitoare, încât nu puteai sta fără ochelari.

Ceva ce nu avea să fie identic cu celelalte aniversări? Celebrarea zilei de naştere a lui Addie. Pentru prima oară, tatăl lui Addie avea să fie gazda petrecerii.

Când Ty o întrebase pe Celia dacă putea să-şi invite familia la el acasă la cina aniversară a lui Addie, inima Celiei se strânse fiindcă ea fusese întotdeauna cea care organizase petrecerile lui Addie. Cu toate astea, fu de acord. Casa de turtă dulce, plină cu mobilă acoperită şi vopsea care se usca, semăna mult cu starea ei emoţională în momentul acela – nu era gata de petrecere.

Şi aşa se face că Celia stătea în bucătăria lui Ty în

seara celei de-a cincea aniversări a lui Addie. Familia Porter o înconjura, vorbind, glumind şi înfruptându-se din gustările pe care Nancy le adusese drept aperitiv.

Celia îşi aminti de cea de-a patra aniversare a lui Addie, cu un an în urmă. La acea vreme nici nu îi trecea prin cap să plece din Corvallis. Nu îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre invitaţi. Şi nici nu îi trecea prin cap să îşi mai intersecteze viaţa cu Ty.

Dar iată că el era aici. Mestecând un chips în timp ce Addie îl privea cu dor şi îi explica de ce Cenuşăreasa purta întotdeauna părul strâns, iar Aurora îşi purta părul lăsat în jos.

De când ajunsese acasă la Ty acum patruzeci şi cinci de minute, Celia încercase să nu soarbă fiecare gest şi cuvânt al lui Ty. Până acum eforturile îi erau inutile. Purta o nouă pereche de pantaloni scurţi şi un tricou albastru marin cu sigla luptătorilor de arte marţiale. Arăta ca în pozele de pe Pinterest atunci când căutai „tipi atrăgători". Nu că ea s-ar fi pretat vreodată la aşa ceva.

— Addie Dovlecel?

Celia şi Addie se uitară repede una la cealaltă. Unchiul Danny ajunsese în sfârşit în Texas?

— Iuu-huu! Pe unde eşti?

Vocea lui Danny se auzea din faţa casei.

Addie ţipă încântată. Ea şi Celia se grăbiră spre uşa de la intrare. Baloanele roz şi mov pe care Celia şi Nancy le agăţaseră în fiecare loc disponibil din living şi din sufrageria lui Ty se legănară în timp ce ele trecură.

Unchiul Danny îi tot spusese Celiei că avea de gând să ajungă în Holley la timp pentru ziua lui Addie. Totuşi, în sinea ei, Celia începuse să se îndoiască. În ultimele zile când vorbiseră la telefon îi spusese ceva de genul: „Din moment ce sunt

aproape de Wyoming, mă voi duce în Marele Parc Naţional Teton" şi „Cred că mă opresc să merg pe munte cu bicicleta în Moab, Utah. Au nişte terenuri faine acolo."

Celia dădu colţul care dădea în foaier la timp ca să îl vadă pe Danny cum o îmbrăţişează strâns pe Addie.

— La mulţi ani!

El o pupă zgomotos pe Addie pe păr.

— Ce mai faci, fetiţă?

— Sunt bine. Dar tu?

— În regulă. Nu mă plâng.

Unchiul Danny întinse pumnul, iar Addie îl lovi.

— Vremea asta fierbinte de aici e *minunată*, nu-i aşa? Mă simt ca şi cum aş fi într-o saună suedeză. îmi face bine la pori.

El îi dădu drumul lui Addie şi o îmbrăţişă pe Celia.

— Cum rezişti, surioară?

— Mă descurc. Mă bucur atât de mult că eşti aici.

Familia Porter se adunase în jurul lui.

— Ce casă, omule! îi spuse Danny lui Ty în timp ce îşi strânseră mâinile.

— Mulţumesc.

Ty îi zâmbi unchiului ei.

— Ai mult teren în apropiere, spuse Danny. O atmosferă cu totul naturală.

— Mă bucur că-ţi place.

Danny îşi fixă atenţia asupra lui Nancy.

— Doamna aceasta e cumva mama ta?

— Da.

— Sunteţi necăsătorită?

— Unchiule Danny!

Dar Nancy îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Nu mai sunt singură de treizeci şi cinci de ani. Dar fa-mi o ofertă. Şi o să mă gândesc.

Şi mai multe râsete. Chiar şi soţul ei, John, li se alătură.

— Sper să cunosc câteva dintre doamnele singure din Holley, îi spuse unchiul Danny lui Nancy. Mă puteţi ajuta cumva?

— Sigur! M-aş bucura.

Celia îi prezentă pe John, Bo, Meg şi Jake lui Danny. Dacă vreunul dintre texani era suspicios cu privire la un bărbat trecut de cincizeci de ani care tocmai făcuse avansuri mamei lor şi purta un medalion cu un colţ de rechin, o cămaşă fără mâneci şi pantaloni scurţi de plajă, niciunul nu arătă lucrul acesta. Poate cu excepţia lui Jake. Dar drept vorbind, Jake trata pe toată lumea cu suspiciune.

— Acum că Danny e aici, să mâncăm!

Nancy bătu din palmele ei mari.

— îi este cuiva foame?

Celiei nu îi ardea de hotdog. Dar din moment ce Ty o lăsase pe Addie să aleagă meniul, Celia se purtă aşa cum îşi imagina că s-ar purta orice mamă înţelegătoare şi se prefăcu că e de acord cu alegerea lui Addie. Totuşi, pe bune. Hotdog? Exista oare o mâncare mai nesănătoasă decât asta?

îndată ce fu servită cina, Celia aduse tortul. Addie ceruse vanilie cu cremă roz. Celia, care se afla în febra gătitului, făcuse un tort cu trei straturi care era suficient de mare să hrănească treizeci de persoane. II decorase în mod meşteşugit cu tot felul de glazuri cu aromă de mentă. Frişca strălucitoare licărea în lumină. Cinci lumânări tronau în mijloc şi toată familia Porter cântă în timp ce Celia trecu din bucătărie în sufragerie, cărând tortul.

Addie, stând în capul mesei pe un scaun care fusese înălţat cu perne, îşi închise ochii şi se gândi mult şi bine ce dorinţă să-şi pună.

Contururile feţei lui Addie îi erau atât de dragi şi

de cunoscute Celiei. Ochelarii. Părul drept tuns bob. Conturul pufos al obrazului.

Azi fetiţa ei împlinea cinci ani. Cinci. Şi era mai fericită decât fusese vreodată, aici în casa mare şi maro a lui Ty, sărbătorind ziua ei de naştere aşa cum nu o mai făcuseră înainte.

Scumpa ei Addie se făcea mare. Tristeţea o învălui pe Celia precum muşchiul care cuprinde un lac, încet şi încolăcindu-se. Îi dădură lacrimile în colţul ochilor.

Ty, care stătea de cealaltă parte a lui Addie, o văzu. El arcui întrebător o sprânceană, iar acei ochi albaştri magnifici erau atât de tandri şi plini de compasiune.

Doamne ai milă! Se putea descurca cu tachinările lui şi toată joaca lor de-a câinele şi pisica. *Orice*, numai nu compasiunea aceasta care îi mergea drept la inimă.

Addie suflă în lumânări, iar toată lumea din cameră începu să bată din palme şi să aclame.

În clipa în care Addie îşi termină felia de tort, ea îi momi pe toţi să vină în camera de zi astfel încât să poată deschide cadourile. Adulţii, care nu-şi terminaseră încă porţiile de tort şi care sorbeau cafeaua decofeinizată, se uitau cum Addie îşi desfacea calm şi metodic fiecare cadou.

Mai devreme în acea zi, în cadrul micului dejun cu gofre preparate în casă, Celia îi dăruise lui Addie un set frumos de cărţi cu prinţese pe care îl găsise pe internet la un preţ bun. Sperase că Ty se va comporta ca un om normal şi îi va dărui lui Addie un cadou similar. Dar când s-a deschis şi ultimul cadou şi niciunul nu era din partea lui Ty, Celia începu să-şi facă griji.

Când îi făcu cu ochiul şi ieşi pe uşa din spate în cârje, temerea ei se intensifică. Ce îi cumpărase oare

lui Addie de era atât de mare încât nu-l putea împacheta? O maşină Rolls Royce? Un avion particular? Un lingou de aur?

Un ciocănit strident la uşa de la intrare o făcu pe Addie să-şi ridice privirea de pe jocul Polly Pockets pe care îl avea în faţă.

— Oare cine să fie? o întrebă Nancy pe Addie, făcând ochii mari şi prefacându-se uimită.

Nancy ştia cu siguranţă secretul.

— Ar fi bine să te duci şi să vezi.

Toată lumea o urmă pe Addie la uşă.

Celia avea de gând să-l *omoare* pe Ty dacă acesta mai cheltuia mulţi bani pe copilul ei...

Addie deschise uşa şi îl văzu pe Ty stând pe veranda de la intrare alături de un ponei alb şi rotofei care arăta precum un cârnat înghesuit într-o caserolă. Fundiţe roz atârnau din coama şi din coada poneiului, iar la gât avea o fundă mare şi mov.

— La mulţi ani!

Ty îi zâmbi lui Addie în acelaşi mod fermecător care îi cucerise inima Celiei atunci când aceasta avea paisprezece ani.

Un animal viu? I-a cumpărat un PONEIfără să-mi ceară voie?

Buzele lui Addie se deschiseră fascinate.

— Vrei să vii şi să o să saluţi? întrebă Ty, arătând la fel de mulţumit ca şi când ar fi câştigat la loto.

Addie ieşi din transă şi se duse la ponei.

— O, Doamne, tot suspină ea în timp ce îşi încolăci braţele subţiri în jurul gâtului animalului. Mulţumesc, tati. Mulţumesc atâââât de mult!

În ritmul ăsta, fiica ei avea să devină iremediabil răsfăţată.

— Ala e un câine supraponderal? întrebă Bo.

— Cred că da, răspunse Jake.

— Haideţi, băieţi, interveni John. Ar putea fi o pisică.

— O oaie? se băgă şi Nancy.

— Un hamster? îşi dădu cu părerea Bo.

— Nu le da atenţie, Celia.

Meg o strânse pe Celia de braţ.

— Lor le plac caii, dar mie îmi plac poneii. L-am convins pe Bo să cumpere câţiva pentru Whispering Creek şi sunt minunaţi.

Minunaţi! **Dar dacă Addie cădea? Nu ar fi o căzătură la fel de puternică ca de pe un ponei mare, dar totuşi. Ar putea să-şi rupă gâtul încercând să călărească un ponei.**

— Ea mea? îl întrebă Addie pe Ty, ca şi cum nu îi venea să creadă ce noroc dăduse peste ea. Pe bune?

— Numai a ta. Ce nume o să-i pui?

— Nu ştiu încă.

— Vrei să o călăreşti?

— Da!

Nu! **Se gândi Celia.**

Ty prinse capătul sforii poneiului cu mâna dreaptă pe cârje şi traversă peluza în direcţia grajdului. Addie îi luă de mână pe unchiul Danny şi pe Meg, apoi îl urmă. Celia îşi puse ochelarii de soare şi se grăbi înaintea tuturor ca să îl ajungă din urmă pe Ty.

Ty îi aruncă o privire provocatoare peste umăr.

— Hai, începe-ţi predica.

— Nu crezi că ar fi trebuit să mă întrebi înainte să-i cumperi fetiţei mele un ponei?

— Fiica noastră. Şi nu. De ce să te întreb când ştiam că vei spune nu?

— Deoarece sunt mama ei!

— Aha.

— Şi pentru că e periculos să călăreşti.

— Poneiul ăsta de aici ţi se pare periculos?

În mare parte, poneiul era grăsuţ şi părea să îi fie tare foame.

— Îţi promit că voi avea grijă de Addie, spuse Ty. Va trebui să ai încredere în mine, Celia.

Acesta nu era tocmai locul sau timpul potrivit ca să îi spună că cererea lui de a avea încredere în el era acel lucru IMPOSIBIL pe care Celia nu-l putea face.

— Din nou îi faci cadouri extravagante, deşi ştii ce părere am despre -

— Sunt tată. Şi pentru prima dată în viaţa mea am ocazia să-i fac fetiţei mele un cadou de ziua ei. Poţi să fii sigură că îi voi da ceva bun.

Traversară aleea, iar copitele poneiului făceau zgomot pe pavajul tare. Grajdul, care fusese construit în stilul casei, se apropia tot mai mult. Din partea din faţă se vedea o păşune împrejmuită în josul dealului. Doi cai roibi îi priveau cum vin.

Ty îi aruncă o privire.

— Eşti simpatică când te înfurii.

— Taci! Ar putea să te audă cineva.

— Foarte simpatică.

— Nu ai voie să-mi spui că sunt simpatică. Suntem părinţi cu vieţi separate care încearcă să se comporte civilizat unul cu celălalt de dragul fiicei noastre. Asta-i tot.

— Si asta trebuie să fie tot?

y

Celia se surprinse privindu-i insistent cicatricea atrăgătoare de sub buza lui.

— Nu te înţeleg, Ty.

— Nici eu nu mă înţeleg în jumătate din timp. De exemplu, tot încerc să mă conving să nu te sărut. Dar asta mă face numai să-mi doresc mai tare acest lucru.

Sinceritatea din privirea lui o făcu să-şi piardă suflul. Zile întregi reuşiseră să nu vorbească despre

Acel Sărut.

Numai după ce au ajuns la grajd şi Ty a aşezat o pătură albă şi o şa roz – da, *roz* – pentru copii pe ponei, Celia şi-a dat seama cât de eficient îi parase el tirada. O privire pătrunzătoare din partea lui, iar mintea ei o luase razna. Ty îi distrase cu totul atenţia de la faptul că Addie avea să se suie pe un animal neîmblânzit.

Ty, Addie, Bo şi tatăl lui Ty, John, intrară pe păşune. Ceilalţi se aşezară de-a lungul gardului, iar Danny şi Nancy erau de o parte şi de alta a Celiei.

Ty îi puse lui Addie pe cap o pălărie englezească neagră de călărit şi îi strânse breteaua sub bărbie. Fraţii Porter probabil că se luaseră la întrecere cu caii fără şa când erau copii. Chiar şi aşa, familia nu comentă cu privire la pălărie, ci doar făcură o poză folosind camera telefoanelor.

Celia începu să-şi frământe mâinile îngrijorată.

Odată ce John o ridică pe Addie în şa, el luă frânghia şi îl trase uşor pe cal în faţă într-un ritm foarte lent. Bo mergea lângă Addie pe o parte, iar Ty o flanca pe cealaltă parte, reuşind să-şi manevreze bine cârjele pe terenul denivelat. Celia îl putea auzi cum vorbeşte cu Addie, spunându-i cât de bine se descurcă.

— Bravo, Addie! strigă Meg.

— Se pare că avem o cowgirl înnăscută, C, spuse Danny. Cât e de drăguţă!

— Foarte.

— Cât se poate de dulce.

Addie stătea dreaptă şi zâmbitoare în şa. Funditele poneiului
dansau şi străluceau în vânt, înfasurându-i
cizmulitele lui Addie.

> 7 > >

În ciuda îngrijorării ei, scena din faţa Celiei era

lipsită de orice pericol. Era chiar mai sigură decât mersul cu bicicleta cu Danny. Nu îi putea găsi niciun cusur. încetă să-şi mai roadă unghiile. Poate că până la urmă poneiul nu fusese cea mai proastă idee din lume.

— Să nu le spui celorlalţi, îi spuse uşor Nancy Celiei, dar Ty a fost dintotdeauna preferatul meu.

Celia observă părul închis şi uşor grizonant al soacrei ei, cerceii rotunzi, expresia luminoasă. Chiar şi Nancy căzuse pradă farmecelor lui Ty? Ea, care se presupune că trebuia să fie imparţială?

— Nu mă înţelege greşit – era o pacoste când era mic. De fiecare dată când îl scăpăm din ochi, băiatul sărea de pe ceva, călărea ceva sau împuşca ceva. Era prea îndrăzneţ şi nici nu-i prea păsa de respectarea unor reguli. Dar – ea dădu din cap şi fluieră îndelung – era fermecător. După ce făcea vreo prostie, se uita la mine cu ochii aceia şi zâmbea. Ei bine! Nu puteam sta supărată pe el niciodată.

— Pot să-mi imaginez.

Celia înţelegea foarte bine asta.

în acelaşi timp, era extrem de hotărâtă să reuşească la capitolul la care fiecare femeie din viaţa lui Ty eşuase. Să stea supărată pe el.

fO

207

La cinci după-amiază, a doua zi, Celia termină de udat grădina de flori pe care tocmai o plivise şi făcu un pas înapoi ca să-şi admire căsuţa de turtă dulce. De când ajunsese în Texas, zugrăvise fiecare cameră, aranjase mobilele şi covoarele, despachetase toate cutiile şi decorase fiecare colţişor al casei. Isi construise un cămin.

În timp ce mergea cu maşina acasă la Ty ca să o ia pe Addie, muşchii ei încordaţi o înştiinţară că îi forţase prea mult. înainte să se gândească să o ierte, ei cereau un duş fierbinte, cina şi poate una sau trei sau opt felii din tortul cu ciocolată pe care îl făcuse în acea dimineaţă.

Un BMW necunoscut stătea pe aleea lui Ty exact în locul unde parca Celia de obicei. Ciudat. Se strecură lângă el şi se îndreptă spre casă.

O brunetă frumoasă ieşea pe uşa de la intrare.

Celia se opri brusc.

Femeia o văzu, o salută cu mâna şi continuă să se îndrepte în direcţia ei.

Un gust amar, ca de aramă, se îngrămădi în gâtul Celiei.

— Bună!

Femeia se opri la câţiva paşi de Celia.

— Eu sunt Tawny.

Inima Celiei bătu anormal de tare. Cumva, adunându-şi toate puterile, ea reuşi să zâmbească.

— Mă bucur să te cunosc. Celia.

Amărăciunea, gelozia şi respingerea pe care le experimentase în acea dimineaţă în Vegas o loviră pe Celia în mod fizic, ca un pumn. Absolut totul. Îi reveniră în minte. Toate lucrurile pe care se străduise să le lase în urmă.

— Am cunoscut-o pe Addie, spuse Tawny. E adorabilă.

— Mulţumesc.

— Am trecut doar să-i aduc lui Ty cina. îmi pare rău pentru el, ce a păţit cu genunchiul şi celelalte.

— Da.

— Bietul de el.

Chipul ei exprima un nivel de îngrijorare aplicabil numai în cazul dezastrelor naturale.

— îmm.

Ty o iubea pe Tawny.

Aceasta era femeia cu care el voia să se însoare.

Şi, deşi nu îi convenea, Celia îşi dădea seama de ce. Tawny era înaltă şi suplă şi evident perfectă pentru el cu pantofii ei cu tocuri înalte şi rochia ei vaporoasă galben cu alb.

Celia purta pantaloni scurţi roşii, un tricou alb şi şlapi. Lucrase în grădină în zăpuşeala Texasului. Dintre toate momentele posibile... se întâlnea cu Tawny după ce *lucrase în grădină.*

— În Holley avem o tradiţie, gătim pentru o mamă care tocmai a născut, explică Tawny, sau pentru cei care au pierdut pe cineva drag sau pentru o persoană care se accidentează aşa ca Ty, înţelegi ce vreau să spun. Ne pasă de comunitatea noastră şi vrem să-i ajutăm.

— E foarte drăguţ din partea ta. Sunt convinsă că lui Ty îi place mâncarea.

— Te-ai instalat deja în noua casă?

— Da.

— Mă bucur să aud asta. Nu ezita să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Mi-ar face plăcere să te ajut.

Tawny părea să fie la fel de dulce ca o prăjitură Linzer, dar în ochii ei, Celia putea citi multă prudenţă. Tawny îl voia pe Ty pentru ea. Şi apoi, nu îi plăcea de Celia. Cum ar putea fi altfel? Celia se căsătorise şi petrecuse o noapte întreagă cu iubitul altei femei.

— Ne mai vedem, strigă Tawny în timp ce ele se îndreptară în direcţii diferite.

Celia o urmări cu privirea pe Tawny, cea cu părul fluturând şi cu picioare lungi, cum intră în BMW. Experimentă o criză de gelozie atât de acută încât se piti, nevăzută, într-un colţ de pe

veranda lui Ty pentru a-şi reveni. Celia nu îl putea avea pe Ty pentru sine, dar vai, *nu* voia nici ca Tawny să-l aibă pentru ea. Numai gândul că i-ar vedea împreună îi făcea stomacul să se strângă.

Ar face bine să-şi amintească că Tawny nu merita animozitatea ei. Nu era vina lui Tawny că Ty o plăcea mai mult pe ea. De asemenea, Tawny refuzase să-l primească pe Ty înapoi după povestea din Vegas şi îl ţinuse la distanţă câţiva ani. Admirabil.

Imaginându-şi nunta lui Ty şi a lui Tawny – amândoi superbi, stând în faţa altarului, cu numele lor drăguţe care începeau cu iniţiala *T*— îi venea greu să simtă amabilitate faţă de vreunul dintre ei. Perspectiva faptului că Tawny avea să devină mama vitregă a lui Addie, ceea ce ar însemna să fie nevoită să o vadă şi să vorbească cu ea la reuniunile familiei Porter pentru tot restul vieţii ei o făcea să se simtă îngrozitor.

îşi lipi mâinile de faţă şi încercă să-şi spună că dacă Tawny voia să-şi lege viaţa de dezastrul ambulant numit Ty Porter, atunci n-avea decât. Celia nu credea că există vreo femeie care putea să-l facă pe Ty Porter să o iubească şi să îi fie devotat toată viaţa. Până la urmă Celia fusese cel mai aproape de acest obiectiv, din moment ce avea un certificat de căsătorie. Dar el îi aparţinuse numai pentru o singură noapte nesăbuită. Numai atât îl putuse ţine pentru ea.

Când Celia bătu la uşa lui Ty, încă clocotea de mânie, deşi ştia că furia pe care o resimţea era nejustificată.

Ty răspunse, sprijinindu-se într-o cârjă.

— De ce eşti aşa de agitată?

— N-am nimic.

— Este vreuna dintre vopselele tale prea

normală pentru gustul tău?

— E Addie gata?

— Au ieşit prea săraţi biscuiţii?

Trecu pe lângă el în foaier, simţind puţin din colonia sa cu aromă de pin. Oare şi Tawny o simţise?

— Addie! Hai, scumpo. Trebuie să mergem acasă.

Ty o privi pe jumătate amuzat.

— Addie? strigă Celia. Vii?

— Da, mami.

Vocea lui Addie se auzi din spatele casei.

— Vreţi să rămâneţi la cină în seara asta, te rog? întrebă Ty. O să comand pizza.

— Nu, mulţumesc.

El îşi aranjă şapca pe care o avea pe cap.

— N-ai de gând să-mi spui ce te necăjeşte?

— N-am nimic.

Celia voia să îi poruncească să tacă din gură...

— O, murmură Ty pe sub mustaţă. Te-ai întâlnit cu Tawny afară, nu-i aşa?

Ea îşi încordă maxilarul.

— Eşti supărată fiindcă îţi place de mine.

O plăcere tipic masculină i se întipări pe faţă.

— Vrei să fiu al tău.

— Absurd!

— Ce părere ai despre Tawny?

— A fost... drăguţă.

— Este foarte drăguţă.

— Şi se întâlneşte cu un medic pediatru, din câte îmi amintesc.

— Deocamdată. Sigur nu vrei să stai la cină? Te rog frumos!

— Trebuie să mergem acasă.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, Celia ar fi crezut că

fusese rănit de refuzul ei.

Se auzi un zgomot de paşi de copil, apoi apăru Addie.

— Pa, tati. Mulţumesc că am putut sta cu tine.

— Cu plăcere.

Ty îşi sprijini un umăr de uşă.

— Mâine e ziua cea mare, Addie. Prima zi la grădiniţă.

Addie încuviinţă.

— Mama ta vrea să te ducă dimineaţă, dar vom veni amândoi să te luăm la sfârşitul orelor.

— Bine.

— O să te descurci grozav.

Addie îl privi pe Ty plină de încredere.

— Da, zise ea. Aşa o să fie.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Marele cowboy chipeş păru puţin pierdut, în timp ce ele plecară şi îl lăsară singur.

În drum spre casa ei ce aducea a turtă dulce, emoţiile Celiei escaladau. Mânie. De ce îşi permisese să aibă din nou de-a face cu Ty? Disperare. Cum putea să suporte s-o trimită pe Addie mâine la şcoală? Posesivitate. Oare Ty mânca cina preparată de Tawny?

Când Addie se uită în altă parte, îşi scoase brelocul cu *Dă păcii o şansă* din lănţişorul lui şi îl aruncă – cu putere – la gunoi.

ârziu în aceea noapte, Ty apăsă butonul Derulare. Videoclipül de pe YouTube care apăru pe monitorul computerului din birou începu din nou.

Ajunsese să cunoască fiecare secundă din videoclipuri. Când era singur, îşi reamintea cursa, ca şi cum ar privi-o din unghiuri diferite în mintea sa. Mişcarea taurului. Contrabalansul lui. îşi putea aprecia prestaţia din acea zi prin prisma anilor de experienţă la fel de bine cum vedea şi atuurile sau greşelile taurului. Meteor era un taur de douăzeci şi unu de puncte. N-avea nimic special. Ty călărise tauri de calibrul lui de sute de ori înainte.

îşi sprijini coatele de tăblia biroului şi îşi puse capul în palme.

Îi era dor de Celia. O adusese în Holley, şi ea totuşi nu era suficient de aproape ca să-l mulţumească.

Îi era dor de ea în fiecare noapte.

De abia dacă îl vizitase în cursul săptămânii. Şi când o făcuse nu zăbovise mai mult de câteva minute dimineaţa sau după-amiaza.

Când era cu el, Celia îl amuza, îl insulta şi îl făcea să râdă. Totul era bine. Când pleca, durerea din genunchi îl omora, iar amărăciunea se lupta din greu să preia frâul gândurilor.

Ty îşi ridică capul şi se zgâi la imaginile din faţa lui. îşi aminti cum presimţise ceva rău în acea seară în Boise. Dacă ar fi fost înţelept, n-ar fi

călărit. Călăreţii de tauri aveau motive întemeiate să fie superstiţioşi.

Privirea lui observa mişcarea şi culoarea în schimbare de pe ecran. După tot acest timp, tot nu putea înţelege de ce căzuse de pe Meteor, întrebarea, de ce, nu-i dădea pace. Urmărise înregistrările şi încercase să găsească răspunsul acolo. Altă dată recitise tot ce se scrisese cu privire la accident. întotdeauna era în căutarea acelui indiciu-cheie care avea să îl facă să înţeleagă.

Dacă aşa ceva exista – acea dovadă care explica sfârşitul carierei lui – Ty nu o putea găsi.

Căută în buzunar şi scoase o sticluţă de Vicodin. îi deschise capacul şi văzu că îi mai rămăseseră numai trei pastile. Doza pe care o luase mai devreme n-avusese efect, aşa că luă o gură de apă îmbuteliată şi dădu pe gât altă pastilă. Mâine va trebui să-şi refacă stocul de pastile.

Ty se lăsă pe spate în scaunul lui din piele şi închise ochii. Muncise din greu în viaţă şi obţinuse ce-şi dorise în lumea călăreţilor de tauri. Se confruntase şi înainte cu accidente şi rateuri. Le depăşise pe toate, dar pe acesta nu-l putuse depăşi.

Era un călăreţ de tauri cu o carieră terminată, o latură sălbatică în care nu puteai avea încredere, şi o inimă care clocotea din pricina a ceva ce nu putea avea. Cine era el acum? Ce valoare mai avea viaţa lui fără slujba asta?

Habar n-avea şi cu siguranţă că nu îi plăcea să trăiască cu piciorul ăsta distrus în fiecare zi şi noapte.

Petrecuse ani de zile punându-şi finanţele în ordine. Putea să iasă la pensie chiar acum, să nu

mai încaseze niciodată alt cec, şi tot să fie asigurat pe viaţă. Totuşi, ideea de a se pensiona îl făcea să se simtă gol pe dinăuntru. Cum avea să-şi petreacă zilele? Jucând golf?

în niciun caz.

Ty avea nevoie de *muncă* pentru a avea un scop în viaţă.

Tocmai ieri vecinul lui, Jim, îl sunase să îi spună că el şi soţia lui se gândeau să-şi vândă pogonul. Dacă Ty combina suprafaţa lui cultivată cu cea a lui Jim, ar avea suficient de mult teren încât să înceapă să crească vite pentru rodeo, aşa cum avusese întotdeauna de gând să facă atunci când se pensiona.

Achiziţia terenului lui Jim i-ar oferi lui Ty un viitor. Dar... Dar *ce}* Era ca şi cum ar fi avut nevoie să lase în urmă călăritul taurilor şi vechea lui viaţă înainte să facă loc pentru altceva.

Poate că de asta devenise obsedat de acea cursă finală. Bătrânul călăreţ din el nu pricepea ce se întâmplase pe Meteor în acea zi în Idaho. Şi până nu înţelegea, nu avea cum să treacă de episodul acesta.

— Bine... ei bine, pa.

Celia şi Addie ajunseseră în sala de clasă a lui Addie la grădiniţă cu zece minute înainte de începerea programului. Celia agăţase rucsacul lui Addie în cuier, o ajutase să-şi aleagă o pisică Beanie Baby în calitate de prietenă a micuţei pentru dimineaţa respectivă şi îi făcuse numeroase poze lui Addie cu şi fără învăţătoarea

ei.

— Pa, mami.

Addie stătea la locul ei, nemişcată, şi cu mâinile împreunate pe masă. Arăta ca un tablou al cărui artist redase politeţea, emotivitatea şi curajul, toate în acelaşi timp.

Addie alesese să poarte noua ţinută pe care Meg şi Bo i-o dăruiseră de ziua ei, un tricou polo roşu şi o fustă marinărească punctată cu mere micuţe. O cutie din plastic cu rechizite pentru şcoală, cu numele ei pe ea, se afla lângă cotul ei. Clasa ei de la grădiniţă era la fel de impecabil organizată şi la fel de veselă aşa cum sperase Celia.

Era timpul ca Celia să plece. Numai că... poate că putea zăbovi puţin şi să îi ţină companie lui Addie până când învăţătoarea începea ora? Să facă o nouă poză?

— Ne vedem mai târziu, îi spuse Addie.

— Bine. O să fiu aici la sfârşitul orelor, aşteptându-te în faţa porţii aşa cum am discutat.

— Pa, mami.

Fiica ei. Unicul ei copil. Ce se întâmplase cu bebeluşul ei?

— Ai... ai nevoie de altceva?

— Nu, sunt în regulă. Pa.

— Pa. Eu... eşti sigură că totul e bine?

— Sigură.

— Mâncarea de prânz e în rucsac.

— Ştiu.

— Âddie?

— Da?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, mami.

Cu inima frângându-i-se, Celia îi zâmbi fetiţei

ei. Apoi se îndreptă spre maşină fără să se uite în dreapta sau în stânga, fără să se gândească. Asociaţia părinţi-profesori de la şcoală avea să găzduiască un mic dejun pentru părinţii copiilor de grădiniţă de îndată ce suna clopoţelul. Celia nu se ducea. Nu avea de gând să plângă în faţa străinilor, nici să rişte să dea peste vreun părinte care ar fi fericit de începerea grădiniţei şi de tot timpul liber, fără copii, pe care îl va avea la dispoziţie.

De îndată ce închise portiera, fu năpădită de un val de tristeţe. Simţea cum începe să alunece. Plângând uşor la început, apoi bocind de-a binelea, strânse cu putere volanul şi se îndreptă spre casa de turtă dulce.

Timp de cinci ani, dependenţa constantă a lui Addie de ea făcuse ca viaţa Celiei să aibă un rost. Totuşi, începând cu ziua de azi, fiica ei devenise o elevă de grădiniţă. De aici încolo, avea să devină din ce în ce mai independentă. Addie îi avea acum pe Ty şi pe ceilalţi din familia Porter. Nu mai avea nevoie de Celia ca altădată.

Celia parcă pe alee şi se năpusti de-a lungul grădinii, plângând în hohote tot drumul. înăuntru, îşi aruncă poşeta şi cheile, apoi se duse să se aşeze pe marginea patului ei. Se ghemui în pat, cu tocurile înfipte în tăblia patului şi cu braţele încolăcite în mod defensiv pe stomac.

Plânse fiindcă Addie nu mai era un bebeluş şi un preşcolar, iar ea iubise acea perioadă. Nu se aştepta să facă alt copil, întotdeauna o considerase pe Addie drept singurul şi unicul ei copil. Timpul îi jucase o festă murdară şi îi răpise ani pe care nu îi mai putea recupera şi de care nu se mai putea bucura cu un alt copil.

Respiră sacadat. *Exagerezi, Celia. E ridicol!*

Dorea să fi avut posibilitatea să fie o mamă casnică pentru Addie.

îşi dorea să fi avut mai mulţi bani ca să îi cumpere lucruri şi să o ducă în locuri fabuloase. în schimb, Celia făcuse tot ce îi stătuse în putinţă la aceea vreme şi acum îşi dorea ca acel bine să fi fost mult mai bun.

Mai lipsea să mai clipească o dată, iar Addie avea să plece la facultate şi să o părăsească pentru totdeauna...

Ciocy cioc, cioc.

Celia se ridică brusc în capul oaselor. îngrozită că cineva ar putea-o surprinde în starea asta, se duse repede la oglinda de deasupra măsuţei de toaletă. Arăta de speriat – buclele în dezordine, faţa îi era roşie şi umedă, iar ochii umflaţi. Cu dosul palmelor, îşi şterse lacrimile de pe obraji.

Cioc, cioc.

Celia aruncă o privire pe fereastra cu deschidere la grădina din faţă. Un Mercedes alb convertibil din anii '80 era parcat la colţul casei. Maşina lui Meg.

S-ar fi prefăcut că nu este acasă dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva. Dar când venea vorba de blânda şi mângâietoarea Meg? Celia îsi suflă de câteva ori nasul şi deschise usa de la intrare.

y y y

— Bună.

Meg o conduse pe Celia înăuntru, iar chipul îi fu imediat inundat de compasiune.

— O, nu. Te simţi bine?

— M-ai prins în mijlocul unei crize de plâns.

— Eşti tristă din cauză că Addie a început grădiniţa?

Celia încuviinţă.

— De asta am venit aici. Uite.

Meg ţinu două ceşti înalte şi îi dădu una Celiei.

— Cafea cu lapte rece. Acum îmbrăţişează-mă.

Ele se ţinură în braţe mai bine de un minut şi

jumătate. Meg o bătu uşor pe spate.

— Hai să luăm loc ca să-mi poţi povesti totul.

Celia o urmă pe Meg în camera de zi, sorbind cu paiul o gură zdravănă din cafea. Bunătatea lui Meg o emoţiona atât de tare încât fu din nou ispitită să plângă. *Respiră*, îşi spuse ea. *Celia Park Porter; la fel ca multe altefemei dinaintea ta, ai să supravieţuieşti primei zile de grădiniţă a fetiţei tale.*

Se aşezară pe scaunele din faţa ferestrei mari a Celiei.

— Deci.

Meg îşi dădu capul într-o parte. Purta un maiou verde de culoarea salviei strâns într-o parte cu o fundă, pantaloni scurţi şi sandale argintii.

— Ai avut o dimineaţă grea?

Celia îi povesti cum o pregătise pe Addie de acasă şi cum o conduse în clasă.

— Şi apoi ea s-a aşezat în banca ei şi ar fi trebuit să o vezi stând acolo ca o elevă model. Addie era gata cu adevărat. Era în regulă.

Celia îşi strecură vârfurile degetelor sub ochi ca să-şi mai şteargă din lacrimi.

— Eu am fost cea care m-am pierdut cu firea după ce am plecat.

Ochii lui Meg se umeziră şi ei.

— Dacă Bo ar fi aici, ar avea şerveţele la el. Aşteaptă o clipă.

Se grăbi în baie şi se întoarse cu hârtie igienică. I-o dădu Celiei şi se aşeză la loc pe scaunul ei.

Celia îşi tamponă ochii, apoi mototoli hârtia în poală.

— Cred că depind prea mult de Addie, Meg. Nu e corect faţă de ea.

— Ascultă-mă, şi eu mă confrunt cu aceeaşi

provocare. Când eram copil, nu am avut o familie unită, dar acum îl am pe Bo. Iar el e... e minunat.

Chipul i se îmblânzi când îl menţionă pe soţul ei.

— II iubesc atât de mult încât sunt foarte ispitită să fac din el centrul universului meu, ştii? Mi-ar fi uşor să îmi bazez fericirea, starea mea de spirit, încrederea – cu alte cuvinte, totul – pe el.

— Deci ce faci?

— Citesc Biblia şi mă rog în fiecare dimineaţă. Asta mă ajută să-mi aşez priorităţile. îmi aminteşte că Dumnezeu e cel mai important lucru din viaţa mea.

Celia nu prea voia să discute despre Dumnezeu. Vinovăţia nu era ceva ce voia să adauge la povara emoţiilor care o asaltau deja.

— Bineînţeles, continuă Meg, situaţia ta e diferită deoarece Addie e fiica ta. Nu ştiu ce înseamnă asta fiindcă nu am un copil.

Ea făcu o pauză.

— Mi-ar plăcea să am.

Celia o lăsase pe Meg să o vadă cu totul răvăşită. Judecând după codul de etică al celor mai bune prietene, Celia se gândi că avea dreptul să îi pună o întrebare lămuritoare.

— Aţi încercat să faceţi un copil?

— N-am folosit contracepţie de un an. Şi până acum nu s-a întâmplat nimic.

Celia încuviinţă şi se abţinu să menţioneze faptul că ei şi lui Ty le trebuiseră numai o noapte ca să o conceapă pe Addie. Detaliul ăsta nu avea cum să o ajute pe Meg.

— Eu şi Bo avem timp. Nu vreau să mă stresez din pricina asta. Numai că mi-aş dori *foarte mult* să am un copil cu soţul meu.

— Sunt convinsă că îl veţi avea.

— Sper. Dumnezeu mi-a oferit deja multe: pe Bo, familia Porter, moştenirea tatălui meu. Câteodată mă gândesc că sunt prea lacomă. Am toate astea şi vreau şi un bebeluş pe deasupra.

— Cred că e perfect normal să-ţi doreşti un copil. Bineînţeles că vrei unul cu Bo.

Celia sorbi din cafeaua ei cu lapte rece, savurându-i aroma dulce-amăruie.

— Ty pare că se înţelege de minune cu Addie, spuse Meg.

— Aşa este.

— Crezi că e vreo şansă ca tu şi Ty să... ? Meg ridică din umeri, sfioasă.

— Să fim împreună?

— Da.

— Ar fi nevoie de un miracol.

— Ei bine.

Meg o privi cu atenţie preţ de câteva momente.

— Câteodată miracolele se întâmplă.

— Nu şi mie.

— Toată lumea din Holley aşteaptă cu nerăbdare să vadă ce se întâmplă între voi.

Faptul că întregul oraş era cu ochii pe ei nu o liniştea prea tare.

Meg îşi trase picioarele sub ea.

— Toată lumea îl cunoaşte pe Ty de când era copil şi i-au urmărit cursele de călărit tauri de la început. Toţi sunt foarte mândri de el.

— A fost un călăreţ de tauri minunat.

— De când tu şi Addie aţi venit în oraş, Ty a devenit cel mai popular subiect de discuţie. Mai popular chiar şi decât fotbalul, ceea ce e impresionant.

— Ce spun oamenii despre el?

— Se întreabă de ce nu a pomenit niciodată nimic de existenţa lui Addie. Să vedem... Dacă tu

şi Ty aţi fost fideli unul altuia în toţi aceşti ani. Dacă Tawny mai are vreo şansă să se mărite cu Ty.

Celia fu străpunsă de durere la menţionarea numelui lui Tawny.

— După părerea mea, Tawny are şanse bune să se mărite cu el. I-a adus cina aseară.

— Hmm.

Meg îşi agită cafeaua. Cuburile de gheaţă făcură zgomot, iar aburii de condens de pe ceaşcă străluciră în lumină.

— Potrivit legendei locale, Tawny Bettenfield a dorit să se mărite cu Ty încă de când erau în clasa întâi.

— Atunci de ce nu s-a măritat cu el atunci când a avut sansa?

Meg ridică din umeri.

— Era tânără. Voia să mai aştepte un an sau doi. În toate barurile din oraş se fac pariuri, dacă în cele din urmă se vor căsători.

— Nu!

— Da. Se pare că şansele lui Tawny s-au diminuat considerabil de când te-ai mutat aici.

Poate că Celiei avea să îi placă până la urmă oraşul Holley din Texas. Chiar şi fără o piaţă de fermieri, un magazin alimentar organic sau un stilist care să îi aranjeze buclele.

— Tawny e frumoasă.

— Dar Ty nu o iubeşte.

— Eu cred că da.

— Şi poate că *el* însuşi crede că o iubeşte. Dar nu e aşa.

— Meg, spuse Celia, sceptică.

— Bo crede căTy ţi-a fost credincios din ziua în care v-aţi căsătorit.

Afirmaţia o surprinse atât de mult pe Celia

încât rămase cu gura
căscată câteva momente.

— Vorbim despre *Ty Porter*, nu-i aşa?

Meg ridică o sprânceană, iar un zâmbet timid îi apăru în colţul gurii.

— Ne-am căsătorit în urmă cu aproape şase ani. El – el adoră femeile şi ele îl adoră la rândul lor. Sunt sigură – vreau să spun... sunt convinsă că s-a întâlnit cu femei şi a avut iubite în fiecare oras în care

a călătorit. Si a mers în multe... oraşe.

— Bo îl cunoaşte destul de bine. Asta e tot ce-ţi pot spune.

E adevărat că, de când cu povestea din Vegas, Ty nu avusese vreo iubită de lungă durată sau una care să merite atenţia publicului încât să fie menţionată pe pagina lui de Wikipedia. Dar Celia nu-şi imaginase niciodată, nu se aşteptase ca el să îi rămână credincios. Pur şi simplu asta nu avea cum să fie adevărat. Bo nu îl cunoştea pe fratele lui la fel de bine cum credea.

Meg aruncă o privire la ceas.

— îmi pare rău, trebuie să plec, am o întâlnire la Whispering Creek.

Ea o privi drept în ochi pe Celia.

— O să te descurci?

— Da, o să fiu bine.

Meg îşi luă poşeta şi cele două se îndreptară spre uşă.

— Mulţumesc pentru cafea şi pentru vizită, Meg.

— Cofeina şi o prietenă au făcut întotdeauna minuni pentru mine.

— E ca şi cum ai avut un sistem de control electronic al stabilităţii. Ai venit exact atunci când aveam nevoie.

Meg ieşise pe verandă. La auzul cuvintelor Celiei, ea se întoarse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Celia.

— Dumnezeu S-a folosit adesea de oameni care să mă ajute atunci când treceam prin

perioade dificile. înseamnă mult pentru mine faptul că El m-ar fi putut folosi pe mine ca să facă acelaşi lucru pentru tine.

— O.

— Vii la biserică împreună cu mine şi Bo duminică?

Celia nu mai frecventase biserica de mai bine de zece ani. Era foarte probabil să fie direct lovită de fulger în clipa în care păşea în biserică. Totuşi, îi era atât de recunoscătoare lui Meg încât dacă aceasta ar fi rugat-o să escaladeze Everestul, s-ar fi grăbit să-şi cumpere echipament de căţărat.

— Sigur.

— Perfect! O să-ţi trimit un mesaj cu detaliile referitoare la serviciul divin.

Celia rămase pe verandă, făcându-i cu mâna lui Meg în timp ce aceasta pleca cu maşina. În dimineaţa asta, trimisese un copil la grădiniţă, avusese o cădere nervoasă şi fusese salvată de o prietenă.

Acum venise vremea să-şi găsească o slujbă, indiferent de cum decurgeau lucrurile.

elia petrecu restul săptămânii căutând un loc de muncă. Şi încercând şi să îl ignore pe Ty, un bărbat care nu accepta să fie evitat.

Greu de spus ce anume îi displăcea Celiei cel mai mult.

Continuă să se trezească în zori de zi şi să-şi verse frustrările în gătit. Cât timp Addie era la grădiniţă, răsfoia ziarele şi căuta pe internet companii care aveau nevoie de angajaţi cu recomandările şi experienţa ei. Trimise CV-uri electronice şi prin poştă. Dădu telefoane. Luă legătura cu agenţii de recrutare.

Ofertele disponibile pe care le găsise până

acum fie plăteau prea puţin, fie veneau din partea unor restaurante care se aşteptau ca ea să lucreze peste noapte şi în weekend. Addie mergea la şcoală în timpul zilei. Dacă se hotăra pentru un astfel de program de muncă, când avea să-şi vadă copilul?

La jumătatea dimineţii de vineri, Celia cedă unui impuls autodistructiv şi îşi verifică contul pe internet. Deznădăjduită şi panicată, fixă cu privirea numerele de pe monitor. În cele din urmă, îşi pierdu concentrarea şi nu mai văzu clar numerele. Datoria ei se ridica la o sumă care o băga în sperieţi.

Poate că fusese o încrezută, fără un dram de minte atunci când refuzase cârdurile de credit pe care Ty i le oferise. Celia ştia că, dacă se ajungea aici şi avea nevoie de bani ca să o hrănească pe Addie, Ty avea să o ajute. Dar gândul de a primi ajutor de la el o făcea să se înfioare. Reuşise să se întreţină pe ea şi pe Addie tot timpul ăsta.

Având nevoie de aer, împinse deoparte scaunul de la masa din sufragerie pe care o transformase într-un birou temporar. Indesându-şi cheile în buzunarul pantalonilor scurţi, Celia se îndreptă spre piaţa centrului vechi din Holley pe jos. Nu avea nevoie să ia maşina. Căldura nu îi mai putea afecta prea mult dispoziţia sau buclele.

De când se mutase în Holley, fusese tot timpul ocupată cu renovarea casei şi apoi cu căutarea unui loc de muncă. încă nu vizitase centrul istoric al oraşului.

îşi lăsa paşii conduşi de trotuarele uşor denivelate, trecu pe lângă un victorian impunător până când ajunse într-unul dintre cele patru colţuri ale pieţei. Scena îi amintea de platoul de filmare al unui film western. Centrul era dominat

de un tribunal din piatră bej, care fusese proiectat de un arhitect talentat şi care iubea ceasurile din turn. O stradă pavată cu cărămizi înconjura tribunalul, iar vitrinele magazinelor înconjurau strada. Câteva dintre clădirile vechi erau înalte, unele înguste, unele cu faţada plată, unele decorate cu gravuri, unele zugrăvite în gri sau verde. Un trotuar lat, aproape o faleză, se desfăşură în faţa unui şir de magazine, sedii de afaceri şi restaurante. Oamenii care se plimbau pe acolo erau umbriţi de streşini, prelate şi verande la fel de variate precum clădirile din care ieşeau. Coşuri cu flori atârnau de fiecare stâlp de iluminat, alături de frunze de iederă englezească.

Celia merse întâi la magazinul Carries Corner, un magazin de cadouri care mirosea ca lumânarea cu aromă de plăcintă cu mere de acasă. Apoi, se uită prin vitrina unui magazin de mobilă cu decor rustic. Mese lungi pentru familii acoperite cu feţe de masă în carouri albe şi roşii umpleau interiorul unui restaurant pentru grătar numit Gustul Texasului.

Bineînţeles că nu cheltui pe nicăieri niciun bănuţ. Nici măcar nu-şi adusese portofelul.

Celia trecu de un birou de avocatură. Trecu prin Mrs. Tiggy Winkles, un loc pentru prânzit care servea şi drept magazin de

antichităţi. Zăbovi în răcoarea din interiorul magazinului The Bookery, care conţinea nu numai rafturi pline cu cărţi, ci şi scaune din piele aranjate lângă lămpi decorative care împrăştiau lumină. Apoi găsi un loc unde copiii puteau picta obiecte din ceramică. Apoi -

Celia se opri brusc. Un afiş mare fusese aşezat în vitrina albă a unui magazin şi pe care scria cu caractere aurite înclinate *Cream or Sugar.* Prin sticlă, Celia vedea ceva ce arăta drept un galantar cu produse de patiserie.

Asemeni celor de-o seamă cu ea, Celia iubea foarte mult cafenelele. Spre deosebire de generaţia ei, nu intra des în astfel de localuri. În primul rând, nu-şi permitea băuturile scumpe şi produsele pe care le vindeau. Dar mai era un motiv, unul mai subtil.

Era dureros pentru ea să intre într-un astfel de loc.

Cândva în timpul anilor de gimnaziu, îi venise ideea de a deţine şi conduce propria ei patiserie într-o bună zi. Acesta devenise cel mai drag vis al ei.

Celia obţinuse o diplomă în Nutriţie şi Sisteme de Servicii Alimentare, apoi îşi luase o slujbă de bucătăreasă după absolvire. Planul ei fusese să muncească suficient de mult încât să strângă banii necesari pentru a acoperi costurile investiţiei. În timp ce punea bani deoparte, studia cu atenţie piaţa alimentară. încercă reţete. Vorbi cu bărbaţi şi femei care deţineau propriile lor magazine.

Făcuse toate aceste lucruri până în ziua în care i-a ieşit pozitiv testul de sarcină. Lăsase în urmă cafeneaua ei de vis şi îşi îndreptase atenţia spre realităţile vieţii, ştiind că viitorul ei n-avea să

arate deloc aşa cum îşi imaginase ea.

Totuşi, o parte din adâncul fiinţei ei nu uitase acest lucru. De fiecare dată când vedea o cafeneaua sau, mai rar, de fiecare dată când îşi făcea curaj să intre înăuntru, o durea inima. O durere veche, bine-cunoscută şi tolerabilă. La urma urmei, o avea pe Addie, iar Addie valora cât o sută de visuri de-ale ei. Dar ea încă ţinea la visul unei cafenele după care tânjise în tinereţe, când era mai naivă.

Cineva lipise o bucată de hârtie în colţul de jos al vitrinei de la *Cream or Sugar. Scria *Avem nevoie de ajutor.***

Maşinile treceau pe stradă. Oamenii mergeau pe lângă ea. Celia rămase nemişcată, iar speranţa din inima ei se lupta cu realitatea. Poate că proprietarii aveau nevoie doar de cineva care să măture podeaua. Şi chiar dacă nu era aşa, probabil că slujba nu era prea bine plătită încât să poată să o întreţină pe Addie.

Celia se cercetă pe sine oricum. Arăta îndeajuns de prezentabilă pentru a cere informaţii cu privire la post? Da, dar numai puţin. Purta cămăşuţa ei albă de ţărăncuţă cu cusăturile albastre din jurul gâtului. Pantaloni scurţi portocalii până deasupra genunchilor. Sandalele ei de încredere cu barete la care ea prefera să se gândească că „au caracter” decât că sunt pur şi simplu vechi.

Se dădu într-o parte şi îşi scoase bentiţa de pe frunte, brăţara de la gleznă şi toate celelalte brăţări, cu o singură excepţie. După ce le îndesă pe toate în buzunare, îşi aranjă cu degetele părul.

Intră în interiorul cafenelei: un spaţiu lung şi îngust care mirosea puternic a gogoşi prăjite şi

---

*** Frişcă sau zahăr (n. trad.)**

cafea. Un bar de modă veche, aşa cum ar fi avut un magazin de sucuri din anii '50, ieşea în afară din peretele din stânga, se desfăşură în faţa a patru taburete rotative, apoi se întorcea şi devenea o vitrină care continua până în spate. Podelele din lemn erau fabuloase, dar pereţii erau de un alb murdar şi decoraţi cu poze cu gogoşi glazurate înrămate ieftin.

O femeie care părea să aibă în jur de şaizeci de ani stătea în faţa tejghelei, dând restul unui bărbat îmbujorat la faţă care ţinea în mână o pungă albă din hârtie. O mamă şi cele două fetiţe ale ei sporovăiau la o masă la jumătatea distanţei în spate. Fetele aveau urme de ciocolată pe gură.

Celia înaintă prin magazin. În vitrină erau patru feluri de gogoşi. Glazurate. Glazurate şi presărate cu ciocolată. Jeleuri. Un tort cu scorţişoară şi zahăr. Lângă, numai nişte foi de tort Texas şi o tavă cu fulgi de ciocolată şi bomboane M&M. Două ibrice de cafea din sticlă, unul cu mânerul maro şi celălalt cu mânerul portocaliu, stăteau aliniate pe o farfurie simplă şi fierbinte din spatele tejghelei. Nu aveau maşină de espresso.

***Cream or Sugar* părea a fi mai mult un magazin obişnuit care vindea gogoşi decât genul de patiserie pe care Celia o avea în minte. În primul rând, nu erau biscuiţi.**

Femeia din spatele tejghelei şi clientul ei se lansară într-o discuţie despre ţânţari.

Celia îşi împreună mâinile în faţă şi aşteptă, sfioasă.

Discuţia despre insectele înţepătoare continuă. Se specula că iarna trecută nu fusese suficient de friguroasă ca să îi omoare pe toţi. Celia nu îşi putea imagina că vremea de aici putea fi mai rece pentru un pulover, darămite ca să omoare un ţânţar.

— Te pot ajuta cu ceva, drăguţă? întrebă femeia, vorbind mai tare. Atât ea, cât şi clientul ei se întoarseră cu faţa spre Celia.

— Da. Am văzut afişul de afară că *aveţi nevoie de ajutor.* Am intrat ca să cer informaţii în legătură cu postul.

Au studiat-o îndelung cu o căutătură ciudată în priviri. Bărbatul îi zâmbi amabil Celiei, apoi murmură ceva cu privire la faptul că trebuia să se întoarcă la muncă şi plecă cu punga lui din hârtie. Femeia continuă să o privească pe Celia. Şi părea că nu se grăbea să vorbească.

Celia se apropie de marginea tejghelei, aproape de casă.

— Mă numesc Celia Porter.

Femeia îşi înălţă sprâncenele.

— Soţia lui Ty?

Uau. Oraşul ăsta era cu adevărat mic şi Ty chiar era bine-cunoscut aici.

— Da.

— Si cauţi de muncă?

— Da.

— Donetta Clark. Eu şi soţul meu suntem proprietarii localului.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Vino şi ia loc.

Donetta arătă înspre taburete.

Donetta își vestimentase silueta în formă de pară cu pantaloni bej trei sferturi și un tricou alb având scris cu roșu inițiala T, și evidențiată pe margine cu albastru. Cercei mici și rotunzi ca mingile de baseball îi atârnau din urechi, purtând aceeași inserție cu litera *T.* Niște șosete albe îi ieșeau din pantofii Keds de culoare albastru-marin.

Celia își aranjă poziția pe unul dintre taburetele rotunde.

— Ai mai lucrat vreodată într-un magazin ca acesta? întrebă Donetta.

Celia îi prezentă cu lux de amănunte diploma de facultate, slujba ei de bucătăreasă și anii petrecuți în administrația cantinei de la universitate.

Donetta ascultă, iar ochii ei căprui erau ageri. Părul brunet lung până la umăr și un breton cu o serie de șuvițe blonde, precum niște pene, îi încadrau conturul feței. Șuvițele blonde îi aduceau aminte de trusele de vopsele de păr cumpărate de la magazin, genul acela care includea și casca perforată pentru șuvițe.

— Ai spus că ai absolvit Universitatea din Oregon?

— Da, răspunse Celia, am frecventat cursurile acolo și apoi -

— Fiul verișoarei mele a fost la facultate în acea parte a țării. El s-a transformat într-un adevărat ecologist. Acum locuiește cu soția și copilul într-una din acele case care folosesc energia solară. Aproape că au murit înghețați anul trecut în ianuarie.

— O!

Donetta își sprijini șoldul voluminos de vitrina

cu produse.
— Scumpo, cred că eşti prea bine pregătită pentru postul ăsta.
— Ce fel de ajutor căutaţi?
— Cineva care să lucreze de la ora nouă dimineaţa până la patru după-amiaza, la terminarea programului. Am avut un tânăr care a muncit aici, dar şi-a dat demisia acum o săptămână.
— îmi pare rău...
— A fugit în Lampass după o femeie care vinde extensii de păr. Ascultă la mine, o să-şi petreacă restul vieţii stând într-unul din acele chioşcuri de la mall, încercând să atragă atenţia cumpărătorilor cu cozi de cal false şi toate celea.
Celia încuviinţă, compătimitoare.
— Oricum. Eu şi Jerry ajungem aici în fiecare dimineaţă la ora patru ca să facem gogoşi. Deschidem la şase şi ne place să ne retragem la zece. Avem bilete la sezonul celor de la Rangers, iar unele dintre meciurile locale încep la ora unu. Ca să ştii, ne place să ne ocupăm locurile cu un sfert de oră înainte de începerea meciului, având lângă noi câinii Rangers, dozele cu suc şi chipsurile nachos.
— Sigur. înţeleg.
Celiei nu îi plăcea baseballul. Sau vreun sport în general. Cu excepţia, poate, a călăritului de tauri.
— Avem magazinul ăsta de douăzeci de ani şi ne apropiem de pensie. Poate că nu arăt, dar am şaizeci şi doi de ani.
Celia se prefăcu surprinsă şi făcu ochii mari.
— Aşa este. Eu şi Jerry avem zece nepoţi. În această etapă a vieţii, nu ne dorim ca munca noastră să interfereze cu pasiunea pentru

baseballul.

Mai intrară alţi doi clienţi, iar Celia aşteptă în timp ce Donetta îi servi cu gogoşi şi ceşti de cafea din plastic.

— Vă mai aşteptăm.

Usa se închise în urma lor.

y

— Deci, unde am rămas, spuse Donetta, îndreptând mânerele cănilor cu cafea poziţionându-le pe aceeaşi linie, avem nevoie de cineva de încredere care să se ocupe de magazin în lipsa noastră până la ora închiderii, la patru. Avem deschis de luni până vineri, plus jumătate de zi sâmbăta.

Mama şi cele două fete ale ei se ridicară de pe locurile lor şi se opriră să schimbe politeţuri cu Donetta.

Celia îşi făcu o socoteală în minte, însumând orele pe care le cerea postul. Aproape patruzeci pe săptămână, în ture de zi care se potriveau bine cu orarul de la grădiniţă a lui Addie. Nu voia neapărat să lucreze sâmbăta, dar nimic nu venea fără un sacrificiu. Dacă putea să o aducă pe Addie cu ea sâmbăta, atunci se descurca.

Privirea i se plimbă de-a lungul magazinului, văzând nu atât de mult ce era, ci cum putea deveni ajutorul ei. Deja o furnica pielea să cumpere vopsea şi să dedice o zi de duminică zugrăvitului pereţilor într-o nouă culoare. Putea coace produse de patiserie acasă şi să le aducă clienţilor drept mostre. Dacă se uita cu atenţie pe internet, putea găsi o maşină de espresso...

Totul atârna de salariu. Sub tejghea, Celia îşi ţinea pumnii strânşi.

îşi alcătuise un buget de urgenţă în ultima săptămână. Taxe, mâncare, utilităţi, telefon, internet, gaze, asigurare, plăţile cu cârdul de

credit, îmbrăcăminte pentru Addie. Ştia exact cât de mult trebuia să câştige ca să acopere lucrurile de bază. Ca să poată spera vreodată să-şi acopere datoriile, îi trebuia un buget suplimentar. Cochetase cu ideea de a coace şi a vinde torturi personalizate în timpul liber.

— Vă mai aşteptăm, strigă Donetta în timp ce mama le îndreptă pe fete spre ieşire.

— Cum ţi se pare postul? o întrebă Donetta pe Celia.

— Până acum sună bine.

— Uite de ce am zis că eşti mult prea calificată. I-am plătit tipului dinaintea ta, cel de care ţi-am spus că a devenit agent de vânzări de extensii de păr, salariul minim. Dar fiindcă eşti soţia lui Ty şi ai experienţă, aş putea să-ţi măresc salariul un pic.

Donetta îi spuse cât ar câştiga pe oră care era doar puţin peste jumătate din ce avea nevoie Celia.

— îmi pare rău, scumpo. Asta e tot ce pot face.

Celia nu-şi dădu pe faţă sentimentele. În sinea ei, totuşi, toate speranţele i se spulberară. Cum putea oare să o întreţină pe Addie cu suma asta?

Degeaba. Ştia că nu se putea descurca aşa.

Bunul simţ o avertizase că plata avea să fie prea mică. Oamenii care munceau în spatele tejghelei ţinând registrele de casă nu înregistrau un salariu prea bun. Totuşi, speranţa era un lucru ciudat. Celia avea o personalitate practică. Dar câteodată, aşa cum i se întâmplase cu mulţi ani în Vegas cu Ty, când îşi dorea ceva atât de mult, încât îşi făcea speranţe prea mari. Ocazional, tot reuşea să-şi convingă logica că poate exista o şansă acolo unde nu era niciuna.

— Chiar mi-ar plăcea să lucrez aici, spuse Celia încetişor. Mi-ar plăcea cu adevărat. Dar mă tem că ai dreptate, poate sunt...

— Prea calificată?

— Da.

Celia înghiţi în sec ca să-şi potolească emoţiile.

— M-am gândit eu.

Donetta îi dădu un carneţel şi un stilou.

— Scrie-ti numărul de telefon şi o să te anunţ dacă aud de nişte

y y y y

posturi pe aici ca să ţi se potrivească.

— Mulţumesc.

— Ai o fetiţă, nu-i aşa?

— Da.

— Dă-i nişte prăjituri din partea mea.

Donetta puse două bomboane M&M şi două prăjituri cu fulgi de ciocolată într-o pungă.

Celia acceptă darul şi se ridică de pe taburet.

— Mulţumesc din nou. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Te mai aşteptăm.

Celia ieşi în căldura zilei. Se îndepărtă de magazin cu capul sus şi stăpână pe sine astfel încât Donetta să nu creadă că ea avea inima frântă.

La două vitrine distanţă, o senzaţie acută de furnicături i se prelungi la baza gâtului. însemna că Ty era în apropiere. Cercetă chipurile oamenilor care mergeau pe trotuarul din piaţă şi îl zări la câţiva metri distanţă, îndreptându-se în direcţia ei cu ajutorul cârjelor, uitându-se drept la ea şi zâmbind şăgalnic.

Dintre toţi oamenii pe care îi putea întâlni în acest moment deprimant, el era ultimul pe care voia să-l vadă. Ty, Regele încrederii, Domnul Avuţiei şi Ducele Celebrităţii Lipsite de Griji.

încrederea părea să îl caracterizeze încă din pântecele mamei. Căpătase faimă şi bani fiindcă se pricepuse să călărească tauri. Nu avea cum să îi înţeleagă pe bieţii muritori care chiar trebuiau să muncească pentru a supravieţui.

Tricoul lui maro fie că se decolorase, fie că fusese cumpărat ca să pară aşa. Gropiţa din obrajii lui Ty care îi făcea inima Celiei să bată mai repede îşi făcu apariţia.

— Te-am căutat.

— Nu-mi pot imagina motivul.

— Am mers acasă la tine. Maşina ta era acolo, dar tu nu, aşa că m-am gândit că ai plecat la piaţă.

— Capacităţile tale intelectuale sunt mai ceva ca ale lui Einstein.

Ty râse.

— Eşti la fel de nepoliticoasă ca întotdeauna.

— Prefer să mă gândesc că sunt fermecător de bătăioasă. De ce mă căutai?

— Mi-a fost dor de tine, dulceaţă.

Tipul asta nu are leac. De fiecare dată când spunea lucruri de genul ăsta, îi amintea de bărbatul de care se îndrăgostise odată. De două ori.

— M-ai evitat toată săptămâna şi nu mai pot suporta asta. M-am săturat să te văd numai cinci minute atunci când Addie vine la călărie. Sunt lacom. Vreau mai mult.

— Ca să ştii şi tu, nu cred o iotă din ce mi-ai spus.

— Atunci va trebui să te conving mai bine.

Ei se holbară unul la celălalt, iar atmosfera dintre ei era încărcată de pasiune. Amintirea sărutului lor îi reveni cu putere în minte Celiei.

— Pot să-ţi cumpăr un *snow eoni? întrebă el.**

— Nu. Eu -

— Îţi cumpăr unul şi o să vii cu mine chiar dacă trebuie să te car pe umăr.

Ty nu aşteptă răspunsul ei, ci îşi folosi doar o mână pentru a o întoarce în direcţia din care venise şi a o îndemna să meargă înainte.

— Ai de gând să faci o scenă în centrul oraşului Holley sau vii de bunăvoie?

— Hărţuitorule.

În adevăr, un *snow cone* nu părea o idee teribilă.

— O să vin cu tine, dar probabil că nu o să fiu foarte cuminte.

Se îndreptară spre unul dintre colţurile pieţei.

În timp ce mergeau, femeile fie că îi zâmbeau lui Ty, fie îl salutau, fie îi aruncau ocheade pe furiş. Niciuna nu era imună la farmecele lui.

Mişcându-se cu o graţie atletică în cârjele sale, Ty o conduse pe Celia într-un loc tocmai în spatele pieţei. O alee în formă de potcoavă de cal înconjura o clădire de mărimea unei latrine. Proprietarul ei vopsise mica structură precum un bastonaş de acadea, în dungi roşii şi albe. Pe un afiş în culorile curcubeului scria *Sallys Snow Cones* şi enumera toate aromele disponibile. Ferestrele se deschideau în ambele părţi, una pentru clienţii care foloseau varianta drive-thru, cealaltă pentru cei care intrau în magazin.

— Ce doreşti? întrebă Ty.

Putea foarte bine să opteze pentru ce-i mai bun.

* ***Snow cone* este un desert rece din gheaţă mărunţită, sirop de zahăr cu arome diferite, servit în con de hârtie sau plastic**

— The Supreme.

Care promitea pepene, struguri, limonadă şi aromă de cocos.

Buzele lui Ty se arcuiră într-un zâmbet. Dacă nimic altceva nu putea fî spus despre sentimentele lui faţă de Celia, măcar se putea spune că el o considera amuzantă. Pe Tawny probabil că o considera drăgăstoasă, atrăgătoare şi foarte pricepută la caserole.

Ceea ce, bineînţeles, nu era amuzant.

Ty optă pentru varianta obişnuită şi comandă aromă de căpşună, îşi luară *snow cone*-urile şi se îndreptară spre una dintre cele două mese de picnic din lemn aşezate sub un copac. Celia se aşeză, punându-şi punga cu bomboane lângă ea. În timp ce Ty se lăsă în jos pe una dintre băncile de la masă, ea auzi un uşor scârţâit, precum sunetul unor pietricele într-un borcan.

— Ce se aude?

— Nimic.

Foarte posibil. Zgomotul fusese slab.

Când Celia gustă din *snow cone*y un sirop acrişor şi rece de limonadă i se prelinse pe limbă.

Ty îşi scoase ochelarii de soare, dând la iveală nuanţa incredibilă de albastru a ochilor săi.

Celia ştia exact care anume era punctul forte al lui Ty când venea vorba de femei. Era contactul lui vizual. Se putea uita în ochii tăi şi, fără să-ţi zică un cuvânt, să te asigure că erai cea mai fascinantă femeie din lume şi să te cheme frumoasă în sase limbi străine

y y

diferite.

Se foi pe locul ei; era o femeie în toată firea, avea treizeci de ani şi roşea ca o puştoaică sub intensitatea privirii lui.

— Ce te-a adus în piaţă azi? întrebă el.

— Am venit doar să mă plimb.

— Să-mi zici când te gândeşti să-ţi cauţi de lucru. O să te ajut.

O maşină se opri la fereastra pentru drive-thru.

— Nu că aş vrea să te zoresc cu locul de muncă. Alocă-ţi un timp de reflecţie înainte de a lua o hotărâre.

Celia îşi plecă capul şi se concentră pe *snow cone*-ul ei, gândindu-se cât de mult timp îşi mai putea permite să fie mândră şi să nu spună nimic cu privire la asta.

— Nu trebuia să te duci la doctor în dimineaţa asta?

— Îhî.

— Si?

y

— Genunchiul se vindecă frumos. Totuşi, doctorul nu-mi dă voie

> '

să conduc maşina pentru încă vreo trei săptămâni.

— îmi pare rău.

— I-am ignorat sfatul. De îndată ce Jake m-a adus acasă de la consultaţie, m-am suit în camionetă şi am venit să te găsesc.

— Ty, spuse ea, dezaprobatoare.

— Nu mă dau în vânt după reguli. Şi chestia asta cu şofatul e de-a dreptul stupidă.

El luă o lingură întreagă din *snow cone-\A* lui.

— M-am descurcat foarte bine până aici.

-Ţi-a zis doctorul ceva cu privire la călăritul de tauri?

— Am încheiat-o cu asta.

Celia îl observă cu atenţie, căutând indicii care să îi spună cât de mult îl afectase vestea asta.

— E sută la sută sigur?

— Fără nicio îndoială.

— îmi pare rău.

Cu trei titluri de campion mondial, Ty fusese unul dintre cei mai buni călăreţi de tauri din istorie. Deşi ascundea bine acest lucrul, finalul brutal al carierei lui legendare fusese greu de acceptat pentru el.

— Ce o să faci acum?

— Cei de la Circuitul Profesionist al Călăreţilor de Tauri m-au rugat să le fiu comentator la unele dintre transmisiile lor.

— Ei vor să pună faţa aia – Celia arătă cu mâna înspre el – pe ecran?

— Îţi vine să crezi sau nu, unor femei – numai câtorva şi e clar că tu nu faci parte dintre ele – chiar le place faţa mea.

— Minunile nu se termină niciodată.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Mă gândesc şi să cresc vite pentru rodeo. Tauri, oi, cai. Ţi-am spus că tatăl meu se ocupă cu aşa ceva?

— Da, mi-ai mai spus.

— Vecinul meu şi soţia lui s-au hotărât să vândă. Dacă le cumpăr proprietatea, voi avea suficient de mult pământ ca să încep.

— O să faci aşa ceva?

— Aş putea încerca.

Degetele lui puternice se jucară cu ochelarii de soare.

— Pământul lui Jim se află între proprietatea mea şi o parcelă care aparţine unui bătrân pe nume Howard Sanders. Ştiu deja că şi Howard va dori pământul lui Jim. Acesta aparţinuse familiei lui Howard pe vremea bunicului său. Aşteaptă de ani buni să aibă şansa să pună mâna pe el.

— Şi Jim o să-ţi vândă ţie în locul lui Howard?

— Probabil. Am buzunare mai adânci.

— Şi lasă-mă să ghicesc. Soţiei lui Jim îi place

de faţa ta.

Ty zâmbi viclean. Ceva numit soartă îi atrăgea unul spre celălalt. O făcea să-şi dorească să dea la o parte orice raţiune, să se pună în poala lui şi să-l îmbrăţişeze cu toată puterea.

— Am vorbit cu Meg acum câteva zile.

— Da?

— Mi-a spus că Bo crede că mi-ai fost credincios de când ne-am căsătorit.

El ezită preţ de o secundă, apoi chipul lui deveni mustrător.

— Ţi se pare că aş fi genul ăsta?

— Nu. I-am spus lui Meg că nu cred o iotă din teoria lui Bo.

— Nu sunt demn de încredere, Celia.

— Stiu.

Celia se pierdu în privirea lui preţ de o clipă, dorindu-şi prosteşte ca Ty *să fie* de încredere. Dorindu-şi ca el să o fi iubit în trecut. Dorindu-şi ca el să o iubească acum.

Uau! Ca de obicei, faptul că era atât de aproape de el o zăpăcea de cap. Ea se ridică repede în picioare.

— Ar fi bine să plec. Mulţumesc pentru *snow cone.*

Ty o privi pe Celia cum aruncă gunoiul în coş, apoi cum se îndepărtează grăbită de el, ţinând în mână punga albă din hârtie. El se strâmbă.

El şi Bo abia dacă discutau despre viaţa amoroasă a lui Ty, şi totuşi Bo ghicise adevărul. Fratele lui mare avusese întotdeauna o intuiţie puternică atunci când venea vorba de oameni şi cai, şi se dovedise a fi întotdeauna adevărată. Totuşi, ar fi fost frumos dacă Bo şi-ar fi păstrat intuiţia de geniu pentru sine.

Cu o mişcare din încheietura mâinii, Ty aruncă

la gunoi ce îi mai rămăsese din *snow cone.* Trebuise să o vadă pe Celia azi. Nu fusese un moft. Pur şi simplu nu mai putuse sta în acasă încă un minut fără ea.

îşi înţelegea dorinţa fizică. Dar ce anume îl atrăgea la Celia cu atâta putere era mult mai complicat. Celia avea o mie de calităţi, la fel ca oricare altă persoană. Unele dintre ele îi plăceau, celelalte, nu. Dar modul în care se armonizau o făceau persoana de care el *avea nevoie* chiar acum.

Graţie atracţiei, sau prostiei, sau chiar lui Dumnezeu, între ei exista o legătură invizibilă.

Ty tocmai îi spusese adevărul când afirmase că nu e de încredere. Dincolo de împlinirea fizică alături de Celia, îşi dorea ce era cel mai bine pentru ea şi Addie. încerca să le *apere* de el însuşi. Nu se pricepea prea bine la asta. Oamenii puternici rezistau tentaţiilor, iar el nu se pricepuse niciodată cum să reziste ispitei numite Celia.

Cu greu, Ty se ridică în picioare. Se îndreptă înapoi spre piaţă sprijinindu-se în cârje, apoi se întoarse în direcţia magazinului de gogoşi.

Când o zărise mai devreme pe Celia, ea tocmai ieşea din magazinul de gogoşi şi arăta ca şi cum i s-ar fi furat căţelul. Dacă presupunerea lui era corectă, atunci punga albă pe care o ţinea în mână fusese umplută cu prăjituri. Celia pe care o cunoştea el era prea zgârcită pentru a cumpăra prăjiturile altcuiva. De ce ar fi cumpărat prăjiturile altcuiva, atunci când ea făcea cele mai bune dulciuri din lume, exact la ea acasă?

în timp ce mâna lui apăsa mânerul uşii magazinului de gogoşi, Ty zări un afiş pe care scria *Avem nevoie de ajutor* lipit pe vitrina din

faţă. Aha. Deci zâna pădurii fusese aici ca să-şi caute o slujbă, nu-i mersese şi plecase cu nişte prăjituri drept premiu de consolare.

Nu îi repetase el de atâtea ori că îi va găsi o slujbă? în schimb, îl ignorase şi se dusese să-şi caute de lucru pe cont propriu. Ca de obicei, independenţa ei încăpăţânată îl enerva la culme.

Ty intră.

— Ei bine, pe cine avem noi aici?

Donetta Clark, care avea o fată de seama lui, îşi îndreptă postura în spatele tejghelei.

UJtLnUV mtOs tib CfMiĂ;

— Necazul. Ăsta-ţi calcă pragul.

Ea îşi izbi palmele una de alta şi râse.

— Ty Porter, ştrengarule!

— Donetta, arăţi minunat. Tot îl mai faci pe Jake să aibă palpitaţii?

— În fiecare zi. Ai auzit despre Willie Mickel şi atacul de cord pe care l-a suferit? Tot musliul pe care l-a mâncat i-a despicat inima chiar pe la mijloc. A căzut mort cu faţa în bolul cu cerealele de la micul dejun, în iunie. Asta dovedeşte că un organism nu poate suporta prea multă mâncare sănătoasă.

Ty chicoti şi petrecu câteva minute sporovăind cu ea despre familia ei şi despre echipa Rangers. Ochi produsele pe care le avea de vânzare, aşezate în spatele geamului. Ştia din experienţă că nu erau nici pe jumătate la fel de delicioase precum ale Celiei.

— Visez la tortul tău de săptămâni întregi, Donetta. O să te superi pe mine dacă îţi cumpăr toate feliile care ţi-au mai rămas?

— Nici pomeneală.

Ochii ei sclipiră în timp ce scoase tava pe care se afla tortul subţire de ciocolată acoperit cu

glazură de ciocolată.

— O să-l mănânci pe tot de unul singur?

— Am o familie numeroasă.

De fapt, Ty ştia că faptul că îl cumpăra avea să o facă să fie mai prietenoasă cu el.

— Apropo de familie.

Donetta începu să pună bucăţile de tort într-o pungă plată.

— Ştiai că soţia ta a fost mai devreme pe aici? E tare frumuşică cu părul ei buclat.

— Am observat afişul. A venit să caute de lucru?

— Da, dar nu o puteam plăti suficient de mult. Păcat, fiindcă ştiu că s-ar fi descurcat.

— Sunt de acord.

Ty îşi puse braţul pe vârful vitrinei şi se gândi la cea mai bună strategie a lui.

— Eşti o femeie care apreciază la o persoană un strop de mândrie, nu-i aşa, Donetta?

— O, cu siguranţă.

— Şi eu apreciez mândria, dar fie vorba între noi, e foarte greu să

o scoţi la capăt cu Celia. Nu vrea să lase pe nimeni să facă pentru ea ceea ce ea însăşi poate face. Nici măcar eu.

— Sigur, îl consolă Donetta, sigur.

Dacă şi-ar fi putut lungi urechile ca să afle mai multe bârfe suculente, Ty credea că ar fi făcut-o.

— Vreau să o ajut pe Celia, spuse el.

— Bineînţeles că vrei.

— Personal, cred că ăsta e locul perfect pentru ea. E aproape de casa ei. Tu şi Jerry sunteţi nişte oameni foarte cumsecade cu care se poate lucra. În plus, adoră gătitul.

— E cu siguranţă genul de angajată pe care mi-ar plăcea să o am.

— În cazul ăsta, am o idee.

Donetta închise capacul cutiei cu tort şi îl privi drept în ochi.

— Ascult.

Ty simţea că el şi Donetta aveau amândoi şcoala vieţii. Amândoi trecuseră prin multe lucruri grele.

— Oricât de mult i-ai oferit Celiei că o poţi plăti, eu îi voi da dublu.

Nu voia să ridice prea mult salariul Celiei astfel încât Donetta să nu intre la bănuieli. Doar suficient de mult încât ea să-şi poată permite să lucreze aici.

— Nu vrei să afli cât m-am oferit să o plătesc înainte să te grăbeşti să îi faci aşa o promisiune?

Ty zâmbi. Fusese crescut de părinţi care ştiau cum să-şi drămuiască bănuţii, iar el îi respecta pe oamenii de genul ăsta. Donetta era econoamă. Dar când venea vorba de Celia, el nu era. Oricât de mult l-ar fi costat aventura asta, plătea cu dragă inimă.

— Sigur, dacă vrei să-mi spui.

Donetta îi spuse.

Cum putea cineva să supravieţuiască cu suma asta? Chiar şi dublul ei părea ceva teribil de puţin. Nici nu era de mirare că Celia refuzase slujba.

— O să îi dau dublu.

Donetta îl cercetă cu atenţie.

— Şi dacă sunt de acord, atunci ce? Vrei să o sun pe Celia şi să îi ofer dublul sumei de mai devreme?

— Aşteaptă poate până luni.

Din nou, trebuia să fie precaut, în caz contrar, Celia s-ar fi pus pe capul lui.

— Şi apoi, da. Mi-ar plăcea să o suni şi să îi oferi dublul sumei.

— I-aş putea spune că eu şi Jerry am discutat îndelung în privinţa angajării ei şi că ne-am verificat din nou bugetul.

Donetta, care nu era proastă, s-a prins imediat.

— Am să îi spun că Jerry m-a convins că îi putem oferi un salariu mai mare, la urma urmei.

Ty încuviinţă din cap.

— Fără să-i spui despre discuţia noastră.

— Fără, nici ei, nici altcuiva.

— Cu excepţia lui Jerry.

— Cu excepţia lui Jerry, fu el de acord. Altminteri, e secretul nostru.

— Deci la fiecare sfârşit de săptămână, când îi voi scrie Celiei cecul, tu o să-mi scrii un cec cu jumătate din sumă?

Donetta îşi înclină capul, întrebătoare.

— În fiecare săptămână. Ai cuvântul meu de onoare.

Donetta îşi plescăi limba în gură, gândindu-se îndelung.

După nunta lor,Ty plecase din Las Vegas şi îşi îndeplinise aproape toate visurile. Celia nu obţinuse nimic din ceea ce îşi dorise.

Venise vremea să îndrepte lucrul acesta. Celia îşi dorise dintotdeauna să deţină o cafenea. *Cream or Sugar* nu îi aparţinea şi era probabil într-o stare mai proastă decât patiseria pe care şi-o imaginase ea. Dar îi oferea lui un punct de pornire.

— Ty?

Donetta îi întinse mâna, iar Ty i-o strânse.

— Acum avem o înţelegere.

elia îngheţă când îşi dădu seama brusc de ceva.

Agită flaconul cu multivitamine în timp ce îl luă din sertarul din bucătărie. Apoi îl agită din nou, ascultând.

Deodată ştiu exact ce sunet se auzise din buzunarul lui Ty ieri când şezuseră la masă la magazinul cu *snow cone*-|*în* al lui Sally. Zgomotul acela fusese produs de pastilele dintr-un flacon cu medicamente. Nu fusese *doar o impresie.*

Bineînţeles că explicaţia putea fi că avea la-ndemână ceva inofensiv. Poate că Tylenol sau o sticluţă cu gume de mestecat sau bomboane de mentă. Dacă ar fi auzit zgomotul acesta rău-prevestitor venind din buzunarul altcuiva, nici că i-ar fi păsat. Dar cunoscând personalitatea lui Ty şi circumstanţele accidentului şi carierei sale pierdute... Instinctul o atenţiona că trebuia să cumpănească *bine* problema.

Celia se uită pe fereastră. Era întuneric beznă. O pusese pe Addie în pat cu mai bine de o oră în urmă.

Oare erau analgezice? Dacă era aşa, Ty avea dureri atât de mari, încât trebuia să le poarte cu el tot timpul? O cuprinse îngrijorarea. Oare se folosea de pastile ca să-şi vindece o altă durere înafara celei fizice?

Celia puse mâna pe telefon şi formă un număr.

— Unchiule Danny?

— Ce s-a întâmplat, C?

— Te deranjează să vii puţin până la mine? Addie doarme, iar eu trebuie să mă duc undeva.

rwmytb
CAM£Ct

— Cu drag.

Nu o întrebă unde avea de mers la ora nouă seara. încă un motiv pentru care îl iubea.

— Vin în cinci minute.

înainte de mutarea Celiei în Texas, Ty adăugase lângă cheia de la casa de turtă dulce şi cheia de la el de-acasă în portcheiul ei. Până acum nu avusese ocazia de a se folosi de cheia de la el de-acasă. O introduse în broasca de la usa din fată şi o întoarse încetişor. Dacă

y y y y

dădea buzna şi îl găsea încolăcit în braţele vreunei femei zăpăcite şi credule, atunci asta e.

Celia închise uşa în spatele ei şi se îndreptă hotărâtă de-a lungul foaierului în direcţia dormitorului său.

— Ei bine, asta-i o surpriză frumoasă.

Vocea lui o făcu să se oprească. Se întoarse încetişor. Ty stătea într-un scaun din piele de căprioară în living, în lumina difuză a televizorului deschis la doi tipi care se băteau în ring. îşi sprijinise piciorul rănit pe un taburet. O revistă financiară zăcea pe măsuţa de lângă el, iar deasupra ei, ochelarii lui de citit, ca şi cum i-ar fi abandonat odată ce a stins lumina. După cum arăta, era o seară de sâmbătă de pomină pentru cel mai iubit star din Holley.

— Dacă te îndreptai spre dormitorul meu, nu te opri.

Zâmbetul lui ironic îi aminti de un vânător care era cu ochii pe
pradă.

— Vin şi eu după tine.
— Vezi să nu.
— N-ai venit pentru o petrecere în pijamale?
— Bineînţeles că nu.
— Când m-ai tras în dormitorul tău în Corvallis, totul părea puţin cam prematur.

Genunchii ei se înmuiară ca un jeleu auzind tonul periculos din vocea lui. Fu brusc conştientă de cât de singuri erau în interiorul cufundat în beznă.

— Îţi amintesc încă o dată că am fost de acord să fim doar simpli amici.

— îmi amintesc că ai vorbit mult după ce ne-am sărutat. însă nu prea îmi amintesc cu ce am căzut de acord.

Celia aprinse o veioză din apropiere. Imediat, o lumină de culoare mierii de albine invadă locul, făcându-i lui Ty să-i strălucească o parte a feţei. Apropiindu-se la jumătatea distanţei de el, îşi ridică umărul într-o poziţie în care ameninţa maioul galben să îi alunece, apoi îşi puse mâinile în şolduri.

— Ridică-te.

Privirea lui o fixă cu putere în timp ce se ridică, apucând spătarul scaunului pentru a compensa piciorul rănit. Ty purta pantaloni scurţi gri de baschet, un tricou negru, cu un mesaj invizibil care-i cuprindea pe de-a-ntregul pieptul pe care scria cu litere pâlpâitoare *IREZISTIBIL.*

— Goleşte-ţi buzunarele.

Ty ridică din sprâncene.

— Buzunarele mele?
— Goleşte-le.
— Nu. ’
— îţi aminteşti când te-am întrebat ce e zgomotul ăla ieri? Cred că ştiu. Pastile?

Chipul lui deveni serios.

— Sunt pentru piciorul meu.

rwmytb
CAM£Ct

— Dă-mi să le văd.

— Reţetele mele medicale nu te privesc. Suntem simpli amici, ai uitat?

— O las pe Addie în grija ta tot timpul, Ty. Ca să am încredere în tine că se află pe mâini bune, vreau să ştiu ce iei.

Celia îi întinse mâna cu palma în sus.

Ty o ignoră.

— Dacă e nevoie, o să-ţi scot singură flaconul, îl ameninţă ea.

— Mi-ar plăcea să încerci.

— Dă-mi-l.

Ty îşi îndesă mâna într-un buzunar, apoi îi aruncă un flacon.

Celia îl prinse şi îl duse la lumină.

— Vicodin.

Incruntându-se, ea îl observă cu atenţie.

— Asta e un narcotic care dă dependenţă.

— Discută asta cu doctorul meu dacă nu-ţi convine. El are o chestie căreia i se zice diplomă medicală.

De fiecare dată când era în preajma lui în timpul zilei, el se dovedise a fi prea isteţ şi prea ager ca să îi pună la îndoială luciditatea. Chiar şi aşa, Celia simţi că flaconul pe care îl ţinea în mână era ceva periculos. Aproape că putea simţi fizic pericolul care îl păştea pe Ty dacă continua să le ia.

Cariera lui era terminată din cauza unui accident. Şi Dumnezeu ştie cât putea fi de îndrăzneţ. Dezamăgirea combinată cu durerea, plus o fire rebelă? Nu era o combinaţie fericită, deoarece Ty nu avea pe nimeni care să îl supravegheze cu atenţie.

— Ai grijă să iei numai doza recomandată?

— Am îndeajuns de multă grijă.

— Răspuns greşit.

Celia se întoarse rapid şi se duse în dormitorul lui.

Era furioasă din cauza riscurilor pe care el şi le asuma. Toate isprăvile prosteşti, călăritul de taur şi toate celelalte.

Ce se întâmplă cu Ty?

Covorul din dormitor îi înăbuşi paşii în timp ce trecu de pat şi intră în baia principală care strălucea cu travertin lustruit. Auzi sunetul făcut de cârjele lui Ty, care se mişca repede în urma ei.

Dacă această reţetă ar fi fost dată cuiva care era puţintel mai cu capul pe umeri decât Ty, nu ar fi considerat necesar să ia măsuri drastice. Celia scoase capacul care avea protecţia pentru copii şi ţinu flaconul deasupra vasului de toaletă.

Ty se năpusti în pragul băii.

— Ce -

Ea aruncă toate pastilele. Ele căzură cu zgomot în vasul de toaletă.

— De ce ai făcut asta? întrebă el.

Flaconul gol avea scris pe el datele de contact ale medicului lui, aşa că îl puse în buzunarul ei.

— Pentru că Addie te iubeşte.

— Si tu? Tu ce simţi fată de mine?

— Mie... îmi pasă de tine.

Ty îşi întoarse capul spre toaletă.

— Am nevoie de ele ca să dorm.

— Atunci îţi recomand lapte cald.

— Mi-ar plăcea să te văd pe tine cum încerci să dormi cu un genunchi zdrobit.

— Atunci ia nişte lapte cald şi Advil. Mai ai şi altundeva flacoane de Vicodin?

îşi strânse buzele în aşa fel încât ea ştiu că răspunsul era pozitiv. Celia deschise, unul după altul, sertarele din baie. În cel de-al treilea, găsi al doilea flacon. II desfăcu. Aruncă pastilele. Acestea căzură cu zgomot. De data asta, trase apa şi aruncă flaconul la gunoi ca măsură de precauţie.

Ty se uită urât la ea, cu ochii înflăcăraţi.

— Am de gând să-l sun pe medicul tău luni şi să-i spun ce mă frământă. Te-ai accidentat cu mai bine de o lună în urmă, Ty.

— Nu ştii nimic despre ce înseamnă să te recuperezi după aşa un accident.

— Adevărat. Totuşi, ştiu ceva despre tine. Ştii să te prefaci foarte bine, dar vreau să-mi spui cum te simţi cu adevărat. De la accident încoace. Uită-te la mine şi spune-mi adevărul adevărat.

— Mă simt bine.

Celia îi observă cu atenţie trăsăturile feţei, încercând să discearnă.

— Ai probleme.

— O să am în seara asta, din moment ce mi-ai aruncat medicamentele.

Ty îşi trecu o mână prin păr.

— Îţi dai seama că pot să-mi refac reţeta mâine.

— Vreau să-mi promiţi că nu vei face aşa ceva.

Ty pur şi simplu se holbă la ea. Timpul trecea, iar gâtul ei se usca. Celia dorea să îl poată îmbrăţişa, să-şi ceară iertare şi să-l asigure că făcea asta numai deoarece cineva trebuia să o facă. Cineva, oricine – chiar ea – trebuia să aibă grijă de el şi să îl apere de el însusi.

Tăcerea se prelungi într-atât de mult, încât fu sigură că n-avea de gând să îi promită nimic. Avea să se ducă acasă, să-şi adune forţele şi să se pregătească să lupte din nou cu el mâine.

Ty îi blocă ieşirea şi nici nu se mişcă să o lase să plece. Ea se întoarse să se strecoare într-o parte. Când făcu asta, braţele lui se întinseră şi o prinseră în capcană, de o parte şi de alta, cu palmele lipite de peretele de lângă capul ei. Cârjele îi căzură cu zgomot.

Celia îl privi drept în faţă, atât de aproape încât îi

văzu albastrul întunecat al ochilor. O cuprinse dorinţa, amestecată cu emoţie şi hotărâre. Ea îşi adună curajul.

— Promite-mi că nu o să mai iei Vicodin.

Chipurile lor erau la câţiva centimetri distanţă. Respiraţia ei se întretăia cu a lui. Totuşi, Ty tăcea.

Ea îsi umezi buzele.

Privirea lui îi urmări mişcarea. Căldura şi tăria îi emanau din corp.

— Addie, şopti ea...

— Si tu?

— Eu şi Addie avem nevoie să te regăseşti şi să accepţi tot ce ţi s-a întâmplat. Dacă vrei să ştii, am încredere în tine,Ty.

Tremurând în sinea ei, îl privi drept în ochi.

— Treci printr-o situaţie dificilă. Dar cred că o poţi depăşi fără Vicodin şi fără să-ţi pierzi controlul. Vreau ca şi tu să crezi asta.

Celia îşi putu da seama, judecând după maxilarul lui încordat, că atinsese un punct sensibil. Nu îşi pierduse capacitatea de a-i citi gândurile.

— Acum. Te rog să-mi promiţi că nu vei mai lua Vicodin.

— Spune-mi ceva mai întâi.

— Bine.

— Ai spus că-ţi pasă de mine. Vreau să ştiu cât de mult.

Celia nu îşi îngăduise să se gândească vreodată la intensitatea sentimentelor ei faţă de el. N-avea cum să îi spună ce nu ştia ea însăşi...

Ea se piti sub braţul lui, scăpând de mâna care voia să o prindă.

— îmi pasă de tine aşa cum simplilor amici le pasă unul de celălalt, strigă ea peste umăr în timp ce ieşi repede din cameră.

— Celia! strigă el.

Fugi. Şi nu se opri, probabil lăsându-i şi uşa de la intrare întredeschisă. Nu îi era frică de Ty, dar ispita întunecată pe care el o făcea să o simtă o băga cu totul în sperieţi.

Ora două dimineaţa veni şi plecă. Apoi ora trei.

Ty nu putea să doarmă. Citi despre activităţi financiare şi se plimbă aiurea prin casa lui pustie. Se uită la înregistrările video de pe YouTube cu el şi Meteor.

în cele din urmă, căută într-un vraf prăfuit de CD-uri vechi până când găsi unul cu un autocolant pe care scria *Ty şi Celia s-au căsătorit la Cuibusorul iubirii!* deasupra datei nunţii lor. Nu se uitase la poze. Introduse CD-ul în computerul lui şi se uită îndelung la cele opt fotografii.

Ty şi Celia arătau ca nişte copii – copii proşti. Mai ales el. Arătau şi mult prea fericiţi împreună, iar Celia era atât de frumoasă, încât după ce petrecu minute întregi uitându-se la ele, nu mai putu suporta să le vadă, să îşi amintească. Ty scoase CD-ul şi îl puse înapoi sub vraful de discuri.

Ty stricase totul în dimineaţa aia în Vegas. Când se trezise şi se văzuse în miezul acestei încurcături, decizia lui de a-şi salva relaţia cu Tawny fusese cea mai bună alegere care îi mai rămăsese. Sau cel puţin aşa a crezut atunci şi de atunci încoace în ultimii aproape şase ani. Acum nu mai era atât de sigur. începu din nou să umble prin casa întunecată.

Spre surprinderea lui, Advil îi uşurase aproape cu totul durerea din picior. Numai de-ar fi funcţionat la fel de bine şi în cazul bagajului emoţional de care

nu putea scăpa.

Se trezi în bucătăria lui mare şi modernă, un loc pustiu unde nimeni nu făcea brioşe cu banane. Deschise cămara şi se uită la mâncarea de pe rafturi. Ar putea pune o pungă de popcorn la cuptorul cu microunde. Dar de ce? Era ora trei dimineaţa. Stomacul îi era ca o piatră. Vederea îi era înceţoşată de oboseală. Nu voia să mănânce.

Ty voia ca o femeie micuţă cu părul ondulat şi fetiţa lui să locuiască aici cu el. Din moment ce nu putea avea aşa ceva, îşi voia vechea viaţă înapoi. Dar nici pe asta nu o mai putea avea.

Sfârşi prin a-şi aşeza braţele pe insula de granit din bucătărie, îşi împleti degetele şi îşi puse fruntea pe încheieturile mâinilor. Pieptul i se contractă. Cum de Celia se uitase la el şi observase ce văzuse în seara asta? II demascase numai cu vorbele ei, îi pusese o oglindă în faţă şi nu îi oferise nicio portiţă de scăpare.

Nimeni nu îi spunea lui astfel de lucruri. Nimeni nu avea de ce. Familia şi prietenii credeau că se simte bine, sau destul de bine, având în vedere circumstanţele. Ty nu pricepea cum Celia a înţeles ce se petrecea în sufletul lui. Nu-şi aminti să îi fi dat indicii. Totuşi, trebuie să o fi făcut, fiindcă venise în seara asta. Şi ştiuse.

„Am încredere în tine, Ty."

Prostul de el, fiindcă ochii i se umeziră la amintirea acelor vorbe ale ei, care îl privea drept în faţă, îi privea în suflet chiar. Asta îl dezarmase. Ty nu-şi imaginase niciodată cât de mult avea nevoie ca să o audă pe Celia spunându-i aşa ceva.

Nu îi dăduse niciun motiv Celiei să creadă în el. În cea mai mare parte a timpului îi venea greu să se încreadă în el însuşi că se va descurca. Dar nu se îndoia de sinceritatea Celiei. Vorbise serios. Avea

rwmytb
CAM£Ct

încredere în el.

Ty începu să-şi mişte buzele aproape ca într-un discurs silenţios. Îi trebui o vreme să priceapă că stătea de vorbă cu Dumnezeu. Se îndoise şi păcătuise. Se pusese pe el pe primul loc. Când îi convenise, rupsese relaţia cu Dumnezeu şi alesese calea lumii.

Ca de obicei, atunci când se ruga, greşelile din trecut îl paralizau şi îl asaltau cu regrete. Totuşi, accidentul îl afectase atât de puternic încât singurele lui opţiuni erau fie rugăciunea, fie internarea într-un spital de boli nervoase. Deci continuă să se roage. Îi ceru lui Dumnezeu ajutor şi vindecare. Salvare. Somn. Ca Celia să îl iubească, deşi ea n-ar trebui să îl iubească şi el n-ar trebui să Îi ceară lui Dumnezeu ceva atât de ridicol.

La sfârşit, făcu o ultimă cerere. „Doamne, ceru el în cuvinte nerostite, nu mă mai recunosc. Arată-mi cine eşti. Şi arată-mi cine sunt eu.”

CcfctMîq

iserica se schimbase faţă de cum o ţinea minte cu ani în urmă.

Era duminică, a doua zi după ce aruncase pastilele lui Ty, iar Celia se ţinuse de promisiunea făcută lui Meg de a merge la biserică. Meg şi Bo stăteau într-o parte lângă ea, iar Addie de cealaltă parte.

O muzică de închinare dinamică umplea atmosfera. Versurile erau afişate pe un ecran în dreapta scenei, dar vocile din jurul Celiei cântau cu atâta pasiune şi încredere încât o făcură să creadă că nu aveau nevoie de versuri. Grupul de închinare

era alcătuit din trei chitarişti, un pianist, un toboşar şi doi cântăreţi.

Unde era corul? Cărţile de imnuri? Orga? Şi unde erau rândurile de bănci?

Bisericile din copilăria Celiei arătau ca biserici, cu clopotniţe, vitralii şi holuri albe plicticoase unde se aflau clasele de şcoală duminicală. Când Meg şi Bo veniseră să le ia pe ea şi Addie în dimineaţa asta, acesta era genul de loc la care se aşteptase. În schimb, ei merseseră cu maşina la o şcoală creştină dintr-un oraş din apropiere, explicându-i că biserica lor închiria amfiteatrul scolii în zilele de duminică.

Cântecul se termină şi începu altul, la fel de puternic şi modern.

Celia îi aruncă o privire lui Addie, care stătea nemişcată, cu ochii mari. Celia putea numai să-şi imagineze ce îi trecea fetiţei prin cap. La cinci ani, Addie nu prea ştia ce înseamnă un concert pe scenă. Şi acest serviciu de închinare, graţie întunericului care cuprindea congregaţia şi luminilor de pe scenă, îi amintea Celiei de un concert.

Mai mult, oamenii din jurul lor erau îmbrăcaţi mai degrabă ca unii care se duc la un concert, nu la biserică. Ea şi Addie purtau rochii şi cele mai frumoase perechi de pantofi, ceea ce le punea într-o categorie mai sofisticată decât oricine din sală.

Când muzica se încheie, oamenii se aşezară pe locurile din amfiteatru. Grupul de închinare ieşi de pe scenă şi un bărbat care purta blugi, ciocate şi o cămaşă din tartan cu mânecile suflecate, se duse pe scenă. Celiei i se păru că este un asistent tehnic, aşa că se aşteptă ca el să ia un microfon şi să se ducă în culise.

Dar nu. îşi aşeză Biblia pe unul dintre acele stative negre, apoi făcu o glumă cu privire la meciul de fotbal care era programat mai târziu după-masă.

Acesta **era pastorul lui Meg şi a lui Bo? Nu părea să aibă mult peste douăzeci şi şapte de ani şi nici cu mult peste şaizeci şi cinci de kilograme. Din nou, Celia avu sentimentul ciudat că se aşteptase la un lucru şi că primise cu totul altceva. Ca şi cum ar fi fost să comande terci de ovăz şi să primească omletă.**

Pastorii purtau costume închise la culoare. Aveau tunsori de politician. Vorbeau cu pasiune despre păcat. Nu-i aşa? Pastorul acesta avea o tunsoare cu ţepi şi probabil că juca Xbox cu amicii lui la sfârşit de săptămână.

Addie o bătu pe braţ.

— Creioane, şopti ea.

Celia scoase creioanele şi hârtia pe care le adusese cu ea ca să o distreze pe Addie. Apoi îşi împleti mâinile în poală pe foaia de informare cu privire la desfăşurarea serviciului duminical care îi fusese dată la intrare şi ascultă.

Pastorul lui Meg şi al lui Bo nu era neapărat un vorbitor înzestrat. Nu avea vreo aură în jurul lui. Nu gesticula în mod bombastic şi nici nu poseda vreo charismă neobişnuită. Dar pe măsură ce asculta predica lui, Celia începu să se simtă inconfortabil. încet la început, apoi exercitând tot mai multă presiune cu fiecare moment care trecea. Deoarece...

Dumnezeu era acolo.

în amfiteatrul acesta fără vitralii. îi vorbea prin cuvintele acestui predicator gen Doogie Howser.[*] El era acolo, iar Celia, care nu îl mai simţise de ani buni – nu de când îngenunchease şi îl implorase ca testul de sarcină să fie negativ – îl simţea acum. într-un mod atât de real şi de aproape, încât i se părea că

*** Doogie Howser, M. D. este un serial american de televiziune care a rulat timp de patru sezoane pe ABC, din 19 septembrie 1989 până la 24 martie 1993 (n. trad.).**

era urmărită pe o alee care se pierdea într-un zid de piatră. Nu avea nicio portiţă de ieşire.

Inima începu să îi bată cu putere.

Pastorul nu vorbi despre modul în care creştinii ar trebui să fie mai buni decât sunt în realitate. Nu încercă să îi convingă să îşi ţină timpul de părtăşie în fiecare dimineaţă sau să se înscrie pe lista misiunilor pentru Africa. De fapt, nu pomeni nimic despre ce ar trebui să facă congregaţia pentru Dumnezeu, ci vorbi despre ce făcuse Dumnezeu pentru credincioşi prin moartea şi învierea lui Isus Cristos.

Vorbi despre har.

Şi apoi despre dragostea lui Dumnezeu.

Şi apoi predică din nou despre har.

— „Spre lauda slavei harului Său, cită el din Biblie, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.”

Celiei îi veni greu să nu se foiască în scaun. începu să-şi smulgă pieliţele unghiilor. Se gândise, sarcastic, că ar fi putut fi lovită de fulger pentru că păşise pe pragul unei biserici după ce fusese atâţia ani o păgână. Ei bine, se simţea ca şi cum *fusese* lovită de fulger – numai că nu în modul în care se gândise ea. Fu izbită de posibilitatea ca Dumnezeu să o iubească cu adevărat aşa cum pretindea pastorul acesta.

Celia se gândi la sentimentul de goliciune cu care se luptase atâta timp. Când începuse oare, acest sentiment de nemulţumire, de căutare şi dorinţă înfocată după ceva ce nu reuşea să înţeleagă? îşi aminti că îl experimentase încă din copilărie, când fusese forţată să se mute o dată la câţiva ani. Acest sentiment o însoţise şi la liceu, când sperase că Ty Porter avea să o placă la rândul lui şi să o facă să se simtă împlinită. Căutase să-şi găsească împlinirea în diploma ei de facultate, şi după asta, în visul ei de a

deţine o cafenea. Celia căutase să-şi umple golul interior cu familia, dar abia dacă se întâlnea cu fratele ei, iar părinţii nu erau mai mult decât nişte oaspeţi ocazionali. Chiar şi Addie, cea mai scumpă comoară a ei, persoana asupra căreia îşi revărsase fiecare strop de dragoste de care fusese în stare, nu reuşise să o facă să se simtă împlinită.

Cu cât pastorul vorbea mai mult, cu atât îşi simţea sufletul mai pustiu. Acesta cerea să fie umplut cu o dragoste care era necondiţionată, eternă şi suficient de mare pentru a-l umple.

Viziunea ei cu privire la creştinism fusese aceea de a evita băutura, minciuna, înjurăturile şi sexul înainte de căsătorie. Sigur, fuseseră poveşti referitoare la cruce şi cântecul „Isus mă iubeşte." Dar care fusese rezultatul? Credea că religia însemna să încerci să faci – sau să nu faci – anumite lucruri pentru a fi pe placul lui Dumnezeu.

După ce testul de sarcină ieşise pozitiv, Celia fusese sigură că Dumnezeu Îi întorsese spatele deoarece nu fusese îndeajuns de bună. Abandonase credinţa în El deoarece înţelesese cu o certitudine dezolantă că nu avea să fie *niciodată* îndeajuns de bună. Şi ea obosise să tot încerce şi să eşueze.

Într-un fel, pastorul era de acord cu ea, recunoscând în mod liber că nimeni din încăpere nu avea să fie suficient de bun prin forţele proprii. Dar el continuă spunând că nici nu conta, fiindcă *Isus* fusese deja suficient de bun pentru toţi.

Ochii i se umplură de lacrimi. încercă cu disperare să se gândească la altceva. La faptul că îşi căuta o slujbă sau la grădiniţa lui Addie sau orice...

Era ca şi cum mâinile lui Dumnezeu îi cuprinseră obrajii în palme, atrăgându-i atenţia asupra acelei zile de demult când ea îngenunchease şi se rugase să nu fie gravidă.

Aminteşte-ţi, păru El să îi spună.

Nu era greu să-şi amintească disperarea cumplită pe care o simţise. Celia fusese o tânără muncitoare deprimată atunci.

Posibilitatea de a fi gravidă o făcuse să intre în panică. La vremea aceea, îi fusese aproape imposibil să-şi imagineze cum avea să se descurce cu un bebeluş.

Ce ai fi vrut să schimb?

Mintea i se goli. Gândurile i-o luară razna. Dacă Dumnezeu i-ar fi răspuns la rugăciune aşa cum voia ea atunci, dacă n-ar fi fost gravidă, acum ea nu ar fi avut-o pe Addie.

Căpşorul blond al lui Addie se aplecă concentrat asupra cărţii de colorat. Celia se uită cum ochelarii începură să îi alunece pe nas. Addie îi potrivi cu degetul arătător şi continuă să lucreze la o imagine care reda un cal alb gras cu o fundă mare pe cap.

Addie era cea mai mare bucurie din viaţa Celiei. Nu era o povară. Nu era o tragedie.

Ci un dar. Un dar pe care probabil că Dumnezeu insistase să i-l dea chiar şi atunci când, în teama ei, Celia ceruse exact opusul.

Spre uşurarea ei, predica se încheie. Fiindu-i oferit un răgaz, Celia se ridică tremurând atunci când se interpretară mai multe piese, apoi se aşeză din nou pentru colectă şi anunţuri, apoi se ridică din nou pentru cântecul de la sfârşit. Tot timpul ăsta, creierul ei fusese precum un vas care încerca să se stabilizeze. Avea nevoie de timp şi spaţiu pentru a se gândi la toate astea. Pentru a le procesa.

Meg, Bo, Celia şi Addie ieşiră pe hol la sfârşitul slujbei. Oamenii treceau pe lângă ei, vorbind, salutându-şi prietenii.

— Deci, o întrebă Meg, ce părere ai?

— Muzica a fost tare, răspunse Addie.

rwmytb
CAM£Ct

Meg zâmbi şi îşi împleti pe deget cu drag o şuviţă din părul lui Addie.

Meg şi Bo îşi îndreptară privirile spre Celia. Acesteia i se păreau doi oameni care aveau încredere în Dumnezeu, în ei însisi şi unul

7

j j >

în altul. Atât de mult încât aveau bunătate din belşug pe care să o împartă cu cumnata lor surpriză.

— A fost frumos, spuse Celia.

Nu pomeni nimic despre cutremurul interior pe care îl experimentase.

Meg o îmbrăţişă pe Celia.

— Mulţumesc că ai venit.

învăluită într-o îmbrăţişare care mirosea a trandafiri înfloriţi, Celia aproape că simţea braţele lui Dumnezeu în jurul ei, vocea Lui care îi şoptea: Te iubesc, Celia. Te-am iubit dintotdeauna.

Folosindu-se de metode ştiute numai de el, unchiul Danny reuşise să găsească ceea ce putea fi singura casă modernă de la jumătatea secolului din tot oraşul Holley, Texas.

Danny ieşi pe verandă în timp ce Celia şi Addie se îndreptau spre casa lui, iar Celia ţinea în mână un tort.

— Fetele mele preferate!

Purta un tricou ... asemeni celor pe care le îmbrăca *Ty Porter*? Bărbatul care nu purta niciodată haine noi îşi pusese un tricou negru nou-nouţ încât i se mai vedeau încă cutele de împachetare.

Addie fugi să îl îmbrăţişeze şi cei doi îşi îndeplin,iră ritualul obişnuit de atingere a pumnilor.

— Cu ce te-ai îmbrăcat, unchiule Danny? întrebă Celia.

— Un tricou. îţi place, nu-i aşa?

Danny îşi întinse braţele şi se roti încet.

Părea mai degrabă oribil. O imagine siropoasă cu Ty care călărea un taur era imprimată pe faţa tricoului. Pe spate se putea citi *Ty „Terminatorul” Porter* cu un font strălucitor roşu şi galben şi se specificau anii în care acesta câştigase campionatele mondiale.

— Vrei să-ţi comand şi ţie unul, C?

Celia chicoti neaşteptat.

— Nu. Dar mulţumesc.

— Eu vreau unul!

— Sigur că da, îi spuse el lui Addie. Dacă găsesc un tricou cu mărimea ta, o să-ţi cumpăr unul. Nu-i aşa că o să fim eleganţi când mergem pe bicicletă prin oraş cu tricouri identice?

— Sper că n-ai mers cu bicicleta prin soare, nu-i aşa? întrebă Celia.

Prognoza meteo fusese cu temperaturi pentru a treia zi din luna
septembrie.

— Bineînţeles că da. Am ajuns să-mi placă vremea asta aşa cum îi

place unei foci apa. De fiecare dată când ies, absorb din plin vitamina D. Nu mă pot sătura de ea.

— Serios? Celia îsi încreţi nasul. Nu te simţi ca şi cum ai fi într-un cuptor?

— Ma-mi, protestă Addie, e perfect aici.

— Sunt de acord cu Dovlecel. E perfect aici.

Danny se uită la tortul ei.

— Ce mi-ai adus?

— Seminţe de mac cu lămâie.

După lucrurile monumentale care se petrecuseră în timpul slujbei de la biserică mai devreme, Celia se simţea precum un pacient care a suferit un atac vascular şi care se chinuia să-şi revină la normal. Se dusese glonţ în bucătărie când ajunseseră acasă şi îşi începuse terapia. Neill îşi adusese băieţii la ea, iar el şi Celia stătuseră de vorbă în timp ce se cocea tortul şi copiii se jucau. Gătitul nu o ajută să-şi limpezească gândurile, dar reuşi să facă un tort frumos.

Danny îi luă tortul din mâini şi le conduse înăuntru. Oriunde se uita, Celia vedea şi mai multă modernitate din anii ‘50.

În câteva minute, se aşezară în jurul mesei lui de bucătărie cu felii de tort şi pahare cu apă de cocos şi gheaţă.

— Ştiu că am mai spus asta şi înainte.

Danny îşi închise ochii şi mestecă satisfăcut.

— Dar ăsta e un adevărat festin.

— Mulţumesc.

— Trebuie să-mi dai voie să vând astea pe internet.

— Tort cu seminţe de mac cu lămâie pe lângă costume de scafandru?

— Ar fi minunat!

Celia luă o gură de apă de cocos şi încercă să nu tresară. Pe cât de mult aprecia mâncarea sănătoasă, nu ajunsese niciodată să îi placă apa de cocos. Poate că era mai hidratantă decât apa obişnuită, dar avea şi un gust oribil. De dragul lui Addie, se prefăcu că bea, apoi o aruncă în chiuvetă.

— Texanii ăştia cu siguranţă au maniere, nu-i aşa, Celia? Oriunde mă duc, mă salută, îmi strâng mâna şi se oferă să mă ajute. De exemplu, mama lui Ty. Nancy? M-am sfătuit cu ea şi am pus la cale noua mea abordare în materie de întâlniri romantice.

Un alt exemplu al ajutorului oferit de Brigada Familiei Porter.

— E o doamnă pe cinste, continuă Danny. Dacă nu ar fi măritată, aş aborda-o într-o clipă...

— Dar este. Chiar foarte bine căsătorită.

— Păcat.

Danny apucă cu furculiţa o nouă bucată de tort.

— Acum că mă aflu într-o parte nouă a ţării, m-am decis să mă apuc din nou de întâlniri pe internet. Am găsit două doamne care stau la câteva străzi distanţă de aici.

— Nu ştiu ce să zic, Danny. întâlnirile pe internet nu prea ţi-au priit în trecut.

— Speranţa moare ultima. Să aştepţi valul potrivit cere răbdare. La fel e şi cu asta. Dacă tot încerc, dacă tot aştept, atunci femeia potrivită îmi va ieşi în cale în cele din urmă.

— Precum o izbitură pe suprafaţa oceanului.

— Tu şi cu mine. Suntem aici.

El îşi mişcă două degete înainte şi înapoi între fruntea ei şi a lui.

— E o doamnă pe care am cunoscut-o pe

internet printr-un site numit Jucăuşă şi Peste Cincizeci de Ani. Locuieşte în Hugo, Oklahoma, care e la numai două ore distanţă cu maşina de aici. Nu prea pot să-mi dau seama cum arată din poză. Ştiu că are diabet, nu vede cu un ochi şi are crize recurente de sughiţ – dar, hei, ar putea să aibă un potenţial real.

— Cum o cheamă?

— Betty.

N-are potenţial. Asta dacă nu s-a născut în Republica Cehă, apoi şi-a schimbat numele în Betty când a ajuns pe pământ american.

Când terminară de mâncat tortul, Danny – ţinându-se de ideea lui cum că îi plăcea căldura – o luă pe Addie la plimbare cu bicicleta. Celia se apucă să îi verifice frigiderul şi să se îngrijească de celelalte treburi gospodăreşti ale lui. Îi măturase jumătate din camera de zi când telefonul bâzâi şi o anunţă că avea un mesaj nou. Senzaţia de furnicături care îi străbătu corpul drept răspuns putea însemna doar un singur lucru.

îşi scoase telefonul din poşetă.

Ai de gând să porţi vreodată ghetele pe careţi le-am dat?

Nu, ***răspunse Celia.*** *Eşti gata să le înapoiezi şi să-ţi iei banii înapoi?*

Niciodată. ***Zece secunde mai târziu,*** *O să vii să-mi mai arunci şi alte medicamente în toaletă?*

Nu, dacă nu mă provoci.

Mă gândesc că conductele din instalaţia sanitark de sub casa mea se simt prea relaxate acum.

Celia zâmbi fără să vrea. Nu părea să îi poarte pică. Desigur, asta se putea datora faptului că fugise (de teama de a nu-şi pune în pericol castitatea) înainte de a-l face să promită solemn

că nu o să mai ia Vicodin.

O *aduci pe Addie în după-amiaza asta ?* ***întrebă Ty.*** *Whitey se simte singură.*

Dintre toate numele fanteziste pe care Addie le-ar fi putut alege pentru poneiul ei, o dăduse cu totul în bară alegând numele de Whitey. ***Lui Whitey nu îi pasă de nimic altceva decât de următoarea ei masă,*** **răspunse ea.**

În fine, recunosc. Whitey se simte bine. Eu mă simt singur.

Vârfurile degetelor ei se plimbară deasupra telefonului. Celia voia să scrie ***De ce nu îi dai telefon lui Tawny*****?, dar Ty ar fi fost şi mai greu de suportat dacă îi confirma gelozia pe care el bănuia deja că o avea faţă de Tawny.** ***Petrecem ziua cu unchiul Danny,*** **răspunse ea în schimb.** ***Şi el se simte singur.*** **Adevărul era că o parte din ea voia să meargă acasă la Ty. într-un fel, Celiei îi... era dor de el. Absurd. Şi de asemenea şi îngrijorător, fiindcă cu siguranţă că nu îşi permitea să îi fie dor de Ty.**

Danny şi Addie, transpiraţi şi cu feţele îmbujorate, au dat năvală în casă cu bicicleta şi cu a treia roată în plus.

Ty îi trimise un nou mesaj. *Treci pe la mine după ce pleci de la unchiul Danny.*

Nu, ***răspunse ea.*** *Nu ai şi tu niscai chestii de cowboy defăcut? Precum scuipatul tutunului? Să prinzi lucruri cu lasoul? Să mesteci rumegături?*

Vacile rumegă, dulceaţă.

Celia izbucni în râs, însă îşi stăpâni impulsul când îşi ridică privirea şi văzu că Addie şi Danny se uitau la ea.

— Cui îi trimiţi mesaje? întrebă Addie.

— Nimănui.

Celia îşi băgă înapoi telefonul în buzunar şi îşi

fixă din nou atenţia asupra măturatului.

— Era tati? Îţi place de el, nu-i aşa?

— Poftim?

Ca întotdeauna, Celia nu se pricepea să joace teatru.

— Îţi place de el.

Nu părea că Addie avea de gând să schimbe subiectul, aşa că Celia se întoarse cu faţa la ea şi adoptă expresia aceea maternă la chip şi voce.

— Bineînţeles că îmi place de el. Este tatăl tău şi este un om bun.

Danny chicoti.

Addie o privi pe Celia cu acel dispreţ pe care numai un copil de cinci ani îl putea avea.

— Ce? întrebă Celia defensivă, iar buna ei dispoziţie pieri fiindcă ştia unde bătea apropoul micuţei.

— Îţi place de tati în felul în care prinţeselor le place de prinţi în filme. Şi în cele din urmă, prinţii şi prinţesele se sărută întotdeauna, mami. *Toată lumea* ştie asta.

Gapct&£u£20

imineţile de luni. O zi şi o perioadă din săptămână cunoscute că nu aduc bucurie.

Dar în vreme ce stătea în sufrageria ei cu telefonul lipit de ureche, ascultând-o pe Donetta cum îi oferă dublul sumei pe care i-o spusese iniţial, pentru ca aceasta să lucreze la magazin, Celia îşi dădu seama că această dimineaţă specială de luni adusese cu ea numai bucurii.

— Deci ce părere ai? întrebă Donetta. Vrei postul?

— Da. *Da!* Cu siguranţă că vreau postul.

Celia îşi puse o mână rece peste obrazul fierbinte.

— Mulţumesc atât de mult. Nu o să-ţi pară rău, Donetta. O să muncesc din greu pentru tine. Uau. Mulţumesc!

— Cu plăcere, scumpo. Poţi să începi de mâine?

— Da. Pot.

— Ne vedem la ora nouă.

Donetta întrerupse convorbirea.

Celia lăsă jos telefonul. Timp de un minut întreg, stătu nemişcată în tăcere, zâmbind cu gura până la urechi. Avea să înceapă să lucreze la o patiserie după mulţi ani în care abandonase acest vis. O patiserie!

O, Doamne! Părea un dar nepreţuit. Prea bun ca să fie adevărat... şi totuşi era. Ea, Celia Park Porter, cofetar! Nu mai trebuia să se streseze cu găsitul unei slujbe. Putea să-şi întreţină fiica. Şi se descurcase singură, fără ajutorul lui Ty. Dar, bănuia ea, cu ajutorul lui Dumnezeu.

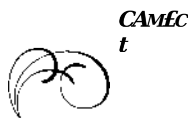
Cu siguranţă că momentul nu era o pură coincidenţă. Ieri Celia fusese la biserică şi II auzise pe Dumnezeu spunându-i că o iubeşte. Azi, Donetta o sunase şi îi oferise în mod miraculos dublul salariului pe oră faţă de săptămâna trecută când vorbise personal cu ea.

Uimitor. Ceva ce te făcea să te smeresti. Extraordinar!

Chiuind, Celia se apucă să danseze. Picioarele-i goale ţopăiau pe podea. îşi unduia şoldul. îşi ridica mâinile spre ceruri. Era un dans al bucuriei şi al recunoştinţei.

Am un loc de muncă!

CAMEC
t

Celia nu era singura persoană care vedea cum cariera îi lua avânt în acea dimineaţă.

De cealaltă parte a oraşului, Ty urca un deal alături de vecinul lui. Jim fusese nerăbdător să îi arate lui Ty terenul pe care îl avea de vânzare, iar Ty nu ceruse să facă un tur al proprietăţii într-un ATV aşa cum ar fi trebuit, fiindcă nu voia să pară un pămpălău. Aşa că iată-l aici, urcând în cârje. Umerii şi piciorul sănătos îl dureau teribil şi toată mişcarea făcuse ca piciorul rănit să îl doară ca...

În sinea lui spunea vorbe deloc potrivite pentru a fi auzite de cineva îşi ferea privirea astfel încât bărbatul mai în vârstă să nu-i vadă chipul schimonosit de durere.

În sfârşit, ajunseră în vârful dealului şi Jim se opri.

— Iată-ne la faţa locului.

Jim îşi dădu într-o parte pălăria lui Stetson pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte, apoi îşi aranjă cozorocul la loc.

De unde stăteau puteau cuprinde cu privirea întreaga zonă. În cea mai mare parte terenul era acoperit cu iarbă, pâlcuri de copaci ici şi colo – un peisaj tipic pentru nordul Texasului, care îi era mai cunoscut lui Ty decât propria lui mână. Crescuse într-o zonă care se asemăna leit cu aceasta. îsi construise casa în vecinătatea acestui loc din simplul motiv că pământul acesta îl făcea să se simtă în largul lui.

— Ce părere ai? întrebă Jim.

— Ei bine, după cum ţi-am spus, mă gândesc să cresc vite pentru rodeo. Pare locul perfect

pentru aşa ceva.

— Chiar aşa şi este. Vezi acolo?

Jim arătă cu mâna înspre un izvor care străbătea o parte a proprietăţii un pic mai jos de locul în care stăteau. Verdeaţa crescuse în jurul sursei de apă şi formase un eleşteu natural, din care îşi continua cursul ascunzându-se de privirile celor doi.

— Acesta e Whispering Creek, pârâul şoptitor.

În stilul agenţilor comerciali, Jim continuă să îi descrie calităţile terenului şi îmbunătăţirile pe care i le adusese.

Ty îşi construise casa în urmă cu patru ani. De atunci, avusese ocazional câteva motive să treacă pe la Jim. Vecinii se ajutau între ei, şi fuseseră momente când cei doi bărbaţi lucraseră cot la cot să cureţe terenul de ramurile copacilor doborâte de furtună, sau când Ty îi împrumutase generatorul său lui Jim, sau când Jim îl lăsase să îi împrumute o unealtă electrică. Totuşi, asta era prima dată când Ty vedea acest teren cu intenţia de a-l cumpăra. Ideea de a fi proprietarul lui îi surâdea.

îşi umplu plămânii cu aer, adulmecând mirosul de pământ şi iarbă scăldată în soare. Pentru prima dată de la accident, Ty începuse să se intereseze şi de altceva pe lângă călăritul de tauri.

Se vedea făcând asta. Putea creşte vite şi era dispus să-şi consume energia şi timpul realizând ceva ce rezona cu personalitatea lui. Ty nu îşi pierduse toată stimă de sine pe acea arenă murdară din Boise, Idaho.

Jim termină de vorbit.

— Vreau să-l cumpăr, spuse Ty.

Un zâmbet încolţi pe chipul lui Jim.

— Mă bucur să aud asta.

— Vrei bani gheaţă sau pot să îţi scriu un cec?

Jim chicoti.

— Ştii că şi Howard Sanders vrea pământul.

— Stiu.

— Howard ne tot sună pe mine şi pe Marjorie de ani întregi, reamintindu-ne de faptul că este interesat să cumpere locul. Nu pot să zic că m-am înţeles foarte bine cu el. Are nişte păreri stricte cu privire la tot ce mişcă sub soare şi am avut câteva confruntări cu el.

— Pot să-mi imaginez.

— Aş prefera să-ţi vând ţie pământul.

Jim ştia şi că Ty putea să îi plătească o sumă mult mai mare decât Howard.

— Totuşi, i-am spus lui Howard că vă voi da amândurora o şansă egală la proprietate.

— Am înţeles. Ce-ai zice să te gândeşti la un preţ corect şi să ni-l comunici amândurora? Dacă Howard este dispus să-ţi ofere mai mult decât ceri, eu aş dori să-ţi fac o contraofertă.

— Mi se pare corect.

— Eşti de acord să vinzi pământul aceluia care e dispus să plătească cel mai mult?

— Da.

— Asta e tot ce-ţi cer.

Hotărârea lui Ty deveni mai puternică. În scurt timp avea să deţină propriul lui teren.

În dimineaţa următoare, Celia merse cu maşina ei Prius la magazinul *Cream or Sugar* deoarece nu voia să arate transpirată de la căldură în prima ei zi de lucru. Alesese un tricou verde decoltat şi o fustă până la genunchi cu model, mai uşoară decât aerul. Deşi niciunul dintre obiectele de îmbrăcăminte nu erau şifonate, le călcase de două ori pe amândouă în speranţa de a face o impresie

bună.

Celia intră în patiserie şi o găsi pe Donetta care dădea restul unui client. Donetta îşi înclină capul spre uşa din dos a magazinului.

— Poţi să mergi în spate, scumpo. Jerry e acolo.

Vitrina de la patiserie se termina cu un blat din lemn care funcţiona drept tejghea, dar era rabatabil, astfel încât angajaţii să îl poată ridica şi să treacă în spatele lui. Celia făcu asta, apoi intră într-o încăpere pătrată.

Un cuptor de patiserie, mare se contura într-un colţ. Congelatoare duble. Aparatele păreau forjate de ceva vreme, dar nu arătau foarte vechi. Poate de pe vremea lui Clinton, nu a lui Reagan. Tejghele

din metal, chiuvete, instalaţii fixe. Holul scurt din care se ieşea din încăpere părea să aibă o scară, o uşă de ieşire prin spate şi, cel mai probabil, o baie. Numeroase rafturi deschise erau aranjate orizontal în bucătărie. Unele conţineau oale, tigăi, tăvi, altele conţineau pungi de mărime industrială cu rezerve de faină şi zahăr. Totul părea să fie curat ca lacrima.

Un bărbat stătea cu spatele la ea, amestecând ce părea a fi aluat de fursecuri. În timp ce se apropie, el se întoarse.

— Jerry? întrebă Celia.

— Eu sunt.

El vorbi încet, tărăgănat.

— Eu sunt Celia. Mă bucur să te cunosc.

— Si eu.

El îi zâmbi blând. Se pare că acesta era eroul Celiei, cel care o convinsese pe Donetta să o plătească mai mult. Îi amintea de Hulk Hogan*, cu excepţia faptului că avea părul brun-roşcat şi nu avea masa musculară a legendarului.

— Mulţumesc pentru că m-aţi angajat.

— Cu plăcere.

Celia ar fi vrut să-l îmbrăţişeze sau să turuie mulţumiri la nesfârşit.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Într-un minut mă poţi ajuta să aşez fursecurile astea pe foaia de copt.

— Cu mare drag.

Jerry îi spuse de unde să-şi ia un şorţ şi îi arătă o cutie de plase pentru păr. îşi puse şorţul în două secunde. Cu plasa de păr era mai puţin obişnuită. Pe vremea când lucra ca bucătăreasă, Celia îşi

---

* Terrence „Terry” Gene Bollea este un actor american şi un fost wrestler cunoscut publicului sub numele de Hulk Hogan (n. trad.).

prinsese pur şi simplu părul într-o coadă de cal. Fie Donetta şi Jerry erau de modă veche, fie Donetta fusese motivată de buclele răzleţe ale Celiei să facă o vizită la cel mai apropiat magazin de ustensile de bucătărie.

Celia îşi puse pe cap plasa albă şi se privi în oglinda care atârna pe peretele din holul din apropierea uşii din spate. Semăna cu un membru dintr-o bandă din Los Angeles.

După ce se spălă pe mâini, se duse lângă Jerry. El îi dădu o ustensilă care arăta ca o linguriţă dozatoare pentru îngheţată şi cei doi începură să aşeze aluatul de fursecuri în tăvi.

— Îţi place să găteşti? întrebă el.

— Foarte mult.

Şi cu asta, nevoia lui Jerry de a dialoga fu satisfăcută. Îi adusese aminte de Hulk Hogan şi deoarece purta acel gen de mustaţă care se ridica într-o parte a gurii, trecea peste vârf şi aluneca în jos pe cealaltă parte.

Când terminară, băgară fursecurile în cuptor.

— Acum ne ocupăm de hiaturile pentru tort.

Jerry scotoci printr-un suport mic, dreptunghiular pentru reţete şi îi dădu Celiei o reţetă clasică de foi de tort texan. Ea o desfăşură cu grijă pe tejghea pentru a o studia.

Jerry începu să strângă ingredientele de care aveau nevoie.

— Ce conţine programul de copt pe care îl urmezi de obicei? întrebă Celia.

— întotdeauna facem prima dată gogoşile dimineaţa înainte să deschidem pentru clienţi. în timpul orelor de vârf, Donetta lucrează în magazin, preluând comenzile. O ajut când are nevoie de mine, şi când se descurcă fără ajutor, fac curat aici în laboratorul patiseriei. După aceea, fac o pauză de mic-dejun la McDonald's.

Apoi mă întorc şi fac prăjituri. O dată la două zile fac şi foi de tort.

— Am înţeles.

Celia începu să măsoare făina, încercând să se convingă că era uimitor că lucra aici, acum, în bucătăria liniştită din *Cream or Sugar* din centrul vechi al oraşului Holley. *Mă plătesc ca să fac asta.* Ca să gătească, ceva ce oricum făcea – şi o făcuse în mod regulat – gratis.

Celia turna bucuroasă pudră de cacao într-un bol când auzi un râs de femeie care venea din partea din faţă a magazinului, urmat de tonul grav al unei voci bărbăteşti.

Inima îi trăda sentimentele şi începu să-şi accelereze ritmul în timp ce Ty intră în bucătărie în cârje. Donetta îl urmă.

— Mă bucur să te văd, Jerry.

Ty îl salută pe bărbatul mai în vârstă cu o înclinare a capului.

— Bună, Ty.

Atenţia lui Ty se mută asupra ei, iar licărul jucăuş din ochii lui făcu ca aceştia să pară şi mai albaştri.

— Frumoasă bonetă.

Ty purta o şapcă albastră veche de baseball şi ţinea în mână un buchet imens de lalele de culoarea chihlimbarului.

Celia ar fi zis „Valea!” sau „Accesul interzis persoanelor neautorizate!” sau „O să-ţi bag boneta asta acolo unde soarele nu răsare niciodată!” dacă Jerry sau Donetta n-ar fi fost de faţă.

— Bună.

Ea încercă să arboreze un zâmbet care spera să pară ca a unei soţii mulţumitoare.

— Felicitări cu ocazia primei zile de lucru.

— Mulţumesc.

Celia îi spusese despre noua slujbă deoarece avea nevoie de el să o ia pe Addie de la grădiniţă în fiecare după-amiază în zilele de lucru, apoi să aibă grijă de ea la casa de turtă dulce până când Celia ieşea de la muncă.

Ty se îndreptă spre ea, apoi se aplecă să o sărute pe obraz.

Celia îngheţă. Profita de faptul că nu erau singuri pentru a face lucruri pe care ea nu le accepta în particular.

— Fără atingeri! şopti ea.

— Poftim? îi respiră el în ureche. Nu te aud.

El îi sărută locul sensibil de la scobitura gâtului, apoi se îndreptă.

Lui ar trebui să-i fie ruşine să se dea aşa în spectacol în faţa lui Jerry şi a Donettei, care nu se pricepeau deloc să-şi ascundă fascinaţia. În loc să fie jenat, Ty părea că se distrează pe cinste. La fel de încrezător ca întotdeauna. Poate că ruşinea nici nu exista în codul lui genetic.

— Acestea sunt pentru tine.

Celia primi florile.

— Sunt frumoase.

Perspicacitatea lui incredibilă îl făcuse din nou să aleagă ce îi plăcea ei cel mai mult.

Jerry scoase o vază dintr-un sertar al dulapului şi o umplu cu apă pentru ea.

— Poftim.

Celia îi mulţumi şi aranja lalelele. Părea mai mult decât absurd că acest bărbat extravagant era soţul ei. Nu era de mirare faptul că Donetta, Jerry şi restul fanilor lui Ty erau curioşi cu privire la ciudăţenia soţiei şi copilului lui. Ea era prea banală pentru Ty. Apăruse din senin împreună cu Addie. Şi locuiau separat de Ty. Dacă nu ar fi fost ea protagonista acestor lucruri, situaţia lor ar fi uluit-o şi pe ea.

— Dacă vrei poţi să mă pui la muncă câtă vreme stau pe aici, Donetta.

Ty îi spuse femeii mai în vârstă.

— Lucrez pe bani puţini.

— Nu ridici nici măcar un deget în bucătăria mea, răspunse Donetta. Nu, domnule. Totuşi, îţi este foame, Ty? Am nişte gogoşi cu scorţişoară cu numele tău pe ele.

Celia îşi dădu pe ascuns ochii peste cap.

Vrei să stai jos, Ty? Vrei o pernuţă pentru spate? Un scăunel pentru picioare? Ce-ai zice săfluturăm toţi niştefrunze de palmier ca să-ţifacem răcoare?

— Mă cunoşti, răspunse Ty. N-am refuzat niciodată o gogoaşă.

Celia ajunse acasă de la muncă în acea după-amiază şi o găsi pe Addie pe marginea patului ei, iar Ty tolănit pe covor, cu spatele sprijinit de biblioteca ei. Addie o pieptăna pe Aurora în vreme ce o ridica în slăvi pe Grace, noua ei prietenă de la grădiniţă. Albă-ca-Zăpada stătea pe proteza pentru picior a lui Ty. Restul prinţeselor stăteau aliniate de-a lungul noptierei lui Addie, precum publicul dintr-un studio.

— Bună tuturor.

— Bună, mami.

Celia se duse la Addie şi o îmbrăţişă.

— Unde-i boneta?

Ty o privi amuzat. El tot avea şapca de baseball pe cap.

— Am lăsat-o la muncă, mersi frumos.

— Ei, asta n-are niciun haz.

— Pot să vorbesc puţin cu tine?

— Sigur.

El începu să se ridice în picioare.

Addie îşi plimbă privirea curioasă de la unul la altul.

De data asta, Celia îşi învăţase lecţia şi nu îl mai conduse pe Ty pe teritoriul periculos al dormitorului ei. II duse pe veranda din spate şi închise uşa în spatele lor. Căldura o lovea în creştetul capului aşa cum beţele de tobă bat ritmul în toba mică.

— Te-ai uitat la păpuşa Albă-ca-Zăpada din colecţia Bărbie? întrebă Ty. E foarte corpolentă.

Celia nu zâmbi.

— Nu-mi pot imagina că eşti de acord ca Addie să se joace cu păpuşi care arată aşa.

Nu, ea nu era de acord. Cu faptul că trupul unei femei era privit drept un obiect şi toate aluziile de prost gust.

— În mod surprinzător, nu de asta am vrut să vorbesc cu tine.

— Nu? Ai vrut să vorbeşti cu mine ca să angajez o echipă de zugravi care să-ţi refacă casa? Fiindcă aş fi dispus să plătesc pentru aşa ceva într-o clipă. De fiecare dată când sunt acolo, mă simt ca într-o cutie de creioane.

O deranja într-un fel faptul că, într-un mod ciudat, tachinările lui Ty făceau ca satisfacţia ei privind zugrăveala aleasă să fie mai completă. Celia îşi îndreptă spatele.

— În primul rând, mulţumesc că ai luat-o pe Addie de la grădiniţă şi că ai adus-o azi acasă -

— Tocmai ai spus mulţumesc? Mie?

În ciuda voinţei ei, Celia zâmbi. Ridicându-şi o mână ca să-şi acopere ochii, ea îl privi chiorâş.

— Cred că da. Crede-mă, nu e ceva natural pentru mine.

— Pun pariu că nu este.

Păstrară contactul vizual rămânând tăcuţi o vreme. Atenţia Celiei se mută neinvitată înspre gropiţa lui din obraz, apoi către buzele lui.

— Deci... a mers totul bine? Când ai luat-o pe Addie? Nu i-a fost dor de mine sau nu a fost neliniştită?

Vina şi îndoiala erau tovarăşii constanţi ai unei mame.

— Nu, a mers bine.

— Bine.

Ty îşi prinse degetele mari de mânerele cârjelor.

— Poţi să-mi ţii o prelegere pe tema vizitei mele la patiserie. De asta m-ai chemat aici, nu?

Ciudat cititor de gânduri!

— Ei bine, da, recunoscu ea.

— Ai putea începe menţionând faptul că patiseria e locul de tău de muncă. Apoi îmi poţi spune că ai nevoie să te concentrezi în timp ce eşti acolo şi că prezenţa mea îţi distrage atenţia fiindcă îţi place de mine...

— Asta e foarte discutabil...

— ... şi apoi poţi să spui că eu fac parte din viaţa ta personală şi tu nu vrei ca viaţa ta personală să se amestece cu viaţa profesională.

— E adevărat. Tu *chiar* faci parte din viaţa mea personală şi nu din cea profesională.

— Ceea ce sună destul de promiţător.

Ty îşi înclină capul o secundă, ceea ce făcu ca umbra lăsată de cozorocul lui să îi cadă altfel pe faţă. Celia îi putu vedea cicatricea uşoară de pe obraz.

— Vreau să ocup o parte mai mare din viaţa ta personală.

Trăsăturile îi deveniră serioase în timp ce o fixă cu privirea.

— Sunt înnebunit după tine.

Nu se poticni şi nici nu-şi ceru scuze.

Celia simţi cum i se usucă gura.

— Mă gândesc la tine tot timpul, spuse Ty. Ştiu de ce nu ar trebui să îmi doresc mai mult. Dar adevărul e că tânjesc după tine.

Un sentiment teribil şi cumplit de perfid de dor mistuitor îi înmuie inima. Emoţia îi aminti Celiei cât de mult îl iubise odată. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, Ty nu ar fi putut să o rănească atât de profund pe cât o făcuse.

Ea îsi drese vocea.

— Aşa cum spuneam. Din moment ce *Cream or Sugar* este locul meu de muncă, aş aprecia foarte mult dacă ai păstra distanţa.

— Cum spui tu, dulceaţă.

— Serios?

— Voinţa ta e lege pentru mine.

Ty plecă după un sfert de oră. O oră mai târziu, Celia şi Addie se pregătiră pentru o vizită la băcănia Brookshires ca să facă cumpărături. Când Celia îşi scoase cheile din poşetă, o greutate cunoscută îi apăsă în palmă. Nevenindu-i să creadă, se uită în jos la semnul păcii care atârna pe inelul pentru chei. Identic cu ceilalţi doi de dinainte.

Dă păcii o şansă III.

în prima zi de lucru a Celiei, Donetta şi Jerry au rămas cu ea pe toată durata orelor de lucru. Jerry îi explicase rutina din bucătărie. Donetta o învăţase cum să folosească casa de marcat şi îi înşiră o listă întreagă de reguli.

În cea de-a doua zi de lucru a Celiei, echipa de baseball Rangers jucau la ora unu în Ballpark, Arlington. Astfel că Jerry şi Donetta, îmbrăcaţi în tricouri asortate de suporteri înfocaţi, şi-au încheiat munca la zece fix.

Cu excepţia mestecatului camionagiului care se delecta cu gogoşi cu jeleu la una dintre mese, tăcerea se lăsă în jurul Celiei. Timp de câteva momente, ea pur şi simplu studie cu atenţie detaliile patiseriei. *Ea* conducea acum magazinul.

Pe măsură ce intrau clienţii, Celia îi servi cu puţin mai multă amabilitate decât era poate necesar. Toată lumea o întrebă dacă era nou-venită în oraş şi se prezentă.

Pregăti cafea proaspătă deoarece cea veche avea gust de lături. Curăţă vitrinele din faţă ale magazinului. Şterse tejgheaua şi mesele. Visă cu ochii deschişi la toate lucrurile pe care voia să le gătească în bucătărie şi la toate îmbunătăţirile pe care voia să le aducă în încăperea în care erau serviţi clienţii.

La vreo oră după ce îşi luase în stăpânire noul domeniu, Ty intră pe uşă. Fără cârje. Cu un şchiopătat vizibil. O ignoră pe Celia cu desăvârşire, nevăzând căutătura urâtă pe care încerca să o afişeze în faţa lui.

Două prietene stăteau la masă împreună, împărţind o bucată de tort.

— Ce faceţi? le întrebă Ty în timp ce trecu pe lângă ele.

Amândouă tresăriră la vederea lui.

— Bine.

Zâmbete largi.

— Tu eşti Ty Porter, nu?

— Da. ’

Se topiră după el timp de cinci minute întregi. Celia ştia asta, fiindcă cronometra.

— Spuneţi-ne dacă vă mai putem servi cu ceva, spuse Ty, îndepărtându-se în cele din urmă de cele două.

Spuneţi-*ne}*

— Dar dumneavoastră, doamnă? o întrebă el pe bătrânica care bea cafea decofeinizată. Pot să vă ajut cu ceva?

Biata de ea. Era prea fragilă pentru a rezista zâmbetului lui de cuceritor. Chicoti, se înroşi şi îi mulţumi nespus, deşi Ty nu făcuse absolut nimic.

Merse la capătul vitrinei, ridică blatul din lemn şi se purtă ca şi cum era proprietarul locului. Se opri în faţa Celiei, înalt, îmbrăcat cu un tricou gri marca NASCAR, blugi şi cizmele lui din piele de aligator. Lipsa cârjelor şi blugii îi dădură de înţeles că fusese la doctor în acea dimineaţă şi că ghipsul lui voluminos fusese înlocuit cu ceva mai lejer.

Celia îşi coborî tonul vocii.

— Ai uitat ce-am vorbit ieri?

— Deloc.

— Atunci ce s-a întâmplat cu promisiunea ta de a sta departe de locul meu de muncă?

— N-am spus că nu o să vin aici. Am spus „cum vrei”, şi nu e acelaşi lucru.

Ty avea să o omoare cu zile! Celia trase adânc aer în piept şi -

— Ssss.

y y y y

El îi făcu un semn cu capul.

— Avem clienţi.

— *Noi* nu avem nimic. Tu nu munceşti aici.

— O să te ajut. îmi place locul ăsta.

El ridică din umeri.

— Sunt gogoşi.

— Nu.

— Bineînţeles că sunt gogoşi.

Ty se amuză.

— Nu, nu mă vei ajuta.

— Ba da.

El zâmbi precum cineva care ştia că are asul câştigător în mânecă, îşi încrucişă mâinile peste pieptul lat, care îi trăgea materialul moale din bumbac peste umerii musculoşi.

— Dacă nu-ţi convine, discută cu Donetta.

Celia îşi încleştă dinţii.

— Donetta mă iubeşte, spuse Ty.

Dacă i-ar fi putut trage o mamă de bătaie, Celia l-ar fi împins afară din magazin aşa cum un tractor aruncă gunoiul.

— Gândeşte-te o clipă, continuă el. Dacă lucrez aici şi servesc clienţii, tu vei putea să te duci în bucătărie şi să găteşti.

— Nu te las aici singur! Locul ăsta e în grija mea în timp ce Donetta şi Jerry sunt plecaţi. O să stau la tejghea în faţă şi o să-mi îndeplinesc slujba pentru care am fost angajată.

— N-ai încredere în mine?

— Nu.

— O să-ţi dovedesc că te poţi baza pe mine.

Şi cu asta,Ty rămase. Şi rămase. În ciuda protestelor ei.

Sporovăi cu toată lumea care intra în magazin. Servi gogoşi şi cafea cu umorul lui inconfimdabil. Ieşi şi îi aduse prânzul Celiei, apoi insistă ca ea să facă o pauză ca să se aşeze şi să mănânce. Cu cincisprezece minute înainte de terminarea programului la grădiniţă, Ty plecă să o ia pe Addie.

Ah, se gândi Celia în timp ce îl privi cum se îndepărtează. O exaspera, dar într-un mod ilogic,

asta nu o făcea imună în faţa lui. Dimpotrivă. Călăreţul de tauri era atrăgător. Chiar şi cu şchiopătatul lui. Poate că detaliul ăsta îl făcea şi mai atrăgător.

— N-ai voie să te îndrăgosteşti de el, murmură ea.

Refuză să se mai supună acelui calvar din nou şi mai ales, nu dorea să o facă pe Addie să treacă prin aşa ceva. Fiica lor le urmărea fiecare mişcare precum un şoim cu ochelari. În plus, din câte ştia

Celia, Ty doar îşi făcea de lucru cu ea până când Tawny devenea disponibilă.

Tawny era mult mai dezirabilă decât ea – orice prost putea vedea lucrul ăsta. Şi Ty, în ciuda aerului său de băiat naiv pe care îl afişa uneori în faţa oamenilor, nu era un prost.

(3a^ictsEu£2Î

doua zi, Ty îşi făcu din nou apariţia la *Cream or Sugar.* Şi la fel şi în ziua următoare. Numărul clientelor care frecventau patiseria între orele unsprezece dimineaţa şi trei fără un sfert după-amiaza începu să crească ameţitor. Tawny, care se îndrăgostise brusc de prăjiturile cu fulgi de ciocolată, se afla printre clientele fidele.

Fără binecuvântarea sau permisiunea Celiei, se stabili o rutină. Ty ajungea la patiserie la două sau trei ore mai târziu după Celia, asta în funcţie de programul lui de fizioterapie. Pleca la timp ca să o ia pe Addie de la şcoală. În timp ce erau împreună la muncă, el o făcea pe Celia să râdă, să dorească să se arunce în braţele lui şi să vrea să-şi smulgă părul din cap.

Câteodată, foarte rar, Celia îi arunca câte o privire lui Ty şi îl surprindea că se uită la ea. Fixând-o cu privirea atât de intens încât tot trupul ei se înfierbânta. Apoi ea clipea, iar el se întorcea să răspundă întrebării unui client şi ea se convingea – sau *aproape* se convingea – că îşi imaginase momentul.

Ty venea la patiserie chiar şi în zilele de sâmbătă. De dragul lui Addie, Celia regreta că trebuia să muncească sâmbăta. Totuşi, se întâmplă ca Addie să se distreze de minune la magazin. Ty trase un taburet pentru ea în faţa casei de marcat, apoi o învăţă cum să preia comenzile clienţilor. Addie se uita la toţi în felul ei serios, i se putea citi încântarea pe faţă atunci când era lăudată şi netezea cu grijă bancnotele de dolari înainte de a le pune în sertarul casei de marcat.

Celia ocupă un loc în sală, în cea de-a doua duminică în care participa la serviciul de închinare din biserica lui Bo şi a lui Meg, simţindu-se ciudat de îngrijorată şi plină de speranţă în acelaşi timp. De-a lungul întregii săptămâni, frânturi din predica precedentă îi rămaseră în minte, amintindu-i de harul care aştepta… care refuza să o părăsească.

De data asta, aproape că se aştepta ca Doogie Howser să ţină o predică care să o facă să se simtă îngrozitor şi lipsită de valoare. Dacă se întâmpla aşa ceva, ar fi fost aproape o uşurare, pe cât de ciudat părea. Celia ar fi catalogat predica de săptămâna trecută drept o anomalie şi şi-ar fi văzut de viaţă, mulţumită că ajunsese la concluzia corectă în privinţa creştinismului de prima dată.

Dar nu.

Pastorul lui Meg şi al lui Bo vorbi din nou despre dragostea lui Dumnezeu. El vorbi despre Mântuitorul lui cu o pasiune şi o recunoştinţă exprimate atât de simplu în cuvinte, încât Celia simţi cum gâtul i se strânge de emoţie.

— După cum ştim, prinţesa Jasmine e foarte binevoitoare.

Celia şi fiica ei erau cuibărite în patul lui Addie.

întunericul nopţii de duminică le învăluia, îndulcit de strălucirea roz de la lumina lămpii de veghe în stil de prinţesă.

— După ce s-a măritat cu Alladin, ea s-a hotărât să nu stea toată ziua cu fundul pe tronul regal.

Aşa cum era de aşteptat, Addie chicoti. Copiii de cinci ani întotdeauna râdeau la cuvinte prosteşti care denumesc părţi ale corpului.

— Nu prea ai mari satisfacţii în carieră dacă stai tot timpul degeaba. O femeie nu poate sta la nesfârşit mâncând bomboane şi etalându-şi bijuteriile, nu?

— Aşa este, răspunse Addie veselă.

— Vezi tu, Jasmine a observat că în deşert apa curată era o problemă şi nu se prea găsea aşa cum ar fi dorit. Lucrul acesta a deranjat-o pe prinţesă, deoarece nu o preocupau doar frumuseţea şi hainele scurte gen *Visez la Jeanie* -

— Hmm?

— Scuză-mă, e o expresie dificilă. Jasmine era o femeie independentă şi nu avea nevoie să aştepte să vină un bărbat şi să îi rezolve problema cu apa. Cu siguranţă că nu. Ea adună un grup de

voluntari care îi împărtăşeau viziunea, iar ei săpară fântâni astfel încât toată lumea să poată fi hidratată.

— După ce a săpat fântâni, a mers Jasmine la bal? Addie o privi pe Celia cu speranţă.

— După ce a construit o sută de fântâni, un sultan dintr-o provincie vecină a dat un bal în cinstea ei.

În timp ce Celia descria cu lux de amănunte rochiile, diademele şi pantofii cu vârfuri ascuţite ai doamnelor, genele lui Addie se îngreuiară de somn.

În cele din urmă, cuvintele Celiei se pierdură în tăcere. În mod obişnuit, acum era momentul când ieşea tiptil din cameră şi se ducea să facă treabă prin casă sau să răspundă la e-mailuri sau să spele rufe. În seara asta, totuşi, Celia îşi aşeză uşor capul lângă Addie.

Cele două se aflau în siguranţă aici în căsuţa lor. Celia încă avea datorii de achitat, iar relaţia ei – sau lipsa vreunei relaţii – cu Ty o destabiliza. Atât de mult încât insomnia o ţinea trează una sau două nopţi pe săptămână. Mărturie în acest sens stătea mâncarea pe care o pregătea în acele nopţi albe pentru Neill şi ceilalţi vecini.

Chiar şi aşa, reuşise să îi creeze un mediu sigur copilei ei. Pliculeţele de ceai cu muşeţel stăteau pe raftul din cămară, neatinse, deoarece refluxul de acid gastric al lui Addie nu mai apăruse deloc de când ajunseseră în Texas. Celia crezuse că refluxul avea de-a face cu o problemă fizică de-a lui Addie. Acum părea că ar fi avut legătură cu sănătatea emoţională a lui Addie şi grija constantă pe care Celia o resimţise în Corvallis. Un gând care o făcea să se ruşineze. Celia încercase atât de mult să o protejeze pe Addie de presiunile şi temerile ei financiare care îi dădeau

târcoale. Dar copiii erau isteţi. Ei percepeau ceea ce nu se spunea în cuvinte.

Aici în Holley, îi aveau pe unchiul Danny, întreaga familie Porter şi pe Ty care să le purtau de grijă. Celia avea un loc de muncă.

„Fiecare dar bun şi desăvârşit, ***citise pastorul la biserică azi,*** *vine de sus. „*

Celia era uluită când se gândea la o aşa dovadă de iubire, atât de personală care îi dăruise toate aceste binecuvântări neaşteptate.

Celia îndepărtă o şuviţă de păr de pe tâmpla lui Addie şi i-o întoarse după ureche. Nu reuşea să priceapă o astfel de dragoste. Nu îi putea găsi niciun cusur. Nu se putea abţine să nu tânjească după ea. Fata care în copilărie fusese nevoită să se mute dintr-o parte în alta, o dată la câţiva ani îşi dorea să aibă un loc al ei în inima lui Dumnezeu.

Să mai încercăm o dată, Doamne? Tu şi cu mine?

Ieşind uşor în picioarele goale din camera lui Addie, Celia se duse în dormitorul ei şi scotoci prin colecţia ei de cărţi până când îşi găsi vechea ei Biblie. O avea de când era copil şi refuzase să se despartă de ea, în ciuda faptului că nu o mai deschisese de mulţi ani.

Se aşeză turceşte pe covorul ei albastru-marin, în pijamaua din două piese, tricou şi pantaloni scurţi din bumbac. Perdelele o izolau de lumea de afară. Tăcerea singurătăţii ei o învăluia precum o ceaţă deasă.

Cu grijă, Celia deschise Biblia şi o răsfoi. Se opri din când în când să citească pasaje pe care le sublimase în adolescenţă. Unele versete vorbeau despre perseverenţă. Altele despre speranţă. Toate vorbeau despre un Dumnezeu credincios.

După o vreme, o închise şi o ţinu pur şi simplu strâns în mâini. îşi coborî capul deasupra ei.

Celia avea tot ce crezuse că îşi dorise. O fiică fericită şi sănătoasă. Un cămin, o slujbă la patiserie, era în stare să-şi plătească facturile. Şi totuşi, golul acela din inima ei persista. Niciun om nu i-l putea umple.

Cred... cred că Te-am înţeles greşit în toţi aceşti ani. M-am înşelat, şi vina îmi aparţine în întregime. Am făcut o mulţime de greşeli. îmi pare atăt de rău. Lacrimile îi apărură pe gene şi i se rostogoliră uşor pe obraji, îţi mulţumesc că mi-ai dat-o pe Addie chiar şi atunci când nu am vrut-o. Atunci nu ştiam căt de mult aveam să o iubesc şi să o preţuiesc. ***Stângace, II imploră pe Dumnezeu să o ierte.***

Cu cât se scălda mai mult în prezenţa acelei iubiri care îi oferea viaţa perfectă a lui Isus în schimbul dezastrului pe care şi-l făcuse cu mâna ei – cu atât mai mult golul din inimă se umplea.

Dumnezeu o iubea. Nu avea niciun sens să o iubească. Dar El o iubea.

El o iubea cu o dragoste nepieritoare pe care Celia abia o înţelegea. Plata păcatelor ei fusese achitată. Minunea minunilor, au fost achitate integral. Şi acum tot ce trebuia să facă era să-şi pună credinţa în El şi să accepte şuvoiul harului Său.

Dimineaţa următoare Ty stătea în biroul lui de acasă. Trăsese jaluzelele fiindcă semiîntunericul camerei se potrivea cu starea lui de spirit.

Ştia prea bine că nu o putea avea pe Celia. Nu o merita, şi nici nu ar fi fost bine pentru ea sau pentru Addie. Deci, nu. Trebuia cumva să înţeleagă acest lucru. Adevărul acestui fapt era ca o friptură pe care o prăjea la foc mic zi şi noapte.

Pentru numele lui Dumnezeu, persoana pe care nu o putea fermeca, săruta, atinge sau alinta în vreun fel era soţia lui doar în acte. Ty nu era atât de prost încât să nu fi auzit de ironie. Devenise

chiar el protagonistul unei situaţii în care ironia îşi juca bine rolul, iar dacă era chiar onest, povestea n-avea niciun strop de haz. Îi strica buna-dispoziţie de fiecare dată când rămânea singur, iar în dimineaţa asta îi dăduse şi o durere de cap.

Nici Howard Sanders nu îi făcea viaţa mai uşoară.

Ty se încruntă când îi sună telefonul şi văzu că Howard era apelantul. Iritat, îşi trecu telefonul pe silenţios şi se întoarse înspre computer.Timp de o săptămână întreagă, de când mersese cu Jim să-i vadă terenul, Howard îl tot sunase. Chiar trecuse pe la el de vreo două ori ca să-şi prezinte plângerile.

Ty făcu clic pe un nou site şi încercă să se concentreze. Toată dimineaţa urmărise evoluţia bursei, încercând să-şi omoare timpul înainte de a începe sesiunea de înot, ridicarea de greutăţi şi fizioterapie. Era de-a dreptul umilitor că trebuia să se limiteze la înot. Pentru cowboy-i înotul nu exista, cu excepţia unei bălăceli pe fugă sau pentru a ieşi din barcă şi a se aşeza pe skiul de apă. Totuşi, în cazul lui avea de ales între înot sau statul degeaba. Pur şi simplu nu mai putea suporta să stea fără să facă ceva. Mai ales dimineaţa, când aştepta cu nerăbdare partea din zi de care-i păsa cel mai mult: momentele pe care le petrecea împreună cu Celia la patiserie sau timpul petrecut cu Addie după.

Cu colţul ochiului, Ty văzu cum ecranul telefonului se face negru. Şi apoi se lumină din nou. Alt apel de la Howard.

Până acum Howard făcuse cinci oferte pentru terenul lui Jim. De fiecare dată, Ty făcuse o contraofertă. Târguiala lor ridică preţul

proprietăţii lui Jim.

Când Jim îl contactase pe Ty cu o oră în urmă să îi spună că Howard ridicase din nou preţul, Ty îşi pierduse răbdarea. Îi oferise lui Jim o sută de mii peste preţul concurentului său.

Era destul de sigur că suma avea să îi închidă portofelul lui Howard pentru totdeauna. Totuşi, se părea că nu îi închisese şi gura. Ty nu era sigur ce anume îl putea reduce la tăcere. Terenul lui Jim aparţinuse familiei Sanders de pe vremea anexării Texasului şi până când bunicul lui Howard fusese forţat să îl vândă în timpul Marii Crize Economice.

Ty înţelegea dorinţa puternică a lui Howard de a recupera pământul. Legăturile cu terenurile şi cu familia erau puternice pentru texani. În acelaşi timp, Ty dorea să-şi înceapă propria istorie pe pământul lui Jim. Lui Howard nu îi plăcea chestia asta. Jim era un om de onoare şi trebuia să vândă pământul bărbatului care oferea cei mai mulţi bani şi, în acest război al licitaţiilor, acela era el.

O jumătate de oră mai târziu, telefonul lui Ty se lumină din nou. De data asta îl suna Jim.

— Bună,Jim.

— Ei bine, Ty...

Se putea auzi plăcerea din vocea bărbatului.

— Se pare că în sfârşit ai atins o sumă care depăşeşte bugetul lui Howard.

Ty se lăsă pe spate în scaunul său din piele de la birou, uitându-se în tavan.

— Mi-a luat ceva.

— Howard este *furios.*

— Pun pariu.

— Dar eu şi Marjorie suntem foarte mulţumiţi. Am dori să-ţi acceptăm oferta.

Ty zâmbi satisfăcut.

— Perfect.

Celia ajunse la patiserie cu daruri. Şi anume, o farfurie cu brioşe cu dovleac şi glazură de streusel.* II găsi pe Jerry în bucătărie, care frământa coca, liniştit ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa.

Ochii lui căprui se încălziră, iar mustaţa lui roşcată gen Hulk i se ridică într-o parte.

— 'Neaţa, Celia.

— Vrei o brioşă?

El îşi frecă palmele de şorţ, alese o brioşă şi gustă un pic.

— Delicios, conchise el.

— Mulţumesc.

— Totuşi, dacă vrei să serveşti genul ăsta de prăjituri aici în magazin, nu pe mine trebuie să mă convingi.

Jerry îşi înclină capul spre partea din faţă a clădirii, cu multă înţelegere în privire.

Celia încuviinţă din cap şi îşi îndreptă umerii.

— Urează-mi baftă.

— O să ai nevoie.

Duse farfuria în locul în care Donetta stătea pe taburetul ei obişnuit de lângă casa de marcat, citind paginile de sport din ziarul *Da/las Morning News.* Donetta îşi ridică privirea atunci când Celia

---

* Streuselul este un topping din faină, unt şi zahăr, cu un aspect de aluat sfarâmicios, uşor crocant. Se foloseşte în pregătirea produselor de patiserie înainte de coacere şi se adaugă prin presărare. Termenul provine din germană şi înseamnă stropit sau ceva risipit (n. trad.).

se apropie.

— ‘Neaţa! Ai dori o -

— Brioşă? termină Donetta.

Femeia aceasta mai în vârstă era cea mai enervantă persoană pe care Celia o cunoscuse, când îi lua vorba din gură. Ochind critic brioşele, Donetta luă una şi muşcă din ea.

Celia îşi ţinu respiraţia.

— E bună, fu de acord Donetta.

Mestecă şi mai mult, apoi ridică din sprânceană.

— Care-i reţeta ta?

Celia i-o spuse repede.

— Şi de îndată ce am pus streuselul laolaltă, eu -

— II presari pe deasupra şi îl pui la copt. Sigur, sigur.

Donetta îşi trecu degetele printr-o parte a părului, dând pe spate şuviţele vopsite.

— Doreşti să serveşti brioşele astea aici în magazin?

— Numai dacă îţi place ideea.

Magazinul era domeniul pe care-l conducea Donetta. Pe cât de mult îi plăcea Celiei gătitul, lucra în această patiserie de numai o săptămână.

— Avem acelaşi meniu de douăzeci de ani. Clienţii noştri ştiu exact la ce să se aştepte, aşa că schimbarea mă face să am emoţii.

încruntată, Donetta arătă cu mâna înspre piaţă.

— Vezi tu, acolo a fost odată un magazin de îngheţată. În colţul de vizavi. Au venit nişte proprietari noi şi au schimbat îngheţata de la Blue Bell, cărora le place tuturor pe aici, cu gelato. După asta puteai auzi cum cântă greierii înăuntru. Două luni mai târziu, noii proprietari au părăsit oraşul. După ce şi-au achitat toate

datoriile,

poţi fi sigură că şi-au pus tot ce aveau într-un autocar şi şi-au luat tălpăşiţa.

Celia îşi dădu seama că era cel mai bine să încuviinţeze, serioasă, poveştile cu tâlc ale Donettei.

Aceasta îşi termină brioşa şi aruncă ambalajul la gunoi.

— N-aş dori, spuse Celia, să-ţi schimb meniul luând ceva din el. Meniul tău este perfect. Această locaţie este perfectă. Tu eşti perfectă. Ţi-am spus cât de mult îmi place să lucrez aici?

învăţase de la Ty că nu-ţi mergea să fii subtil cu Donetta. Linguşeala exagerată era mai de preferat. Celia zâmbi dulce.

— Aplici strategia lui Ty, nu-i aşa?

O expresie satisfăcută lumină faţa Donettei.

— încerci să mă cucereşti?

— Merge?

— Ajută.

— Aşa cum am spus, n-aş îndrăzni să scot ceva din meniu. M-am gândit numai că ar fi de dorit să adaug nişte chestii noi, poate să ofer chiar nişte specialităţi sezoniere de toamnă.

Asta presupunând că toamna venea vreodată în nordul Texasului.

— Problema e de natură financiară, scumpo.

Colţurile gurii Donettei se încreţiră.

— Acum ştiu exact de ce ingrediente am nevoie şi cât de multe. Ştiu ce o să vând. Nu-mi pot permite să cheltuiesc un bănuţ în plus pe ceva nou sau diferit.

Asemeni unei tarte, personalitatea Donettei avea în ea atât dulceaţă, cât şi crustă mai crocantă. Celia încuviinţă din cap şi încercă să nu-şi lase umerii în jos.

— înţeleg.

— Totuşi, hai să mergem şi să le expunem pe astea în vitrină. Donetta luă farfuria de la Celia şi o aşeză acolo unde clienţii puteau servi.

— Le putem porţiona pe astea şi să le oferim drept mostre aşa cum fac la acele magazine Starbucks de la oraş. Oamenilor s-ar putea să le placă la nebunie.

În timp ce Celia se întoarse în bucătărie şi în sanctuarul companiei lui Jerry, ea îşi îngustă ochii, hotărâtă.

Donetta câştigase bătălia. Dar Celia îşi pusese în gând să câştige războiul.

Dar dacă Ty a avut un accident cu camioneta? Asta ar explica întârzierea lui.

Era marţi, la trei zile după încercarea eşuată a Celiei de a o momi pe Donetta cu brioşele.Ty ajungea întotdeauna la magazin între orele unsprezece şi douăsprezece. Era douăsprezece şi douăzeci de minute. Nici urmă de Ty.

Servi clienţii în timp ce îşi muşcă vârful buzei. Ty nu lucra de fapt aici. Era un simplu voluntar. Poate că juca golf sau trăgea un pui de somn sau servea un prânz romantic cu Tawny. Nu încercase să-l convingă că nu voia să-l vadă venind deloc în magazin? Atunci de ce o îngrijora întârzierea lui?

O îngrijora fiindcă el îi spusese că îi va dovedi că se poate încrede în el. În fiecare zi de atunci încolo, Ty venise şi lucrase cot la cot cu Celia la tejghea.

Se putea să fi fost implicat într-un accident. Gândul ăsta îi dădu un fior rece. Era posibil să se fi întâmplat chiar aşa.Ty nu avea voie să conducă cu piciorul lui rănit, dar bineînţeles că era atât de căpos încât făcea chestia asta oricum.

Douăsprezece şi douăzeci şi cinci. Douăsprezece şi jumătate.

Celia începu să se roage. Din seara de duminică, de când îşi redescoperise Biblia şi îşi petrecuse timpul reînnoindu-şi relaţia cu Dumnezeu, nu se simţise o persoană complet nouă. Se simţea la fel, şi totuşi ceva era schimbat. Golul ei supărător fusese umplut cu sentimentul

apropierii lui Dumnezeu.

Avea nevoie de o reîmprospătare la nivelul minţii ca să renunţe la toate ideile ei învechite cu privire la religie. Celia învăţa să accepte şi să reaccepte harul Lui, să îşi întoarcă privirea spre El pentru a primi speranţă. După ce se încrezuse în propriile puteri atât de mult timp, lucrul acesta încă nu era ceva natural pentru ea.

îşi întoarse privirea spre fereastră, căutând să-l zărească. Nu îl văzu pe Ty.

Era unu fără douăzeci şi cinci. Celia îşi luă telefonul mobil, apoi ezită. Dar dacă se întâmplase ceva rău şi Ty avea nevoie de ea? Dar dacă nu se întâmplase nimic rău şi el ar fi crezut că e înnebunită după el fiindcă îl sunase?

Celia mai aruncă o privire pe fereastră şi – în sfârşit! – îi remarcă prezenţa. Ty parcă în faţa magazinului pe o motocicletă Harley. Nu purta cască. Oh. în timp ce ea se uită, el opri motorul şi îşi trecu piciorul peste scaun.

în câteva momente, fu în pragul uşii magazinului. Ceasul din metal pe care îl purta uneori străluci în timp ce îşi ridică mâna ca să-şi scoată ochelarii de soare. El îi zâmbi larg.

— Bună, frumoaso!

Un fior de afecţiune profundă străbătu inima Celiei. Poate că era cea mai proastă fată de pe pământ. Dar ştia sigur că era cea mai liniştită, acum că temerile îi fură infirmate.

— Bună, răspunse Celia, ca de obicei.

Ty se îndreptă după tejghea, iar părul îi era în dezordine.

— Scuze că am întârziat.

— Nici nu ţi-am simţit lipsa.

El se apropie, iar privirea lui era prea perspicace.

— Ba da.

— Nu toată lumea se învârte în jurul tău, îngâmfatule.

— Urăsc porecla aia.

Un sentiment de siguranţă o linişti. Ty era în regulă. Lumea ei nu se destrămase.

— Am întârziat fiindcă în dimineaţa asta am fost la Lucas să întâlnesc un puşti de optsprezece

ani şi să văd cum călăreşte un taur. El m-a sunat să mă întrebe dacă aş putea să-l când se antrenează şi să îi dau nişte sfaturi.

Ty scoase o sticlă cu apă îmbuteliată din sertarul care era aproape de casa de marcat, unde Donetta îşi ţinea proviziile. După ce scoase capacul, goli o treime din conţinut.

— Tatăl puştiului i-a asigurat un echipament ca lumea. Are şi un ţarc.

— Hmm.

Celia îşi încreţi sprâncenele, suspicioasă.

— Sper că nu te-ai suit pe vreun taur. Nu-i aşa?

El avu tupeul să pară întristat.

— *Te-ai urcat pe taur ?*

— Numai în interiorul ţarcului. Ca să îi arăt puştiului ceva.

— Toată dimineaţa asta ai parcursul drumul dus-întors înpre oraşul lui Luca, fără cască, călare pe o motocicletă pe care n-am mai văzut-o până acum, dar care presupun că îţi aparţine.

Ty îşi lăsă în jos bărbia.

— Şi te-ai căţărat pe spinarea unui taur? Un taur!

Părea că avea motive serioase să-şi facă griji în privinţa lui.

— Chiar şi în interiorul ţarcului, sunt foarte agitaţi. Puteai să-ţi zdrobeşti din nou genunchiul.

Gropiţa îi apăru din nou în obraji.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu eşti în siguranţă. Dacă te mai văd vreodată pe motocicletă fără cască sau dacă aud că ai călărit un taur, o să... o să...

— Continuă. Abia aştept să aud.

— O să îi spun mamei tale!

Ty râse.

— Aşa o să fac, insistă Celia.

— Nu mai pot de frică, promise el.

Ty se sprijini neruşinat de tejghea, măsurând-o din priviri.

— Credeam că cicăleala e un atribut al soţiilor.

— În caz că ai uitat, sunt soţia ta. Cel puţin pentru moment. Deci am dreptul.

— Mă poţi cicăli cât vrei. îmi place. înseamnă că nu vrei să mă vezi rănit.

El se întinse să îi aranjeze o buclă care îi tot venea în ochiul drept. Celia se feri din calea lui.

— Fără atingeri.

— în caz că ai uitat, sunt soţul tău. Nu am *eu* dreptul?

— Stii că nu. Noi suntem -

y

— Poţi să-ţi spun ceva înainte să te lansezi într-o tiradă de o jumătate de oră cu privire la faptul că suntem simpli amici?

Ea îşi încrucişă braţele.

— Presupun că da.

— Noaptea trecută am semnat actele ca să cumpăr terenul lui Jim.

Îi trebui un moment să-şi revină după schimbarea bruscă de
subiect. O puse la curent cu bătălia pe care o purtase pentru a intra în posesia pământului, încă odată încăpăţânarea lui atât de caracteristică învinse.

— Minunat, Ty.

Poate că noua lui investiţie avea să-l ţină departe de tauri şi de motociclete.

— Chiar mă bucur pentru tine. Felicitări.

— Mulţumesc frumos.

— De îndată ce tranzacţia va fi încheiată, bănuiesc că o să fii ocupat să asişti animalele care se pregătesc să nască sau să alergi la galop cu caii sau orice fac oamenii care se ocupă de rodeo. N-o să mai ai timp să vii la magazin.

— Ceea ce ar trebui să te facă fericită.

— Foarte fericită, minţi ea.

Ty o privi cu ochi pătrunzători, ca şi cum vedea adevărurile ascunse din ea.

Celia căzuse în capcana acelor ochi periculos de frumoşi. Afurisita asta de atracţie dintre ei! Fusese prezentă în Vegas. Şi exista şi acum.

— Ce-ar fi să te duci în bucătărie şi să găteşti ceva pentru a sărbători achiziţia pământului? Mă descurc aici.

Buzele ei se arcuiră amuzate.

— Poţi să te descurci cu un magazin gol?

— Sau cu unul plin. Doamnele mele vor sosi în curând.

— Aşa este.

— Mă descurc, Celia. Du-te să pregăteşti ceva.

Toată lumea din Holley vorbeşte despre acele brioşe cu dovleac pe care le-ai făcut.

— Donetta nu vrea să-şi investească banii în ceva nou. Nu pot să folosesc ingredientele ei.

— Atunci foloseşte-le pe ale tale. O să expunem toate produsele pe care le faci în vitrină şi o să le vindem. Donetta n-are cum să se plângă că face bani din ceva care n-a costat-o nimic.

— Am emoţii! Nu vreau să merg prea departe şi să o înfurii pe Donetta. Fie vorba între noi, chiar îmi place slujba asta.

— O să te apăr de Donetta. Du-te.

Celia şovăi. Ty se dovedise mai mult decât capabil să se ocupe de servirea clienţilor şi de tot ce se întâmpla în sala magazinului. Clienţii îl iubeau pe el mai mult decât o iubeau pe ea, iar ei îi plăcea mai mult să gătească decât să lucreze în spatele tejghelei.

El, care era desăvârşit în ochii Donettei, spusese că o va apăra. Dacă Ty ar arunca la gunoi toate gogoşile şi ar începe să vândă whiskey în schimb, Donetta l-ar felicita şi l-ar credita pentru alegerea lui sănătoasă.

— Du-te.

El o împinse cu braţul.

Celia se duse cu maşina acasă şi îşi luă toate ingredientele necesare. Din fericire, faina şi zahărul nu costau prea mult, altminteri nu şi-ar fi permis să le folosească în astfel de scopuri. Când se întoarse la magazin, îşi făcu puţin loc în cămară, îşi puse şorţul şi plasa de păr şi îşi frecă mâinile.

Aroma tortului umplu aerul, făcând ca stomacul lui Ty să chiorăie. O, Doamne. Mirosul îl învălui cu o poftă păcătoasă. Sărise peste masa de prânz fiindcă şi aşa întârziase şi voia să o vadă pe Celia mai mult decât voia să mănânce.

— E aproape gata?

— Ihmm, veni răspunsul ei din străfundurile bucătăriei.

Primarul se opri la magazin pentru gogoaşa lui zilnică
glazurată cu ciocolată. Apoi veni un grup de patru femei care lucrau împreună.

De cele mai multe ori, lui Ty îi venea greu să creadă că lucra într-o gogoşerie. Chestia era că greşise atât de rău când încercase să petreacă timp cu Celia. Slujba asta era floare la ureche, iar lui îi plăcea să stea de vorbă cu oamenii. Mai mult, faptul că venea aici îi oferea un motiv să evadeze din casa lui pustie. Ura locul acela gol.

La auzul zgomotului de paşi, Ty se întoarse şi o văzu pe Celia că se îndreaptă spre el ţinând pe o tavă un tort galben cu un singur strat. Din cauza plasei de păr pe care probabil tocmai o scosese, buclele îi erau în dezordine şi o făceau să arate ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat din pat după o noapte lungă. El simţi un miros de vanilie.

Pe cât de aprigă era Celia, Ty învăţase să îi citească chipul. Acum vedea atât mândrie, cât şi vulnerabilitate, iar lucrul acesta îl înduioşă în adâncul sufletului. Îi păsa de Celia mult mai mult decât intenţionase, ceea ce era de-a dreptul dureros şi lipsit de sens. îşi drese vocea.

— Ce fel de tort e ăsta?

— Tort cu unt maro.

El se întinse după două farfurii din hârtie şi furculiţe din plastic.

— Noi gustăm prima oară din el, da?

— Da.

Celia aşeză tortul pe masă şi începu să îl felieze cu grijă.

Ty n-ar fi vrut ca ea să descopere că el îi plătea jumătate din salariu. Simplul gând îl neliniştea, fiindcă ştia cât de mult se mândrea ea cu faptul că reuşise să se angajeze la magazin fără ajutorul lui.

— în cinstea noului tău teren.

Ea îi dădu farfuria.

— Noului nostru teren.

— Noul *tău* teren -

— Pe care mi-ar plăcea să-l împart cu tine dacă mă laşi.

— Ce-ar fi să mâncăm?

Stăteau faţă în faţă, luând primele înghiţituri în acelaşi timp.

Tortul cald se topi precum un râu de unt dulce în gura lui Ty, atât de bun încât aproape că îl ameţi. El înghiţi.

— Eşti teribil de atrăgătoare în clipa asta.

— Vorbeşte tortul din tine.

— Eşti neîndurătoare. Ştii exact ce efect ai asupra mea, şi totuşi n-ai pic de milă.

Deşi Celia dădu din cap la vorbele lui, el văzu că era încântată.

— Eşti un geniu, Celia. Un Mozart al tortului.

— Nu!

— Ba da. Eşti incredibilă. Poţi să-mi dai un autograf?

Ty încerca să se hotărască cum să o prindă în capcană lângă vitrină

şi să o sărute, când un cuplu în vârstă intră în magazin. Ei se apropiară de tejghea, mişcându-se mai încet decât apa dintr-un eleşteu.

— O să le spun despre tortul tău şi-i voi îndupleca, şopti Ty, să cumpere.

— Nu ridica preţul prea tare. S-ar putea să încerce produsul şi să nu le placă.

— Nicio şansă.

Lui Ty îi luă numai treizeci de secunde ca să convingă cuplul în vârstă să cumpere tortul Celiei, şi asta datorită faptului că el petrecu primele douăzeci şi cinci de secunde întrebându-i cum le-a mers în ziua respectivă. Cât ai clipi, el îi aşeză la o masă cu cafele şi felii de tort.

Ty o găsi pe Celia ascunzându-se după vitrina cu prăjituri. O luă de mână, iar strângerea lui era fermă şi sigură. Erau primii străini care plăteau pentru mâncarea ei, iar el ştia că Celia voia cu disperare ca lor să le placă.

Cei doi reuşiră în cele din urmă să guste din tort. În timp ce mestecară, lucru care părea să le ia o oră, pe Ty îl cuprinse neliniştea, iar muşchii i se încordară. Călărise tauri timp de opt ani, aproape că îşi pierduse viaţa de vreo duzină de ori şi *acum* era neliniştit.

— Ei bine? îi întrebă Ty. Ce părere aveţi? Am avut dreptate?

Soţul se întoarse cu faţa înspre ei.

— Ai avut dreptate. Tortul acesta e minunat. *Minunat*. Dragă?

Soţia lui încuviinţă din cap, ştergându-şi uşor buzele cu şerveţelul.

— O, da. Asta îmi aminteşte de un tort pe care mi-l făcea mama când eram copil. N-am crezut că o să mai gust ceva asemănător vreodată.

Mă bucur să aud asta.

Ty o strânse pe Celia de mână pentru a-i atrage atenţia. Era atât de aproape încât el îi vedea vârfurile genelor.

— Se pare că asta e o zi bună pentru amândoi. Îţi adoră tortul.

— Uau, murmură ea. Le place tortul meu.

Le-a plăcut la nebunie tortul meu! La asta se gândea Celia în timp ce făcea curat în laboratorul patiseriei de la *Cream or Sugar.* Retrăia repetat cu ochii minţii momentul în care acel cuplul adorabil spusese că tortul era minunat. Ei, şi toţi ceilalţi clienţi care gustaseră din acelaşi tort după ei, spuseseră acelaşi lucru. Părea prea bun ca să fie adevărat. Celia însăşi inventase reţeta, punându-şi în valoare toate talentele creatoare.

Le-a plăcut la nebunie tortul meu. Această recunoaştere a talentului ei era precum o briză răcoroasă care îi străbătu trupul în timp ce închidea magazinul. După toţi anii în care îşi concentrase toată atenţia asupra lui Addie, Celia avea ceva nou pe care să-l numească al ei. Gătitul era pasiunea *ei*> marele ei atu.

Le-a plăcut la nebunie tortul meu$_{y}$ se minună ea în timp ce conducea spre casă, plină de recunoştinţă. înainte caTy să intre din nou în viaţa ei, Celia fusese fata care lucrase la cantina universităţii. Acum era patiser-şef care deţinea o casă şi o maşină Prius.

doua zi după-amiază, telefonul Celiei sună chiar în timp ce punea la cuptor un rând de brioşe cu caise. La fel ca ieri,Ty insistase să îl lase pe el la servit în timp ce ea putea lucra în laboratorul patiseriei. închise uşa cuptorului cu cotul, îşi puse telefonul la ureche şi se apucă să şteargă tejgheaua.

— Bună, unchiule Danny. Ce faci?

— Nu foarte bine.

Auzind tonul lipsit de vlagă din vocea lui, Celia îşi îndreptă umerii.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţi-o aminteşti pe Betty?

— Cea pe care ai cunoscut-o pe internet?

— Da, da. Cea care locuieşte în Hugo, Oklahoma.

— îmi amintesc.

— Ei bine, am mers cu maşina s-o văd. Nu avem o relaţie romantică – păru că el acoperea telefonul cu dosul palmei – dar ne simţeam bine împreună oricum. Am mers la film aseară şi, în timp ce ieşeam din cinematograf, am alunecat pe o treaptă şi am căzut.

— Cum? Eşti bine?

— Mi-am fracturat pelvisul.

Inima Celiei bătu mai repede la auzul veştii.

— O, nu.

— Iti vine să crezi? Tocmai ce fusesem cu bicicleta în Moab! Si

acum am fost pus la pământ de un pas greşit pe o treaptă de scară. Un pas greşit, C.

— îmi pare atât de rău.

— Surferii sunt păsări care sunt menite să zboare libere, ştii? Nu suntem făcuţi să zăcem la pat.

— Unde eşti acum?

— Sunt acasă la Betty. Nu m-am putut întoarce la hotel după ce m-au externat din spital deoarece nu pot umbla. Tot ce pot face este să stau în pat. Betty e foarte de treabă, dar situaţia asta nu e *deloc* drăguţă.

— Plec chiar acum.

Celia împături prosopul şi îşi scoase plasa de păr.

— O să vin să te iau acasă.

— Nu sunt sigur că pot merge cu maşina.

— O să fie bine.

— Nu ştiu ce să zic...

— îmi poţi trimite adresa lui Betty?

— Da.

— Vin chiar acum.

îşi scoase şorţul şi îşi luă poşeta. Tocmai când ajunse la uşa din spate, Celia îşi aminti că nu putea părăsi magazinul fără să îi dea de veste lui Ty şi să îi ceară ajutorul. Se grăbi spre uşa din faţă şi îl găsi punând nişte mărunţiş în mâna întinsă a lui Tawny Bettenfield.

Tawny se uită la ea.

— Bună, Celia.

— Bună.

Tawny purta o fustă strâmtă, un cămaşă din

mătase fără mâneci şi un colier voluminos albastru-deschis. Părul negru elegant i se revărsa ca o cascadă pe spate. De ce, oare, de ce trebuia ca locul de muncă al lui Tawny să fie în piaţă? Apropierea asta îi înlesnea foarte mult vizitele la Ty.

— Ce-i cu poşeta? Ty o privi pe Celia îngrijorat.

— O să-ţi spun imediat.

Tawny îi zâmbi Celiei, apoi lui Ty. După cum părea, cumpărase prăjitura ei obişnuită cu fulgi de ciocolată. Celia bănuia că Tawny nu gustase de fapt nicio singură îmbucătură. Era doar un pretext ieftin şi sigur prin care putea să îl vadă pe Ty.

Tawny flutură un deget între ea şi Ty.

— Tocmai râdeam amintindu-ne momentul când am încercat să prindem raci în clasa a cincea.

Celia încuviinţă din cap încordată.

Tawny povesti cu lux de amănunte povestea cu racii, apoi îi explică Celiei că pentru mulţi dintre locuitorii din Holley era un obicei ca în luna martie să facă fiertură de raci.

Celia trebuia neapărat s-o ia din loc ca să îl poată salva pe unchiul Danny, dar nu avea de gând să-l lase pe Ty singur cu femeia asta. Tawny nu fusese niciodată altfel decât prietenoasă cu Celia. Şi totuşi Celia ştia în adâncul inimii ei că Tawny nu era de încredere şi cu siguranţă că nu era prietena ei. Aşteptă ca aceasta să-şi termine povestea, jucându-se cu pieliţa de la unghii.

— Ei bine.

Tawny adoptă un aer amical în faţa lui Ty.

— Ar fi bine să mă întorc la muncă.

Ridică puţin punga ei albă de hârtie.

— Abia aştept porţia zilnică.

În clipa în care uşa se închise în urma lui Tawny, Celia îi dădu vestea lui Ty.

— Unchiul Danny e în Hugo, Oklahoma, şi tocmai m-a sunat să-mi spună că şi-a fracturat pelvisul.

Fruntea lui se încreţi.

— E în regulă?

— Pe cât de bine se poate spune, bănuiesc.

— De ce în Hugo?

— Se întâlnea cu una dintre iubitele lui de pe internet.

Ty fluieră în barbă.

— Merg să-l iau cu maşina şi să-l aduc acasă.

— Te duc eu.

— Mulţumesc că te oferi, dar nu pot pleca dacă tu nu eşti aici să-mi ţii locul şi apoi să o iei pe Addie de la grădiniţă şi să ai grijă de ea până ajung acasă. Poţi – ştiu că îţi cer mult. Poţi să faci asta pentru mine?

— Sigur, dar...

— Te sun de îndată ce sunt pe drum.

Celia se îndreptă spre uşa din spate, iar Ty şchiopătă în urma ei.

— Şi încă ceva, când expiră timpul de coacere şi auzi semnalul sonor, să scoţi brioşele din cuptor.

— Da.

— Nu ştiu dacă Donetta va dori să închidem magazinul mai devreme azi sau dacă se va întoarce ea şi te va lăsa mai repede ca s-o poţi lua pe Addie de la grădiniţă la timp.

— Nu-ţi face griji. O să vorbesc cu Donetta şi o să avem noi grijă.

Ea ieşi repede pe uşa din spate şi coborî în grabă treptele.

Ty ţinu pasul cu ea, sprijinindu-şi mâna de maşina ei în timp ce ea se urcă pe scaunul şoferului.

— Celia, dacă te opreşti puţin, o să aranjez totul în aşa fel încât să pot veni cu tine. Vreau să vin cu tine. Lasă-mă să conduc până acolo.

— Nu, nu, e în regulă. E numai la două ore distanţă. Dacă ai grijă de magazin şi de Addie în locul meu, asta e mai mult decât suficient. Mulţumesc. Apreciez ajutorul.

Ezitând, Ty făcu un pas înapoi astfel încât Celia să poată închide portiera. Dădu în marşarier şi ieşi din parcare. El ridică o mână pentru a-şi umbri ochii. Mişcarea făcu ca tivul tricoului lui să se ridice într-o parte, dând la iveală o parte din abdomenul lui plat. Oh. Chiar şi încruntat, era teribil de atrăgător.

Celia puse Priusul în mişcare şi demară pe şosea.

O femeie plinuţă care purta o rochie hawaiiană şi avea o tunsoare bob, în nuanţă castanie răspunse la ciocănitul Celiei.

— Betty?

— Da, şi tu trebuie să fii Celia.

— Eu sunt.

— Intră.

Betty, care părea să fie de-o seamă cu Danny, o pofti pe Celia într-un foaier prăfuit.

— Bietul tău unchi a căzut.

— Am aflat.

— E chiar aici.

Betty o conduse în ceea ce ar fi trebuit să fie livingul casei şi care era copia fidelă a unui episod din *Hoarders".* Vrafuri de reviste vechi erau aliniate de-a lungul fiecărui perete, unele ajungeau până la tavan, altele păreau că se află în pericol de a se prăbuşi. Două pisici cu blana lungă stăteau tolănite pe canapeaua verde închis, bibelouri de colecţie ocupau o parte din masă şi o mulţime de pulovere îngropau unul dintre cele două scaune. În mijlocul camerei se afla un pat dublu pliabil, a"l cărui căpătâi fusese sprijinit de alte teancuri de reviste. Unchiul Danny zăcea acolo, sforăind uşor, şi cu nimic altceva pe el decât colierul cu colţul de rechin şi o pereche de pantaloni scurţi ecosez.

— Uite-l aici, arătă Betty, ca şi cum Celia nu ar fi observat.

Celia se îmbujoră când văzu trupul bronzat, şi expus privirii al
unchiului Danny. Pudoarea nu fusese niciodată punctul forte al unchiului Danny.

— Ia loc, spuse Betty uşor, cu respect faţă de pacientul care dormea. Ea arătă înspre scaunul liber, iar Celia se aşeză. Betty se puse pe
canapea lângă pisici, ceea ce îl făcea pe aproape dezbrăcatul Danny să fie înghesuit între ele.

— Unchiul tău nu s-a simţit deloc bine de la accidentul de aseară. Lui nu părea să îi fie rău în momentul de faţă.

— A căzut pe o treaptă şi, *poc*, şi-a fracturat pelvisul precum un iades.

y

Era un singur mod prin care să te uiţi la Betty – peste abdomenul gol al lui Danny.

— îmi pare nespus de rău că s-a întâmplat asta.

Celia încercă curajoasă să ignore pântecele dezgolit.

— Mai ales acum, când venise în vizită la tine.

— Crezi că e în regulă? Doarme de mult timp.

— Presupun că e bine.

— A fost îndopat cu medicamente, deci bănuiesc că ăsta e motivul. Pur şi simplu nu ştiu.

Betty îşi strânse buzele şi îşi îndreptă atenţia înspre silueta lui Danny.

— Sunt îngrijorată. Nu vreau să cadă în vreo comă sau ceva de genul ăsta.

— Sunt destul de sigură că este bine.

Celia nu se aşteptase să ajungă aici şi să-l găsească dormind. Exista vreun protocol pe care trebuia să-l urmezi atunci când îţi recuperai un unchi accidentat în urma unei întâlniri stabilite pe internet care s-a sfârşit nasol? II trezeai imediat şi îl băgai în maşină? Sau se aplicau regulile obişnuite şi-l lăsai să tragă un pui de somn?

— Poate că ar trebui să-l trezesc? Ca să putem pleca.

— Sperai să pleci *azi*? Betty dădu din cap.

— Nu cred că este în stare să călătorească atât de curând.

— Ai primit vreo interdicţie din partea doctorilor atunci când l-au externat?

Betty ridică o pisică şi scoase nişte hârtii de sub ea. Îi dădu foile capsate Celiei peste picioarele lui Danny. În timp ce Betty relată cu o notă dramatică ce îi spuseseră doctorii, Celia scană informaţiile din fişa medicală. Danny avea nevoie de odihnă şi trebuia să rămână imobilizat la pat pentru ca bazinul să i se sudeze la loc.

— Ţi-au spus doctorii ceva despre operaţie?

— Se pare că nu e nevoie. Pelvisul se va

vindeca singur în timp. Totuşi, acum nu e într-o stare bună. O, Doamne.

Spatele lui Betty se încordă brusc.

— A încetat să mai respire?

Cuprinsă de spaimă, Celia se uită repede la Danny. El numai bolborosi ceva, îşi întoarse faţa într-o parte şi sforăi din nou. Amândouă femeile îl priviră, Betty cu o expresie temătoare, iar Celia ţinând pe genunchi actele de la spital. Îi era teamă să se relaxeze mai mult pe scaun. Mirosea a naftalină şi iaurt.

Betty începu să sughiţe.

— Scuze. Mi se tot întâmplă.

— Nu-i nimic.

Ele îşi zâmbiră una alteia cu o politeţe forţată.

Danny sforăi îngrozitor, precum un claxon.

— Poate că... poate că ar trebui să-l acoperim cu o pătură? sugeră Celia.

— O, crede-mă, răspunse Betty enervată. *Am încercat.*

— Ei bine.

Celia se uită la ceas.

— Ar fi bine să-l trezesc ca să putem pleca.

Îi scutură uşor umărul.

— Unchiule Danny? Unchiule Danny?

Îi luă ceva timp, dar el îşi reveni.

— Hei, gemu el.

Danny umblase atât de mult în soarele din Texas încât albul ochilor lui părea un neon în comparaţie cu bronzul pielii.

— Esti aici.

— Sunt aici.

Mâna lui o căută pe-a ei, iar Celia i-o prinse şi îl strânse cu căldură. Nu uitase toate clipele în care el fusese alături de ea atunci când nimeni

altcineva nu stătuse.

— Nu cred că o să pot ieşi la plimbare cu Addie azi.

Ea zâmbi.

— Nu. Singurul lucru pe care o să-l faci azi va fi să vii cu mine cu maşina acasă în Holley.

Danny se crispă.

— Nu ştiu ce să zic, C. Nu cred că pot rezista la deplasare azi. Pelvisul mă doare tare de tot.

Celia încuviinţă înţelegătoare. Totuşi, în sinea ei, cuvintele lui o îngrijorară. Nu-l putea lăsa aici, şi nici nu-şi puteau petrece noaptea aici. Dacă ar fi fost alergică la praf, ar fi fost moartă deja. Mai important, avea o fiică în Holley. Nu o lăsase niciodată vreo noapte cu altcineva. Nici măcar o dată.

Danny îşi întoarse capul spre Betty.

— Bună, Betty.

— Bună, Danny.

— E timpul să mai iau o doză de analgezice?

Betty şi Celia îi verificară reţeta şi într-adevăr, avea nevoie de pastile.

— Doar o înghiţitură, spuse Celia în timp ce îi ţinu un pahar cu apă la gură ca să-şi poată lua medicamentele.

Dacă consuma prea mult lichid şi apoi avea nevoie la toaletă, atunci să vezi.

Betty se scuză şi se duse să tasteze la calculator într-o cameră alăturată. Celia petrecu următoarele douăzeci de minute făcând tot posibilul să-l convingă pe Danny să meargă acasă. Era ameţit şi binevoitor, dar îi era şi teribil de frică să se mişte... oriunde. Insista că nu putea merge. După o vreme, ochii i se îngreuiară şi se apucă din nou să sforăie, să respire zgomotos şi să-şi mişte picioarele în somn.

Celia se agăţă de marginea scaunului şi se uită la televizor în timp ce Danny dormi, întrebându-se cum avea să îl ducă acasă.

încetul cu încetul, se întunecă. Umbrele începură să cuprindă livingul, oglindind grijile Celiei. Aprinse o veioză. Pisicile patrulau prin casă, privind-o pe Celia cu suspiciune.

În toţi anii de când îl cunoştea, Celia nu trebuise niciodată să-l forţeze pe unchiul Danny să facă ceva. Chiar era nevoită să-i ignore durerea şi dorinţele ca să reuşească cumva să-l care? Să-l pună într-un scaun cu rotile? Şi să-l tragă după ea? În maşina ei Prius -

Auzi un ciocănit uşor în fereastra din spatele ei.

Speriată, Celia se întoarse să vadă ce este.

De cealaltă parte a geamului, învăluit de nuanţele de portocaliu şi de roz ale apusului de soare, stătea Ty. Zâmbetul senin pe care i-l oferi era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse Celia vreodată.

Purta acelaşi tricou alb Dallas Mavericks şi aceiaşi blugi pe care îi avuse mai devreme în timpul zilei, dar putea la fel de bine să îmbrace chiar şi pelerina roşie a unui supererou.

Celia se grăbi spre uşă.

— Addie?

— E foarte bine. Părinţii mei stau cu ea acasă la tine.

— Credeam că ţi-am zis să nu vii.

— Cu tine am învăţat că e mai bine să treci la fapte întâi şi după aceea să ceri voie.

— În cazul ăsta, te iert deoarece mă bucur foarte, foarte mult să te văd.

— Vino aici.

Ty o luă în braţe şi o ţinu strâns. Celia îşi lipi obrazul de pieptul lui şi îl îmbrătisă la rândul ei.

Era în mare bucluc deoarece îmbrăţişarea lui părea să semene cu îmbrăţişarea *realǎ* a unui soţ. Calmă, călduroasă, nesfârşit de puternică. Chiar mai plăcută decât fusese Sărutul.

Capitolul 23

n felul lui magic, Ty schimbă starea lucrurilor în bine. Intră repede în living, evaluă situaţia dintr-o privire, apoi făcu o mutră în faţa Celiei, care o făcu pe aceasta să râdă atât de tare încât îi dădură lacrimile.

— Ghinion, spuse el când ea reuşi în sfârşit să se potolească. Ambii bărbaţi din viata ta s-au accidentat în aceeaşi vară.

— Ca şi cum tu ai fi unul dintre bărbaţii din viaţa mea. Eşti la fel de încrezut ca întotdeauna.

— îmi pare rău pentru Danny. Nu prea te pricepi să fii asistentă.

— Pardon! Sunt o asistentă extrem de bună.

— Mi-ai aruncat pastilele de Vicodin în toaletă.

— Vicodinul tău merita să fie aruncat în toaletă!

Betty intră în living, iar Ty doborî toate recordurile atunci când veni vorba să îi câştige devotamentul neţărmurit.

Merse la hotelul la care avuse rezervare Danny, îi achită nota de plată şi îi aduse acestuia valiza. Apoi, atunci când Betty nu-l lăsă să cumpere mâncare la pachet pentru toţi, Ty puse masa, le umplu paharele şi duse caserola cu ton a lui Betty

în sufragerie ca şi cum ar fi transportat-o pe Cleopatra în litieră.

Danny nu se simţi în stare să stea cu ei la cină. Cu toate acestea, Ty îl convinse să îmbrace o cămaşă şi îl instalase pe bărbatul mai în vârstă la masă pe un scaun pe care ei aşezaseră o plapumă.

— Cum te simţi?

Mâna mare a lui Ty strânse cu putere umărul lui Danny, făcându-l să stea drept.

— E totul în regulă?

— Rezist, Ty.

— Ce pot să fac ca scaunul să-ţi fie mai confortabil?

Danny dădu din cap, iar chipul îi era îndurerat de disconfortul pe care Celia stia că îl suferea.

Betty începu să sughiţe.

Ty aşeză un şerveţel din hârtie în poala lui Danny.

— Mi-ar plăcea tare mult să văd că mănânci ceva, omule. Poţi să faci asta pentru mine?

— Nu ştiu. Stomacul meu nu e prea dispus acum.

— încearcă numai.

Apoi toţi patru – cuplul căsătorit doar în acte şi cuplul care era exemplul elocvent pentru care n-ar trebui să-ţi dai întâlniri cu persoane pe care le întâlneşti pe internet – începură să mănânce.

Pe cât de recunoscătoare era Celia pentru generozitatea deosebită pe care Betty le-o arătase tuturor, îi veni greu să digere caserola cu ton. Nu era bun. Nici măcar comestibil.

Pe la jumătatea cinei, Danny începu să aţipească din nou, iar trupul i se aplecă în faţă. Cu reflexele lui rapide de călăreţ de tauri, Ty întinse repede o mână şi îl prinse pe Danny de piept înainte ca acesta să aterizeze cu faţa în

mâncare. Cu grijă, îl aşeză pe Danny în scaun. Respiraţia lui Danny deveni mai lentă, apoi acesta începu să sforăie într-un mod care le era acum cunoscut tuturor.

Ty se aşeză pe scaunul său.

— Deci, Betty?

— Da?

— Ce părere ai de întâlnirea ta cu Rip Van Winkle[*] aici de faţă?

Arătă cu mâna înspre Danny.

— Cea mai bună întâlnire din viaţa ta?

Celia izbucni în râs.

Betty chicoti în şerveţelul ei.

— Poate e cea mai memorabilă.

— Spune-mi drept, zise Ty. Vrei să te măriţi cu Danny, nu-i aşa? Celia trebuia să-i recunoască meritele. Nu avea leac, dar în cel mai bun mod posibil.

Betty chicoti din nou.

— Nu,Ty. Nu vreau să mă mărit cu el.

Sforăit. Sforăit. Sforăit.

— Eşti sigură? Gândeşte-te la avantaje, Betty: e ţintuit la pat. Nu e greu să-l distrezi.

Betty dădu din cap amuzată, iar obrajii ei mari se îmbujorară.

— Se pare că trucul vechi cu pelvisul rupt nu a reuşit să-i câştige inima lui Betty, îi spuse Celia lui Ty.

— Bietul om, să piardă o doamnă aşa de

*** Rip Van Winkle este o poveste scurtă a autorului american Washington Irving, publicată prima dată în 1819. Un sătean olandez-american din America colonială pe nume Rip Van Winkle adoarme în munţii Catskill şi se trezeşte 20 de ani mai târziu, aflând că a ratat Revoluţia Americană (n. trad.).**

drăguţă ca Betty.

Betty îşi plimbă privirea de la unul la altul.

— Cum aţi zis că v-aţi cunoscut?

— Suntem prieteni de multă vreme, răspunse Celia.

— Nu ieşiţi împreună?

— Nu, răspunse Celia repede.

Ty rămase tăcut.

— Ai un iubit? o întrebă Betty pe Celia.

Ea se foi stânjenită.

— Nu.

— Dar tu, Ty? Tu ai o iubită?

Ochii albaştri străluciră cu putere în timp ce Ty o privi pe Celia peste masă.

— Mi-ar plăcea să am una.

În tăcerea incomodă care urmă, Celia auzi cum o pisică îşi lingea metodic blana sub masă.

Betty se întoarse spre Celia.

— Se întâmplă să cunosc vreo câţiva tineri drăguţi de vârsta ta.

Celia îşi puse jos furculiţa şi îşi uni mâinile în poală.

— Chiar aşa?

— Unul e fiul unui prieten. E proprietarul atelierului de reparaţii auto.

În spatele lui Betty, privirea lui Ty o întâlni pe cea a Celiei, iar el dădu încet din cap, ameninţător.

— Şi apoi mai este şi noul director al liceului. E divorţat şi are şapte copii, dar toţi copiii locuiesc în Alabama cu mama lor.

Nu, mimă Ty din buze.

— Pare... interesant.

Nul Făcu din nou Ty.

— Eşti foarte drăguţă, iar unchiul tău nu a avut decât laude la adresa ta. Nu o să-ţi fie greu

să găseşti pe cineva special. Dacă vrei să dau vreun telefon oricăruia dintre bărbaţii de care ţi-am zis, dă-mi de ştire.

— Tot nu cred că Danny va fi de acord să plece, spuse Betty.

Celia şi Ty dăduseră o mână de ajutor la bucătărie. încărcaseră
lucrurile lui Danny în portbagajul Priusului şi rabataseră scaunul din dreapta, transformându-l într-o variantă de pat de spital şi cu perne împrumutate aşezate pe el.

— O, o să fie de acord, spuse Ty. Celia, vrei să porneşti aerul condiţionat în maşină?

— Sigur.

Ea şi Ty intrară în casă să îi mulţumească lui Betty, apoi Celia merse la maşină şi dădu drumul la aerul rece. Uitându-se prin parbrizul din faţă, ea aşteptă.

După câteva minute, Ty ieşi din casa lui Betty cărându-l pe unchiul Danny în braţe. îşi putea da seama, uitându-se la Ty, că îi spunea ceva amuzant lui Danny pentru a-i distrage atenţia, căci acesta avea maxilarul încordat. Ty îşi zdrobise piciorul în vara asta.

încă mai purta un bandaj sub blugi. N-ar fi trebuit să care pe cineva atât de greu precum unchiul Danny. Şi totuşi, el nici măcar nu se grăbea. Se mişca cu cea mai mare grijă pentru a se asigura că nu îl zdruncina pe unchiul ei.

Ceva din lăuntrul Celiei se frânse în timp ce îşi dădu seama de ceva. O, Doamne. Bo avusese dreptate în privinţa lui Ty, nu-i aşa? Ty nu fusese niciodată personajul negativ pe care şi-l imaginase ea. Avea onoare. Da, era un cavaler întinat, dar *era* cavaler. Venise în Hugo ca să o salveze. îl căra în braţe pe unchiul ei. Şi ea bănuia că el îi fusese credincios în toţi anii de căsătorie.

Celia ieşi repede să deschidă portiera din dreapta. Ty îl aşeză pe Danny în scaun şi Celia făcu ce putu, reaşezându-i pernele, punându-i centura de siguranţă. Simţi că trebuia să îi spună ceva încurajator lui Danny, dar descoperirea ei o răvăşise cu totul. Tot ce reuşi fu să îl bată uşor pe mână.

Ea şi Ty se duseră la portiera din dreptul şoferului.

— Eu vă conduc acasă, dulceaţă.

Ea se opri.

— Dar tu ai camioneta ta.

— Avem şi maşina lui Danny. E în parcarea hotelului.

— O. Da.’

— Mâine îmi aduc familia cu mine. Îi returnăm pernele lui Betty şi aducem celelalte maşini înapoi în Holley.

— Prea mult deranj.

— Nicidecum, suntem texani. Ne place să ne conducem camionetele pe drumuri cu două benzi şi fără să avem altceva la ce să ne uităm decât la câmpuri.

Din moment ce nu avea un plan mai bun, se sui pe bancheta din spate, lângă trupul întins al lui Danny.

— Omule, maşina asta-i mică.

Ty înclină scaunul şoferului până când acesta îi atinse genunchii Celiei.

— Asta e un Hot Wheel? *

Când aprinse farurile, o luminară pe Betty în rochia ei hawaiiană. Rămase pe verandă făcându-le cu mâna, iar cele două pisici se strâmbară la ei prin fereastra din living în timp ce ieşiră din raza lor vizuală.

Ty îi aruncă o privire lui Danny.

— O să conduc cu multă atenţie. Relaxează-te şi vom ajunge cât ai clipi.

— Bine.

— Ce muzică ţi-ar plăcea?

— Ai ceva de Beach Boys?

— Da.

Ty scoase cu CD cu cele mai ascultate hituri ale formaţiei.

— De unde le ai? întrebă Celia.

Ty puse CD-ul în mediaplayer.

— Când am fost la hotel mai devreme ca să-ţi iau lucrurile, Danny, ţi-am verificat maşina. M-am gândit că nişte muzică o să ajute să treacă timpul mai repede.

Acordurile melancolice ale melodiei „Surfer Girl" umplură interiorul maşinii.

— Omule, respiră Danny recunoscător. E foarte frumos din partea ta, frate.

Hugo era un oraş atât de mic încât, înainte ca Celia să apuce să-şi pună centura de siguranţă,

---

* **Hot Wheels este o marcă de maşini de jucărie turnate, introdusă de producătorul american de jucării Mattel în 1968 (n. trad.)**

ieşiră din oraş. La zece minute după asta şi chiar la sfârşitul piesei „Kokomo", Danny aţipi din nou.

— Ce planuri ai în legătură cu Danny când ajungem în Holley? întrebă Ty. Nu-l putem duce acasă la el. Are nevoie de îngrijire.

— Mă gândeam să-l iau la mine acasă.

— Şi să-l pui unde?

— În camera lui Addie? Addie poate sta cu mine.

— Dar tu eşti la muncă. Vei fi plecată aproape toată ziua.

Celia înghiţi. Ty avea dreptate.

— I-am spus mamei ce s-a întâmplat cu Danny. Vor să stea la ei în timpul convalescenţei. Ea şi Danny sunt prieteni.

— Ty! Abia dacă se cunosc de o lună.

— Dar face parte din familie, iar părinţii mei au dormitoare libere în casa lor. Ce zici?

— Depinde de Danny.

— Danny va fi de acord.

Ty îşi scoase telefonul şi apăsă tasta de apelare rapidă.

— Mama mea se pricepe foarte bine să aibă grijă de oameni. E combinaţia perfectă de dragoste dură şi tandreţe.

Celia încercă din nou să protesteze, dar el vorbea deja cu mama lui. Accentul lui texan umplea aerul din maşină, amplificat de un râs uşor la ceva ce spusese Nancy. Când se uită din nou să vadă ce făcea Danny, îi văzu trăsăturile masculine ale profilului şi conturul braţului care ţinea telefonul mobil.

Ty termină convorbirea.

— Totul e aranjat.

— Ty, eşti sigur? Pare destul de mult de lucru pentru mama ta.

— Sunt sigur.

— Bine. Îţi mulţumesc.

Celia rămase în întunericul banchetei din spate în timp ce Oklahoma rămânea în urmă, iar ei se apropiau de Texas. Mintea îi lucra febril. Ty era cu adevărat un cavaler. Lucrurile care o nedumeriseră întotdeauna cu privire la Ty începură să se clarifice.

— Esti tăcută.

Ty îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare.

— Mă gândesc.

— La ce?

— La tine.

În timp ce el îşi concentră din nou atenţia la drum, ea îl privi cu atenţie.

— Am de gând să te întreb ceva şi vreau să fii sincer cu mine.

Ty aşteptă, iar capul i se înclină uşor, întrebător.

— N-ai mai fost cu alte femei de când cu povestea din Las Vegas, nu-i aşa?

El nu spuse nimic. Tăcerea adâncă era mai mult decât grăitoare.

— Nu trebuie să confirmi, spuse Celia. Pot să văd acum că este adevărat. Ceea ce mă face să mă întreb *de ce?* De ce mi-ai rămâne credincios după o relaţie care a durat mai puţin de o săptămână şi după o nuntă făcută dintr-un impuls de moment? Nu m-am aşteptat niciodată să-mi fii fidel. De fapt, am presupus că n-ai fost.

— Căsătoria înseamnă ceva pentru mine, Celia. Ţi-am făcut o promisiune în faţa lui Dumnezeu. Părinţii mei sunt căsătoriţi de multă vreme. Bunicii mei au rămas căsătoriţi până la moarte.

— Foarte bine, dar asta nu explică pe deplin

de ce mi-ai rămas credincios, nu-i aşa? E ceva mai mult la mijloc.

Motorul maşinii zumzăi. Maşinile care veneau din direcţia opusă treceau cu viteză pe lângă ei, farurile lor luminând în răstimpuri interiorul Priusului.

— Uite ce e, spuse Ty. Pe cât de mult îmi place să mă destăinuiesc, putem avea discuţia asta altă dată? Unchiul tău zace chiar lângă mine.

Celia îşi ridică uşor glasul.

— Danny?

Nu primi niciun răspuns.

— Doarme, Ty. N-are cum să ne audă.

Ty mormăi frustrat.

— N-am înţeles niciodată de ce n-ai divorţat de mine. Au trecut atâţia ani, şi totuşi n-ai luat niciodată legătura cu mine.

— În cele din urmă am făcut-o.

— Dar de ce ai avut nevoie de atât de mult timp? Te-ai hotărât să nu te mai implici în alte relaţii. Aşa că de ce nu te-ai oprit, nu ştiu, la un singur an de abstinenţă? Apoi puteai să divorţezi de mine şi să-ţi vezi de viaţa ta. Un an ar fi fost îndeajuns pentru a onora respectabila instituţie a căsătoriei. În schimb, ai aşteptat cinci ani şi jumătate.

El expiră cu greu.

— Aş prefera să vorbesc despre orice altceva.

Ty îşi împinse o mână între ceafa şi scaunul său. Degetele i se împletiră în păr aproape de gât.

Era ca la jocul în care căutai obiecte – şi când te apropiai foarte mult de lucrul respectiv, liderul spunea *fierbinte, eşti în zona foarte fierbinte.* Ei bine, Celia credea că era exact în acel loc, foarte fierbinte. Mai aproape de adevăr decât fusese vreodată.

— Cred că ai aşteptat atât de mult fiindcă te pedepseai. Trebuia să ajungi în punctul în care puteai accepta faptul că ţi-ai ispăşit autocondamnarea.

Tăcere.

— Haide, Ty. Fii sincer. Suntem doar noi doi şi formaţia Beach Boys.

Urmă o pauză lungă.

— Eşti foarte aproape de adevăr, spuse el.

Nu. Celia avea dreptate sută la sută. În tot timpul ăsta, tipul care părea să fie întruchiparea nesăbuitului cuceritor de femei se pedepsise pentru ce îi făcuse lui Tawny şi ei în Las Vegas.

Se întoarse astfel încât să îl poată vedea mai bine în oglindă. Faţa i se schimonosi privind prin geam, de parcă era dăltuit din piatră. Umbrele îi învăluiră chipul.

— Ce s-a întâmplat în Las Vegas te-a răvăşit, nu-i aşa? Deoarece ai fost şi esti bun la suflet.

— Nu, spuse Ty, lipsit de emoţie. Nu sunt.

— Ba da, eşti.

„Sunt o piază rea” îşi aminti ea că îi spusese în ziua în care ajunsese în Texas. Iar când serviseră *snow cone*, îi zisese *„nu sunt de încredere”.* O ofensa – pe ea, fata care încercase să se convingă ani de zile că fusese un ticălos – faptul că acum el încerca să o convingă de răutatea lui.

— Şi cadourile fac parte din asta, nu-i aşa?

Celia se gândi la ele, enumerându-le în mintea ei.

— Mi-ai adus brăţara când am pierdut-o. Apoi n-ai stat pe gânduri să cumperi Priusul acesta. Ne-ai cumpărat o casă şi ne-ai trecut pe asigurarea ta. Ai încercat să mă faci să accept şi cârdurile tale de credit. Te-ai simţit vinovat, iar cadourile făceau parte din penitenţa ta.

— Doamne sfinte! mârâi el. Mă faci să par un papă-lapte.

— Nu eşti un papă-lapte. Şi nu eşti un infractor. Pe de altă parte, nu eşti nici vreun sfânt.

— Nu.

— Chiar mi-ai frânt inima în Vegas.

Trecu aproape o milă până când el vorbi.

— Stiu.

— Dar până acum n-am înţeles pe deplin că îţi părea rău.

— Ţi-am spus că îmi pare rău în ziua când am luat prânzul în Corvallis.

— Nu mi-am dat seama atunci *cât* de rău ţi-a părut.

— Putem vorbi despre altceva? Orice altceva? Planurile mele de înmormântare? Cancer?

Ty arătă cu mâna înspre Danny.

— Unchiul tău *zace literalmente* aici.

— Bine.

Celia răsuflă.

— Dar întâi vreau să ştii că şi mie îmi pare rău. îmi pare rău că nu ţi-am spus despre Addie atunci când am aflat că sunt gravidă.

Cuvintele ei se rotiră şi se pierdură fără urmă. Într-un final, el încuviinţă din cap.

— Deci ne-am înţeles. Amândoi ne regretăm greşelile?

— Da.

— Poţi avea din nou încredere în mine?

O, Doamne. Asta era ca şi cum Ty i-ar fi cerut să sară peste un râu. Un salt prea mare pentru ea.

— Nu ştiu. O să-mi ia timp.

Privirea lui de oţel se reflecta în oglinda retrovizoare. Celia desluşi atât dorinţă fizică, cât şi o hotărâre nestrămutată.

— Am timp.

n dimineaţa următoare, sâmbătă, Celia îşi făcu de lucru la vitrina magazinului până când aşeză fiecare gogoaşă şi prăjitură în cel mai bun loc.

— Cred că o să mă duc în bucătărie şi o să pregătesc ceva, îi spuse ea lui Addie în timp ce închidea geamul vitrinei.

Era aproape ora unsprezece, iar clienţii erau puţini. Mai mult, Celia avea poftă de pâine cu nucă.

— O să te descurci aici?

— Da.

Addie stătea dreaptă pe taburetul ei şi îşi aranjă palmele de o parte şi de alta a iubitei ei case de marcat.

— Cheamă-mă când intră cineva, da? O să te ajut.

— Sigur, mami.

Celia se îndreptă spre bucătărie şi îşi concentră atenţia să obţină combinaţia exactă de faină, praf de copt, bicarbonat de sodiu şi cremă de tartar. Clienţii intrară de două ori. Celia merse să o ajute pe Addie, apoi se spălă pe mâini şi se întoarse la copt.

Se opri când auzi că uşa magazinului se deschise a treia oară.

— Nu trebuie să vii, îi strigă Addie. E tati.

Recunoscu timbrul vocii lui Ty şi o apucară acele furnicături care se revărsau în cascadă de la gât şi i se aprindeau ca artificiile până înspre degetele de la picioare.

Când ajunseseră noaptea trecută acasă la părinţii lui Ty, Nancy le ieşise în întâmpinare. După ce îl instalară pe Danny într-un dormitor pentru oaspeţi, ei merseră apoi la Celia acasă, unde John avusese grijă de Addie, care dormea. Celia îşi luase rămas-bun de laTy sub privirea atentă a tatălui său. Fusese ceva scurt şi impersonal, şi o parte din ea se bucurase. încercase să se distanţeze de el astfel încât să poată procesa toate lucrurile pe care nu le ştiuse despre el înainte. Şi acum le stia.

Celia amestecă ingredientele uscate şi umede în timp ce ascultă conversaţia şi râsetele tăcute ale lui Ty şi Addie. La început, ideea de a-şi împărţi copilul o umpluse de o grijă egoistă. Totuşi, în ultima vreme, ajutorul oferit de Ty şi de ceilalţi membri ai familiei Porter începuse să i se pară o binecuvântare.

în cele din urmă, Ty intră cu paşi mari în bucătăria magazinului, purtând un tricou negru şi o pereche de blugi uzaţi.

— Bună dimineaţa, scumpul meu înger.

— Habar n-am la ce te referi.

Celia nu se opri din ciopârţitul nucilor, deşi farmecul lui avea asupra ei efectul unei şampanii care i s-a urcat la cap.

— Addie a spus ceva în legătură cu zugrăvitul magazinului mâine.

— Da. Am linguşit-o atât de bine pe Donetta în dimineaţa asta încât a fost de acord, în cele din urmă, să mă lase să zugrăvesc. Trebuie să termin până nu se răzgândeşte.

— O să îi sun pe ai mei şi o să văd cine poate să vină să ajute...

Ty se opri, iar atenţia lui se fixă asupra picioarelor ei.

— Aşteaptă. Doar. O. Secundă. Ce ai în picioare?

Lăsă din mână cuţitul şi îi prezentă, ca un fotomodel, întâi un toc, apoi pe celălalt.

— Cizmele pe care mi le-ai dat.

Era mai cald decât în Sahara, aşa că Celia îşi completase cizmele cowgirl cu pantalonii ei scurţi portocalii şi cu un tricou alb cu decolteu în formă de V.

O privi insistent. Văzu cum ochii lui se întunecară.

— Tu în cizmele astea?

— Da?

— E cel mai atrăgător lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ty îi spusese lucrul ăsta cu atâta convingere, încât inima Celiei începu să bată nebuneşte.

— Era şi timpul să începi să porţi cizmele alea.

Se strădui să-i răspundă şi nu reuşi.

— C – începu Celia.

Ce se întâmplase cu vocea ei? De ce era atât de laşă?

— Cum au decurs lucrurile cu maşinile în dimineaţa asta?

— A fost bine. Mi-am călcat peste mândrie şi am condus maşina de surfer a lui Danny din Hugo până acasă.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Ty se îndreptă spre ea.

Prea emoţionată ca să continue să se uite la el de teamă că ea – sau el – ar face ceva prostesc, Celia arătă cu mâna înspre micul cadou împachetat şi felicitarea din carton scrisă de mână de pe tejghea.

— Pentru tine.

— Serios?

Cu grijă, Ty ridică felicitarea pe care Addie o făcuse pentru el.

Printre multele lucruri de care îşi dăduse seama Celia noaptea trecută era şi acela că ea şi Addie fuseseră nepăsătoare şi nu îi mulţumiseră lui Ty pentru tot ce făcuse pentru ele. Aşa că după micul-dejun îi dăduse lui Addie nişte pensule de desen, apoi ele se duseseră la cumpărături la Carries Corner în drumul lor spre patiserie.

Preţ de câteva clipe îndelungate, Ty stătu cu capul aplecat peste felicitare, nemişcat. Addie se desenase pe ea şi pe Ty stând pe un deal care semăna cu litera U scrisă invers. Se ţineau de mână, iar Addie purta cizme roz şi o rochie de bal. înăuntru dorise să scrie *Pentru cel mai bun tătic din lume*, aşa că Celia o ajutase să pună literele laolaltă.

Celia simţi cum ceva se întâmpla înăuntrul lui. Aproape că îi văzu ochii umezindu-se.

Inima ei *chiar* începu să bată cu putere.

Fără să-i arunce o privire, Ty puse jos felicitarea şi deschise cadoul. Un lanţ pentru chei. Brelocul legat de el fusese făcut dintr-o monedă veche imprimată cu imaginea unei vite şi acoperit cu răşină de sticlă. Era micuţ în comparaţie cu palma lui.

— E ceva simbolic, spuse Celia.

Când îl luase i se păruse ceva potrivit din moment ce el îi tot dăruise pandantivele cu *Dă păcii o şansă.* Plus că fusese şi ceva ce îşi putuseră permite. Spre deosebire de o casă şi o maşină.

— Un mic gest de apreciere pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Ty continuă să se uite la breloc.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Nu e mare lucru, sincer -

împinse lanţul de chei în buzunar şi apoi îşi ridică capul, iar ochii îi ardeau de emoţie şi căldură. Veni înspre Celia, întinzându-se după plasa de păr. Nu era prima oară când încerca să i-o ia de pe cap. Devenise un joc.

Celia se dădu repede într-o parte.

Ty îşi întinse repede mâna. Ea se feri, sărind. Anticipă reacţia ei şi înşfacă plasa de păr cu un deget, cât ai clipi. înţepeni în timp ce buclele ei îi căzură pe umeri.

Dintr-o mişcare, Ty aruncă plasa de păr într-un colţ al camerei, unde ateriză ca un balon dezumflat.

Din nou se îndreptă spre ea cu o intenţie clară în ochi. *Ai milă, Doamne!* Relaţia lor stagnase timp de câteva săptămâni, dar acum o felicitare şi un lanţ de chei îl împinseseră la limită.

Expresia lui spunea că fusese pe cât de răbdător putuse. Iar acum era pe cale să încalce armistiţiul lor. Consecinţele puteau aştepta.

— Poate că sunt clienţi în magazin, spuse Celia slab.

— Nu e nimeni acolo.

— E Addie.

— Nu o să plece de lângă casa de marcat. E ca un soldat, închise spaţiul dintre ei, într-atât până când nu mai rămăseseră decât câţiva milimetri. Voinţa ei slăbea. Nu putea să-l sărute din nou! Era un real pericol pentru binele ea. Şi pentru Addie. Şi...

El îi ridică mâna cu palma în sus.

— Fără atingeri.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Îţi aminteşti?

— Poate că n-ai observat până acum, dar nu mi-au plăcut niciodată regulile.

La fel de uşor ca o pană, Ty îşi plimbă vârful degetului pe mâna ei până la cot.

— Urăsc asta.

Dar cuvintele ei murmurate sunau ca o binecuvântare, ca o rugăminte.

Ty o sărută în interiorul încheieturii.

— Oribil, şopti ea.

— Dar de asta ce părere ai?

El o sărută pe gât într-o parte. Celia putu simţi barba lui ţepoasă.

— Chiar mai rău.

Ea îşi închise pleoapele.

El se retrase. Se îndreptă de spate.

Celia îşi deschise ochii şi îl văzu cum o priveşte cu intensitate. El îşi ridică mâna şi îi cuprinse o parte a feţei în palme. Pielea aspră a unui deget îi mângâie tâmpla. O tăcere încordată se lăsă între ei, ochii lui Ty purtând promisiuni pe care nu avea niciun drept să i le facă şi pe care Celia nu avea nicio treabă să le creadă.

Aproape că nu mai putu *suporta* focul din lăuntrul ei care era de un extaz şi o nevoie atât de acută încât aproape că o durea. Se întâmplă minunea, ea îşi plimbă mâinile către umerii lui, imprimându-şi în minte atingerea muşchilor lui. Apoi se duse mai sus, de-a lungul gâtului lui, până când degetele ei se răsfirară prin părul de la ceafă.

Niciodată nu-şi dorise ceva mai mult decât ca el să o sărute. Si

y y

totuşi, el aşteptă, uitându-se la ea cu o privire de lup. Celia aproape că nu mai putu respira.

Ty o sărută.

Atingerea buzelor lui! Gustul lui. îşi aminti de

toate într-un vârtej de emoţii. Puterea lui de a-i tăia respiraţia. Reacţia ei năvalnică.

Celia îi întoarse sărutul, dorindu-şi ca el să fie al ei şi numai al ei.

— Mami? strigă Addie din magazin.

Celia se dădu înapoi.

Braţele lui Ty, precum nişte bare de fier în jurul ei, nu se mişcară.

El îşi ridică faţa doar atât cât ea să vadă că trăsăturile lui erau hotărâte, iar chipul aprins.

— Da? îi răspunse Celia lui Addie cu un ton neobişnuit de piţigăiat.

— Nu vine nimeni.

— Bine. Mersi că ne-ai anunţat.

Celia ar trebui să-l dea la o parte. În schimb, îşi puse palmele de o parte şi de alta a feţei lui frumoase, un chip pe care un milion de femei îl iubeau. Se ridică în vârfurile picioarelor şi îl sărută. Un şir de săruturi uşoare, întrerupt numai de ocheade şi opriri pentru a savura senzaţiile.

— Şi trebuie să merg la toaletă! strigă Addie.

Oftând, Celia se întinse înspre pragul uşii care lega magazinul de bucătărie.

— Atunci vino în spate.

Se auzi zgomot de paşi.

De data asta Celia chiar îl împinse pe Ty, deşi nu părea că ar vrea să se depărteze de ea, ca şi cum nu i-ar fi păsat cine îl vedea ţinând-o în braţe. Se desprinse din strânsoarea lui cu numai o clipă înainte ca Addie să dea buzna în bucătărie. Fiica lor le aruncă o privire în drum spre baie.

— Dacă vine cineva, nu folosiţi casa de marcat fără mine, vă rog.

Usa de la baie se închise în urma ei.

În tăcerea bruscă care urmă, Celia putu simţi

intensitatea privirii lui Ty. Se sărutaseră ca şi cum acesta era ultimul lor ceas pe pământ. Nu se putu gândi la nimic inteligent de spus sau de făcut în situaţia asta. Făcându-şi curaj, Celia se uită în ochii lui de un albastru deschis. Aerul deveni mai greu. Îi crescu temperatura.

Addie se întoarse de la baie.

— A venit cineva?

— Nu, răspunse Celia, iar Addie o luă la goană din bucătărie.

Pauza dintre ei se prelungi, plină de dorinţă fizică şi de
conştientizarea profundă a ceea ce tocmai făcuseră.

Celia îşi deschise gura să spună... ceva. Apoi şi-o închise. îşi încruntă sprânceana.

Spre deosebire de ultimul lor sărut, nu avea cum să-şi ia tălpăşiţa frustrată şi să insiste ca Ty să nu mai repete gestul niciodată. După câteva ore ar putea să aibă remuşcări pentru ceea ce tocmai se întâmplase între ei, dar nu în momentul de faţă. Şi nici nu vedea vreun regret pe chipul lui Ty.

— N-ai de gând să-mi ţii morală? o întrebă el.

— Ca să fiu sinceră, mi-e greu să gândesc limpede în clipa asta.

Celia îşi drese vocea.

— De îndată ce îmi pun ordine în gânduri, *atunci* s-ar putea să-ţi ţin morală. De obicei nu mi-e greu să găsesc motive.

Ty chicoti.

Ea se întoarse către tocătorul de nuci şi, foarte prosteşte, continuă să le mărunţească. Chiar şi în zăpăceala ei, era conştientă de faptul că *existau* motive ca să nu sfârşească din nou în braţele lui. Doar pentru faptul că nu-i păsa de ele în clipa de

faţă, asta nu însemna că nu existau.

Celia auzi cum uşa de la intrarea în magazin se deschise, apoi sunetul unor voci. Veniseră clienţi, ceea ce însemna că Ty trebuia să se ducă să o ajute pe Addie.

— Mă bucur că reacţionezi atât de bine, spuse Ty, ignorând clienţii.

— Mmm.

— La urma urmei, suntem adulţi. Şi pe deasupra suntem căsătoriţi unul cu celălalt. Avem voie să ne sărutăm.

Dacă autorităţile ştiau cum săruta el o femeie, Celia era destul de sigură că nu i-ar fi dat voie.

— Sigur.

— N-am făcut nimic rău.

Celia râse zgomotos. Chiar şi ei i se părea un râs uşor nebunesc.

— O, nu *.Acum* o să-ţi pierzi cumpătul şi o să te iei de mine?

— Nu, nu. Aşa cum ai spus. Suntem adulţi. Şi cred că avem acest drept.

Ty o privi nedumerit.

— Nu sunt obişnuit să te porţi atât de normal.

— Tati! Vino şi ajută-mă, te rog.

El plecă. Celia continuă să mărunţească. *Tăia. Tăia. Tăia.* Se simţea ca o străină în propriul trup. Mâinile păreau că sunt ale altcuiva. *Tăia. Tăia.* Pe măsură ce retrăia în minte discuţia lor şi sărutul care urmă, fu scăldată de un val de căldură. Se opri să-şi facă vânt, apoi continuă cu tocatul. Nucile se făcuseră praf, dar ea o ţinea cu tăiatul.

Sărutul lui Ty îi zăpăcise cu totul orice gândire raţională. Îi răpise partea aceea maternă şi responsabilă din personalitatea ei şi o înlocuise cu... nici ea nu ştia cu ce.Tânăra îndrăgostită

până peste cap care fusese în Vegas...

Numai că nu. Asta ieşea din discuţie. Celia nu devenise din nou fata de atunci. II sărutase pe Ty în calitate de femeie adultă. În calitate de ea însăşi. Nu Celia din primul an de liceu sau pătimaşa din Vegas, ci mama, persoana care drămuia bani încercând să-şi plătească facturile. II sărutase în calitate de adult care înţelegea pe deplin punctele lui forte şi defectele lui şi care îl dorise oricum.

Sărutul lor anunţa un dezastru în masă? Sau era posibil ca Celia să-l sărute din când în când pe Ty Porter fără ca viaţa ei să se destrame?

Capitolul 25

upă ce o puse pe Addie la culcare în acea seară, Celia se plimbă prin casă, neştiind exact ce să facă. Se aşeză în cele din urmă pe canapeaua din living. îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea şi deschise televizorul la o emisiune culinară. Totuşi, creierul ei era atât de plin de gânduri cu privire la Ty încât nu se putu concentra.

Trecuse ceva timp de la Sărutul 2 ca să-şi amintească motivele pentru care nu ar fî trebuit să facă asta.

Pe de altă parte, niciun alt bărbat în afară de Ty nu o mai sărutase de când cu Vegasul. Uitase cât de incredibil – de năvalnic şi de minunat – era un sărut.

Telefonul îi bâzâi, anunţând-o că are un mesaj.

N-ai regrete în privinţa sărutului nostru, nu-i

aşa? ***întrebă Ty.***

Nu. **Apoi ea adăugă: *îngâmfatule.***

Nici eu nu regret nimic.

Ea îşi aşeză telefonul pe abdomen şi zâmbi.

O clipă mai târziu, un nou bâzâit. *Mă gândesc tot timpul la tine,* **scrise el.**

Noapte bună, **îi răspunse ea.**

Noapte bună, dulceaţă.

Faptul că Celia recunoscuse că sperase ca Ty s-o sărute din nou o făcu să tremure pe dinăuntru de frică. Dacă el ar fi sărutat-o încă o dată, ea i-ar fi răspuns.

Se scuză, gândindu-se că era un gest nevinovat. Nu-i aşa? De data asta, nu avea să-şi mai pună inima pe tavă în faţa lui. Şi avea să se asigure că vor fi foarte, foarte atenţi ca să nu-i vadă Addie.

Celia aduse cu ea vopseaua cumpărată. Introduse un CD cu Nora Jones în boxa portabilă unde Donetta obişnuia să asculte meciurile de baseball, apoi o ajută pe Addie să asambleze bijuteriile pe care le primise de ziua ei. În timp ce Addie înşira mărgele, Celia dădu jos zugrăveala ieftină cu gogoşi şi mută mobila. Îi luă ceva timp să măsoare pereţii şi să calculeze lăţimea dungilor late de culoare caramel şi albă pe care şi le imaginase. Odată ce făcu toate astea, începu a pune tapetul.

Celia îşi ţinu echilibrul pe un scăunel şi se întinse să preseze tapetul pe perete atunci când intră Ty.

El se uită la ea, iar ochii îi ardeau. Cât de

chipeş era cu şapca lui de baseball şi tricoul lui gri marca Under Armour şi blugii.

O roşeaţă îi acoperi gâtul şi faţa.

— Tati!

El se întoarse spre Addie şi cei doi discutară despre bijuteriile
ei.

Celia se întoarse la tapet, iar pielea îi ardea de-a dreptul. *Drăguţa* se gândi ea. *Eşti foarte subtilă, Celia!*

îşi alese cu grijă hainele pe care le purta, şi hotărî să-şi ia un tricou bleumarin şi pantalonii ei scurţi din blug. Nu îndrăznise să-şi pună cizmele când vopsea, aşa că le lăsase în bucătărie. Crestăturile scăunelului o apăsau în tălpi.

— Hei, Celia?

— Hmm? Un sunet sugrumat.

— Pot să vorbesc cu tine puţin?

Când se uită la Ty, el îşi înclină capul înspre bucătărie.

— Acolo?

Modul în care buzele lui se arcuiră la colţuri îi spuse exact la ce se gândea el.

Celia ezită puţin, apoi se dădu jos şi îl urmă.

— Ce-ai pus la cale în dimineaţa asta, Ty? Am făcut clătite şi apoi -

În clipa în care ieşiră din raza vizuală, Ty o trase înspre el şi o sărută. Celia fu cuprinsă cu totul de plăcere.

— Miroşi bine, spuse el.

— La fel şi tu.

Aroma lemnoasă o dădea gata de fiecare dată.

Ty îşi îngropă faţa în părul ei, apoi o sărută uşor pe gât, maxilar şi obraz înainte să ajungă în cele din urmă la gura ei. Celia se întoarse în braţele lui, sărutându-l. Ea chiar călcă pe vârful

cizmelor lui cu picioarele goale, apoi se ridică pe vârfuri.

Lăsă ca bucuria imensă pe care o simţea să o umple preţ de câteva minute. Cinci? În braţele lui era greu să ţină socoteala timpului. Cui îi păsa de viitor când ei erau *unul în braţele celuilalt*?

În cele din urmă, ea se forţă să pună capăt sărutului deoarece nu uitase că Addie stătea în magazin şi că familia lui trebuia să ajungă în orice moment.

Celia îşi lipi fruntea de pieptul lui, cu greu venindu-i să creadă cum reuşea el mereu să o facă să se topească.

— Deci presupun că asta înseamnă că sărutul de ieri n-a fost o chestie de moment.

— Nici pe departe.

Vocea lui era joasă şi atrăgătoare.

— Îţi cer doar un lucru.

Celia îl privi în ochi.

— Atâta vreme cât mă săruţi pe mine, îţi cer să nu mai săruţi pe altcineva.

Ty ridică o sprânceană.

— N-am mai sărutat pe nimeni de când cu Las Vegasul. Nu am de gând să încep acum.

— Lui Tawny îi place de tine,Ty.

— Tawny este iubita unui medic pediatru.

— Avem o înţelegere?

— Da. Lucrul ăsta e valabil şi în cazul tău? N-ai de gând să-l săruţi pe tontul ăla, Neill?

— Nu.Ty?

— Da?

Celia oftă cu regret.

— Cred că ar fi bine să ieşim din cămară.

Vârfurile degetelor lui o atingeau uşor pe ceafa.

— Nu vreau.

— Dacă mai aşteptăm puţin, s-ar putea ca

părinţii tăi să fie în bucătărie când noi ieşim de aici.

El îşi aranjă şapca de baseball pe cap, arătând leneş, amuzat şi îmbufnat.

— Cui îi pasă?

— Mie! Ascultă, trebuie să avem mare grijă să nu o lăsăm pe Addie să ne vadă sau să facem ceva care să îi dea de bănuit.

— Stiu.

— Atunci ajută-mă. Fii... discret.

La fel de concentrat precum un jucător de şah, Ty îşi plimbă degetul mare pe gâtul ei, pe braţ, apoi până pe palma ei. îşi împleti degetele cu ale ei.

— Nu mă pricep să mă prefac.

— Glumeşti? Te-am văzut îndrugând baliverne mai mult decât oricine.Te prefaci cu fiecare femeie pe care o întâlneşti: complimentele exagerate, tachinările, zâmbetul. Nu vorbeşti deloc serios.

Ty păru gata să izbucnească în râs.

— Te-am citit eu, spuse Celia.

— Şi tot îţi mai place de mine?

— Numai atât.

Ea îşi ţinu degetul mare şi arătătorul la jumătate de centimetru distanţă unul de celălalt.

— Cred că îţi place de mine mai mult de-atât.

— Trebuie să plecăm acum din cămară.

Celia ar fi stat bucuroasă cu el în cămară toată ziua. O făcea fericită – deşi era ceva prostesc – faptul căTy se uita la ea în felul ăsta,

îi vorbea aşa şi o ţinea de mână în modul acesta. Şi totuşi, îi aştepta lumea reală.

Transformându-se într-o adevărată fată Bond[*], Celia deschise uşor uşa de la cămară şi aruncă o privire afară. Drumul era liber.

În câteva minute, Trupa de Ajutor a Familiei Porter începu să sosească. întâi Jake – care se pare că nu mergea la biserică. El şi Ty umplură găurile de la cuie şi marcajele de canelură cu chit, apoi începură să vopsească. Nancy, John, Bo şi Meg veniră şi ei. Nancy aduse mâncare pentru prânz şi, de îndată ce serviră picnicul, toţi munciră cot la cot.

în fiecare secundă a zilei, atenţia Celiei se concentră asupra lui Ty. Medită asupra timbrului vocal pe care el îl aborda. îi observă muşchii de la spinare, încheieturile lui puternice. Avu fluturi în stomac de fiecare dată când privirile lor se întâlneau.

La un moment dat, el se apropie de ea cu trafaletul.

— Ai de gând să fugi şi să te ascunzi acasă la unchiul Danny în după-amiaza asta?

— *Da,* răspunse Celia sincer. Are nevoie de noi.

— Eu am nevoie de tine.

— El are nevoie mai multă de noi.

La începutul săptămânii următoare, Celia se

---

* O fată Bond se referă la actriţele care jucau rolurile feminine alături de popularul James Bond, agentul 007 (n. trad.).

duse la muncă într-o patiserie proaspăt vopsită. Pereţii de la *Cream or Sugar* străluceau cu dungi noi şi frumoase. Deşi Donetta simţi că avea datoria să comenteze cu privire la schimbare, Celia îşi dădu seama că şi ei îi plăcea.

După ce Donetta şi Jerry plecară în ziua aceea, veni Ty. în timp ce pregăti o plăcintă cu alune, Ty găsi numeroase motive ca să se sprijine de perete şi să se uite la ea. De două ori reuşi să-i elibereze buclele de sub plasa de păr. De fiecare dată o şi sărută.

A doua zi, Celia aduse la patiserie serviciul ei de ceşcuţe şi farfurii. Le cumpărase pe rând de-a lungul anilor din pieţele de vechituri. Nu se asortau unele cu altele, şi totuşi Celia le găsea mai mult decât superbe. Îi făcea plăcere să ofere clienţilor ei cafele cu sau fără cofeină, servite în ceşcuţe din porţelan.

— Ceştile alea, vorbi Ty tărăgănat, sunt atât de feminine, încât niciun bărbat nu va dori să bea cafea din ele.

— Orice bărbat care este sigur de masculinitatea lui va fi fericit să bea din ele.

— Câtă cafea poţi pune? O linguriţă?

— După părerea mea, conţin cantitatea perfectă.

— Ce ştii tu? Eşti aşa de mică. Şi atât de slabă încât ai putea face o baie într-una din ele.

Ty ridică o ceşcuţă albă pictată cu boboci de trandafir roz.

— Hai. Sari în ea.

El îşi înclină capul în direcţia ei.

— Apa e caldă.

Celia râse.

— Nu eşti îndeajuns de stilat.

— Există un singur lucru rafinat care îmi

place.

El se uită în ochii ei şi o privi intens până când aceasta se uită în altă parte.

— Ce-ai zice să mă laşi să-ţi cumpăr propria ta cafenea? întrebă Ty. În loc să munceşti pentru altcineva, tu vei fi proprietara.

— E foarte drăguţ din partea ta. Dar nu. Cu siguranţă, nu. Ştii ce părere am despre obsesia ta de a-mi cumpăra lucruri. Vreau să fac totul aşa cum ştiu eu şi să mă descurc singură.

— Ei bine, e mare păcat.

— În al doilea rând, îmi place patiseria asta. Nicio altă cafenea nu ar găsi un loc liber în zona pieţei, nu ar avea podelele astea minunate din lemn sau această tejghea de răcoritoare.

În mod protector, Celia îşi aşeză mâna pe vitrina de modă veche.

— Poate că n-ai observat, dar îmi plac lucrurile vechi şi de prost-gust.

— Mi-am dat seama.

— Magazinul ăsta e unic. De îndată ce o conving pe Donetta să cumpere un aparat de espresso, va avea tot ce speram eu să aibă. N-aş putea să îl transform într-un centru comercial.

Într-un moment liber între clienţi şi imediat după ce Celia scosese o porţie de macarons să se răcească, Ty o convinse să viziteze al doilea etaj al magazinului. Donetta şi Jerry foloseau mare parte din spaţiul de sus pentru depozitare, iar restul pentru birou.

Ty avea nevoie numai de hol. De acolo, puteau auzi dacă veneau clienţi, dar nu puteau fi văzuţi de niciunul.

Când primarul din Holley îi întrerupse, oprindu-se pentru ciocolata lui glazurată din fiecare zi, Ty plecă ca să îl servească. Celia

rămase pe hol, agăţându-se de perete deoarece picioarele i se înmuiaseră.

Faptul că era mama lui Addie o făcuse extrem de bucuroasă pe Celia. Dar fusese întotdeauna o mulţumire care era strâns legată de responsabilităţi. Oare se descurca bine? îşi putea permite să-i ofere un acoperiş deasupra capului lui Addie? Oare fetiţa avea să se îmbolnăvească în sezonul ăsta de gripă?

Acest avânt ameţitor, care o făcea să zboare, adus de Ty în viaţa ei, era ceva cu totul nou pentru Celia. Acesta putea fi motivul pentru care îi era greu să se încreadă în el.

***E în regulă,* îşi tot repeta ea. *Situaţia tafinanciară este stabilă. Addie se descurcă de minune la grădiniţă.* Deci ce se întâmplă dacă un tip arătos te sărută din când în când?**

La urma urmei, Celia se străduise din greu să-l ţină pe Ty la locul lui în inima ei. Era amuzant şi plin de surprize, dar nu trebuia să-l iubească în felul *acela*, în felul acela dezastruos.

în cămara patiseriei, ea îi spusese că atâta vreme cât se sărutau, se aştepta ca el să nu mai facă acelaşi lucru şi cu altă femeie. Apoi Celia spusese ce era evident: că lui Tawny îi plăcea de el. Ty răspunsese cu: *Tawny e iubita unui medic pediatru.*

El nu spusese, *Nu-mi mai pasă de Tawny. îmi pasă numai de tine.*

El spusese, *Tawny e iubita unui medic pediatru.*

Ceea ce însemna într-un fel că, dacă Tawny ar fi rupt la un moment

dat relaţia cu medicul pediatrul, atunci totul se putea schimba? Celia deveni precaută.

E în regulă, se linişti ea pe sine. *Nu-ţi face griji. Totul e în ordine.*

Capitolul 26

dolescenţii îşi ascundeau adesea iubiţii sau iubitele de ochii părinţilor. În cazul lui Ty şi al Celiei, era exact pe dos. Ei îşi tăinuiau relaţia de propriul lor copil.

Cei trei stătură în jurul mesei din sufrageria Celiei în seara de joi mâncând paste organice sănătoase cu multe verdeţuri, râzând şi vorbind.

De dragul lui Addie,Ty făcu tot posibilul să ascundă faptul că este atras de mama ei. În timp ce se uita la Celia, cu ochii ei strălucitori, părul strâns cu o bentiţă, apoi la Addie, cu feţişoara ei zâmbitoare, vocea ei calmă spunându-le poveşti de la grădiniţă, nu-şi putu aminti vreo cină care să-i fi plăcut mai mult. îşi aminti de cine petrecute împreună cu amicii lui de călărit tauri, cine de sărbătoare după evenimente pline de succes, cine romantice şi sofisticate cu alte femei, cine de vacanţă împreună cu familia lui.

Dar nimic nu se compara cu asta.

De îndată ce strânseră masa, Ty se aşeză lângă Addie în timp ce aceasta îi arăta cât de puţin ajutor avea nevoie din partea lui pentru tema de la matematică. Odată ce o termină, copila luă o carte pe care învăţătoarea ei îi spusese s-o citească cu voce tare acasă. Povestea era despre o fată pe nume Jane şi câinele ei. I se păru tare

plicticoasă lui Ty. Dar Addie o citi perfect.

Celia o luă pe Addie să îi facă baie, apoi pentru prima oară, îi oferi lui onoarea de a o duce la culcare.

— Şi asta, spuse el închizând cea de-a treia carte dintre cele trei pe care i le citise, e ultima pe ziua de azi, nu?

Unii copii ar fi încercat să mintă, dar Addie se uită la el în felul ei serios şi încuviinţă din cap. Cuibărită în pătuţul ei, într-o cămaşa de noapte cu o sirenă cu păr portocaliu. Graţie tuturor lecţiilor despre prinţese pe care le primise, Ty recunoscu sirena ca fiind Ariei, soţia lui Eric.

— Ai de gând să-mi spui o poveste, nu? întrebă Addie.

— Păi... aşa face mama ta când te pune la culcare?

Celia îi spusese numai despre cărţi.

— Da.

— Atunci o să-mi dau toată silinţa.

Ty îşi aranjă pernele la spate şi îşi încrucişă cizmele la glezne. Ea îi dădu ochelarii. El îi puse pe măsuţa de noapte, aprinse lampa, apoi ridică cuverturile astfel încât ea să se bage înăuntru şi să-şi pună capul pe pernă.

— Nu-i aşa că mami a fost elegantă în seara asta?

— Cu siguranţă.

— Se pricepe foarte bine şi la gătit.

— Da, aşa este.

— Ştiai că mami m-a dus o dată acasă la domnul Neill ca să mă joc cu Tanner şi Tyson?

Vestea făcu să-i iasă tot aerul din plămâni.

— Nu, nu ştiam asta.

— Şi ştii că şi ei au venit aici o dată?

— Nu.

— Ei bine, au venit.

Addie îi aruncă o privire plină de înţeles.

— Poţi să-mi spui povestea acum.

Ty nu fusese niciodată o persoană geloasă. Seceta se termină de obicei cu o inundaţie. Iar cuvintele lui Addie îl făcură să devină extrem de posesiv. Îi pieri glasul.

— Haide, tati.

— Eu...

Trebui să se concentreze.

— Aş putea să-ţi spun povestea oraşului Alamo.

Addie strâmbă din nas.

— Cum?

— Povestea revoluţiei din Texas. Jim Bowie? Davy Crockett?

— Sună frumos, tati.

Copila îşi puse mâna pe cotul lui şi îl bătu uşor.

— Dar ai putea să-mi spui o poveste cu prinţese? îmi plac poveştile cu prinţese la culcare.

— O. Sigur.

Ty îşi scărpină capul într-o parte.

— A fost odată ca niciodată o prinţesă pe nume...

— Belle?

— Belle, fu el de acord. Şi ei îi plăcea să fie prinţesă fiindcă era distractiv să fii faimoasă şi bogată.

Addie se uită la el din colţurile ochilor, sceptică.

— Prinţul era... ăăă... drăguţ, şi ei se distrară făcând lucruri care erau... amuzante.

Ce trebuia să spună oare? Nu mai inventase poveşti de la orele de literatură din liceu şi nu se pricepuse deloc la ele.

—Trebuie să-mi povesteşti despre toate faptele bune ale prinţesei.

— Ce fel de fapte bune?

— Hrănirea săracilor, protejarea mediului, ajutorarea orfanilor. Celia! Dacă n-ar fi dorit s-o strângă de gât pentru că se juca cu Neill,Ty ar fi râs cu poftă.

— Ce zici de salvarea unui animal? îţi place?

— Da.

— Deci Prinţesa Cowgirl Belle avea o fermă numită Leneşa B. Ea îşi dădu seama că... animalele tatu[*]care trăiau la fermă tot erau mâncate de pume sau călcate de camioane Ford.

Addie chicoti.

— Nu trebuie să povesteşti despre animale călcate de maşini.

— Rămâne secretul nostru?

— Bine.

— Inchide-ţi ochii.

Addie aşa făcu.

— Belle îi dădu un telefon prinţului şi îi spuse să se ocupe de problemă...

— Nu.

Ochii ei se deschiseră imediat.

— Nu, nu, nu. În poveştile de noapte bună, prinţesele întotdeauna îşi rezolvă singure problemele.

— Se descurcă, se descurcă pe cont propriu?

Spunându-şi ca pentru sine.

— Da.

— Bine atunci. Păi... Belle îşi luă nişte pistoale şi puse şaua pe cal.

— Cum îl chema pe calul ei?

— Whitey?

Addie zâmbi uşor.

— O iubesc pe Whitey.

— Eu te iubesc pe tine, spuse Ty.

Copila îl observă cu atenţie preţ de o clipă în lumina slabă.

— Şi eu te iubesc pe tine, tati.

Pieptul lui se umplu de emoţie.

— Unde rămăseserăm?

---

* Tatu (armadillos) este un mamifer unic în lume datorită carapacei sale care arată ca o armură formată din plăci osoase

— Ea puse şaua pe Whitey.

— Exact, şi apoi a călărit în jurul fermei ei până când a găsit puma. Belle a scos un pistol şi -

— L-a folosit ca să o sperie şi să o bage într-o cuşcă, îl întrerupse Addie. O cuşcă sigură.

— Oh.

— Ca să o poată duce la grădina zoologică.

— Dacă spui tu. Şi apoi prinţesa instală nişte indicatoare lângă drum în afara fermei. Pe unul dintre ele era imaginea unui animal tatu şi scria pe ea *Pe aici trec animalele tatu.* Cealaltă le spunea tuturor că trebuiau să conducă cu numai şaisprezece kilometri la oră. Chestia asta îi înfurie pe localnici, dar Belle era foarte frumuşică, aşa că ei au acceptat restricţia de viteză. Prinţesa a salvat animalele tatu. Sfârşit.

Urmă o pauză tăcută.

— Cum m-am descurcat?

— A fost bine pentru prima oară.

Ty rămase cu fetiţa încă zece minute, ţinând-o de mână şi privind-o cum adoarme.

O găsi pe Celia stând la masa din bucătărie, uitându-se la laptopul ei. O ridică în braţe cu o singură mână. Ea scoase un ţipăt uşor. El îi ridică picioarele şi le prinse cu celălalt braţ în timp ce o căra în spate în living.

— Genunchiul tău, Ty!

— Te duc cu braţele, nu cu genunchiul.

— Gândeşte-te la greutatea în plus!

— Care greutate în plus? Nu cred că ai mai mult de două kilograme şi jumătate.

— O să ne vadă cineva!

— Cine? Neill?

Ty trase draperiile în living, apoi cu ea în braţe se lăsă pe canapea. Celia se ridică în poala lui, dar nu se îndepărtă prea tare. îşi îndoi un picior sub

ea şi îşi sprijini umărul de spătarul canapelei, cu faţa întoarsă spre el. El îşi întinse un braţ peste marginea canapelei şi se jucă cu tivul mânecii de la cămaşa ei. Celia purta colierul cu iniţiala numelui ei care întotdeauna îl făcea să dorească să sărute locul de dedesubt.

O considerase drăguţă înainte? Acum nu-şi mai putea lua ochii de la ea când erau împreună într-o încăpere. Celia devenise superbă în ochii lui Ty.

— Addie mi-a spus că te-ai dus acasă la Neill şi că el a trecut pe aici.

Ea avu tupeul să pară amuzată.

— Si?

— Sunt gelos. îţi place de el?

— în calitate de vecin şi de prieten. Dar cine ştie? S-ar putea să simt ceva mai mult faţă de el în viitor.

— Celia! o ameninţă Ty.

Ea zâmbi.

— Singura persoană faţă de care vreau să simţi ceva mai mult sunt eu, spuse el.

Celia se întinse spre el şi îl sărută repede pe buze.

Mâinile li se întâlniră, iar el se jucă cu degetele ei în timp ce îi observă cu atenţie ochii verzi. Casa ei îl ameţea cu toate culorile ei nebuneşti. În seara asta mirosea a sos de tomate. Nu se simţea nicăieri mai acasă decât aici.

— Aş putea să-mi petrec restul nopţilor în felul ăsta.

— Pierzându-te în ochii mei?

— Da, pierzându-mă în ochii tăi, confirmă Ty.

Ty nu era un om serios, nu era bărbatul care voia să pară că e. Nu se considera a fi un soţ bun pentru Celia. Şi nimic nu se schimbase în ce-l priveşte.

Un om mai responsabil n-ar fi sărutat-o pe Celia în ziua aia în bucătăria patiseriei. Dar altul mai responsabil nu ar fi intrat acolo în ziua aia. Doar Ty. Şi puterea acelui unic sărut îi schimbase tot cursul vieţii.

Acum că o sărutase, Ty avea de gând să o păstreze. Să profite de fiecare avantaj pe care îl avea. Să se folosească de tot şarmul pe care îl poseda. Toate acţiunile lui îi demascau egoismul, iar în răstimpuri, vina îl copleşea.

Ca urmare, era hotărât să facă relaţia asta să meargă de dragul Celiei. Avea să sacrifice multe lucruri pentru ea. Avea să facă tot ce îi cerea ea. Avea să plătească orice preţ, cu excepţia unuia singur.

Preţul renunţării la ea.

Ty şi Jake stăteau pe canapeaua lui Jake, cu o pungă de chipsuri Fritos între ei. Meciul de fotbal de vineri seară se derula pe ecranul uriaş al televizorului HD.

Ty ar fi preferat să petreacă seara împreună cu Celia şi Addie, dar Celia nu îi dădea voie să treacă pe la ea seara, decât ocazional. Nicidecum două nopţi la rând.

Aşa că iată-l aici, lângă Jake. Ceea ce era mult mai rău decât să stea cu Celia şi totuşi, mult mai bine decât să stea singur cuc în casa lui singuratică.

Echipa Cowboys avansă cu o pasă lungă, marcând puncte şi ambii fraţi bătură din palme. De-a lungul anilor fraţii din familia Porter îşi făcuseră o prioritate din urmărirea meciurilor de fotbal împreună. Acum Dru era plecată peste mări, iar Bo îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber holbându-se la soţia lui ca şi cum ar fi fost făcută din aur. Mai rămâneau numai el şi Jake. Din moment ce Jake nu fusese niciodată prea vorbăreţ, cei doi microbişti stăteau destul de tăcuţi.

Nimeni n-ar fi bănuit vreodată, uitându-se la locul în care trăia Jake, că acesta câştigase o mică avere antrenând cai de curse. Deţinea un apartament într-o clădire industrială care fusese împărţită în mansarde şi renovată cu ani în urmă. Televizorul era singurul obiect de lux. Restul apartamentului îi amintea luiTy de barăcile din Marină în care trăise ani de zile. Locul era simplu şi gol.

Ty îşi întinse picioarele pe taburetul din piele, punând piciorul rănit peste cel sănătos.

— Ce-ţi mai face genunchiul? întrebă Jake.

— Mai bine.

— Ţi-ai dat seama de ce ai căzut de pe taurul ăla?

— Nu. Nu cred că o să înţeleg vreodată.

Cu ceva timp în urmă,Ty îl rugase pe Jake să se uite pe înregistrările cu Meteor. Jake avea un ochi ager când venea vorba de detaliile unui călărit de tauri. El însuşi participase la concursuri de rodeo în liceu şi urmărise întreaga carieră a lui Ty. Nu o

dată Jake fusese în stare să îi spună lui Ty când anumite mişcări neinspirate îi stricau prestaţia. Totuşi, înregistrarea asta îl nedumeri şi pe Jake.

Faptul că nu aflase motivul accidentului încă îl deranja pe Ty. încercase să nu se mai uite pe YouTube, dar de vreo două ori pe săptămână, intrase pe site şi se uitase la clipuri.

Veniră reclamele. Jake îşi luă un pumn de chipsuri, apoi îşi dădu capul pe spate ca să şi le arunce în gură.

— Te-ai gândit vreodată că poate nu există nicio explicaţie logică pentru ceva?

— Nu.

— Atunci de ce ai căzut de pe taurul ăla?

Ty tăcu.

— Nu e întotdeauna posibil – Jake făcu o pauză lungă – să înţelegi nişte chestii.

Ty ştia că Jake avea multe lucruri în viaţa lui pe care probabil şi-ar fi dorit să le înţeleagă. Supravieţuise unei explozii care ucisese trei dintre oamenii lui chiar în faţa lui.

— Spui că faptul că am căzut de pe Meteor a fost pur şi simplu o întâmplare.

— Sau karma. Sau universul care ti-a tras un sut în fund. Cine stie?

— Universul? Nu cred în univers. Tu crezi?

Jake ridică din umeri, iar maxilarul îi era încordat.

— Nu prea mai cred în nimic.

— În Dumnezeu? întrebă Ty.

— Nu.

Ty îşi încruntă sprâncenele. Asta era ceva îngrijorător.

Jake îşi întoarse atenţia spre televizor.

Copiii familiei Porter crescuseră în biserică. îşi petrecuseră verile la şcolile biblice de vacanţă. Se

duseseră în tabere cu biserica. Jake se îndârjise după accident, dar Ty nu-şi dăduse seama că devenise atât de cinic încât să nu mai creadă în Dumnezeu.

Din seara în care Celia îi aruncase pastilele de Vicodin,Ty începuse să se roage. Mai mult, i se părea că Dumnezeu îl asculta şi îi răspundea.

Jake mai luă un pumn de chipsuri.

— Nu cred că înţelegem întotdeauna lucrurile care ni se întâmplă. Asta-i tot.

Poate că nu. Dar în cazul lui, Ty refuzase să accepte că universul sau karma îi provocase accidentul. Poate putea crede că Dumnezeu a intervenit.

Ty se încruntă uitându-se la meci. Putea oare? Putea oare să creadă că Dumnezeu îl făcuse să cadă? Ideea asta nu îi trecuse până acum prin minte. DacăTy accepta faptul că era posibil ca Dumnezeu să fi fost implicat în accidentul lui, atunci ar fi trebuit să accepte şi că pe Dumnezeu nu II deranjase genunchiul lui zdrobit şi nici sfârşitul carierei care fusese ţelul lui în viaţă.

Ty urmări restul meciului împreună cu Jake, apoi se îndreptă spre casa care-l aştepta ca un coşciug.

Se aşeză la birou şi îşi deschise computerul. Ceva anume dintr-un clip de pe YouTube îi rămăsese în minte şi îl neliniştea. Deschise clipul.

Chiar în clipa în care cădea de pe Meteor, Ty crezu că văzu ceva. Opri clipul şi îl reluă. Se uită la el de şapte ori la rând.

Tehnic vorbind, nu era nimic de văzut. Si totuşi subconştientul lui

a

sesizase ceva. Un joc ciudat de lumini. îndeajuns încât să îl facă să-şi amintească cum, atunci când

se dezechilibrase, Ty simţise ca şi cum nişte mâini îl trăseseră în jos.

Mâinile lui Dumnezeu? Ale vreunui înger?

închizându-şi ochii, îşi aminti zilele de dinaintea accidentului. Se lăsase purtat de val, ignorând sentimentul că ar trebui să se oprească.

Se concentră, derulând în minte evenimentele acelor zile. începuse să se simtă aşa imediat după ce aflase despre Addie. Ty trebuise să-şi ia rămas-bun de la ea şi Celia astfel încât să poată călători la următorul eveniment. Imediat după aceea, pasiunea lui pentru călărit tauri începuse să pălească.

Era posibil ca *Dumnezeu* să îi fi spus să se retragă, iar el fusese prea încăpăţânat să asculte?

Ideea părea desprinsă din serialul *Looney Tunes*.*

Totuşi, Ty ştiu imediat că avea dreptate.

Dumnezeu avusese răbdare cu el mult timp. Foarte mult timp de fapt, dacă stătea să se gândească. Mai mult decât ar fi avut răbdare un tată pământesc. Dar după ce Ty se reîntâlnise cu soţia lui şi apoi aflase de existenţa lui Addie, Dumnezeu nu mai suportase călătoriile şi plecările lui.

Ty şuieră printre dinţi. După ce încercase săptămâni întregi să priceapă ce anume îi cauzase accidentul, acum înţelegea totul atât de repede.

Dumnezeu dorea ca soţii să-şi asume responsabilitatea şi să fie soţi şi ca taţii să-şi asume rolul de părinte şi să se comporte în consecinţă. Aşa că Dumnezeu îl dăduse jos de pe

---

* *Looney Tunes* este unul dintre cele mai cunoscute seriale de desene animate, produs de Warner Bros. între 1930-1969, conţinând o serie de episoade de 7-8 minute (n. trad.).

un taur slab, deci nu putea da vina pe animal. Dumnezeu pusese capăt carierei lui Ty.

Ty îşi ridică capul şi porni clipul, uitându-se pentru ultima oară la el dintr-o nouă perspectivă. Gâtul îl înţepă în timp ce imaginile rulau în faţa lui. Nu exista nicio explicaţie logică pentru care căzuse de pe acel taur.

Fanii călăritului de tauri puteau să-şi dea cu părerea, oamenii puteau să îi pună tot felul de întrebări, Jake putea pune totul pe seama sorţii. Dar de acum înainte, pentru tot restul vieţii lui, Ty şi Dumnezeu aveau să ştie exact ce se petrecuse.

Ty se plecă pe genunchiul sănătos, îşi aplecă capul şi se rugă.

Fusese un idiot. Se lăsase orbit. Interesat numai de propriul succes. Primise exact ceea ce meritase atunci când Dumnezeu a pus capăt carierei lui. Într-adevăr, un genunchi zdrobit era mai puţin decât ce merita.

Iartâ-mây Doamne. Te rog, iartâ-mâ.

Când Ty o întrebase dacă putea să meargă duminică la biserică cu ea, cu Addie, cu Meg şi cu Bo, Celia fusese încântată. II asigurase că avea să fie bine primit. De fapt, lucrurile fuseseră bune şi frumoase până în clipa în care Celia înţelesese subiectul predicii lui Doogie.

Iertarea.

În primul rând, pastorul vorbi despre iertarea necondiţionată pe care ei o primiseră de la Dumnezeu. Apoi îi imploră să primească acea iertare şi să îi ierte şi pe alţii la rândul lor.

Celia se încordă din ce în ce mai tare. Chiar nu putuse să aleagă cu totul *alt* subiect azi? Despre zeciuială, de pildă. Sau de ce era greşit să dansezi. Îi fu extrem de incomod să stea lângă Ty şi să asculte o predică pe tema iertării. Părea că cuvintele lui Doogie li se adresau lor în mod special.

Ty îşi trecu o cizmă din piele de aligator peste genunchi. Mâna lui i se odihnea pe picior, chiar lângă fusta ei. Celia fusese foarte conştientă

de prezenţa lui de când începuse partea tăcută a slujbei. Mai ales mâna aceea. Dar pe măsură ce predica continua, ajunse în punctul în care practic îi putea număra respiraţiile. Celia îşi concentră atenţia în faţă cu toată groaza unui soldat în prima lui zi de antrenament.

Ea şi Ty progresaseră în relaţia lor. Dar o iertare completă? Durerea pe care i-o provocase Ty în Las Vegas era ca un nod într-o funie. Celia trăsese de ambele capete ale sforii ani de zile încât nodul devenise şi mai strâns şi mai mic şi mai greu de desfăcut.

Îi plăcea gândul că Dumnezeu era gata s-o ierte. Dar să-l ierte pe Ty? Ty s-o ierte pe ea? Ca şi cum nunta lor şi anii în care o ţinuse pe Addie departe de el nu se petrecuseră niciodată?

Nu părea ceva realist, corect sau inteligent. Resentimentul ei cu privire la modul în care Ty o tratase în Vegas o proteja de a se mai face vulnerabilă în faţa lui din nou. Nu era destul că amândoi regretau lucrurile care se întâmplaseră în trecut? Părea suficient.

După slujbă, în hol, Ty, bărbatul care nu se dădea înapoi de la nimic, vorbi cu Bo şi Meg. În timp ce îl privea cum îşi dădea capul pe spate, râzând la ceva ce îi spusese Bo, realiză că predica îl tulburase şi pe el.

Pe drumul de întoarcere către casă cu maşina, Ty le invită pe amândouă la el ca Addie să o poată călări pe Whitey. Celia îi spusese că Addie avea voie să meargă, dar ea trebuia să coacă o porţie d*z petit fours pentru a onora o comandă de baby**

* ***Petit fours*** **sunt mini prăjiturele glazurate, decorate creativ, de mărimea unei muşcături de o gură. Potrivite pentru evenimente gen baby showers,**

shower înainte de a merge acasă la părinţii lui ca să îl viziteze pe Danny.

De data asta,Ty nu încercă să o ducă cu zăhărelul şi să o facă să se răzgândească. Ty şi Addie plecară amândoi cu maşina. Celia stătu pe trotuar în faţa casei ei de turtă dulce, privind farurile camionetei lui.

— Vecină!

Celia se întoarse şi îl văzu pe Neill, cu părul lui lucios în stil Clark Kent*.

— Bună, Neill.

Termină de instalat aspersorul pe o parte a peluzei lui, apoi se îndreptă spre ea. Neill purta genul de îmbrăcăminte care cândva crezuse că îi place la un bărbat: pantaloni scurţi casual, drepţi, o cămaşă mototolită şi ochelari cu rame groase. Ochelarii o făcură să-şi amintească de ocaziile în care îl surprinsese pe Ty purtându-i pe ai lui la citit.

— Nu te-am văzut de vreo câteva zile, spuse Neill. Te simţi bine?

— Da.

— Treburile merg bine la patiserie?

Nu merita să-i corecteze observaţiile.

— Da. Mulţumesc.

Stătură cu braţele încrucişate, privind cum aspersorul împrăştia un arc de apă. Un vânticel răcoros plăcut răsfiră buclele Celiei. După săptămâni întregi de caniculă teribilă, vremea de la sfârşitul lui septembrie începuse să se schimbe. Aerul mirosea acum a toamnă şi a zile senine şi reci.

— E frumos afară.

— E mai bine, fu de acord Neill. Dar tot prea

---

inaugurări sau chiar la o siestă cu ceai (n. trad.).

* Referinţă la protagonistul filmului *Superman* (n. trad.)

cald.

Neill fusese crescut în Washington. Erau suflete-pereche ale Pacificului de Nord-Vest. Asa că nu avu niciun sens să se lase iritată de comentariul lui. Celia îşi strânse degetele de la picioare în cizmele ei de cowgirl şi rezistă impulsului de a lua apărarea oraşului Holley, care era, din toate punctele de vedere, insuportabil de cald în timpul verii.

— Ai vrea să intri înăuntru? întrebă Neill. Am aer condiţionat.

— De fapt, trebuie să onorez comanda unui client, aşa că ar fi bine să mă apuc de lucru.

Odată ce începuse să-şi ofere propriile produse în magazin, clienţii începuseră să întrebe dacă îi puteau plasa comenzi. Donetta îi dăduse voie Celiei atâta timp cât aceasta onora comenzile speciale ale Donettei la timp. Vestea se răspândise repede.

— Hai să ieşim cu copiii într-o zi.

— Bine.

Neill îşi dădu pe spate părul lui de culoarea cernelii.

— Oricând ai o clipă liberă sau ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi baţi la uşă.

Chestia era că Celia nu voia să bată la usa lui. El era un tată

divorţat, cu doi copii, drăguţ, inteligent, cumsecade. Dar nu avea ochi albaştri şăgalnici. Nu o făcea să râdă. Nu avea puterea de a o face să se topească numai dintr-o privire.

oată săptămâna următoare, Celia şi Ty îşi continuară rutina obişnuită. Când el ajungea la patiserie, ea se ducea la bucătărie şi se apuca de copt. De fiecare dată când reuşeau (şi în câteva ocazii pe care le furaseră de-a dreptul), se sărutau în secret. Asta în ciuda faptului că acum plana între ei o tensiune dincolo de cuvinte. Predica pe care o ascultaseră amândoi le răvăşise problemele, probleme pe care nu le puteau discuta. Nu puteau menţiona cuvântul cu M – mariaj. Sau cuvântul cu I – iertare. Sau, ferească Dumnezeu, cuvântul cu D – dragoste. Dacă făceau aşa ceva, riscau să rupă legătura firavă care se înfiripase între ei.

Relaţia lor romantică era superficială. Totuşi, superficialitatea ei era ceea ce garanta existenţa ei. Cât timp rămânea ceva de suprafaţă, Celia o considera inofensivă. În momentul în care povestea lor devenea periculoasă, atunci era momentul în care ea trebuia să plece. Ştiind lucrul ăsta, Celia se hotărâse să nu tulbure apele.

În cele din urmă, nu contă hotărârea Celiei.

Deoarece Ty fu cel care agită apele.

— Hei, îi spuse el duminică, în timp ce intrau în casa de turtă dulce. Vrei să te aşezi pentru o clipă?

El arătă cu mâna înspre setul de balansoare de pe veranda ei.

Nancy adusese balansoarele mai devreme în săptămâna aceea. Le găsise în garajul ei şi insistase ca Celia să-i facă o favoare şi să accepte balansoarele.

— Sigur.

Celia se lăsă într-un balansoar în timp ce Ty îl ocupă pe celălalt. Niciunul dintre ei nu se mişcă.

Ty tocmai le adusese acasă cu maşina de la biserică – unde, pentru a doua săptămână la rând,

stătuseră unul lângă altul şi ascultaseră o predică pe tema iertării.

Serios, Doamne? Serios, pastore Doogie? Două săptămâni la rând?

Addie deja se năpustise în fundul casei, lăsându-i singuri pe Celia şi pe Ty, care aveau în faţă un cartier de victorieni şi o poveste de dragoste care putea fi distrusă cu uşurinţă de o discuţie clară pe tema asta. Celia începu să-şi rupă pieliţele de la unghii.

— O să vorbim despre chestia asta cu iertarea sau o mai ignorăm încă o săptămână? întrebă Ty.

— O, probabil că o pot ignora şi mai mult de o săptămână. Cred că aş putea-o ignora luni de zile.

— Poftim?

Ty o privi cu atenţie, atât cu înţelegere, dar şi cu un aer de mustrare.

De ce adusese în discuţie subiectul ăsta! Soarele dulce al zilei şi

frunzele cu marginile ruginii ale copacilor ofereau un tablou mult prea liniştit pentru o conversaţie de genul acesta.

Şi totuşi, el aşteptă.

— Nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă iertarea, mărturisi Celia. E o decizie? Un sentiment? O acţiune?

— Cred că e o decizie. Ar putea implica şi o acţiune concretă. Putem spera ca sentimentul să urmeze după.

— Nu ştiu ce să zic. Mă doare capul când mă gândesc la asta, e atât de abstract.

— Uite. O să caut definiţia.

El îşi scoase smartphone-ul, tastă, aşteptă, tastă.

— „Iertare, citi el. A renunţa la resentiment sau la o pretenţie faţă de o pedeapsă binemeritată."

Celia se crispă.

— E ceva greu de acceptat pentru tine?

— Resentimentele mele sunt... sigure şi familiare. Sunt în regulă cu ele. Poate că e ceva bizar, dar chiar îmi *plac* unele dintre ele.

— Nu-ţi fac bine.

— N-aş sti cum să renunţ la ele.

Expresia lui Ty se înăspri.

— Cum suna partea a doua?

El verifică.

— Să renunţi la o pretenţie faţă de o pedeapsă binemeritată.

— Am probleme şi cu aspectul ăsta. Dacă pedeapsa este pe drept, atunci cel care a greşit nu ar trebui să plătească? Asta e dreptatea. Nu?

— Poate că da. Dar cu ce preţ?

Ty se apleca înainte, punându-şi coatele pe genunchi.

— Am stricat lucrurile între noi cu mulţi ani în urmă, Celia.

Ea înghiţi cu greu.

— O să fii în stare să mă ierţi?

Nu, veni răspunsul. Celia îl auzi în adâncul inimii ei, tăcut, dar neînduplecat.

— Am plătit pentru greşeala mea prostească. Nu-i aşa?

Celia nu putu vorbi. Tumultul din ochii lui albaştri îi agita gândurile.

O tăcere de nesuportat. Ani de zile după despărţirea lor, îşi imaginase în dorinţa ei de răzbunare, exact acest scenariu. Ty, spunându-i că greşise şi cerându-i iertare. Printr-un incredibil complex de circumstanţe, Celia se trezi că trăieşte această realitate. Nu o mulţumea. Poate pentru că Ty nu era numai bărbatul care o rănise cândva. Era şi bărbatul care lucra la casa de marcat a unei patiserii pentru ca ea să poată

face ceea ce-i place cel mai mult, să facă prăjituri. Era cel care îi dădea lui Addie lecţii de călărit şi o lua de la şcoală în fiecare zi. El era cel care o ajutase să redecoreze patiseria, care îl cărase pe unchiul Danny în maşina ei. El era cel care nu părea să-i poarte pică pentru modul în care greşise faţă de el.

— Tu m-ai iertat fiindcă nu ţi-am spus despre Addie?

— Da.

— Poate că n-ar fi trebuit s-o faci. Ce am făcut eu e de neiertat.

— Ba nu.

— Atunci te pricepi la iertare mai bine decât mine. Aş vrea să fiu ca tine.

Celia respiră îndurerată.

— Recunosc faptul că mi-e greu să te iert şi asta e din vina mea. E problema mea.

— Ai făcut din ea şi problema mea.

Ty îi lăsă timp îndeajuns ca Celia să mai spună ceva, să-şi ceară iertare sau să-şi îmbuneze părerea. Mintea ei alerga în toate direcţiile, încercând să se hotărască ce să spună aşa încât: 1) să aducă relaţia lor la stadiul de dinainte şi 2) să nu fie o minciună. Îi luă prea mult timp.

El se ridică în picioare, merse la camioneta lui şi plecă.

Durerea o cuprinse pe Celia, o durere surdă şi încrezută.

în seara aceea, Celia îi invită pe Meg şi Bo la cină. Ei fuseseră foarte cumsecade şi le invitaseră pe ea şi pe Addie la ferma lor frumoasă de la Whispering Creek de câteva ori, iar Celia dorise să le întoarcă favoarea. Abia aşteptase să gătească pentru ei de mai bine de o săptămână... până acum când avu acea discuţie nefericită cu Ty despre iertare. întreaga zi, starea Celiei se împotmoli în griul mizerabil al indispoziţiei.

în timpul mesei, Celia se prefăcu că era fericită şi vorbăreaţă de dragul lui Addie, al lui Meg şi al lui Bo. Teatrul ăsta nu o făcu decât să se simtă şi mai tristă.

y

O dusese pe Addie la culcare şi porţiona cu

linguriţa în boluri *chocolate chip breadpuddinp*[*] când Meg i se alătură în bucătărie.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Meg.

Celia ştiu deodată exact ce putea să facă Meg. Se întoarse către prietena ei.

— Trebuie să merg să-l vizitez pe Ty.

Meg ezită.

— Pe Ty?

— M-am purtat ca o ticăloasă cu el azi. Nu cred că mă voi linişti până nu stau de vorbă cu el.

Meg îşi reveni repede din surpriză.

— Du-te atunci.

Ea îi făcu cu mâna.

— Eu şi Bo o să stăm aici cu Addie.

— Eşti sigură? O să dau o fugă acasă la Ty şi o să-i duc nişte budincă drept scuză, apoi vin repede înapoi.

— Nu te grăbi. Eu şi Bo ne avem unul pe celălalt şi desertul ăsta care să ne ţină companie. O să ne descurcăm foarte bine.

îngerul numit Meg. Celia o îmbrăţişă şi apoi conduse maşina printr-un Holley întunecat până acasă la Ty. Avea la ea o caserolă din plastic cu budincă. Ceasul de la bordul maşinii arăta nouă fără nouăsprezece minute.

Celia deschise uşa din faţă de la Ty cu propria cheie, la fel cum făcuse şi ultima dată când apăruse neanunţată la el acasă. Însă, de data asta, nu îl găsi stând în living şi uitându-se la televizor. Numai câteva lumini fuseseră lăsate aprinse în părţile din

---

* *Chocolate chip bread pudding* este o reţetă ce datează din secolul al Xl-lea creată pentru a combate risipa de alimente din bucătărie. Un mix de bucăţi de pâine, ouă, zahăr brun, de preferinţă, vanilie, scorţişoară şi chipsuri de ciocolată, coapte în cuptor (n.trad.).

fată ale casei.

-Ty?

Sunete foşnite se auziră din apropierea dormitorului lui.

— Alo?

Ty părea pe jumătate adormit.

Cu siguranţă că nu. înainte de nouă?

— Ţi-am adus bunătăţi coapte.

Ea aşteptă în hol.

Foşnetul se înteţi. Uşa dormitorului se deschise şi el porni şchiopătând pornise în direcţia ei. Părul îi era cu totul dezordonat. Purta o pereche de pantaloni scurţi care lăsau să se vadă bandajul de la piciorul stâng. Era desculţ. Mai mult ca sigur că îşi îmbrăcase cămaşa de blugi cu mâneci lungi cu numai câteva clipe înainte, deoarece îi atârna neîncheiată.

Celia strânse şi mai tare caserola din mâna ei la vederea pieptului lui gol şi a braţelor sale. Partea de sus a corpului lui era şi mai bine definită decât şi-o amintea ea. Şi ea îşi amintea multe.

— Dormeai?

— Oarecum.

Ty se opri la câţiva paşi de ea. După ce se clătină un pic, îşi sprijini un umăr de perete. Zâmbi. Un zâmbet care îţi frângea inima, plin de afecţiune pentru ea şi plin de condamnare pentru el însuşi.

— Ce-ai făcut toată ziua?

— Nimic. Am fost aici.

El spuse *aici* ca şi cum ar fi fost un cuvânt urât.

— Ce mi-ai adus?

Cuvintele lui erau uşor împleticite.

— *Breadpudding.* Hmm... ai băut?

— Nu. Aş fi făcut asta, numai că nu am niciun strop de băutură în casă.

Apoi Celia îşi dădu seama.

— Vicodin.

Fu cuprinsă de furie şi îngrijorare.

— Ai luat Vicodin din nou?

Ochii lui erau uşor neclari.

— Nu ştiam că ai de gând să treci pe la mine.

-Ty!’

— Mă doare piciorul. Nu pot să dorm.

— Nu, îl acuză ea, ai luat Vicodin deoarece discuţia noastră de mai devreme te-a supărat. Ştiu exact de ce ai luat pastilele.

Puse deoparte caserola şi se duse în dormitorul lui. Umbre deprimante invadaseră spaţiul luxos. Aprinse lumina. Cum era de aşteptat, un flacon cu pastile stătea deschis pe măsuţa de toaletă.

Îi dădură lacrimile. *Ty!* Ce făcuse? Cât de multe luase? Celia îi ceruse să renunţe la ele. Dar nu se asigurase că avea să-şi ţină promisiunea, iar el îşi scoase o nouă reţetă.

Ty o aşteptă în dormitorul lui, stând aproape de pat, amintindu-i de modul în care stătuse lângă patul lor din hotel din Vegas în acea dimineaţă teribilă.

— Mă bucur că esti aici.

y

Gropiţa lui din obraz se adânci.

— Mi-e dor de tine când nu eşti aici.

— Cât de multe pastile ai luat?

Celia agită flaconul.

Ty nu părea să regrete. Părea doar uimit de mânia ei. Şi foarte somnoros.

— Cred că trei.

— Eşti sigur?

— Se poate să fi fost patru. Sunt în regulă. Am luat şi mai multe înainte.

— Asta e un flacon nou? Sau ai continuat să iei Vicodin de când te-am rugat să te abţii?

— Nou.

Ty se urcă în pat, răsucindu-se atunci când îşi găsi turnul de perne. Se sprijini de ele. Cămaşa îi descoperi o parte din pieptul gol.

— Dacă nu te superi, cred... cred că o să mă odihnesc aici în timp ce tu faci o criză sau orice ai de gând să faci.

îşi îndoi braţul peste ochi. Buzele i se arcuiră în sus.

Cu inima bătându-i cu putere, Celia îşi scoase telefonul mobil din buzunarul pantalonilor scurţi. Ca orice mamă grijulie, avea numărul liniei toxicologice naţionale înregistrat în agendă. Sună la ei. Când îi răspunse vocea calmă a unei femei, Celia îi descrise cu lux de amănunte situaţia, informaţiile de pe flacon, greutatea aproximativă a lui Ty. Deşi se străduia să fie coerentă, vocea îi tremura.

Pentru a vedea câte pastile luase, femeia îi sugeră Celiei să numere câte mai erau în flacon şi să le compare cu cantitatea scrisă pe sticluţă. Celia numără. Ty luase trei, mai mult decât doza prescrisă. Femeia îi spuse Celiei că îşi va reveni. Nu era necesară internarea în spital.

Celia îi mulţumi femeii, puse flaconul de Vicodin în buzunarul ei, apoi îşi trase un scaun la căpătâiul lui Ty. Voia să îi tragă câţiva pumni zdraveni fiindcă o speriase atât de tare. Şi cu siguranţă că avea să îi dea din nou telefon doctorului lui Ty pentru a-l avertiza încă o dată cu privire la bărbatul ăsta şi reţeta lui.

Ty îşi lăsă braţul în jos, pe stomac. încetul cu încetul, îşi întoarse capul să se uite la ea.

— Mi-ai pus mâncarea adusă în frigider?

— Nu.

— Vrei să faci asta?

Celia se uită urât la el.

— E ultimul lucru la care mă gândesc acum.

— Ai venit în seara asta să-ţi ceri iertare?

— Da.

Ty o privi cu ochii lui albaştri îngreuiaţi de somn.

— Îţi pare rău?

— Mi-a părut rău. Dar acum sunt furioasă. Foarte tare. M-ai speriat de moarte.

— Deşi eşti furioasă, poţi să-mi pui mâncarea în frigider?

— Bine. Vin într-o clipă.

El îşi închise ochii.

— Mă faci să-mi ies din minţi. Ştii asta, nu?

— Si tu mă faci să-mi ies din minţi.

y *y*

— Vrei să mă împuşti odată, dulceaţă? Ar fi mai uşor de suportat decât să ţin atât de mult de tine.

— Eşti absolut sigur că n-ai luat pastile şi din alt flacon azi?

— Sigur.

Timpul trecea. Se mai asigură odată că avea să fie în regulă. Fiecare bucăţică din el părea că fusese creată de un sculptor renascentist. Ty era frumos. Aşa fusese întotdeauna. Şi în ochii ei, aşa avea să fie întotdeauna. Până la sfârşitul vieţii.

Apelul ei la linia de urgenţe nu o liniştise cu totul. Celia nu putea şti cu siguranţă dacă nu cumva terminase un flacon vechi înainte de a începe unul nou.

Căută pe telefonul ei informaţii despre medicament. Chiar şi o doză prescrisă de medic putea avea efecte adverse serioase. Ce avea să facă? Nu se simţea bine să-l lase singur toată noaptea.

— Celia?

— N-am plecat.

— Vrei să mai rămâi?

— O să mai rămân puţin.

— Mulţumesc. Cu tine aici, pot să dorm.

Timp de cincisprezece minute, Celia rămase la căpătâiul lui şi se certă singură pentru că se încurcase din nou cu un bărbat atât de încăpăţânat, atât de impredictibil şi atât de nesăbuit. Cum putea să înveţe să aibă încredere în el când Ty făcea lucruri din astea? Ştia părerea ei despre Vicodin, şi totuşi o ignorase.

Ty nu era singurul vinovat, nu-i aşa? Celia îi spusese mai devreme în acea zi că nu avea să-l ierte niciodată. Cuvintele ei îl făcură să-şi verse amarul într-un flacon cu medicamente.

De ce nu-l putea ierta? ***De ce***? Ty o iertase.

încet, Celia îi puse caserola în frigider, apoi ieşi din casă. Deşi ştia că lui Ty nu o să îi placă, le spuse lui Meg şi lui Bo despre Vicodin de cum se întoarse acasă la ea. Bo se oferi să stea cu Ty şi să îl supravegheze până dimineaţă. Bo era întotdeauna de încredere.

Mai târziu în noaptea aceea, Celia fixă cu privirea tavanul dormitorului ei, neputând dormi şi simţindu-se precum Vrăjitoarea cea Rea a Neiertării. îşi aminti tot ce se întâmplase între ea şi Ty în Las Vegas. Fiecare râset, privire, compliment, sărut. Nu avuseseră o relaţie de lungă durată, dar asta nu însemna că nu îl iubise. ***Cum*** îl iubise! Cu fiecare moleculă a corpului ei, aşa îl iubise.

Crescuse visând la o nuntă în rochie de mireasă. Bineînţeles că nu avusese tot ce-şi dorise. O rochie de mireasă şi oaspeţi şi un tort de nuntă. Dar îl iubise pe Ty atât de mult încât sacrificase toate astea pentru şansa de a se mărita repede cu el. Aşa cum era, Celia îşi pusese speranţa, viitorul şi trupul în mâinile lui. Şi în dimineaţa următoare?

„Sunt îndrăgostit de altcineva, ***îi spusese Ty.*** *Am o iubită acasă în Holley. Suntem împreună de doi ani. „*

Vechea trădare o ustură precum o otravă

întunecată. *Vezi?* îi zicea ea lui Dumnezeu. Avea motive bune, serioase ca să nu îl ierte pe Ty. Ty îi făcuse *toate astea* ei. Celia încă nu-şi revenise pe deplin. Ty făcuse *asta*!

Dar nu ăsta era motivul, dacă era să fie complet sinceră cu ea însăşi, pentru care Celia nu-l putea ierta. Dincolo de încăpăţânarea ei de a nu ierta zăcea teama, o frică paralizantă de ceea ce li se putea întâmpla ei şi lui Addie dacă ea îl ierta pe Ty pe deplin. Deja îşi deschisese inima şi mintea în faţa lui mai mult decât intenţionase. Să ţină la el şi mai mult decât o făcea deja o înfiora de-a dreptul.

(3ciplb&£u£2^

elia o însoţi pe Addie la grădiniţă în dimineaţa următoare, apoi merse cu maşina acasă, la fel ca întotdeauna, ca să se pregătească pentru muncă. În timp ce parca pe aleea ei, îl zări pe Ty pe treptele verandei. Aşteptând.

îşi simţi inima în gât. Celia se prefăcu că îşi caută prin poşetă ca să aibă timp să se adune. îşi dori să fi zăbovit mai mult timp asupra ţinutei şi să fi îmbrăcat ceva mai prezentabil decât un hanorac albastru-marin potrivit pentru un copil de zece ani şi pantaloni scurţi.

Ty o urmări în timp ce se apropie. Părul îi era ud de la duş şi purta un tricou verde cu sigla infanteriei marine a SUA. în ciuda faptului că îl lăsase dormind profund, nu părea deloc odihnit. Era tras la faţă, iar ochii îi erau injectaţi.

— Bună.

Celia se aşeză pe aceeaşi treaptă unde se afla el, lăsând loc între ei.

— Pari să te fi trezit devreme.

— Sunt treaz de la ora patru.

Ty o privi atent câteva clipe. Tăcerea se prelungi.

— îmi pare rău pentru noaptea trecută.

Celia încuviinţă din cap.

— De data asta, îmi promiţi că nu o să mai iei Vicodin?

— Promit.

Atracţia dintre ei era aproape palpabilă. Ceea ce voia ea cu adevărat era să-şi încolăcească braţele în jurul lui şi să-l îmbrăţişeze cu putere şi poate chiar să plângă un pic de uşurare că el era bine.

— Şi promit că o să încerc să lucrez la chestia cu iertarea, spuse ea. O să-mi iau timp să mă gândesc la ea, să mă rog în privinţa asta şi să citesc versete biblice pe tema asta.

Celia îşi scoase şlapii şi îşi dezmorţi degetele de la picioare.

— Ca să fiu sinceră, nu mă pricep prea bine la rugăciune şi la citirea Bibliei. Dar o să-mi dau toată silinţa. Credinţa e ceva nou şi vechi deopotrivă pentru mine. O să mă obişnuiesc din nou cu ea.

Brăţara de la picior i se mişcă, strălucind.

— Ce vrei să spui cu vechi şi nou?

Ea îi vorbi despre copilăria ei când mergea uneori la biserică şi apoi despre vârsta maturităţii, când îşi abandonase credinţa.

— Dar tu?

Ty îi explică că părinţii lui îi duseseră la biserică în fiecare duminică când erau copii. Când împlinise douăzeci de ani, nu mai frecventase atât de des slujbele, dar păstrase rugăciunea.

— înainte să vii la biserică cu mine şi cu Addie, de cât timp nu mai fuseseşi la o slujbă?

Celia îşi puse cotul pe genunchii ei ridicaţi şi îşi aşeză capul în mână ca să îl observe.

— De ani de zile.

— Cumva de cinci ani şi jumătate?

Ty îşi mută atenţia înspre stradă, încruntându-se.

— Aha. Mai multă penitenţă.

Totul era cât se poate de logic. El era prea direct să îndure ipocrizia. N-ar fi putut suporta să stea în casa lui Dumnezeu în timp ce se considera un păcătos iremediabil.

— Nu o să mă obişnuiesc niciodată cu asta, spuse Ty încetişor. Cum de mă citeşti ca pe o carte deschisă.

— Şi tu mă cunoşti destul de bine. Maşina Prius,

casa asta, lalelele pe care mi le-ai adus în prima zi de muncă. Erau exact ceea ce aş fi ales eu însămi.

El se aplecă să smulgă nişte fire de iarbă de pe peluza ei. Şi le împleti între degete.

— Se pare că amândoi am irosit mult timp definindu-ne identitatea într-un mod greşit, spuse Celia. Am încercat să mă consider o persoană bună, să-mi găsesc valoarea în Addie. Chestia asta m-a neliniştit şi m-a lăsat goală pe dinăuntru. Tu te-ai considerat un om rău şi ai încercat să-ţi găseşti identitatea în sacrificii şi călăritul taurilor şi în cine ştie ce altceva.

Ty tot învârti iarba între degete.

— Cred că amândoi ne-am înşelat, continuă Celia. Ne măsurăm propria valoare prin prisma bunătăţii sau păcătoşeniei pe care o percepeam noi. Dar faptul că suntem buni sau răi nu are mare importanţă, nu? Lucrul care contează cel mai mult este că suntem *iubiţi de El,*

Privirea lui senină se îndreptă asupra ei.

— Personal, mie mi se pare că iertarea e un lucru greu, dar nu cred că Dumnezeu gândeşte la fel. Orice ai făcut în trecut, cred că El te-a iertat, Ty. Plata a fost achitată. Şi nu de tine.

— Dacă El m-a iertat pe mine, atunci El te-a iertat şi pe tine.

Celia simţi o senzaţie de arsură în ochi. Lacrimi care nu fuseseră vărsate.

— El ne-a dat o a doua şansă, spuse el.

Celia evită în mod intenţionat să aplice acest principiu în ceea ce privea relaţia lor.

— Aşa este. Acum lucrez la o patiserie. În curând, tu o să ai o carieră crescând vite pentru concursurile de rodeo.

Ea ştia că noua lui direcţie în viaţă însemna mult

pentru el.

— Nu o să irosim această a doua şansă. Ştiu asta.

Ty aruncă iarba şi îi luă mâna într-a lui, cea puternică, împletindu-şi degetele cu ale ei. Ea se apropie mai mult de el şi îşi aşează capul pe braţul şi umărul lui. Ei rămaseră aşa minute întregi, pline de farmec, iar numai simplul fapt că se afla lângă el îi aducea Celiei multă mângâiere.

— Trebuie să merg la muncă, spuse ea în cele din urmă, cu regret în glas.

— Dacă m-ai lăsa să-ţi cumpăr propria ta patiserie, atunci ai putea ajunge la muncă la orice oră.

— Da, dar altă patiserie n-ar fi ca aceasta, deci nu aş iubi-o nici pe jumătate la fel de mult.

Celia se dădu înapoi îndeajuns de mult încât să se uite la el.

— Cât despre noi doi? întrebă Ty. Cum vezi relaţia noastră

— Noaptea trecută voiai să te împuşc ca să-ţi curm suferinţa.

— Şi azi vreau să sufăr o nouă zi împreună cu tine.

Celia zâmbi.

— În calitate de simpli amici?

Definiţia pe care ea o tot trâmbiţase atâta vreme părea acum o descriere neînsemnată a statutului lor.

— Bine. Simpli amici.

Ty îi cuprinse ceafa în mâinile lui şi o trase spre el.

— Care se sărută.

Feţele lor se apropiară atât de mult încât pulsul Celiei se mări. Apoi Ty o sărută, tandru şi ferm, în faţa lui Dumnezeu şi a oraşului Holley.

Celia se ridică în picioare, temându-se că dacă continuă aşa, nu va mai fi în stare să se mai oprească.

— Suntem simpli amici care, permite-mi să-ţi amintesc, se sărută în secret.

— Cred că mi-a scăpat din minte.

Ty se ridică în picioare, înalt şi impozant, şi îşi băgă mâinile în buzunare.

— Ce-ai zice să intru ca să ne putem săruta în secret?

Inima ei o luă razna. Aproape că exploda de dorinţă.

— Trebuie să merg la muncă.

— Cred că şi asta mi-a scăpat din vedere.

— Du-te acasă şi încearcă să dormi puţin.

Celia se opri la jumătatea drumului în uşa de la intrare.

— Vorbesc serios. Nu vreau să-ţi văd mutra azi la patiserie. Ia-ţi o zi liberă... ei bine, până când se termină grădiniţa, oricum.

— O faci pe şefa, dulceaţă.

— Eşti o pacoste, îngâmfatule.

Când Celia intră pe uşa din spate a magazinului, o găsi pe Donetta aşteptând-o.

— Ai aflat vestea? o întrebă Donetta.

— Bună dimineaţa.

Celia îşi agăţă poşeta în cui în hol şi îşi trase şorţul peste cap.

— Să aflu ce veste?

— Că Tawny Bettenfield şi Vance Amsteeter s-au despărţit.

Celiei îi pieri imediat cheful. îngheţă, trebui să-şi amintească să-şi
lege şorţul în jurul taliei.

— S-a întâmplat la sfârşit de săptămână, continuă Donetta. S-au despărţit. Ştii ce înseamnă asta, nu?

Celia scoase o plasă de păr dintr-o cutie. Din bucătărie, auzea sunetul ritmic al unei linguriţe din lemn într-un bol de metal – era Jerry care amesteca aluatul de prăjituri.

— înseamnă că acum o să umble după Ty, spuse Donetta. Fata asta l-a vânat toată viaţa ei.

Ce putea să spună Celia? Adevărul? Că era posibil ca Ty s-o iubească pe Tawny? Că această posibilitate îi făcea sângele să-i îngheţe în vene?

— Ty are o mare slăbiciune pentru tine, Celia. Crede-mă că am văzut sute de fete care s-au aruncat la picioarele lui de-a lungul anilor, dar nu l-am văzut niciodată că îi place de vreuna mai mult decât îi place de tine. Şi eram prin preajmă la vremea în care el îşi dădea întâlniri cu Tawny, nu uita.

Donetta făcu o pauză cu subînţeles, iar cerceii ei de poliţist texan tremurau puternic.

— Nu ştiu ce se petrece în ciudăţenia aia de căsnicie a voastră, cu excepţia faptului că tu şi Ty locuiţi separat. Sfatul meu? Transformă-ţi căsnicia într-una reală cât încă mai ai timp.

— Nu-i chiar aşa de simplu, spuse femeia care purta cizmele cowgirl pe care i le dăduse Ty.

— Aşa a spus bătrâna Edna Sikes despre Wilbur Thompson când era tânără. El a cerut-o de nevastă, dar ea a aşteptat prea mult ca să-şi facă ordine în sentimente. El s-a însurat cu altcineva, împreună cu noua lui soţie au ajuns să trăiască pe picior mare într-un palat în Boca Raton. Biata Edna şi-a petrecut fiecare zi de atunci încolo în casa aia veche şi şubredă de pe deal, mâncând nimic altceva decât plăcintă de rubarbă şi bamă prăjită.

— Nu... nu vreau să ajung în halul ăsta.

— Bineînţeles că nu! Du-te şi revendică-ţi bărbatul!

Celia oftă îndurerată.

— Mulţumesc pentru sfat, Donetta, dar este o situaţie delicată...

— Plăcintă de rubarbă şi bamă prăjită, scumpo. Asta e cealaltă opţiune a ta.

Câteva ore mai târziu, Tawny se opri la patiserie pentru prăjitura ei cu fulgi de ciocolată. Arăta impecabil într-un costum de culoarea cărbunelui şi tocuri din piele lăcuită. îşi dăduse părul negru într-o parte şi îl prinsese într-una dintre acele cocuri dezordonate la modă – o coafură pe care Celia n-ar fi reuşit niciodată să o obţină cu buclele ei rebele

Când Celia îi spuse lui Tawny că Ty nu era la magazin, Tawny ştiu foarte bine să-şi ascundă dezamăgirea.

Toată ziua după vizita lui Tawny, Celia se simţi

rău până în adâncul fiinţei. De aproape opt ani, începând din vremea în care cei doi începuseră să-şi dea întâlniri, Ty plănuise să se însoare cu Tawny. Şi acum Tawny era disponibilă. *„Eu şi Tawny suntem meniţi unul pentru celălalt, iar ea ştie asta,* îşi aminti vorbele lui Ty. *Data următoare când e liberă, am de gând să o abordez. „*

Agoniza când se gândea că Ty şi Tawny puteau fi sortiţi unul pentru celălalt. În principiu, se potriveau perfect. Era posibil ca Dumnezeu să îi fi pregătit unul pentru celălalt în tot acest timp. Până îşi termină tura şi în drum spre casă, Celia frământa în minte această idee pe toate părţile.

Acasă, o îmbrăţişă pe Addie şi stătu cu ea de vorbă ca de obicei, apoi îl zări pe Ty.

— Numai o clipă, te rog.

— Sigur.

Celia îl conduse în dormitorul ei şi închise usa.

y y

Ty aruncă o privire înspre pat, apoi spre ea, şi zâmbi.

— Nu e cam îndrăzneţ? întrebă el, imitând exact replica pe care i-o dăduse cu luni în urmă, când ea îl trăsese în dormitorul ei din Corvallis pentru o discuţie între patru ochi.

Atât de multe se schimbaseră între ei de atunci.

— Foarte îndrăzneţ, fu ea de acord.

Arăta mult mai odihnit decât mai devreme.

— Am pierdut ceva interesant la magazin azi?

— Nu.

Numai descoperirea faptului că Tawny era liberă.

— Am fost cu toţii uşuraţi să scăpăm de tine. Nu a trebuit să mai alungăm femeile cu băţul.

Ochii lui surprinseră gluma şi prinseră conturul zâmbetului.

Celia se apropie de el, încolăcindu-şi mâinile în jurul gâtului lui şi împletindu-şi degetele în părul lui de la spate. Ea căută nuanţele şi trăsăturile masculine ale feţei lui, încercând să-şi dea seama dacă Ty ar fi ales-o sau nu pe Tawny în locul ei. O parte din ea era sigură că el aşa avea să facă. O altă parte din ea spera să se întâmple opusul. În ochii lui însă, nu citi nicio garanţie a vreunei hotărâri, oricare ar fi fost asta.

Celia se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor. Apoi se lăsă în jos pe tocuri şi îşi puse obrazul în golul de dedesubtul bărbiei lui. Drept răspuns,Ty o strânse tare în braţe. Un sentiment copleşitor de căldură, de lumină, şi de afecţiune puternică o străbătu. Acum Ty era al ei. După ziua de azi? N-avea de unde să ştie.

Inchizându-şi ochii, ea încercă să-şi întipărească în memorie momentul.

— Ce s-a întâmplat? şopti el.

— Nimic.

Ty duse protector o mână la ceafa ei.

— Azi dimineaţă ai zis că suntem în regulă. Nu-i aşa?

Ea sesiză o uşoară teamă în vocea lui.

— Da, suntem în regulă.

Aproape pe înserate în ziua următoare, Celia stătu lângă Addie la masa din bucătărie în timp ce fetiţa îşi făcea temele. Un aer proaspăt de octombrie pătrundea prin plasele de la fereastră.

Puiul şi legumele se coceau în cuptor. Biblia Celiei stătea pe masă în faţa ei, închisă.

Cum era posibil ca Dumnezeu să considere credinţa ei firavă capabilă să treacă de ambele teste numite iertare şi Tawny? Nu era îndeajuns de puternică. Şi totuşi Celia îi spusese lui Ty că avea să studieze versete biblice şi să se roage, aşa că asta avea să facă.

Celia îşi deschise Biblia la concordanţă. Acolo, găsi un număr impresionant de versete care vorbeau despre iertare. Deschise la unul dintre ele.

Petru s-a dus la Isus şi L-a întrebat: „Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu sau pe sora mea care păcătuieşte împotriva mea? Până la şapte ori?”

Isus i-a răspuns: „îţi spun nu de şapte ori, ci de şaptezeci de ori câte şapte. „

Ea îşi ridică capul şi se încruntă la priveliştea din curtea din spate. Serios? În viaţa reală? Dumnezeu Se aştepta ca oamenii să ierte în felul ăsta? Dar cum rămânea cu victima? Cum rămânea cu toate relele care i se făcuseră victimei?

Dar ce zici, ea aproape că II auzi pe Dumnezeu întrebând-o, de greşelile pe care le-ai făcut împotriva Mea, Celia?

Ştiu. Dar – dar cum rămâne cu dreptatea, Doamne?

Într-o clipă, înţelese răspunsul. Dacă Dumnezeu ar fi fost drept faţă de ea, ar fi aruncat-o în iad.

Neliniştea o cuprinse pe Celia în timp ce vocea Lui devenea din ce în ce mai tare şi mai clară. Îi cerea să îl ierte pe Ty.

îşi închise Biblia şi dădu năvală în cămară pentru

Până la urmă, avu nevoie de şase zile de mâine înainte să fie *gata* să se ocupe de iertare. înspre miezul nopţii, la o săptămână după ce

a-şi sorta condimentele. Nu putea să se ocupe de iertare azi. Poate mâine.

ea şi Ty discutaseră despre a doua şansă pe treapta de pe veranda ei, Celia îşi aprinse veioza de pe măsuţa de toaletă. Aceasta răspândea o lumină aurie, şi cu ochi hotărâţi, privi cearşafurile şi păturile strânse în jurul taliei ei.

Ty continuase să vină la muncă toată săptămâna. Continuase să o sărute în fiecare zi. Ceea ce părea să indice că el nu fugise încă cu Tawny. Era încă – pentru moment – iubitul secret al Celiei.

Şi totuşi Dumnezeu nu era mulţumit. Nici nu era blajin.

Celia sperase cumva că Dumnezeu avea să intre în viaţa ei şi să o umple cu nimic altceva decât nişte plăceri efemere dintr-o reclamă de pe Hallmark. În schimb, timp de câteva zile, El nu o lăsase în pace aşa cum un ciulin care s-a lipit de fusta ta nu îţi dă pace şi îţi zgârie pielea. Ciulinul devenise atât de insistent încât ea nu putea să doarmă.

Dumnezeu voia ca Celia să-l ierte pe Ty.

Mai devreme în acea zi, citise mai multe versete despre iertare. *„Slugă vicleană*, ***suna unul din ele.*** *Am anulat toată acea datorie a ta fiindcă M-ai implorat s-o fac. Nu arfi trebuit şi tu să ai milă de semenul tău aşa cum Eu am avut milă de tineV*

Celia îşi plecă capul şi îşi închise ochii. Iertarea pe care i-o dăduse Dumnezeu nu era ceva ieftin. Fusese plătită cu un mare preţ şi totuşi El avusese curajul să o facă. În lumina acestui lucru, ce drept avea ea să nu-l ierte pe Ty? Ea, care nu meritase să fie iertată? Nu putea să-şi adune îndeajuns de mult curaj să încerce?

— II iert pe Ty, spuse ea încetişor, testând cuvintele.

Păreau ceva mecanic, fără implicarea vreunui

sentiment real. Poate, aşa cum sugerase Ty, iertarea era o decizie luată din ascultare. Poate că sentimentul avea să apară mai târziu?

— II iert pe Ty. Celia repetă din nou şi din nou cuvintele. II iert pe Ty. Le rosti încetişor în răstimpuri. Apoi abia şoptit. În final, îşi deschise mâinile cu palmele ridicate în sus şi făcu tot posibilul să renunţe la amărăciunea trecutului.

Nu se pricepea foarte bine la asta. Neajutorată, dorind să ierte, şi totuşi lipsindu-i puterea de a face asta, Celia II rugă pe Dumnezeu să o ajute. Şi Dumnezeu, a cărui natură este dragoste, care a creat
lumea întreagă cu un singur cuvânt, care Îi salvează pe ai Săi, coborî la ea.

El veni.

Şi în El, Celia începu să simtă cum inima ei îndărătnică se schimbă.

Capitolul 29

y ajunse la magazin a doua zi chiar când Celia scotea desertul lui preferat din cuptor.

— Mi se pare mie sau miroase a plăcintă cu cremă de cocos? strigă el din magazin.

— Nu. Cred că ai halucinaţii.

— Aş recunoaşte mirosul acela oriunde.

El intră în bucătărie tinându-şi într-o mână casca de la motocicletă.

Celia aşeză prima plăcintă pe tejghea, apoi se duse să le scoată şi pe celelalte două.

— Cred că eşti îndrăgostită lulea de mine dacă faci plăcintă cu cremă de cocos.

— A fost o dimineaţă liniştită.

Nu era tocmai adevărat. Pur şi simplu Celia voise să îi pregătească desertul preferat.

Lăsară plăcinta să se răcească la temperatura potrivită, apoi serviră câte o felie fiecare din desertul bogat, dulce şi lăptos în timp ce stăteau în picioare în spatele vitrinei magazinului, după cum le era obiceiul.

Celia îşi îndepărtase plasa de păr, dar îşi păstrase încă şorţul şi era încălţată cu cizmele dăruite de el. Ascultă în timp ce Ty îi lăudă plăcinta, dexteritatea ei cu mănuşile de bucătărie şi cât de frumoasă era până la lună şi înapoi.

Uşa de la intrarea în magazin se deschise, iar un domn mai în vârstă intră.

Celia simţi cum Ty se crispă. Ciudat. Lui Ty îi plăcea aproape de toată lumea, şi aproape toată lumea îl plăcea pe el.

— Bună ziua, spuse Celia domnului.

— Bună ziua.

Bărbatul păşi între două scaune de la bar şi îi întinse o mână bronzată de soare.

— Nu cred că ne-am întâlnit. Mă numesc Howard Sanders.

Aha. Vecinul viclean care se luptase cu Ty pentru pământul lui
Jim. Celia îi strânse mâna.

— Celia.

— încântat de cunoştinţă.

Avea o barbă albită, bine întreţinută şi un păr superb şi des, de culoarea zăpezii. Totuşi, asemănarea lui cu Moş Crăciun se termina aici. Faţa şi trupul îi erau la fel de uscăţive, maro şi noduroase ca o felie de pastramă de vită.

De obicei, când erau în spatele tejghelei

împreună, Ty era cel care se ocupa de clienţi. De data asta, el nu făcu nimic altceva decât să-şi arunce farfuria goală şi furculiţa din plastic la gunoi.

— Cu ce pot să vă servesc? îl întrebă Celia pe Howard.

— Aia e cremă de cocos?

Howard se lăsă pe un scaun de la bar şi arătă cu mâna înspre plăcinta care stătea alături, din care lipseau două felii.

— Da. Aţi dori să serviţi din ea?

— Da, doamnă. Asta şi o cafea, vă rog.

— Într-o ceaşcă din plastic sau din porţelan?

— Plastic.

Între cei doi bărbaţi se lăsă o tensiune tăcută în timp ce Celia turnă cafeaua şi servi plăcinta. Ty împinse cutia în care se aflau frişca şi zahărul în dreptul lui Howard, apoi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ce te aduce pe aici, Howard?

— Cafeaua şi plăcinta.

— Vin la magazinul ăsta de ceva timp şi nu te-am văzut aici nici măcar o dată.

— Nu mi-era poftă de cafea şi plăcintă până acum.

Howard luă două guri din ceaşca lui în timp ce el şiTy se încruntară unul la celălalt.

Stânjenitor! Celia era pe punctul de a-şi lua tălpăşiţa la bucătărie când Howard îşi îndreptă atenţia asupra ei.

— De unde veniţi, domnişoară?

— De peste tot. Familia mea s-a mutat des. Am locuit în Texas în timpul liceului şi am frecventat cursurile şcolii Plano East.

— Aşa este?

Howard arătă cu paharul de cafea înspre Ty.

— L-ai cunoscut pe Ty acolo?

— Da.

Trei afacerişti se opriră pentru cafele.

În timp ce Ty îi servea, Howard o întrebă despre facultate, locurile pe care le-a vizitat în Pacificul de Nord-Vest şi ce părere avea despre Holley. În timp ce stăteau de vorbă, Howard îşi mâncă plăcinta. Odată ce termină de curăţat farfuria de ultima îmbucătură, scoase câteva bancnote dintr-un portofel vechi şi le aşeză sub ea.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Howard îl salută din cap pe Ty, iar Ty îi răspunse la fel. Apoi Howard ieşi afară, lăsându-i singuri în magazin.

Celia observă expresia enigmatică a lui Ty.

— A fost ciudat.

— El e ciudat.

Celia deschise un nou pacheţel cu şerveţele şi se duse la mese să le aşeze. Habar n-avea cât de mult cheltuise Ty pentru a depăşi oferta lui Howard în privinţa terenului lui Jim. Ştia doar că

nu voia ca obiceiul lui Ty de a avea mână largă să-l pună în pragul falimentului.

— Acum ce te mai îngrijorează? o întrebă când ajunse la masa cea mai apropiată de poziţia lui din spatele tejghelei.

— Ce te face să crezi că-mi fac griji?

— Serios, Celia? Te cunosc prea bine şi ştiu când eşti îngrijorată. Ce te deranjează?

Ea aşeză şervetele în continuare.

y y y

— în ultima vreme ai avut o serie de cheltuieli majore.

— Da, dar ai uitat? Am oarece noroc când vine vorba de piaţa de acţiuni.

Celia se îndreptă de spate, iar ochii i se îngustară.

— Ai noroc sau talent?

— Noroc chior. Asta-i tot.

— Nu. Eşti bun la asta, nu-i aşa? Foarte talentat.

Ty nu-i dădu atenţie, evitându-i privirea.

De fiecare dată când vorbise despre investiţii în trecut, fusese foarte secretos. Succesul părea să-l stânjenească pe bărbatul care nu era niciodată stânjenit.

— Nu-ţi place să vorbeşti despre asta fiindcă nu este genul de lucru la care un cowboy din Holley, Texas, ar trebui să exceleze.

Celia veni după tejghea, puse setul de şerveţele deoparte şi îl confruntă.

— Băutura, femeile şi călăritul de tauri. Astea, da. Dar să faci singur o avere pe piaţa de acţiuni? Ceva ruşinos.

— Ca de obicei, habar n-ai ce spui.

— Ba da, ştiu ce spun,Ty Porter!

Ty o prinse pe după spate şi o trase de nodul

care îi ţinea şorţul.

Celia ţipă şi fugi. El o urmări. Ea puse insula din bucătărie ca zid între ei şi fuse nevoită să o înconjoare de vreo câteva ori să scape de el.

— O aduci pe Addie acasă la mine diseară? întrebă el. O să cumpăr mâncare pentru cină.

— Posibil. S-ar putea să se ducă la joacă la o prietenă acasă -

— Vreau să te sărut.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, dar ochii îi erau înceţoşaţi şi hotărâţi.

— Chiar acum.

— Va trebui să mă prinzi mai întâi, ceea ce ar putea fi destul de dificil cu piciorul acela zdrobit al tău.

— Aş putea să te prind chiar şi cu un singur picior.

— Păi cam în situaţia asta eşti acum, nu-i aşa?

Pieptul îi mormăi. Ty făcu o mişcare.

Celia urcă în grabă scările către etajul al doilea, râzând. Când o prinse în hol, el îşi puse ambele mâini pe perete, de o parte şi de alta a

ei, şi îşi plecă încet gura către a ei. îi luă atât de mult timp, încât inima Celiei bătea cu putere deja când Ty o sărută în sfârşit.

De îndată ce auzi soneria de la intrare, Ty se binedispuse imediat. Celia spusese că s-ar putea să o aducă pe Addie în seara asta. Bănuise că nu mai vine din moment ce ajungea de obicei mai devreme, cât încă era lumină. Soarele tocmai apusese.

Ty deschise uşa.

— Credeam că nu vii...

Tawny stătea în pragul uşii. Şi la fel ca în celelalte ocazii când îl vizitase acasă de când el se întorsese în Holley, ea îi aducea mâncare. Tawny purta un tricou alb cu roz marca Dallas Cowboys, blugi strâmţi şi sandale argintii cu tocuri înalte care se asortau cu cerceii ei mari argintii.

— Ai servit cina?

Ea îi arătă cele două farfurii acoperite pe care le adusese.

— Nu încă.

— Nici eu.

Ty luă farfuriile din mâna ei. Ea i-o luă înainte înspre bucătărie.

Tawny voia să rămână şi să mănânce cu el? Nu mai rămăsese înainte, dar el putu ghici de ce se hotărâse să facă aşa în seara asta. Ty aşeză farfuriile pe masa din bucătărie.

Ea se aplecă să scoată capacele.

— Friptură de pui, piure de cartofi şi mazăre verde. Mâncarea ta preferată.

— Drăguţ.

Pentru a doua oară pe ziua de azi, cineva îi pregătise mâncarea preferată. Dar numai o singură femeie o nimerise. Friptura de pui fusese preferata lui cu ani în urmă. între timp, Ty îşi schimbase gusturile.

— Mă surprinde faptul că încă îmi aduci mâncare, Tawny. M-am accidentat acum două luni.

— Cred că mai degrabă te dădăcesc.

— Aşa cred şi eu. Mulţumesc pentru asta.

— Cu plăcere.

Ty se sprijini de cuptor şi o privi cum se face comodă la el acasă în bucătărie.

— Mi-am pus tricoul, spuse Tawny în timp ce lucră, deoarece am adus DVD-ul cu Super Bowl-ul* din 1993. Îţi aminteşti atunci când te-ai rănit la umăr şi am stat toată noaptea uitându-ne la meci după meci la Super Bowl Cowboys, mâncând popcorn şi Red Vines?†

— Da.

Pe vremea aia, se întâlneau. îşi reaminti că se întinseseră amândoi pe canapea în timp ce meciul de fotbal rula pe fundal.

— M-am gândit că un Super Bowl ar fi exact remediul perfect pentru genunchiul tău rănit.

Dacă era aşa, Tawny venise prea târziu. Genunchiul îi era aproape vindecat.

Tawny îi povesti despre prieteni comuni în timp ce pregăti două locuri la insula din bucătărie în faţa scaunelor înalte, turnă băutură în pahare şi încălzi mâncarea.

Nu arătase niciodată mai frumoasă. Era îndeajuns de drăguţă ca să pozeze pentru NASCAR sau pentru un poster cu o motocicletă. Genul acela de frumuseţe care îi făcea pe bărbaţi să se uite mai cu atenţie la ea, iar apoi să facă şi să spună lucruri prosteşti. Ty fu fascinat de ea. Pentru prima dată după mult timp, o vedea pe

---

* Super Bowl, în fotbalul american profesionist, este meciul pentru campionat al National Football League (NFL) (n. trad.).

† Red Vines este o marcă de bomboane cu lemn dulce, de diverse arome fabricate în Union City, California, de către compania americană ce-i poartă numele (n. trad.).

Tawny cu alţi ochi.

— Vii?

Ea arătă cu mâna înspre farfuriile pline.

Cei doi se aşezară. Ea îl prinse de mână, îşi plecă capul şi se rugă. înainte să îi dea drumul, Tawny îl strânse uşor de degete.

în timp ce mâncară, ea începu din nou să vorbească, de data asta despre viitoarea paradă de toamnă din Holley. Ty se uită cum îşi netezi o parte din părul ei lung şi negru peste umăr. Când ea râdea, ochii ei albaştri îi străluceau.

Aveau un trecut important împreună. Zeci de imagini cu Tawny îi trecură lui Ty prin minte. Şcolăriţa îmbrăcată la patru ace. Regina balului care îsi dăduse întâlniri cu cel mai înstărit băiat de la liceul lor. Prima oară când o văzuse după ce se întorsese din Marină, când ea purtase un tricou al frăţiei studenţeşti şi îşi prinsese părul în coadă de cal.

Ty nu mâncă mult, deşi mâncarea era bună. Vorbi puţin. Cel mai mult, el ascultă. Gândurile care îi treceau prin minte îl tulburau şi îi era greu să le înţeleagă.

— Ai aflat că eu şi Vance ne-am despărţit?

Deci. În sfârşit Tawny ajungea la motivul vizitei ei.

— Cel puţin zece persoane mi-au spus despre despărţirea ta. De fapt, probabil că mai bine de douăzeci.

Ty îşi puse jos furculiţa şi se întoarse cu faţa la ea, punându-şi un toc de la cizmă pe piciorul de la scaun, iar celălalt toc bine fixat în podea.

— Ţi-am zis eu că Doctorul Amator nu mai are mult timp. S-a descurcat binişor, dar nici pe departe la fel de bine ca alţii.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat între voi?
— Noi...
— Dă-mi voie să ghicesc.
Ty se scărpină la ceafa, iar buzele i se arcuiră.
— Şi-a pierdut licenţa medicală? Nu? Maşina lui a avut pană? Nu? Ţi-a spus că e atras de persoanele de acelaşi sex?
Tawny chicoti.
— Niciuna dintre variantele amintite.
— Ţi-a zis că vrea să se însoare cu tine, iar tu i-ai spus că nu eşti gata?
Zâmbetele amândurora păliră în timp ce între ei se lăsă un aer grav. Ty îşi puse mâinile în şolduri.
— Mi-am dat seama că ţin Îs altcineva, spuse Tawny.
— La cine?
Ea îi zâmbi provocator şi se ridică să strângă farfuriile. De îndată ce le puse pe toate în chiuvetă, Tawny se duse în cămara lui şi scoase o pungă cu bomboane Red Vines. Ty încă mânca din astea şi păstra provizii. Ea îi oferi două. El le luă, dar le puse deoparte. Ea îşi dădu la o parte scaunul cu şoldul şi stătu foarte aproape de genunchiul lui îndoit. Tawny mesteca bomboana, plină de graţie.
— Nu ne-am sincronizat niciodată prea bine, nu-i aşa, Tawny?
— Ce vrei să spui?
— Voiam să mă însor cu tine înainte de finalul concursurilor naţionale de rodeo din acel an, dar tu m-ai refuzat.
— Aveam nevoie doar de mai mult timp.
— Apoi te-am aşteptat ani de zile.
Chipul ei se înroşi de plăcere.
Ty îşi coborî genele -

Tawny se aplecă asupra lui şi îşi lipi buzele de ale lui. Mirosea a parfum scump şi strugurel de buze şi îi aducea aminte de trecutul lui. El se trase înapoi, apoi o îndepărtă uşor, dar ferm.

Ty avusese dreptate în privinţa ei tot timpul. Era perfectă.

De ce nu înţelesese chestia asta înainte? Perfecţiunea era plictisitoare. Perfecţiunea era ca o bomboană Red Vine – dură şi deschisă la culoare. Imperfecţiunea avea gust de plăcintă cu cremă de cocos, care se prelingea pe farfurie şi făcea o murdărie adorabilă atunci când o mâneai caldă. Lui îi plăcea plăcinta cu cremă de cocos mult mai mult decât bomboanele Red Vines.

Tawny îl aştepta să spună ceva, uitându-se la el cu ochi somnoroşi şi flămânzi.

— Sunt însurat, spuse Ty.

— Pentru cât de mult timp?

— Ei bine, asta e ceea ce voiam să-ţi spun mai devreme în legătură cu sincronizarea. Sper să pot rămâne însurat cu Celia pentru tot restul vieţii.

Tawny făcu un pas înapoi, nedumerită.

Ty îi lăsă timp să proceseze informaţia.

— Si cum rămâne cu noi? întrebă ea în cele din urmă.

— Vom locui în Holley toată viaţa şi o să-mi placă mereu de tine. Şi te voi lăuda în faţa altora, iar noi vom fi prieteni.

— Am crezut că o să fim împreună, Ty.

— Aşa am crezut şi eu până acum câteva luni. Dar acum totul s-a schimbat.

Tawny se strâmbă la pantofii ei, împinse un toc în podeaua lui şi apoi îşi ridică din nou privirea.

— Nu trebuie să fie prea târziu pentru noi.

— Nu trebuie să fie. Dar este. Sincronizarea noastră e atât de proastă, încât aproape că mă face să mă gândesc că nu am fost niciodată meniţi să ne căsătorim. Am avut sansa noastră. Dacă am fi

fost făcuţi unul pentru celălalt, am fi profitat de ea.

Lui Tawny îi dădură lacrimile. Ea clipi repede şi se întoarse cu spatele.

— Cred că... o să iau farfuriile şi -

— Lasă farfuriile. O să le spăl eu şi o să ţi le las mâine în pragul casei.

Ty se ridică în picioare şi îi dădu un şerveţel.

Tawny luă şerveţelul şi îşi şterse colţurile ochilor.

Pe Ty nu îl deranjase niciodată până acum să rănească sentimentele altei femei. El îşi deschise braţele. Ea ezită, apoi se duse să-l îmbrăţişeze. Ty o îmbrăţişă la rândul lui. Era ceva dulce-amar să-ţi iei rămas-bun de la cineva cu care pentru o perioadă destul de lungă din viaţă credeai că ai să te însori. Se desprinseră din îmbrăţişare.

Tawny îşi îndreptă tricoul roz.

— De ce nu te gândeşti mai mult la asta?

— Aş putea.

Ty o privi cu bunătate.

— Dar nu mă voi răzgândi.

— 0,Ty. Numai gândeşte-te puţin.

Tawny îşi găsi poşeta şi şi-o puse pe umăr. El o conduse afară. Când ea se uită din nou la el în drum spre maşină, Ty îşi ridică mâna.

Tawny nu îi sfâşia inima. Nu îi stârnea simţurile. Nu îl exaspera. Nu îl făcea cel mai fericit om de pe pământ. Nu îi stârnea mânia în aşa fel încât el să dorească să înghită Vicodin ca să poată dormi noaptea. Celia era cea de care depindea viaţa şi viitorul lui, nu Tawny.

Dumnezeu să aibă milă de el.

O iubea pe Celia. În ochii lui, Celia era perfect de imperfectă.

Ty dădu din cap. Bineînţeles că o iubea. Bineînţeles că da. Asta era ceea ce însemna dragostea.

Până când nu o găsise pe Celia din nou, Ty nu ştiuse că îşi petrecuse anii maturităţii căutând-o pe ea. Dar acum Ty vedea totul limpede. Dumnezeu încercase să îl conducă din nou la Celia pentru că el fusese prea prost ca să recunoască de prima dată ce însemna ea pentru el.

Se însurase cu femeia potrivită în Vegas. Numai că îi trebuiseră ani de zile ca să-şi dea seama de asta.

Gcytii£&£a£30

n dimineaţa următoare, Celia îşi ridică privirea de la masa pe care o curăţa, o zări pe Tawny că intră în patiserie şi gemu în sinea ei. Nu avea nevoie de aşa ceva. Nu se mai putea preface că este prietenoasă cu Tawny Bettenfîeld.

— Hei, Celia.

— Bună, Tawny.

Celia îşi îndesă o parte din prosopul de bucătărie în buzunarul din spate şi se apropie.

Ca de obicei, Tawny se îmbrăcase cu un maiou mătăsos, purta tocuri înalte şi bijuterii frumoase. Părul i se revărsa pe unul dintre umeri.

— E Ty aici?

— Vine mai târziu azi. E împreună cu fraţii lui în dimineaţa asta şi pun la cale o vânătoare a şerpilor cu clopoţei la Whispering Creek.

— Aha.

Tawny înţelese despre ce era vorba.

— Sigur.

Tawny, fata născută şi crescută în Holley, era de acord că era normal pentru Ty să călărească şi *să caute* şerpi cu clopoţei. Fata din Oregon nu era de acord cu aşa ceva. Orice persoană cu capul pe umeri ar fi ales să lase în pace şerpii cu clopoţei în găurile lor minuscule. Fata din Oregon îşi petrecuse dimineaţa făcându-şi griji în privinţa lui Ty. Dacă Celia n-ar fi fost îngrijorată şi dacă Tawny n-ar fi arătat atât de frumoasă şi nu s-ar fi despărţit de medicul pediatru, cel mai probabil că Celia i-ar fi zis la revedere. Tawny şi-ar fi văzut de treabă. Şi asta ar fi pus capăt conversaţiei.

În schimb:

— Ai dori o prăjitură cu fulgi de ciocolată? întrebă Celia.

Nu se putu abţine.

— Nu, mulţumesc.

— Dar ce zici de pateuri cu afine? Le-am făcut azi-dimineaţă.

— înţeleg.

Tawny se îndreptă spre uşă.

— Nu vreau acum. Dar mulţumesc oricum.

De ce nu vrea Tawny să-mi încerce produsele?

— Tawny?

— Hmm?

— Pot să te întreb ceva?

Tawny făcu o pauză. Ea ridică o sprânceană perfect modelată.

— Orice.

Celia o fixă cu privirea.

— Il iubeşti pe Ty?

Şocul făcu ca Tawny să-şi întredeschidă buzele strălucitoare de culoarea coralului.

— Fiindcă umblă vorba prin oraş că ai vrut să te măriţi cu el încă de când erai în clasa întâi. E adevărat?

Tawny nu spuse nimic, aparent prea politicoasă sau prea uimită ca să catadicsească să răspundă la întrebarea Celiei.

Dacă Tawny avea curajul să recunoască că îl iubea pe Ty, atunci poate că Celia ar fi trebuit să-i dea lui Tawny binecuvântarea în ceea ce privea cucerirea lui. O înţelegere de genul „fie ca cea mai bună dintre noi să câştige.” Celia îşi deschise gura ca să spună ceva de genul ăsta. Ce ieşi fu:

— Ty e soţul meu.

Tawny deveni rigidă. Ochii începură să i se îngusteze.

Celia îşi lăsă mâinile deoparte şi simţi cum i se încordează degetele. Săptămânile întregi de emoţie crescândă şi nedumerire în privinţa lui Ty se adunară în ea ca lava. Nu se putea abţine să nu dorească să îl *apere* pe Ty – de el însuşi, de Tawny.

—Ty e superb şi poate să te facă să ai fluturi în stomac cu un zâmbet şi să-ţi dea fiori dintr-o privire. Da, el poate. Şi, deşi înţeleg asta foarte clar de ce îl iubeşti, mă simt obligată să-ţi spun că nu îl poţi avea.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— *Dar tu*? De ce altfel ai umbla după un bărbat însurat?

— Chestia asta dintre voi nu e căsnicie.

— Dar *suntem* căsătoriţi.

— Şi ca să ştii şi tu, nu eu sunt cea care aleargă dupăTy.Ty aleargă după mine. De ceva ani.

— Ei bine, lucrurile s-au schimbat!

— Serios? Atunci cum se face că l-am sărutat tocmai aseară? Tawny vorbi lent şi cu venin.

O tăcere sfâşietoare şi incredibil de dureroasă se lăsă între ele.

Cuvintele lui Tawny, înţelesul lor, imaginea mentală a celor doi împreună, îi sfredeliră creierul Celiei, inima ei. Ea făcu doi paşi înapoi. *Sărut. Azi noapte.* Ea îşi puse palma pe geamul rece al vitrinei şi se sprijini de el. Cu ochii în podea, se forţă să nu leşine sau să mai zică altceva în faţa lui Tawny.

— Celia? întrebă Tawny, precaută. îmi pare rău că am spus asta.

Celia nu putu răspunde. Cu toată fiinţa ei, voi ca Tawny să plece.

Chiar când credea cu adevărat că avea să-şi piardă controlul, auzi zgomotul paşilor lui Tawny în timp ce pleca. Uşa se închise.

Iertarea pe care Celia se străduise să i-o ofere lui Ty se dărâmă ca un castel de nisip. Ştiuse dinainte. Ştiuse tot timpul că el îi va face aşa ceva, dar credulă, îşi lăsase garda jos, iar acum toată apărarea ei era compromisă. Fără valoare.

0, *Doamne.* ***0,*** *Dumnezeule. Din nou. Tu ai vrut să-l iert. Şi acum el a ales-o pe Tawny în locul meu.*

Din nou.

Până când Ty ajunse la patiserie, stomacul Celiei se strânse ca un covrig. Ochii îi erau la fel de uscaţi precum Valea Morţii. Mâinile îi erau reci şi tremurânde.

Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi încuiat în cămară şi ar fi plâns ore în şir după plecarea lui Tawny. Dar era o angajată. Clienţii patiseriei habar n-aveau despre ce veste tulburătoare primise de la Tawny. Veneau pentru produse şi cafea la fel ca întotdeauna.

Celia se ocupa de clienţi, erau trei care stăteau în rând, când îl văzu pe Ty că îşi parchează motocicleta. El îşi scoase casca, care îi dădu la iveală părul ciufulit de culoarea bronzului. Avea ochelari de soare de aviator.

Când intră, îi salută pe oamenii care aşteptau să le fie preluată comanda, iar aceştia îi răspunseră călduros cu propriul lor salut. Celia simţi cum privirea lui o căută pe a ei, dar ea se concentră puternic să nu greşească când înmâna restul.

— Tu eşti Ty Porter? întrebă un copil.

Băieţelul cu păr roşcat părea să fie de vârsta lui Addie.

— Da, răspunse Ty. Eu sunt.

Faţa băiatului se lumină de uimire.

— Este un fan al călăritului de tauri, îi spuse mama acestuia lui Ty, punându-şi o mână pe capul micuţului.

— Bravo ţie!

Ty îi zâmbi copilului.

— Cu cine ţii?

— Cu tine. Adică am ţinut. Te doare piciorul rău?

— Acum nu.

— Ai de gând să călăreşti din nou?

— Nu.

Băiatul se încruntă, iar ochii i se umplură de tristeţe.

Ty puse o mână pe umărul lui.

— Am avut o carieră lungă. O să continui să particip la unele dintre evenimente, o să fiu comentator TV la unele ediţii şi am să vorbesc despre cum se descurcă călăreţii înscrişi în curse.

Copilul încuviinţă din cap.

— Ai fost foarte bun. Cel mai bun pe care l-am văzut.

— Mulţumesc.

— Poţi să-mi dai un autograf?

— Dacă doreşti.

— Le colecţionează, adăugă mama lui.

Ty îşi puse deoparte casca şi ochelarii de soare.

Plecă un client, iar Celia îi servi pe celălalt şi pe mama băiatului în timp ce Ty îi dădu autograful şi stătu de vorbă cu el.

Celiei nu îi venea să creadă că era pe cale să se despartă de cineva care era idolatrizat de copii şi căruia i se cereau autografe. îşi dori ca Ty să nu fî fost faimos, îşi dori să fî fost unul dintre acei bărbaţi plicticoşi pe care te puteai baza, care nu dădeau nicio bătaie de cap soţiilor lor şi care nu erau îndeajuns de atrăgători să capteze privirea brunetelor superbe.

Nu. Celia nu-şi dorea nimic din toate astea. Ea îşi dorea ca Ty să fie exact cine era, numai că de încredere.

De îndată ce plecară mama şi băiatul, Celia se duse la uşa din faţă şi atârnă afişul cu *Revin imediat* pe care îl pregătise. încuie uşa cu dexteritate.

— îmi place ce faci, spuse Ty.

— Te superi dacă vii puţin cu mine?

— N-am crezut niciodată că o să ajung ziua

când cea care respectă regulile încalcă una şi închide magazinul în timpul orelor de lucru.

— Vii sau nu?

— Cu siguranţă că vin.

Celia îl conduse sus pe scări.

— Acum *chiar* îmi place chestia asta.

Ea continuă să meargă de-a lungul holului către biroul Donettei şi al lui Jerry, încăperea cea mai dosită din toată clădirea. Aprinse luminile dintr-o mişcare. Două bănci din metal formau litera L. Spaţiul ar fi fost urât, cu excepţia ferestrelor vechi, care contrastau prin splendoare şi care aveau vedere către piaţa oraşului.

Celia îşi încrucişă braţele.

Zâmbetul şăgalnic al lui Ty, atât de plin de tandreţe, o străpungea ca un pumnal.

— Nu ne mai putem săruta, spuse ea.

Ty înţepeni, iar sprâncenele lui se încruntară îngrijorate.

— Si nu cred că este o idee bună să mai lucrezi aici.

Trecură câteva clipe.

— Poftim?

Vocea lui deveni răguşită şi ameninţătoare.

Pieptul ei se încordă.

— Spune orice ai de gând să-mi spui, Celia. Fără ocolişuri.

— Când am început să ne sărutăm, n-am întrebat încotro se îndrepta relaţia noastră. N-am sperat la un viitor împreună. Te-am rugat doar un singur lucru. Ţi-am cerut să nu mai săruţi altă femeie în afară de mine.

— Si?

— Tawny a trecut pe aici mai devreme. Mi-a spus că v-aţi sărutat azi noapte.

O furie subită îi întunecă faţa lui Ty.

— Asta e tot ce-a spus? Că ne-am sărutat?

— Da.

— N-a spus că *ea* a fost cea care m-a sărutat pe mine?

Celia se aşteptase la o replică rapidă din partea lui, ar fi fost surprinsă dacă nu ar fi reacţionat în vreun fel.

— M-am tras înapoi după două secunde, spuse Ty, şi i-am spus că nu mai există nicio şansă pentru noi. Ţi-a spus asta?

— Nu.

— Asta e ce s-a întâmplat.

Lumina fluorescentă din încăpere nu ascundea nimic, nici cel mai mic detaliu din trăsăturile lui. Celia putu vedea cicatricile uşoare de pe faţa lui, albastrul pătrunzător al ochilor lui, liniile bine definite ale pieptului său pe sub tricou.

— Mă crezi?

De când avusese loc confruntarea cu Tawny, avusese timp să cântărească bine lucrurile. Dacă o prietenă de-ale ei ar fi venit la ea cu un scenariu asemănător – iubitul ei ar fi sărutat o altă femeie, apoi ar fi dat vina pe respectiva, cum că ea l-ar fi provocat – Celia ar fi sfatuit-o pe prietena ei să-şi trateze iubitul infidel cu neîncredere. Semnele de avertizare apăreau la începutul unei relaţii destinate eşecului. Celia credea asta, credea că femeile trebuiau să dea atenţie acelor semne dacă voiau să scape tefere şi nevătămate.

— Celia? o întrebă Ty, tensionat. Am nevoie să mă crezi.

— încrederea e ceva ce se recâştigă în timp.

— Ţi -aş fi oferit tot timpul din lume. Dar s-a întâmplat chestia asta cu Tawny, iar eu am nevoie să mă crezi *acum.*

Celia nu îşi pierduse cu totul raţiunea. încă mai

dorea să se protejeze. Însă cel mai important lucru era că avea un copil. Nu-şi permitea să fie naivă.

— Uite ce e, nici nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Tawny aseară. Nu contează...

— *Contează foarte mult pentru mine.*

— Aventura asta dintre noi...

— Aventură?

— ... a fost distractivă, dar nu o mai pot continua. Am de gând să îi pun capăt înainte să meargă prea departe sau să devină prea confuză.

— Eu nu sunt confuz.

Ty era foarte hotărât.

— De dragul lui Addie, vom fi din nou prieteni.

El făcu un gest dispreţuitor cu mâna.

— Nu vreau să fiu prietenul tău. Am o grămadă de prieteni. Toată lumea din oraşul ăsta îmi este prieten.

Ty încercă în mod vizibil să se stăpânească.

— Nu poţi să-mi spui că vrei să fim doar prieteni.

— Nu vreau altceva de la tine.

— Nu, răspunse Ty imediat. Asta nu-i adevărat.

Celia refuză să se piardă cu firea, să-şi piardă controlul. Chiar dacă o omora, ea *nu putea* să îi arate cât de mult ajunsese să ţină din nou la el şi cât de mult o rănise – din nou.

Se priviră unul pe celălalt cu o sinceritate dezarmantă.

— Te iubesc, spuse Ty.

Inima ei bubui puternic. El nu îi mai spusese niciodată aşa ceva.

— Te iubesc.

Ochii lui albaştri străluciră.

— Şi vreau ca mariajul nostru să fie unul real. Vreau să fiu însurat cu tine toată viaţa mea. Cu tine.

Numai cu tine.

Celia luă în calcul fuga din clădire, pe cât de repede şi de departe putea ajunge, ca să scape de acel dor sfâşietor după el.

— Ştii cum să-ţi alegi cuvintele, spuse ea într-un final. Chiar ştii. Ty chiar o determinase odată să se mărite cu el. Regretase atâţia ani decizia aceea. În slăbiciunea ei, Celia *voise* ca el să o convingă atunci, la fel cum voia şi acum.

— Spui exact ce ar trebui să aud. Şi poate că vorbeşti serios în cea mai mare parte. Dar gândeşte-te la asta. O căsnicie reală între noi? Să fim soţ şi soţie? Nu-mi poţi fi credincios toată viaţa.

— Îţi jur că da.

— Eu nu -

Vocea Celiei se frânse. Se îndreptă de spate.

— Mă tem că-mi vei frânge inima încă o dată, şi nu pot să-mi asum riscul. Nu pot să îngădui ca Addie să treacă prin aşa ceva. Nu sunt persoana potrivită pentru tine, Ty.

O duru fizic să rostească aceste cuvinte.

— Sunt atâtea femei care abia aşteaptă să-şi dea întâlniri cu tine...

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva?

Obrajii lui Ty se înroşiră.

Trecuse limita. împinse lucrurile prea departe.

— Nu vreau să-mi dau întâlniri cu alte femei.

Ea încercă să înghită. Nu putu.

— Putem să ne împărţim atribuţiile în ce o priveşte pe Addie...

— Nu vreau să o împart cu tine! Vreau să mă însor cu tine, dar sunt un idiot fiindcă nu vrei să-mi dai o sansă. Si tu esti o lasă fiindcă vrei un soi de garanţie când tot ce îţi pot da e cuvântul meu de onoare. În viaţă nu există garanţii,

Celia. Nici în relaţii sau în căsnicii. Se întâmplă şi lucruri rele.

— Aş prefera să evit lucrurile rele pe care le văd la orizont.

— Stau chiar în faţa ta, iar tu nu vezi nimic.

Celia se simţi îngheţată pe dinăuntru. Lovită.

— Ty...

— Câteodată pur şi simplu trebuie să ai credinţă, Celia. Când Tawny m-a sărutat, am oprit-o imediat. Nu e femeia pe care o doresc. Te iubesc pe tine şi vreau să fiu însurat cu tin*t.Ai încredere. În mine.*

— Am avut, spuse ea. Odată. Şi a fost îndeajuns.

Ty o privi aprig preţ de o clipă, apoi ieşi val-vârtej din cameră. Celia rămase înţepenită pe loc, pe deplin încredinţată că făcuse

ceea ce trebuia. Şi atât de fericită era încât îşi acoperi ochii cu palmele şi plânse.

Ty nu era un tip predispus la izbucniri de mânie. Dar Celia îl înfuriase. Foarte tare.

Conduse camioneta în afara oraşului în căutarea unui spaţiu deschis. O cotitură pe un drum pustiu de ţară care ducea nicăieri îl duse pe un alt drum şi tot aşa. Pulsul îi fierbea în vene. O durere de cap îi sfredelea creierul.

Nu-i veni să creadă că Tawny îi făcuse una ca asta, spunându-i Celiei despre sărut. De ce ar fi făcut asta? Şi de ce Celia nu îl crezuse când el îi spusese adevărul? Dacă Celia l-ar fi ascultat şi ar fi avut încredere în el, Ty ar fi putut salva situaţia.

Dar nu. Celia prefera mai degrabă să moară decât să se încreadă în el. Prefera să fie nefericită. Prefera ca el să fie nefericit. Prefera să facă orice *altceva* decât să aibă încredere în el.

Ty nu se putea apăra când venea vorba de trecut fiindcă făcuse o greşeală imensă în Vegas. Recunoscuse lucrul ăsta în faţa ei şi îşi ceruse iertare. Nu era un bărbat desăvârşit, şi chiar el ar fi fost de acord că Celia putea găsi pe cineva mai bun decât el.

Pe de altă parte, nu mai era acelaşi bărbat care fusese în Vegas.

De fiecare dată când Celia îl vedea aşa, Ty înnebunea. Nu avea cum să îi dovedească contrariul. Cum putea să facă asta dacă ea nu îl lăsa?

Ty îşi dădu părul pe spate cu o mână nesigură.

Nu putea să o aibă. Celia îi spusese lucrul ăsta

foarte răspicat din ziua în care luaseră prânzul în Oregon...

Telefonul lui bâzâi. Un mesaj.

Mai poţi să o iei pe Addie de la scoală azi?

Ty aproape că aruncă telefonul pe geam. Ar trebui oare să îi spună vreo două fiindcă se aştepta să o ia pe Addie de la şcoală azi, după discuţia lor? Sau ar trebui să îi trântească în faţă câteva cuvinte urâte pentru că Celia se aştepta ca el să uite de fetiţă, ca şi cum ar fi fost

vreun tată denaturat, prea egoist ca să-şi amintească de răspunderile lui faţă de propriul copil?

Furia din înăuntrul lui îi încordă trupul. Conduse. Se uită la ceas. Parcă camioneta în parc şi tastă un mesaj pentru ea.

O să o iau de la scoală aşa cum fac întotdeauna. Sunt de încredere.

De îndată ceTy o aduse pe Addie acasă la Celia şi îi dădu mâncarea pe care aceasta o pregătise – ce copil voia să mănânce prăjitură de orez organică şi banană în loc de gustare după şcoală? – ei se duseră în camera ei aşa cum făceau întotdeauna pentru ca ea să îi poată da lecţii despre prinţese.

Addie începu cu o poveste despre Rapunzel.

Lui îi luă ceva timp până să-şi dea seama că în cameră se lăsase tăcerea. Ty fixase cu privirea peretele, fierbând în sinea lui. Se uită la Addie şi îi observă silueta firavă şi chipul dulce.

— Ce s-a întâmplat, tati?

— Nimic. Pur şi simplu eram cu mintea în altă parte. Iartă-mă. Continuă.

— Tot mi-e foame, se plânse ea.

— Bine, hai să mergem să-ţi luăm altceva de mâncare.

Se duseră în bucătărie, iar el îi propuse cel puţin cinci feluri de mâncare şi trei tipuri de băuturi.

Addie tot strâmba din nas şi dădea din cap, spunând:

— Nu vreau asta. Nu avem şi altceva?

Addie se comporta de obicei ca o elevă model în

prezenţa lui Ty. Astăzi se plângea non-stop. Nimic nu îi plăcea. Pe măsură ce timpul trecea, Ty îşi pierdea tot mai mult răbdarea.

Când o auzi pe Celia intrând în casă, se ridică în picioare, ascunzându-şi un geamăt atunci când durerea îi pulsă în piciorul accidentat.

— Addie, am multe lucruri de făcut azi. Mama ta e aici, aşa că o iau din loc.

— Dar...

— Ne vedem mâine după şcoală.

El şi Addie se duseră în hol şi o văzură pe Celia.

Aceasta îşi îndreptă imediat atenţia asupra fetiţei.

— Bună! spuse ea, prefacându-se că este cea mai veselă persoană din lume.

— Ai avut o zi bună la muncă? întrebă Ty, încercând să pară prietenos în faţa lui Addie.

— Ihmm.

Celia evită să se uite la el.

Femeie oarbă şi încăpăţânată! Se înşela atât de mult. Şi era şi atât de frumoasă încât îl ardea la stomac. Ty o voia cu disperare... voia tot ce avea legătură cu ea şi tot ce reprezenta ea.

— Ce-aţi pus la cale? o întrebă Celia pe Addie.

— Mi-am luat gustarea, dar avea un gust oribil.

Ty nu spuse nimic. Şi un desert cu îngheţată ar fî avut un gust oribil pentru Addie azi.

— Apoi ne-am jucat în camera mea, spuse Addie.

— Grozav!

Addie îşi plimbă privirea de la unul la altul.

— Ei bine, mulţumesc că ai adus-o pe Addie acasă.

Privirea Celiei se opri asupra lui preţ de o clipă, apoi se uită în altă parte.

— Apreciez asta.

— Da.

Ty o sărută pe Addie şi plecă.

— Ce s-a întâmplat între tine şi tati? O auzi pe Addie că o întrebă pe Celia în timp ce el plecă.

Conduse direct la un local numit *Adânc în inimă.* Mirosea a bere, alune şi ţigări. Cea mai mare parte a luminii venea de la semnele cu neon de pe pereţi. Ty comandă băutură. După ce o dădu pe gât, trânti paharul. Disperarea îi pătrunse fiinţa. Comandă un

nou rând de băuturi.

Muzica umplea atmosfera din local, dar nu putea atinge întunericul din inima lui. Oamenii vorbeau cu el: barmanul, localnicii pe care îi cunoştea, un străin sau doi. Ty spuse politeţuri. Nu se simţi mai bine. Comandă şi mai multe pahare.

Nu ştia cât timp trecuse când Bo se aşeză lângă el pe un scaun la bar.

— Am auzit că eşti aici.

Ty voia să îi spună să-şi vadă de treabă. Fratele lui mai mare. Dacă ar fi semănat mai mult cu Bo, Celia l-ar fi iubit la rândul ei. Onorabilul Bo, care întotdeauna spunea şi făcea lucrurile corecte. întotdeauna făcuse aşa, încă de când erau copii. Bo era cel care îl ajutase pe tatăl lui cu caii, Ty fusese cel care sărise de pe o stâncă în apă mică.

Acum Bo avea ceea ce merita: o soţie pe care o iubea, un cămin şi o carieră. Şi Ty avea ceea ce merita: nimic.

Ty îşi dori ca să fi venit Jake. Jake era cel puţin la fel de ratat ca şi el.

Când încăperea începu să se învârtă,Ty nu-şi mai stăpâni cuvintele.

Bo nu îl luă la rost. Aşteptă până când Ty fu în cele din urmă forţat să aleagă între două rele: să părăsească localul sau să vomite. Ty alese să plece. Bo îl ajută să intre în camionetă, îl duse acasă şi îl instală în teribila lui casă întunecată.

Zăcea întins în patul lui cu încheietura mâinii acoperindu-i ochii, simţindu-se ca şi cum voia să vomite, iar capul i se învârtea ca într-un carusel.

îşi ura casa. De ce era atât de tăcută? De ce era atât de

De ce Celia nu locuia aici cu el?

***Celia.* Ty îşi închise strâns ochii în timp ce o**

durere amară îl biciui.

Câteva ore mai târziu, Ty deschise ochii. Singura lumină care se vedea venea prin uşa deschisă a dormitorul lui. Nu auzi niciun sunet.

Se ridică în capul oaselor şi răsuflă cu greu. îşi aminti totul, durerea fizică a mahmurelii, plus toate lucrurile pe care i le spusese Celia. Faptul că nu se putea încrede în el.

Cuvinte grele îi ieşiră pe gură în timp ce merse şchiopătând în baie.

Bo îi lăsase un bilet pe măsuţă, spunându-i că el şi Meg stăteau la el peste noapte în dormitorul pentru oaspeţi şi să îi trezească dacă avea nevoie de ceva sau dacă îl puteau ajuta.

Nu, ei nu îl puteau ajuta.

Ty aruncă biletul la gunoi şi deschise sertarele unul câte unul, căutând. Stai... îşi aminti acum. Nu era în sertare. II aruncase în dulăpiorul cu medicamente.

II deschise. Pe o parte, alături de restul de bani, se afla un plic alb din hârtie cu o reţetă capsată pe el. Fusese acolo de dinainte ca Celia să îi arunce pentru prima oară pastilele. Rupse plicul şi îl lăsă să cadă.

Un flacon cu Vicodin.

Se uită la el. Gura i se umezi, dorea atât de mult pastilele. Două sau trei nu îi făceau rău. Aveau să-i amorţească toate gândurile şi sentimentele.

„Nu vreau să-mifrângi inima din nou. „ ***Cuvintele Celiei îi răsunau în minte...*** *Nu pot să-mi asum riscul. Nu pot să risc ca Addie să treacă prin aşa ceva.*

„

Ea se înşela? îşi dorea ca ea să nu aibă dreptate, voia să fie cineva în care Celia şi Addie să poată avea încredere. Se schimbase oare cu adevărat?

Sau era la fel de slab şi de necredincios precum pretindea Celia că este?

elia se trezi înainte de revărsatul zorilor în dimineaţa următoare, cuprinsă de o nevoie stăruitoare de a găti ceva consistent. Făcu tot posibilul să reziste tentaţiei de a se culca la loc. Gânduri întunecate şi sentimente deprimante o împiedicară să facă asta, aşa că se dădu jos din pat.

Străduindu-se să găsească o evadare emoţională sănătoasă care nu implica zahărul, Celia ieşi în grădina din faţă. Stătu pe iarba umedă desculţă, udându-şi plantele şi smulgând buruieni în timp ce se scufunda în întunericul dimineţii de la ora cinci ca o ancoră. Observă absentă caladiumul* care o ducea destul de bine. Frunzele colorate creşteau frumos.

Când reveni în cele din urmă în casă, avea deja în plan câteva variante de umplere a timpului. Putea să se uite pe internet. Să ducă la bun sfârşit ideile pentru un tort aniversar comandat de un cuplu din zonă. Să spele rufele. Să calce...

Celia merse în bucătărie şi mixă în cel mai groaznic aluat de prăjitură de ovăz cu ciocolată şi nuci pe care şi-l putea imagina. De îndată ce îl scoase din cuptor, stătu deasupra tăvii şi alese cea mai deformată bucată pe un şerveţel. Din moment ce nimeni altcineva n-ar fi dorit prăjitura asta, avea să o mănânce.

---

* ***Caladium*** **este o plantă originară din America tropicală şi este crescută pentru foliajul extraordinar. Este cunoscută şi sub denumirea de ureche de elefant, inima lui Iisus şi aripi de înger (n. trad.).**

Un gust de cocă fierbinte şi plină de alune îi umplu gura. Mestecă – şi se opri.

Nu avea un gust bun. De fapt, nu era bun deloc.

Celia scuipă îmbucătura în şerveţel, apoi aruncă şerveţelul la gunoi şi îşi contemplă setul de prăjituri. Ce făcuse? Pe măsură ce recapitulă paşii pe care îi urmase, îşi dădu seama. Uitase de ouă.

Ouăle! Un ingredient de bază. Gătise încă din şcoala generală. Să uiţi de ouă era o greşeală de începător. Genul de greşeală pe care ar face-o un copil de zece ani.

Astăzi *nu* era în apele ei. Dezgustată şi privată de beneficiile terapiei prin gătit, Celia aruncă toate prăjiturile la gunoi.

După ce făcu duş, se îmbrăcă cu un maiou de ţărăncuţă şi pantaloni scurţi galben-pai. Ignoră cizmele şi optă pentru sandalele ei credincioase din piele. Apoi se aşeză în living şi se uită la ştirile matinale care anunţau vremea, traficul şi crimele din Dallas în timp ce încercă puternic să se gândească la orice altceva cu excepţia... *Lui.*

O duse pe Addie la grădiniţă, apoi îşi parcă Priusul în faţa casei de turtă dulce şi acoperi scurta distanţă până la piaţă pe jos.

Camionete fabricate în SUA trecură pe lângă ea, la fel ca şi maşinile deţinute de tineri: SUV-uri, Volvouri, Lexusuri. Atât ea, cât şi frumoasele statui victoriene erau umbrite de pecani mari şi de ulmi. Când ajunse în piaţa care îi era de-acum cunoscută, privirea Celiei observă amestecătura clădirilor. Fiecare era unică în privinţa culorii, cărămizilor sau a marchizelor, toate fiind sigure de sine după ce supravieţuiseră atât de mult timp. Tribunalul stătea în mijlocul pieţei precum un ofiţer elegant de poliţie care era gata de datorie. Stâlpii de iluminat susţineau cu credincioşie coşurile cu flori.

Cuvântul *cămin* îi veni în minte ca o *vibraţie* a unei corzi de chitară, reverberând în mod fizic. Fata care se mutase dintr-o parte în alta toată viaţa îşi găsise în cele din urmă o casă într-un loc cu totul neobişnuit. Nu în zona cu vegetaţie luxuriantă din nord-vest. Ci aici. În acest orăşel haios din Texas care nu avea o piaţă pentru fermieri şi care mirosea a costiţă afumată.

Celia se îndreptă spre patiserie, neştiind sigur dacă Holley i se părea acasă datorită locului în sine sau din cauză că locuia *el* aici. Dacă *el* ar fî locuit în Thailanda, era foarte posibil ca ea să se fî plimbat în clipa asta în centrul capitalei Banghok, experimentând acelaşi sentiment misterios de apartenenţă.

Se duse în spatele patiseriei şi intră pe uşa din dos. În câteva minute, se îmbrăcă, se spălă şi îşi făcu de lucru pregătind torturi alături de Jerry.

Celia îl observă cu atenţie pe bărbatul care arăta ca Hulk, dar care era atât de sensibil în interior.

— Ce-ţi place cel mai mult la faptul că eşti însurat cu Donetta, Jerry?

El se gândi o vreme înainte să răspundă.

— Atunci când suntem intimi.

În ziua asta, Celia nu se aşteptase să zâmbească. Dar îi zâmbi lui Jerry şi i se păru ca un dar de suflet.

— înţeleg.

Celia o putea auzi pe Donetta strigând, din magazin:

— Vă mai aşteptăm!

Apoi, Donetta îi ţinu un discurs unui client care avusese proasta inspiraţie de a rosti cuvântul *Yankees.* *

---

* New York Yankees este un club american de baseball profesionist din cartierul The Bronx din New York, care

— Mai e şi altceva, spuse Jerry. Cu privire la Donetta.

— Da?

— Are obiceiul să te întrerupă şi să-ţi povestească multe, câte în lună şi în stele. Dar o cunosc. Are o inimă bună. Donetta e... genul meu de persoană. înţelegi ce vreau să spun?

— Nu sunt sigură.

Dar în sinea ei, Celia ştia.

— Am trăit o viaţă împreună cu ea. Avem copii şi nepoţi. Este cea mai bună prietenă a mea. Sunt însurat cu ea de mai bine de două treimi din viaţa mea. Mă rog ca bunul Dumnezeu să mă ia pe mine primul. Pentru că n-aş dori să trăiesc o singură zi fără ea.

— OJerry.

Celia fu cuprinsă de emoţie. Era cel mai lung discurs pe care îl auzise din partea lui.

— Eu chiar înţeleg ce vor să zică bărbaţii când spun că soţia lor e jumătatea cea bună.

— Cred că tu eşti jumătatea bună.

— Nu, Celia. E Donetta. întotdeauna a fost ea.

Aşa cum îi ceruse, Ty nu se întoarse la patiserie. Când ajunse acasă ca să îi ia locul târziu în acea după-amiază, el arăta mahmur şi ca şi cum n-ar fi dormit. Totuşi, oricât de mizerabil se simţea, asta nu îl împiedicase să aibă grijă de Addie.

La fel şi a doua zi, vineri. Ty arăta ca o epavă, dar Addie se putuse baza pe el.

în fiecare seară, Celia petrecea mult timp în rugăciune. Nu îi trecuse prin minte să se îndepărteze de Dumnezeu sau să dea vina pe El aşa cum făcuse în trecut. Decizia ei de a-şi reînnoda relaţia cu Dumnezeu era singurul lucru pe care era sigură că îl făcuse bine. Avea nevoie de El. Credinţa ei crescândă îi oferea singurul sentiment de echilibru sau de pace care îi mai

evoluează în prezent în Major League Baseball, în American League, Divizia de Est (n. trad.).

rămânea.

Fără Dumnezeu, viaţa ei ar avea din nou acelaşi gust precum prăjiturile neinspirate pe care le făcuse în dimineaţa de dinainte. Celia ajunsese să înţeleagă că Dumnezeu era ingredientul de bază în reţeta vieţii ei. El reprezenta oul.

Meg începu să o sune şi să treacă pe la ea mult mai des decât înainte. Celia nu ştia ce să-i spună, aşa că nu îi spuse nimic. Oricum, cuvintele păreau de prisos. Putea vedea pe chipul plin de compasiune al lui Meg că aceasta ştia exact ce se petrece.

Celia scoase brelocul cu *Dă păcii o sansă* din portcheiul ei şi îl lăsă să îi scape printre degete în gunoi pentru ultima oară.

Veni şi sfârşitul de săptămână. Ty făcu să îi fie uşor să îl evite. Nu-i trimise mesaje. Nu o sună. Celia îşi tot verifica telefonul, pe jumătate speriată şi pe jumătate disperată să afle veşti de la el. Creierul şi inima ei purtau o luptă ca inamici înverşunaţi.

Addie o întrebă de vreo sută de ori sâmbătă când putea să îl vadă din nou pe tati şi să o călărească pe Whitey. Celia ştia că lui Ty i-ar plăcea să o scoată pe Addie la călărit. Totuşi, ca să aranjeze chestia asta, Celia trebuia să ia legătura cu el. Ideea asta o înspăimânta de-a dreptul.

Duminică, Celia şi Addie merseră la biserică, apoi petrecură după-amiaza acasă la unchiul Danny. Acesta îşi revenise într-atât încât să se întoarcă la el acasă, dar încă tot nu se putea descurca foarte bine. Celia îl ajută să lase cadrul de mers şi să se aşeze pe un scaun în sufragerie, apoi îi puse în faţă o felie de tort cu cafea şi scorţişoară şi o cană cu cafea proaspăt făcută.

— Pentru tine.

Danny luă o gură şi îşi dădu ochii peste cap.

— E divin, C.

El muşcă din tort.

— Şi asta! *Trebuie* să mă laşi să-l vând în magazinul meu online. Pe bune.

Danny ţinu o bucată de tort de cafea pe furculiţă.

— Dacă aş putea servi aşa ceva unei potenţiale partenere, mi-ar ciuguli din mână.

— O să întâlneşti într-o bună zi femeia potrivită. Ştiu asta.

Celia îl strânse de umăr.

— Până atunci, şi întotdeauna, ne vei avea pe mine şi pe Addie.

— Voi sunteţi cele mai bune două fete din lume.

— Nici chiar aşa. Dar cel puţin îţi aparţinem, unchiule Danny. Şi indiferent ce s-ar întâmpla, ne avem unii pe alţii.

Cât Celia stătuse în faţa lui, ascultându-l cum plănuia următoarea mişcare în materie de întâlniri amoroase, gândurile cu privire la Ty o sufocau.

Oare Ty o iubea cu adevărat, aşa cum spusese? Cu siguranţă că părea sincer când îi spusese că voia să fie soţul ei. Spusese adevărul şi când i-a zis că Tawny fusese cea care îl sărutase şi că el se dăduse înapoi? Oare începea să-şi dea întâlniri cu Tawny acum că Celia îl respinsese?

Addie o mai întrebă de vreo sută de ori pe Celia când putea să îl vadă pe tati şi să o călărească pe Whitey.

în acea seară, după ce Celia o puse în pat pe Addie, se plimbă prin casă în acelaşi fel în care se plimbase din ziua în care pusese capăt relaţiei cu Ty – ca o fantomă. Umbla fără ţintă şi se simţea teribil de tristă. îi era dor de el.

înainte de a începe să fie de acord să se sărute, cel puţin Ty făcea parte din viaţa ei. Fusese prietenul şi suporterul ei. Crezuse în ea. Celia îşi dorea tare mult să se poată întoarce la lucrurile astea. Ceva care să nu îi dea sentimentul supărător şi persistent că pierduse un lucru de

neînlocuit.

înainte caTy să nu mai vină la patiserie, Celia crezuse că pregătirea produselor fusese cea mai bună parte a slujbei. Acum îşi dădea seama că *el* fusese cel mai bun lucru.

Deodată, totul se terminase. Nu numai săruturile, ci totul. Celia rămânea cu un bărbat al cărui singur rol în viaţa ei era acela de a-i lua fetiţa de la grădiniţă.

Regreta totul. Tot ce pierduse, faptul că îl rănise, că se despărţise de el. Şi totuşi se ţinea de crezurile ei. Pe cât de agonizant era, pe cât de mult plângea la duş în fiecare dimineaţă şi în pernă în fiecare seară, pe cât de mult îl dorea fizic, Celia tot credea că făcuse ceea ce trebuia. În cele din urmă, chiar dacă Ty îşi imagina că este îndrăgostit de ea, chiar dacă Tawny fusese cea care îl sărutase, Celia nu putea crede că era capabil să îi fie credincios toată viaţa.

Celia trase un scaun din sufragerie şi se aşeză la masa unde împreună cu Ty serviseră cina, râseseră şi schimbaseră priviri înflăcărate în timp ce Addie nu era atentă.

Doamne? Mă simt cea mai de neîncredere şi neiertătoare femeie. M-am despărţit de Ty ca să o protejez pe Addie şi pe mine. înţelegi Tu? Cred că am făcut ceea ce trebuia. Cred. Nu-i aşa?

Nu primi niciun răspuns, nicio călăuzire.

Nu prea Te faci înţeles.

îşi puse mâinile în poală şi le privi, ascultând. Ce conta, presupunea ea, nu era dacă Dumnezeu îi răspundea la întrebare. Ce conta era că *El* era răspunsul. La fiecare întrebare.

Circumstanţele dificile te învăţau lecţii preţioase. Situaţia de faţă o învăţa pe Celia că în mijlocul durerii şi confuziei, Dumnezeu era

îndeajuns pentru ea.

Acel ghimpe se întoarse. Cel care o deranja în mod dureros, care o mustra. Dumnezeu voia să-l ierte din nou pe Ty.

Celia îşi închise ochii.

— II iert pe Ty.

Se concentră să rezolve toate poticnelile pe care le întâmpina cu iertarea. Din nou şi din nou ea repetă. II iert pe Ty.

Cuvântul *iertare* suna blând şi complet. Dacă ar fi fost un desen, ar fi putut fi un răsărit de soare. Totuşi, în realitatea Celiei, pentru a obţine acel răsărit de soare, trebuia să depună o muncă dură şi murdară, însemna să scoată ţepuşul de fier al amărăciunii care se înfipsese în sufletul ei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, Celia reuşise să-l scoată şi înainte. Dar acesta se întorsese şi putea foarte bine să revină la nesfârşit.

Unul dintre versetele despre iertare îi veni în minte. *De câte ori să îmi iertfratele sau sora care păcătuieşte împotriva mea? Până la şapte ori?*

Isus răspunse: îţi spun, nu de şapte ori, ci de şaptezeci de ori câte şapte.

Pentru Celia, iertarea nu fusese un lucru uşor pe care îl faceai o singură dată. Era o decizie pe care ea trebuia să o ia în mod repetat. Un proces.

Trecură şi mai multe zile întunecate.

Nu mai apăru niciun nou breloc cu: *Dă păcii o sansă.*

Conversaţia ei cu Ty merse şi mai prost decât de obicei când ajunse acasă de la muncă joi. Celia îi găsi pe el şi pe Addie în camera din faţă, jucând dame.

El purta o şapcă de baseball întoarsă invers, blugi, ceasul lui din argint. Furtuna resentimentelor dintre ei o făcea să îi fie greu să

îl privească în faţă.

Ty îi spuse la revedere lui Addie. Celia îi ţinu deschisă uşa de la intrare. Când el iesi, ea păsi pe verandă după el.

-Ty...

El se opri.

— Eu...

Masca pe care o purta în prezenţa lui Addie dispăru. Ty o privi cu o furie şi o durere nedisimulate. După cum arăta, era încă la fel de furios pe cât fusese în ziua în care Celia se despărţise de el.

De ce se gândise oare că statul de vorbă cu el ar putea fi o idee bună?

— Ce mai faci? întrebă ea.

— Nu bine.

Celia simţi cum inima i se frânge. *Te iubesc,* voi ea să îi spună. Cuvintele o înăbuşiră. Se agitară înăuntrul ei, cerând să le dea glas.

La sunetul unor voci de copii, atât Ty, cât şi Celia se uitară în direcţia zgomotului. Neill şi cei doi băieţi ai lui se îndreptau spre casa de turtă dulce ca să se joace.

Ty se încordă la vederea lor, iar muşchii de la spate i se contractară. Apoi se îndreptă cu paşi repezi spre camioneta lui.

Neill îi făcu cu mâna Celiei în timp ce se apropie.

— Bună!

— Bună.

Ea încercă să zâmbească.

Atenţia i se îndreptă din nou asupra lui Ty. El îşi întoarse capul şi îl privi pe Neill într-un mod atât de fioros, încât acesta ar fi leşinat dacă l-ar fi văzut. Ty se sui în camioneta lui şi porni motorul.

Celia îi invită pe Neill şi pe băieţi în casă. Copiii

se apucară de un nou joc de dame. Ea şi Neill le priviră giumbuşlucurile în timp ce
Neill îi spuse o poveste despre unul dintre partenerii lui de la firma de avocatură.

II iubea pe Ty. *II iubesc*, îşi tot repeta. Celia tot încercase să se convingă de contrariu în orice mod posibil. Toate eforturile ei nu avuseseră niciun efect. Se îndrăgostise de acelaşi bărbat de trei ori într-o viaţă.

Poate că nu. Poate că se îndrăgostise cu adevărat de Ty numai o dată în viaţă – în ziua când acesta a intrat la cursul de ceramică, s-a aşezat lângă ea şi i-a zâmbit pentru prima oară. Când Ty a plecat din Texas după absolvire, iar mai apoi când nu i-a împărtăşit sentimentele în Vegas, Celia a făcut tot posibilul să uite de dragostea ce i-o purta. Dar iubirea asta se dovedise a fi mai puternică decât cel mai dur metal creat vreodată.

Neill continuă să vorbească.

Celia se uită cu drag la frizura de culoare blond închis a lui Addie. Fiica ei îi umpluse într-aşa o măsură viaţa, încât ea nu ştiuse dacă va mai putea iubi vreodată un bărbat. Fusese o surpriză pentru ea, nu numai faptul că putea să iubească din nou un bărbat, ci şi cât de intens reuşea să o facă.

Când Neill şi băieţii plecară, Celia se puse în genunchi în camera lui Addie ca să o ajute să-şi strângă jucăriile.

— Mami?

— Da?

— Tati e trist.

Celia îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Stiu.

— I-am dat nişte ceai de muşeţel azi.

Addie netezi rochia păpuşii Cenuşăreasa pe care o ţinea în mână.

— Nu l-a ajutat să se simtă mai bine.

— Nu?

Copila dădu din cap.

— Cred că este trist fiindcă nu porţi cizmele pe care ţi le-a dat.

Addie încălţa cu credincioşie cizmele cowgirl roz, la fel cum făcuse din prima zi când Ty i le dăruise.

— E drăguţ şi amuzant, mami. Chiar îmi place acasă la tati. Whitey e acolo.

Degetele ei micuţe netezіră părul Cenuşăresei.

— Are o motocicletă. îmi plac poveştile lui de noapte bună.

Celia încuviinţă din cap.

— Cenuşăreasa e acum fericită fiindcă s-a măritat cu Făt-Frumos. Tati va fi fericit când o să te îmbraci cu o rochie albă şi un – ea arătă un văl cu mâna ei – cearşaf lung pe cap şi te măriţi cu el.

Pe Celia nu o lăsă inima să se lanseze într-o discuţie despre cât de mult ea şi Ty se respectau unul pe celălalt sau despre capriciile deciziilor adulţilor sau de ce mămicile şi tăticii alegeau uneori să trăiască separat.

— Te iubesc, Addie, spuse ea simplu şi sincer. Şi Ty te iubeşte.

— O, mami. Trebuie să începi să porţi cizmele pe care ţi le-a dat.

— Eu şi Jerry vrem să stăm de vorbă cu tine, îi spuse Donetta Celiei a doua zi.

— Da?

Celia continua să măture podeaua patiseriei.

— Celia, e genul ăla de discuţie la care trebuie să iei loc.

Îi aruncă imediat o privire Donettei, îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

Donetta îi luă mătura din mână şi arătă către o masă în partea din spate a patiseriei.

— Jerry! urlă ea.

Celia se lăsă pe scaun, neliniştită.

Jerry ieşi din bucătărie şi cei doi se aşezară în faţa ei.

— Ştii că eu şi Jerry vrem să ne pensionăm de ceva timp.

— Da.

— Aveam de gând să mai muncim câţiva ani, apoi să scoatem localul la vânzare.

Jerry o privi cu atenţie pe Celia. Compasiunea din ochii lui făcu ca un val de presimţiri rele să o străbată pe aceasta.

— Cu mai bine de o săptămână în urmă, continuă Donetta, am primit un telefon de la un prieten vechi. Din senin. Ne-a spus că vrea să ne cumpere patiseria.

Nu,* se gândi Celia. *Te rog, Doamne, nu.

— Ne-a luat prin surprindere, ridică din umeri Donetta. Nu ştiam că îl interesează. Dar niciodată nu ştii ce-i în capul oamenilor. Ne-a oferit un preţ bun pentru localul ăsta.

Un fior de teamă strânse stomacul Celiei. Aveau de gând să vândă patiseria unui străin.

— Prietenul nostru ne-a oferit un preţ mai mare decât cel pe care l-am fi cerut dacă am fi scos localul la vânzare, spuse Donetta.

— Am discutat îndelung despre asta, interveni Jerry.

— Ştim că depinzi de slujba asta şi nu tratăm chestia asta cu uşurinţă. Dar trebuie să ne gândim şi la anii noştri de pensie.

Donetta îşi îndepărtă nişte fire de păr din ochi.

— I-am spus prietenului nostru că îi acceptăm oferta. Am semnat actele aseară.

***Nu!* Celia voia să ţipe. De ce nu i-au spus despre asta mai devreme? S-ar fi oferit ea să cumpere magazinul. Îi plăcea la nebunie locul ăsta. Zugrăvise pereţii, gătise mâncare şi curăţase fiecare suprafaţă cu mult drag ca şi cum ar fi fost deja a ei.**

Uitându-se la chipurile celor doi, Celia putu vedea că ei ştiau toate astea. înţelegeau ceva ce ea nu dorea să recunoască faţă de ea însăşi: Celia n-ar fi fost niciodată în stare să obţină un împrumut care să îi permită să cumpere localul.

Nu. Panica începu să pună stăpânire pe ea.

— Ce are de gând să facă noul proprietar cu localul?

— Nu ştim sigur, răspunse Donetta.

— II va păstra drept cafenea?

— Nu ştim, spuse Jerry.

— Ne pasă de tine, scumpo. O să te ajutăm. Eşti isteaţă şi o să te descurci foarte bine.

Celia nu voia doar să se descurce bine. Voia să continue să lucreze aici. Magazinul ăsta era visul ei. Pierderea lui, pe lângă faptul că îl pierduse pe Ty, era ca o greutate enormă care se adăuga unei poveri deja prea greu de suportat.

Nu, se gândi ea din nou în zadar. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi în timp ce îşi plimbă privirea în interiorul iubitei ei patiserii. *Nu!*

Ty îşi propti cizmele pe măsuţa de cafea din living. Ţinea deschis ziarul *Wall Street Journal* şi tot încerca să citească un articol despre un fond de investiţii. Nu se putea concentra prea bine. Creierul voia să se gândească la un singur lucru distructiv.

Celia.

Era ultimul lui gând înainte de culcare. Primul lucru la care se gândea dimineaţa. În timp ce făcea duş. În timp ce se îmbrăca. În timp ce conducea maşina

Celia făcuse ca viaţa lui să nu mai însemne nimic pentru el. II înfuriase. II făcuse să se îndoiască de sănătatea lui mintală.

Îi sună telefonul. Verifică apelantul.

— Bună, Meg.

— Hei, Ty.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai plec de-acasă de la Celia.

Vocea ei îngrijorată îl făcu să lase deoparte ziarul.

— Si?

— E foarte supărată. Proprietarii patiseriei...

— Donetta şi Jerry?

— Exact. Ei i-au spus azi că vând localul.

Ty îngheţă, iar creierul lui încercă să proceseze informaţia. Vânduseră patiseria? Donetta şi Jerry o aveau de ani buni. Din câte stia el, nici măcar nu era de vânzare.

-Ty?

— Sunt aici.

Ty se ridică în picioare furios şi îşi smulse ochelarii de citit de pe nas.

— Cui au vândut-o?

— Celia nu ştie. Cum crezi că o putem ajuta? Adoră localul ăla...

— Meg, te sun mai târziu.

— Sigur.

întrerupse convorbirea şi căută în agenda de contacte. O sună pe Donetta şi se plimbă de colo-colo în timp ce aştepta să-i răspundă.

— Alo?

— Donetta, Ty Porter la telefon. Am auzit că ai vândut patiseria.

O pauză.

— Vestea încă nu s-a răspândit în oraş, dar da. Am vândut-o.

Ty strânse mai tare telefonul în mână. Acum nu avea niciun rost să o ia la întrebări de ce nu îi spusese despre planurile ei.

— Cui?

— Uite, ştii că ţin foarte mult la tine, Ty. Dar chestia asta nu te priveşte.

— Donetta, draga mea, sunt pe cale să fac un atac cerebral. Te rog, spune-mi în clipa asta cui ai vândut localul.

— Unui vechi prieten de-al meu şi al lui Jerry. Trăieşte în Holley de-o viaţă întreagă.

— Cum îl cheamă?

— Howard Sanders.

Când Howard Sanders răspunse la ciocănitul lui Ty la uşă, nu făcu nimic altceva decât să îl observe cu atenţie pe Ty o bună bucată de timp. Ochii lui bătrâni străluceau de satisfacţie.

-Ty.

— Howard.

Ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume,

Howard duse o pipă la gură şi pufai îndelung.

— Ştii de ce sunt aici? întrebă Ty.

— Cred că da.

— Pot să intru?

— Sigur.

Ty îl urmă pe Howard într-o cameră întunecoasă care mirosea a piele şi tutun. Amândoi bărbaţii se aşezară. Howard să lăsă pe spate pentru a fuma din pipă. Ty stătea drept în scaun, cu atenţia fixată asupra lui Howard.

— Ai cumpărat patiseria.

— Da.

— Şi nu pentru că vrei să intri în industria patiseriei.

— Nu.

Ty îşi aminti ziua când Howard intrase în patiserie. Bărbatul mai în vârstă îi privise pe el şi pe Celia. Howard trebuie să fi descoperit imediat slăbiciunea lui Ty.

—Tu ai ceva ce-mi doresc, spuse Howard. Deţii pământul lui Jim.

— Si acum tu ai ceva ce-mi doresc eu.

— Da.

Howard îşi întinse mâna care ţinea pipa de-a lungul braţului fotoliului.

— Cum o să rezolvăm dilema asta?

— Fă-mi o ofertă.

Faţa lui Howard era atât de ridată încât arăta ca un trunchi de copac. Ridurile i se adânciră în timp ce un colţ al gurii se arcui într-un zâmbet.

— O afacere corectă.

Terenul lui Jim valora mult mai mult decât patiseria. Nu numai asta, dar Ty avea nevoie de el pentru a creşte vite pentru rodeo. Fără călăritul de tauri, fără Celia, nu îi mai rămăsese decât planul lui de a-şi lărgi ferma.

— În dragoste şi în război, totul e permis.

Howard rânji şi mai tare.

Ty dori să îi frângă gâtul bătrânului. Durerea îi străbătu maxilarul.

— Patiseria în schimbul pământului, spuse Howard. Asta-i oferta mea.

Un fior îi străbătu deodată spatele lui Ty, umerii şi braţele. Simţi puternic prezenţa lui Dumnezeu, aşa cum o făcuse în fiecare noapte când scosese flaconul de Vicodin. De atunci încolo, în fiecare noapte, Dumnezeu îl oprise să mai ia vreo pastilă.

Poate că Dumnezeu Se folosea de această situaţie ca să îi pună la încercare devotamentul faţă de Celia...

Nu, îşi dădu el seama. Dumnezeu ştia deja cât de devotat îi era

Celiei. Dumnezeu Se folosea de situaţia asta pentru a-i dovedi *lui Ty* cât de profund era devotamentul său faţă de ea. Ty îşi aminti cum II rugase pe Dumnezeu: *Arată-mi cine sunt.*

Inima îi bătu cu putere în timp ce înţelegea totul.

Dumnezeu îi răspundea la rugăciune. În tot timpul ăsta, Ty se îndoise că era îndeajuns de bun sau de încredere pentru Celia. Trecutul lui arăta altceva. Faptele lui din trecut îl trădau. Era posibil ca Celia să nu-i mai ofere o nouă şansă pentru a îndrepta lucrurile. Dar Dumnezeu... Dumnezeu îi oferea acea şansă acum.

După aproape şase ani de la cel mai mare regret al lui, Dumnezeu îi oferea o oportunitate miraculoasă de a face ceea ce ar fi trebuit să facă în Vegas.

Să o iubească pe Celia.

— Ei bine? ceru să afle Howard. Care este

răspunsul tău?

elia!

Celia îşi ridică capul.

— Donetta?

Celia se afla în dormitorul ei din casa de turtă dulce şi era pe cale să se schimbe din hainele pe care le purtase la biserică.

— Vin pe cărarea din faţă.

Vocea femeii mai în vârstă se auzi prin geamurile deschise.

Donetta nu o mai vizitase niciodată pe Celia acasă. Drept vorbind, după vestea devastatoare în privinţa patiseriei, Celia nu ştia dacă mai putea suporta o nouă întâlnire cu Donetta.

— Vin imediat.

Celia îşi trase o pereche de blugi strâmţi deoarece pentru prima dată de când se mutase în Holley, temperatura din acea zi cerea lucrul ăsta.

— Sunt la uşa ta! strigă Donetta.

— O clipă.

Celia alese o bluză mulată albă şi, peste ea, un maiou mov în stil de tunică.

Îi aruncă o privire lui Addie. După biserică, Meg şi Bo o scoseseră în oraş la prânz înainte de a o duce înapoi acasă cu zece minute în urmă. Addie stătea pe burtă, pe covor, captivată de un joc de pe tableta ei.

Celia deschise uşa de la intrare.

— Bună.

Donetta intră purtând pantofii ei Keds de culoare albastră, pantaloni scurţi cu talie înaltă şi un tricou cu echipa Rangers. Cei de la Rangers reuşiseră să se califice în finală, aşa că Donetta se îmbrăca acum în sigla lor în fiecare zi din săptămână.

— Am vesti.

Îi făcu semn Celiei să vină în living.

Ele se aşezară ca şi cum s-ar privi în oglindă una pe cealaltă, cu scaunele, faţă în faţă. Burniţa cădea pe peluza din faţă, făcând ca totul să pară tăcut făcând ca planurile Celiei să cedeze sub povara apei.

— Veşti? întrebă Celia.

— Două veşti importante. Pe prima i-am promis lui că nu o s-o spun...

La auzul cuvântului *lui,* inima Celiei tresări. Ştia exact la cine se referea Donetta.

Donetta răsuflă.

— După ce ne-am întâlnit prima dată, îţi aminteşti cum te-am contactat din nou pentru slujba de la patiserie? Ţi-am spus că eu şi Jerry ne gândiserăm mai bine şi că ne hotărâserăm să te plătim dublu?

Celia încuviinţă din cap.

— Ei bine. Într-un am minţit în legătură cu ultima parte.

Donetta îşi dădu capul într-o parte.

— De fapt, am minţit de-a binelea. Nu eu şi Jerry ţi-am mărit salariul. Ty a făcut-o.

Stai puţin. *Cum, cum, cum}*

— El îţi plătea jumătate din salariu din ziua în care ai venit să lucrezi la noi. Voia să se asigure că îţi poţi permite să te angajezi acolo.

Celia se întâlnise cu Ty imediat după primul ei interviu cu Donetta. O dusese să mănânce *snow cone.* Mintea ei se întoarse în timp. Nu-i spusese nimic nici lui, nici altcuiva despre dorinţa ei de a lucra la patiserie.

— Nu i-am spus niciodată despre oferta de muncă de la *Cream or Sugar* —

— A intrat în magazin în aceeaşi zi în care ai venit şi tu, întrebând dacă veniseşi să-ţi cauţi un

loc de muncă. Şi-a dat singur seama, drăguţă.

În felul lui misterios de a o înţelege, Ty aflase despre interviu şi... el se oferise să îi plătească jumătate din salariu? Asta însemna mulţi bani. Bani despre care el nu îi spusese niciodată. Chiar şi când se despărţise de el,Ty nu i-a suflat o vorbă despre toate astea. De ce nu îi aruncase lucrul ăsta în faţă? Ar fi făcut-o să se simtă mizerabil. În schimb, chiar şi în decursul ultimelor zile când el fusese atât de furios, tot continuase să îi plătească jumătate din salariu?

Celia dădu uşor din cap, ameţită. Primise un telefon de la Donetta în care o anunţa că se hotărâseră să îi mărească salariul după ce cu o zi înainte mersese prima oară la biserică.

— Am crezut...

— Ce?

— Pare prostesc acum. Atunci mă gândisem, în ziua în care m-ai sunat, că Dumnezeu făcuse totul. Că El aranjase totul aşa încât să pot lucra la patiserie.

— Dumnezeu *chiar* a făcut totul, Celia. Numai că nu ne-a folosit pe mine şi pe Jerry. L-a folosit pe Ty.

Celia îşi duse mâinile la obraji. Îi aruncă o privire Donettei cu ochi înlăcrimaţi.

— I-am spus lui Ty că nu o să-ţi zic. îmi încalc promisiunea făcută, deoarece cred că e spre binele amândurora.

Celia rămase fără cuvinte.

— Să nu leşini acum, îi porunci Donetta. Am mai multe să-ţi zic, aşa că ia-ţi mâinile de pe faţă.

Celia îşi lăsă în jos braţele.

— Răsufli greu ca un peşte pe uscat.

Celia îşi închise buzele.

— Asta a fost doar prima veste. Uite-o pe a

doua. Am primit un telefon de la Howard Sanders cu câteva minute în urmă.

Celiei îi trebui o clipă ca să-şi amintească de numele ăsta.

— Bărbatul care a concurat cu Ty pentru terenul lui Jim?

— Aşa se pare. Nu ştiam nimic despre teren până azi.

Celia nu-şi putea imagina ce avea Howard Sanders de-a face cu toate astea.

— Howard este cel care a cumpărat patiseria, Celia, şi tocmai am aflat *de ce* a cumpărat-o. A cumpărat-o fiindcă încă râvneşte la teren.

Celia simţi cum coastele i se strânseră în jurul inimii, care bătea nebuneşte.

— Nu înţeleg ce are de-a face patiseria cu terenul. Pământul îi aparţine acum lui Ty, iar el n-o să-l vândă niciodată. De când a terminat-o cu călăritul taurilor, Ty plănuieşte să crească vite pentru rodeo. După cum mi-a explicat el, are nevoie atât de pământul lui, cât şi de acest teren pentru a-şi împlini visul.

— Howard mi-a zis că v-a vizitat pe tine şi pe Ty într-o zi la patiserie.

— Da.

— Howard trebuie să fi auzit zvonurile care circulă în legătură cu voi doi. A venit la magazin ca să vadă cu ochii lui. Howard e perspicace, drăguţă. Trebuie să fi observat că Ty te iubeşte.

Expresia Donettei se îmblânzi.

— Howard a văzut că persoana pe care o iubea Ty iubea patiseria la rândul ei.

Un tremur coborî pe spinarea Celiei.

— Howard a cumpărat patiseria ca să o pună la bătaie în negociere. S-a întâlnit aseară cu Ty şi i-a oferit un schimb echitabil. Patiseria în

schimbul terenului.

Celia se ridică repede în picioare.

— Nu.

Donetta o privi calmă.

— ŞiTy?

Vocea îi tremura.

— Ty a refuzat oferta lui Howard. Nu-i aşa?

— Nu, scumpo. Nu a făcut asta. Şi-a dat pământul la schimb pentru patiserie. Pentru tine.

— Nu se poate!

— Aşa a făcut. De asta m-a sunat Howard, să-mi explice că patiseria are deja un nou proprietar.

Celia o luă din loc, căutându-şi cu înfrigurare poşeta şi cheile de la maşină. Căută prin toată casa de două ori înainte de a le găsi la locul lor obişnuit, pe masa de la intrare.

Donetta stătea în hol.

— O să stau aici şi o să am grijă de Addie.

— Mulţumesc.

Celia băgă capul în camera lui Addie.

— Trebuie să plec puţin, dar Donetta e aici.

— Bine.

Addie abia dacă îşi ridică capul.

La jumătatea distanţei pe veranda din faţă, Celia îşi dădu seama că era desculţă. Se întoarse la garderoba ei, îşi puse repede cizmele cowgirl, apoi trecu repede pe lângă Donetta înspre Priusul ei.

— Du-te după bărbatul tău, scumpo! strigă Donetta după ea, cu un pumn ridicat în aer. Du-te să-ţi iei bărbatul!

În timp ce conducea maşina spre casa lui Ty, o înăbuşiră o mie de gânduri. *Cefăcuse Ty*?

Îi spusese că era o laşă în ziua când s-au certat. Crezuse că el s-a înşelat atunci. îşi analizase acţiunile şi le considerase inteligente. Dar care

era adevărul gol-goluţ? Faptul că îl iubea o îngrozea.

Şi faptul că fusese rănită din nou de el o înspăimânta şi mai mult.

Perspectiva de a-l ierta o năucea.

Celia se folosise de incapacitatea ei de a avea încredere în el ca o platoşă ca să-şi protejeze inima.

Ea *chiar* fusese laşă. Dar Ty? El nu.

În partea asta a Texasului, el era faimos pentru curajul lui de a încăleca tauri sălbatici. Dar asta nu spunea nici măcar jumătate din ce era el. Ty îşi deschisese inima în faţa ei în acea zi în biroul de sus, spunându-i ce simţea faţă de ea. Şi acum, dacă Donetta spunea adevărul, el dovedise acest lucru sacrificându-şi viitorul de dragul ei.

Ty avea nevoie de acel teren pentru propriul lui vis. Ce făcuse?

La jumătatea drumului pe lunga alee privată care ducea la casa lui Ty, Celia văzu o camionetă venind din direcţia opusă. Jake.

Ei se opriră, amândoi lăsând în jos geamurile de la portiere.

Jake se uită la ea cu pălăria lui Stetson, care îi atârna pe ochi, iar cicatricea sa era dureros de vizibilă.

Celia era atât de confuză, încât nu putea întreţine o conversaţie de complezenţă.

După un moment tensionat de tăcere, expresia lui se relaxă un pic.

— Ty nu e în casă. Repară o parte ruptă a gardului. Va trebui să mergi pe jos până acolo.

— Nu mă deranjează.

Jake îi explică unde să îl găsească.

— Mulţumesc, Jake.

Acesta îşi înclină pălăria în faţa ei, iar ea merse

mai departe. Garda de Ajutor a Familiei Porter. Îi venise în ajutor cu renovările interioare, cu renovările de la patiserie, cu unchiul Danny. Şi îi venise în ajutor chiar şi acum.

Celia parcă maşina şi se îndreptă spre câmpuri. Nu avea umbrelă. Ploaia uşoară îi pătrundea în păr şi îi umezea bine maioul, îngreunându-l. Călcând peste iarba uscată de căldura verii, o luă pe diagonală către linia îndepărtată a gardului. Terenul deveni în cele din urmă o păşune chiar în deal. Nu mai vedea casa lui Ty sau hambarul. Copacii împânzeau câmpul. Simţi briza rece care venea dinspre norii joşi şi grei de culoarea cositorului.

Celia îl văzu de la distanţă.

Ty fixă o scândură căzută la locul ei, apoi se apucă să lucreze cu un ciocan.

Era ud leoarcă. Blugii i se închiseră la culoare şi tricoul gri i se lipise de trup, descoperind fiecare muşchi de dedesubt.

Gura i se uscă de emoţie, dar Celia nu încetini pasul. Continuă, însoţită de sunetul picăturilor de ploaie care cădeau pe pământ.

Când se apropie la zece paşi de el,Ty îşi ridică imediat faţa.

Amândoi se opriră, iar privirile li se întâlniră. încetul cu încetul, Ty se îndreptă de spate ca să stea cu faţa la ea, iar trăsăturile lui se înăspriră, devenind defensiv.

***Dumnezeule*, strigă ea în sinea ei. îl iubea pe Ty, şi ea îl rănise. Era furios pe ea şi, ce era şi mai rău, Celia merita furia lui.**

— De ce? îl întrebă ea.

Ty nu spuse nimic. Ploaia cădea peste el în şuvoaie.

— Ţi-ai dat la schimb pământul pentru

patiserie?

El aruncă ciocanul deoparte.

— Da.

— Ty, iar vocea ei se sugrumă. De ce?

Cu ambele mâini, el îşi dădu pe spate părul, descoperind un chip care fusese umbrit de durere din ziua în care se despărţiseră. Părul lui întunecat de apă nu făcea decât să îi scoată şi mai mult în evidenţă albastrul minunat al ochilor.

— Poate că nu e prea târziu ca să-ţi recuperezi terenul.

Celia îşi înfipse cizmele în pământ.

— Dacă te duci la Howard sau la notariat chiar acum şi spui că te-ai răzgândit, poate că -

— Nu m-am răzgândit.

— Vreau să te duci chiar acum! Trebuie să faci orice e nevoie ca să opreşti afacerea.

— Nu poţi obţine întotdeauna tot ce vrei, Celia.

Ea tresări.

— Ştiu că îţi pasă de pământul acela.

— Nu.

— Ba da, îţi pasă.

— Ba nu, mârâiTy. Nu dacă asta înseamnă că tu îţi pierzi patiseria. Ochii ei se umplură de lacrimi. Cu adevărat, Celia nu putea suporta că făcuse schimbul de dragul ei.

— Nici eu nu mai vreau patiseria dacă tu pierzi terenul.

— Ghinion, deoarece o s-o păstrezi.

El se îndreptă spre ea, ameninţător.

— De fapt, o să conduci localul acum că tu eşti proprietara.

— Vrei să spui că *tu* eşti proprietarul acum.

— Tu, insistă Ty, venind şi mai aproape.

— Dictatorule!

— Zâna pădurii.

— Ingâmfatule.

— Urăsc porecla aia.

— Ingâmfatule!

— Dulceaţă, murmură Ty.

Se opri la numai un pas distanţă.

— Ce ai de gând să faci, Ty? Fără pământ?

— Nu ştiu.

— De ce ai încheiat înţelegerea?

— Ştii tu de ce. De ce ai venit până aici pe vremea asta ca să mă cauţi?

— Ştii tu de ce, îi răspunse Celia slab.

— Mi-ar plăcea să-mi spui.

Curajul o părăsi. îndrăznea să se încreadă în el în toate aspectele? Chiar avea de gând să pună viaţa ei şi viaţa lui Addie în mâinile acestui bărbat?

Deodată şi foarte clar, Celia înţelese că da. Da, aşa avea să facă.

— Te iubesc, Ty.

Trecură clipe sfâşietoare în timp ce el o fixă cu privirea, fără să spună sau să facă nimic.

Poate că ea trebuia să încerce din nou, mai tare.

— Te iubesc!

Ty o luă în braţe şi o sărută cu pasiune. O mână de-a lui se încolăci după ceafa ei. Cu cealaltă mână o lipi de el.

Apă. Mirosul unei furtuni. O plăcere de nedescris.

Ty se trase înapoi doar atât cât să se uite la ea.

— Te iubesc, spuse el.

Apoi ei se sărutară din nou, râzând până nu mai putură, până rămaseră fără aer. La fel ca atunci când Jerry îi spusese Celiei că Donetta era pe gustul lui – aşa era Ty preferatul Celiei. Era prea

chipeş, prea încăpăţânat, prea înstărit şi, de altfel, nu era perfect. Dar Ty era cu siguranţă genul ei de bărbat.

El o lăsă jos.

— îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care ţi le-am spus când ne-am certat.

Celia îşi lipi palmele de pieptul lui.

— Nu am nicio scuză, dar eram speriată.

— Nu te voi dezamăgi.

— Dacă o s-o faci vreodată, o să te rănesc, Ty. Vreau să spun că o să te rănesc/>£ *bune*. Te omor. Fizic.

— Poate că mă înşel, dar nu-ţi cereai iertare acum o clipă?

— Ba da.

După ce se ţinuse atât de tare de neiertarea ei, o smerea faptul de a fi ea însăşi în postura de a fi iertată.

— Mă ierţi?

Zâmbetul lui pe jumătate îi descoperi gropiţa din obraji. 0, *zâmbetul acela!* Celia nu-l mai văzuse de zile întregi. Părea ca şi cum ar fi trebuit să traverseze un ocean ostil pentru a-l vedea din nou. Ar fi traversat nenumărate oceane doar ca să vadă din nou frumuseţea acelui zâmbet.

— Te iert, Celia. Vezi ce uşor a fost? încearcă.

— Te iert, Ty.

Şi adevărul acestui fapt o străbătu prin tot corpul, precum clinchetul unui clopoţel. Ea îl iertase, iar asta însemna libertate.

— Te *iert,* spuse Ty.

— *Eu* te iert.

— Bun, căci şi eu te iert.

îşi tot repetară angajamentul, zâmbind, punând accent pe diferite cuvinte din propoziţie.

— Nu e prea dureros, nu-i aşa?

Ty o sărută foarte uşor pe frunte.

— O, doare. Dar probabil că îmi prinde bine să continui să practic iertarea dacă avem de gând să fim un cuplu.

— Oh, *chiar o săfim* un cuplu.

— Addie va fi încântată.

— Va spune că ne-a zis ea că va fi aşa.

Ty îi luă mâinile între-ale sale, iar degetele lui erau puternice şi calde, apoi duse mâinile lor împreunate după gâtul lui.

Celia le văzu atunci în felul în care le vedea Dumnezeu. Desi nici ea şi nici Ty nu consideraseră prima lor nuntă ca fiind ceva de valoare, Dumnezeu fusese de altă părere. El preţuia căsniciile – chiar şi cele care începuseră într-un mod atât de abrupt într-o capelă din Las Vegas. Celia îşi dădu seama deodată că Dumnezeu avusese de la bun început un

plan pentru salvarea şi restaurarea căsniciei lor. Când lor le era indiferent, Lui îi păsase. Când ei se abandonaseră, El nu renunţase. Brăţara pe care o scăpase în restaurantul din Corvallis o considerase la acea vreme o coincidenţă nefericită. Acum nu mai credea că fusese o banală întâmplare. Părea o intervenţie divină.

— Donetta mi-a spus că mi-ai plătit jumătate din salariu...

— Ce? Mi-a promis că nu o să-ţi zică nimic.

— Deşi tu ştii bine ce părere am cu privire la faptul că îmi cumperi lucruri. Mi-ai plătit jumătate din salariu, iar acum mi-ai cumpărat o patiserie fără permisiunea mea.

— Dă-mă în judecată.

— Eşti incorigibil!

— Dacă aş şti ce înseamnă asta, probabil că aş fi de acord.

Celia îl sărută uşor.

— Eşti şi bun şi generos.

— În cazul ăsta, te măriţi cu mine?

— Eşti sigur că nu vrei să te însori cu Tawny în locul meu?

— Sunt sută la sută sigur.

— Mă alegi pe mine de data asta?

— încerc să te aleg pe tine, dar mai întâi trebuie să-mi spui că te vei mărita cu mine.

— Mă mărit cu tine. Când?

— Diseară?

Celia râse.

— Nu am de gând să fac din nou aşa ceva.

— O să petreci noaptea cu mine?

— Când?

— Diseară?

Celia voia să spună da mai mult decât voia ca inima să îi bată.

— Din punct de vedere tehnic, îi aminti Ty, suntem deja căsătoriţi.

— Tehnic vorbind, înainte să petrec noaptea cu tine, va trebui să ne căsătorim din nou. De data asta în biserică, cu Addie, cu o rochie de mireasă şi flori.

— O să faci un copil cu mine?

— Deja am făcut unul.

— Vreau mai mulţi.

— Va trebui să stăm de vorbă în privinţa asta. Ce părere ai dacă ţi-ai muta biroul în încăperile de la etajul al doilea de la patiserie? Ai putea să ajuţi şi alţi oameni să-şi investească banii.

— Nu-i o idee rea.

— Ai fi aproape de gogoşi.

— Aş fi aproape de tine. Ce părere ai dacă am locui toţi împreună acasă la mine după nuntă?

— Şi în privinţa asta trebuie să stăm de vorbă. Casa ta are nevoie de multă redecorare... de ce zâmbeşti?

— Pentru că tu mă faci să zâmbesc.

O cuprinse bucuria. Ty o iubea. O iubea şi voia să se însoare cu ea.

— Tu mă faci să zâmbesc.

— Dulceaţa mea.

Faţa lui se coborî la nivelul ei.

— Izvorul meu de pace. Singura mea iubire...

— Da?

Buzele lui se aplecară la o răsuflare distanţă de ale ei.

— Aleasa mea.

ywmytb
CAM£Ct

Sperăm că ţi-a făcut plăcere lecturarea acestei cărţi. Dacă te-a inspirat mesajul ei, te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare şi alte apariţii editoriale disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile de final şi accesează librăria virtuală de la adresa www. scriptum. ro

„Fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos.”

— Efeseni 4: 32

Întrebări pentru discuţii

1. **Ai cunoscut vreodată pe cineva care s-a căsătorit în Vegas? Ce gen de nuntă a avut?**
2. **Acţiunea acestui roman prezintă un scenariu clasic: „copilul secret”. Ai mai citit şi alte cărţi care spuneau povestea unui copil despre a cărui existenţă tatăl lui nu a ştiut nimic? De ce crezi că tema aceasta are atât de multă priză la public de-a lungul anilor?**
3. **Ty şi Celia vorbesc despre ce este iertarea: o decizie, un sentiment sau o acţiune. Ce părere ai tu?**
4. **Poţi împărtăşi un moment din viaţa ta când ţi-a fost greu să ierţi? Cum a lucrat Dumnezeu la inima ta în acea perioadă?**
5. **Ce scene te-au făcut să râzi? Care te-au enervat? Care te-au emoţionat?**
6. **Ai putut să identifici vreo metaforă în roman? Indiciu: sunt cel puţin trei.**

7. **De-a lungul poveştii, Celia reuşeşte să-şi împlinească un vis la care renunţase cu multă vreme în urmă. Ai avut vreodată ocazia de a redescoperi ceva ce ţi-a plăcut odată?**
8. **Crezi că Celia este perfectă pentru Ty sau viceversa? Ce anume i-a făcut o pereche ideală (chiar dacă le-a trebuit amândurora mult timp să vadă lucrul acesta)?**
9. **În ce mod sunt romanele lui Becky Wade diferite de alte poveşti de dragoste creştine?**
10. **La sfârşit, Ty a sacrificat ceva ce îşi dorea să aibă de dragul fericirii Celiei. Lui Becky Wade îi place să portretizeze sacrificiul în romanele ei deoarece crede că acesta reprezintă un semn distinctiv al iubirii adevărate. Poţi spune ce anume ai sacrificat de dragul cuiva pe care-l iubeşti sau ceva ce altcineva a sacrificat de dragul tău?**

ywmytb
CAM£Ct

Sperăm că ţi-a făcut plăcere lecturarea acestei cărţi. Dacă te-a inspirat mesajul ei, te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare şi alte apariţii editoriale disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile de final şi accesează librăria virtuală de la adresa www. scriptum. ro

Becky Wade şi-a petrecut copilăria în California, unde, împreună cu surorile, prietenii şi verii ei, punea mereu în scenă diferite piese de teatru imaginate chiar de ea. Aceste piese erau de cele mai multe ori poveşti de dragoste cu final fericit, în care protagonistul era un prinţ sau o prinţesă. De atunci a rămas fascinată de orice poveste de iubire.

Becky a absolvit Universitatea Baylor. După căsătorie, Becky şi soţul ei au locuit pe malul mării în Insulele Caraibe şi, mai apoi, în Australia. În această perioadă, pasiunea lui Becky pentru lectură s-a transformat într-o pasiune pentru scris, mai cu seamă romane creştine de dragoste.

După naşterea celor trei copii ai familiei, Becky s-a preocupat să ţină pasul cu treburile casnice şi nevoile copiilor, dar îşi face timp să joace tenis, să se antreneze în sală şi mai ales să scrie sau să se uite cu soţul ei la emisiuni preferate, relaxându-se pe o canapea şi mâncând ciocolată.

Familia Wade locuieşte acum în Dallas, Texas.

Seria Familia Porter

Romanele din seria *Familia Porter* prezintă poveştile de viaţă ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte şi zbateri personale cu care adeseori şi tu te poţi identifica. Becky Wade nu se fereşte să prezinte vulnerabilităţile lor, dar, în egală măsură, credinţa şi speranţa în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situaţii critice pentru protagoniştii ei.

Într-o dimineaţă s-au trezit cu un certificat de căsătorie şi o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soţia lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soţul nimănui.

UJWM.
n ş TE
CAUTĂ

'•"BECKY
WADE

Megan este moştenitoarea unei mari averi, Bo este un simplu manager de fermă şi angajatul ei. Totuşi, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

Gray este de-a dreptul indignat când agenţia de pază şi protecţie îi desemnează drept bodyguard o femeie. Cum l-ar putea proteja o care avea doar

posibil. Asta până când o reîntâlneşte pe Lyndie.

Seria Anii tăcerii

***Anii tăcerii* – este povestea vieţii a patru femei puternice care au avut un impact decisiv în istoria celor 400 de „ani de tăcere”, o vreme când Dumnezeu nu a vorbit lui Israel prin proroci, dar Şi-a continuat lucrarea în mijlocul poporului Său, printre alte popoare şi în lumea supranaturală.**

Cleopatra, regina Egiptului

împărăteasa Cleopatra privită prin ochii celei mai credincioase prietene a ei, Chava.

Lea> soţia lui Iuda Macabeul

Sof i a lui Iuda Macabeui.

y

Povestea macabeilor prin ochii soţiei lui Iuda, care a înţeles că dragostea presupune curaj şi... sacrificiu.

Salome, regina Ierusalimului

Urcarea ei pe tron a depăşit aşteptările tuturor, dar încrederea ei în HaShem a schimbat lumea.

ANGELA HUNT

Zara> umbra regelui

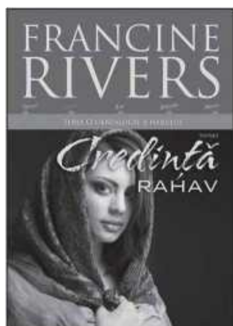

O slujnică la curtea lui Irod, care, în numele Atotputernicului HaShem, s-a ridicat în folosul celor năpăstuiţi.

ZwiA/

Seria O genealogie a harului

***O genealogie a harului* – cinci femei care au schimbat lumea. Poveşti de viaţă captivante, personaje controversate şi un context biblic real te vor captiva definitiv.**

FRANCINE RIVERS

RIVERS

Credinţă – Rahav

Trecutul ei tenebros Dumnezeu i l-a preschimbat într-un viitor cuceritor.

FRANCINE

Speranţă – Tamar

Deşi trădată de bărbaţii care îi controlau viitorul, a luptat pentru credinţa ei în Dumnezeu.

Dragoste – Rut

Pentru că a fost gata să sacrifice totul, fără să aştepte ceva în schimb, Dumnezeu a onorat-o.

Frumuseţea ei a stârnit pasiunea regelui, iar suferinţa ei a atins inima lui Dumnezeu.

Clipa pregătită din veşnicie. Dumnezeu a ales o femeie.

FRANCINE
RIVERS

FRANCINE

Zhmtr<xre

RIVERS

éiscuffare

YsÄ

Ir

Indurare – Batseba

Ascultare – Maria

Seria Fiii încurajării

***Fiii încurajării* – cinci bărbaţi ai credinţei care au slujit în umbra unor mari lideri şi au influenţat cursul istoriei pentru totdeauna. Poveşti de viaţă uimitoare, eroi din umbră şi un context biblic real te vor captiva definitiv.**

4

. L- '• • 2 preotul

Afp
Ttázbomicul
^ nu incpraiArii
FRANCINE
RIVERS

y im?
î r4
u* îi

A prinţul

FRANCINE
RIVERS

Războinicul- Caleb

Caleb, războinicul spion, devenit liderul poporului Israel spre Ţara Făgăduinţei.

Preotul – Aaron

Aaron, preotul Domnului pentru poporul său, hotar între credinţă şi idolatrie.

FRANCINE
RIVERS

Prinţul Ionatan

Ionatan, prinţul care a fost gata să renunţe la tron pentru a păstra prietenia camaradului său.

Amos, un păstor din Tecoa, culegător de smochine, devenit profetul poporului lui Dumnezeu în vremuri de restrişte.

FRANCINE
RIVERS

Sila, tovarăşul de misiune al lui Pavel şi bărbatul investit cu misiunea de a purta de grijă sulurilor catehetice.

Profetul Amos *Scribul-Sila*

Pentru informaţii:
Editura Scriptum, O. P. 9 C. P.
33,410690 Oradea Tel. /Fax/Robot:
0259-457.428, e-mail:
comenzi@scriptum. ro, magazin
virtual: www. scriptum. ro

de Ty Porter încă din liceu, iar, drumurile lor se încrucişează din sentimente greu de stăvilit, cei doi se trezesc cu un certificat de căsătorie şi o realitate „rece” pe care nu reuşesc să o accepte.

De atunci, Celia s-a luptat să-şi înăbuşe visele, pentru a-şi creşte fiica. în schimb, Ty şi-a atins toate obiectivele. Sau cel puţin aşa a crezut până ce a privit din nou în ochii femeii pe care nu reuşise să o mai uite

de atunci şi a fetiţei de care abia acum aflase.

Pentru a recâştiga încrederea Celiei, Ty va lupta să o

[**www.scriptum.ro**](http://www.scriptum.ro)

asigure că noaptea aceea de reverie poate deveni o frumoasă poveste de dragoste de-o viaţă.

it fascinată de Ty Porter încă din liceu, iar, ii târziu,

drumurile lor se încrucişează din i. în vâltoarea unor sentimente greu de stăvilit, cei doi se trezesc cu un certificat de căsătorie şi o realitate „rece" pe care nu reuşesc să o accepte.

De atunci, Celia s-a luptat să-şi înăbuşe visele, pentru a-şi creşte fiica. în schimb, Ty şi-a atins toate obiectivele. Sau cel puţin aşa a crezut până ce a privit din nou în ochii femeii pe care nu reuşise Să o mai uite de atunci şi a fetiţei de care abia acum aflase.

Pentru a recâştiga încrederea Celiei, Ty va lupta să o asigure că noaptea aceea de reverie poate deveni o frumoasă poveste de dragoste de-o viaţă.

Romanele din serip Familia Porter prezintă poveştile de viaţă ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte şi zbateri personale cu care adeseori şi,tu te poţi identifica. Becky Wade nu se fereŞfesă prezinte vulnerabilităţile lor, dar, în egală măsură, credinţa şi speranţa în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situaţii critice pentru

protagoniştii ei.

SCRIPTUM®
spaţiu de gândit! **/**
■Jt'zAiiîr 9 "786060"310501[11]

* ***Hoarders*** **este un serial de reality show axat pe dezvăluirea stilului de viaţă a unor americani care suferă de disposofobie, O tulburare de comportament obsesivă, care se traduce prin colectarea în exces a lucrurilor, fără a renunţa la ele sub nicio formă. Episodul pilot a fost lansat în august 2009. (n. trad.)**